

C. DAĞLI

TOPLU YAZILAR
-V-

TOPLU YAZILAR

V

C. DAĞLI

Yeni Evre Kitaplığı

Kitabın Adı: *TOPLU YAZILAR-5.Cilt*

Birinci Basım: 2020

İSBN:

Yayın Sertifika No:

Baskı:

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları
Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık

Sofular Cad. İskenderpaşa Mah. 8/3 Fatih / İstanbul

Tel&Fax: 212 533 32 57

www.mucadelebirliği.com

TOPLU YAZILAR

V

C. DAĞLI

İÇİNDEKİLER

<i>Alt Üst Oluş</i>	11
<i>Sınıf Çatışmaları Devrimi Olgunlaştırıyor</i>	15
<i>Ya Devrim Ve Emegün İktidarı Ya Yok Oluş</i>	19
<i>Mısır Ve Tunus Devrimleri Üzerine Notlar</i>	23
<i>Dünya Devrimi Yayılıyor</i>	27
<i>Halk Devrimlerinden Dersler Sonuçlar</i>	32
<i>Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı Ve Tam Hak Eşitliği</i>	37
<i>Devrime Önderlik Etme Yeteneği</i>	40
<i>Mücadele Kendi Yolunu Açıyor</i>	43
<i>Devrimin Kitle Pratiği</i>	47
<i>Proleter Devrimci Önderliğin Öne Çıkması</i>	51
<i>Devrimci Kitle Hareketinin Genelleşmesi</i>	55
<i>Sınıf Savaşımını Sonucuna Götürmek</i>	59
<i>Devrimin Artan Olanakları</i>	63
<i>Kitlelerin Pratiğine Yön Verme</i>	67
<i>Devrimi Başaracak Konumda Olmak</i>	71
<i>Demokratik Özerklik Üzerine</i>	75
<i>Devrimci Mücadelenin Ana Hedefi</i>	79
<i>Devrimci Önderlik</i>	83
<i>Devrimci Mücadelenin Gelişimi Doğru Kavranmalı</i>	87
<i>Çatı Partisi Üzerine</i>	90
<i>Kitle Hareketi Ve Devrimci Öncülük</i>	94
<i>Kitlelerin Sosyal Pratiğini Kavramak</i>	98
<i>Devrimci Hareketin Büyüyen Etkisi Ve Gücü</i>	101
<i>Kabaran Devrimci Mücadele Dalgası</i>	104
<i>Mücadelenin Geldiği Yer</i>	107
<i>Kitle İçinde Devrimci Çalışma</i>	111
<i>Sınıf Örgütleri Ve Sınıf Savaşı</i>	114
<i>Mücadelenin Yeni Koşulları</i>	117
<i>Devrim Büyümesini Sürdürüyor</i>	120
<i>Neden Geçici Devrim Hükümeti</i>	123
<i>İleri Düzey</i>	126
<i>Proletaryanın Sınıf Savaşımının Gereksinmelerine Yanıt Verme</i>	129
<i>Sınıf Mücadelesinin Teori Ve Pratiği</i>	133

<i>İşçi Sınıfı Hareketinde İki Eğilim</i>	136
<i>Devrimci Mücadelenin Süreklilik Kazanması</i>	139
<i>Devrimci Süreç</i>	142
<i>Devrimin Engellenemez Gelişimi</i>	146
<i>Sonuç Alana Dek</i>	149
<i>İşçi Sınıfının Daha Etkin Olması</i>	153
<i>Doğrudan Devrimci Mücadele</i>	156
<i>Emekçilerin Bilinçli Hareketi</i>	159
<i>Olaylar Devrim Yönünde İlerliyor</i>	162
<i>Çatışmanın Yoğunlaşması</i>	166
<i>Tekelci Kapitalizmi Yıkıma Yönelen Devrim</i>	169
<i>İşçilerin Gerçek Devrimci Mücadelesi</i>	173
<i>Devrimci Pratiğin Notları</i>	179
<i>Mücadelenin Hedefi Doğru Konmalı</i>	183
<i>Sonuca Götüren Mücadele</i>	186
<i>Kitlelerin Kendi İstekleriyle Öne Çıkması</i>	189
<i>Politik Hedef Ve Etkin Toplumsal Mücadele</i>	192
<i>Devrim Ve Devrimci Görevler</i>	195
<i>Serbest Zaman Özgür Birey</i>	199
<i>Devrimci Dönemin Görevleri</i>	202
<i>Kitlelerin Eğitimi Ve Örgütlenme Sorunu</i>	205
<i>Büyük Çaplı Çatışmalar</i>	209
<i>Devrimci Sıçrama</i>	212
<i>Kitlelerin Tarihe Kendi Adına Müdahale Etmesi</i>	215
<i>Sınıf İlişkilerinin Değişmesi</i>	218
<i>Çelişkiler Ve Çatışmalar</i>	221
<i>Kapitalizm Toplumsallaşmış İnsanlıkla Karşı Karşıya</i>	224
<i>Örgütlü Mücadele Emekçilerin Kurtuluşunu Çabuklaştırır</i>	227
<i>Toplumsal Devrimi Kesintiye Uğratma Çabaları</i>	231
<i>İşçiler, Gerçek Devrimci Saflarda Birleşin</i>	235
<i>Eylem Dönüştürür</i>	238
<i>Devrimi Hazırlayan Dinamikler</i>	241
<i>Ayaklanma Üzerine Notlar-I</i>	244
<i>Ayaklanma Üzerine Notlar-II</i>	254
<i>Ayaklanma Üzerine Notlar-III</i>	261
<i>Devrimci Kavga'nın Tarihsel Sonuçları</i>	269
<i>Siyasi Savaşım Ve Devrim</i>	272
<i>Devrimin Nesnel Ve Öznel Koşulları</i>	276

<i>İşçi Sınıfının Devrime Ve Halka Önderlik Etmesi</i>	280
<i>Haziran'dan Eylül'e</i>	284
<i>Emekçilerin Kesin Zaferine Kadar</i>	288
<i>Devrimci Taktik -I-</i>	291
<i>Devrimci Taktik -II-</i>	293
<i>Halk Ayaklanması Ve "Özgür Yerel Yönetimler"</i>	296
<i>Değişim Ve Devrimci Mücadele</i>	299
<i>Yaz Ve Güz Ayaklanmalarının Devrimci Sonuçları</i>	303
<i>Yeni Bir Toplumsal Devrimler Çağı</i>	306
<i>Küresel Ayaklanma Küresel İç Savaş Ve Dünya Devrimi</i>	310
<i>Tarihin İtici Gücü</i>	313
<i>Şubat Notları</i>	316
<i>Mart Notları</i>	319
<i>En Devrimci Zamanlar</i>	322
<i>Tüm Toplum Bir Savaş Alanı</i>	325
<i>1 Mayıs Notları</i>	328
<i>Mücadele Biçimi</i>	331
<i>Eylemlerin Dünyadaki Etkisi</i>	334
<i>Kapitalizmin Büyük Bunalımı Ve Sınıf Savaşı</i>	337
<i>İki Bakış</i>	340
<i>Genel Saldırı Aşamasında</i>	343
<i>Kitle</i>	346
<i>Küresel Eylemlerin Süreklilik Kazanması</i>	349
<i>İleri Devrimci Eylemler</i>	352
<i>Sınıf Kavgasının Perspektifleri</i>	355
<i>Güç Birikimi</i>	358
<i>Gerçek Başarı Dorukları İçin</i>	361
<i>Devrimci Tarzda Kopuş</i>	364
<i>Ertelemecilik Değil Devrimcilik</i>	367
<i>İleri Devrimci Eylemler</i>	370
<i>Daha İleriye Giden Mücadele</i>	373
<i>Devrim Düşüncesini Zayıflatma Çabaları</i>	376
<i>Utkun Olmak Mümkün</i>	379
<i>Küresel Eylemlerin Süreklilik Kazanması</i>	382
<i>Sonuçları Karşılacak Bir Devrimcilik Sergilemek</i>	385
<i>Olaylar Devrime Akıyor</i>	388
<i>Yeni Yarınlar İçin</i>	391

ÖNSÖZ

Elinizdeki kitap, 2011-2015 yılları içinde yayınlanmış yazılardan oluşuyor. Bir sorunu, bir konuyu ele alan kitaplardan farklı olarak, ayrı ayrı yazılmış, farklı sorunlara yer vermiş yazılardan oluşup, birçok konuda görüş edinilmesini sağlıyor.

Son otuz yıl, sınıf mücadelesinin, tüm dünyada çok yoğun olarak yaşandığı bir dönem olarak geçti. Bu süre içinde büyük alt-üst oluşlar yaşandı. Çağımız olaylar bakımından çok zengindir. Devrimci Marksistlerin bütün bu gelişmeleri nasıl değerlendirdikleri bilinmesi gerekiyor. Elinizdeki kitap, marksizmin olayları değerlendirişini veriyor.

Güncel toplumsal olaylar işlenirken, hiçbir zaman güncel gelişmelerle sınırlı tutmamıştır kendini. Güncel olarak gündeme gelen olaylar, kendilerini etkileyen, yön veren temeldeki gelişmelerle birlikte irdelenmiştir. Bu Marksist yöntem, taktik politikalarımızın doğru, bilimsel bir biçimde belirlenmesini sağlamıştır.

Tarihsel gelişmenin doğrultusu ortaya konurken ekonomik, toplumsal olgulardan yola çıkılmıştır, fakat bakış açısı olgularla sınırlı kalmamıştır. Hangi toplumsal dinamiklerin bizi geleceğe götüreceği Marksist diyalektiğe ve tarihsel materyalizme dayanılarak belirtilmiştir.

Buradaki yazılarda sınıf mücadelesinin gelişme doğrultusu ve toplumsal olgulara yönelik görüşler, tarihi gelişim tarafından çok kısa süre içinde doğ-

gulanmıştır. Okurlar somut olaylarla ilgili değerlendirmelerin nasıl da doğrulandığını görecektir. Çünkü yapılan değerlendirmelerin sonuçlarını denetleyecek bir tarihsel gelişme ortaya kmıştır. Her sınıf bilinçli işçi, her sosyalist burada yapılan değerlendirmeleri denetleyecek tarihsel verilere sahiptir.

Burjuvazi saldırılarını ne denli artırırsa artırsın, proletaryanın sonal zaferi kesindir. Çünkü ekonomik ve toplumsal yasalar bu yönde işliyor.

Sosyalizme yalnızca sınıf mücadelesi yoluyla varılır. Proletaryanın sınıf savaşını ise kapitalist dünyayı alt-üst edecek biçimde büyük bir güçle ilerliyor.

Olayların bu yönde ilerlediğini görmek için devrimci bir bakış açısına sahip olmak gerekiyor.

ALT ÜST OLUŞ

Sınıflar mücadelesinin gelişmesi ve temelindeki nesnel gelişmeler, sürecin yoğunluğuna göre karşımıza kısa sürede ya da daha uzun sürede yeni durumları çıkarır. Günümüzde olayların yoğunluğu nedeniyle somut durum daha hızlı olarak değişiyor. Değişen koşulları kendi nesnel zeminlerinde daha sık çözümlenmeliyiz. İşçi sınıfının izlemesi gereken politika, taktik ve görevlerin ne olduğunun belirlenmesi için dönemin teorik bir değerlendirmesi zorunludur.

Dönemin teorik bir analizinin yapılması için mücadelenin hızının yavaşlaması ya da iki eylem arasında bulunmak gerekmiyor her zaman -hiç kuşkusuz böylesi zamanlar ortaya çıktığında çok daha geniş bir değerlendirme yapılır.- Biz, şimdi mücadele soluk soluğa sürerken gelişmenin yönünü, beliren olgulara dayanarak göstermek durumundayız. Bu sırada yapılan değerlendirmelerin, olayların dolaysız etkisinde kalacağı da çok açıktır. Biz marksizme dayanarak dönemin nesnel bir değerlendirmesini yapıyoruz. Pek çok yazımızda tarihsel-toplumsal sürecin çok yönlü bilimsel değerlendirmesini yaptık. Ama her kez gelişmenin yeni yönleri ortaya çıkıyor.

Devrimci sınıf mücadelesinin aldığı yolun bir değerlendirilmesi yapılırken, daha çok nicelik yön göz önünde tutuluyor. Sürecin nitel olarak gözden geçirilmesi ihmal ediliyor. Oysaki, gelişmeler kendi içinde sıçramaları içeriyor. Çok kısa sürede uzun mesafe alınıyor. Emekçi hareketi ve devrimci hareket teorik-pratik birikim, mücadele deneyimi, mücadele yeteneği ve kapasitesi yönünde nitel olarak büyük bir gelişme gösteriyor. Alınan mesafenin tam, bilimsel bir değerlendirilmesinin yapılabilmesi için, gelişme bütünsel ve nitel yönüyle irdelenmelidir.

Uzun iç savaşın bugünkü sonuçlarının bir tablosunu çizmek, kesin olgulara dayanarak sınıf savaşının ana yönünü belirtmek, devrimci mücadelenin başarısı için bir gereklilik ve zorunluluktur. Fakat bizde gelişmenin yönü (doğrultusu) sözü de ezberden öteye gitmiyor. Reformizm, oportünizm, küçük-burjuva sosyalizmi gelişmenin yönünü bilimsel olarak, var olan olgulara dayanarak diyalektik materyalist bir yöntemle ifade etmek yerine, kendi öznel durumundan hareket ediyor. Gelişmenin kendisini, onun somut sonuçlarını anlayamayan biri, gelişmenin doğrultusu hakkında ne diyebilir ki?

Bir toplumun sosyal sınıflarının yıllarca süren bir iç savaştan geçmesi, ezilen halkla ezen ulusun büyük bir savaş içinde olması, son derece ciddi önemli sonuçları olan tarihsel bir olaydır. Her ciddi tarihsel-toplumsal dönemeç, kritik an sınıfların gerçek tavırlarını, karakterlerini açığa çıkarır. Bu bağlamda, bizde burjuvazinin, orta-sınıfların (küçük burjuvazinin) ve emekçi sınıfın olaylar karşısında, devrimin gelişimi karşısında nasıl bir tutum alacağı açığa çıkmıştır. Devrimci proletarya ısrarlı devrimci mücadelesiyle devrimi sonuna dek götürecektir bir sınıf olduğunu yeterince göstermiştir. Kürt halkı, Alevi kitleler, emekçi halk, aydınlar, devrimci gençlik mücadeleyi işçi sınıfının yanında yer alarak daha ileriye götüreceklerini ortaya koymuşlardır. Bugüne değin açığa çıkanlar, proletaryanın, emekçi kitlelerin en ileri, en devrimci kesiminin, öncü partinin devrime, tarihe bir yön verecek yetenekte olduklarını göstermiştir.

Tekelci sermaye, emperyalizme işbirliği içinde, devrimi önlemek, bastırmak, ezmek için gerici zorunu ve katliamları en aşağılık biçimde kullandı. Ancak ne faşist darbeler, ne halklar üzerinde uygulanan azgın faşist devlet terörü tarihin akışını durduramadı. Devrimci yükseliş faşizm ve sermayeyle göğüs göğse çatışan emekçi kitlelerin militanlığı ve kararlılığıyla beslenmeye devam etti. Tekelci sermayeyle, onun egemenlik sistemiyle emekçi halklar arasındaki güçler dengesi belli bir değişikliğe uğradı. Halk kitleleri kendi lehine dönmüş olan koşullardan yararlanıp, devrimci kavgasını daha ileri götürüyor. Sınıflararası güç ilişkisi, ancak proletarya, emekçi kitleler iktidara geldiğinde tamamen değişmiş olacaktır. Bu nedenle burjuvaziye karşı mücadelenin devrimci tarzda gelişimi, başarıya ulaşmanın en etkin aracı olarak önemini sürdürecektir.

Küçük burjuvazi son büyük ve yıkıcı kapitalist dünya ekonomik krizinin etkisiyle tam bir çöküş içine girdi. Daha doğrusu kriz, onun kaçınılmaz yıkımını hızlandırdı. Sermayenin dünya çapında ve az sayıdaki tek elde birikmesi süreci yoğun olarak işliyor. Orta sınıfların bu süreçte yaşama olanakları her geçen gün ortadan kalkıyor. Bizde bu

durum, ekonomik ilhak yöntemleriyle daha da yıkıcı ve hızlı işliyor. Bu ekonomik koşullar, küçük-burjuvaziyi toplumsal devrime itiyor. Küçük-burjuvazinin sol eğilimli kesimi uzun zamandır tekelci sermaye ve faşizme karşı verilen mücadeleye destek veriyor. Fakat onun ikili yapısı, mücadele kesin bir sonuca bağlanana dek sürer. İşçi sınıfı, yoksul halkların ve devrimci hareketin mücadelesi büyüdükçe, devrim yanında daha fazla mevzilenecektir. İşçi sınıfının devrimci partisi ve işçi sınıfının bağımsız devrimci mücadelesi güçlendikçe küçük-burjuva kitleler, burjuva partilerin etkisinden uzaklaşırlar.

Bugün toplumda büyük bir alt-üst oluş yaşanıyor. Alt üst oluşun yarattığı koşullardan yararlanan halklar, geleceklerini çiziyor. Küçük-burjuva reformist ve oportünist çevrelerce görülmeyen, işte bu somut durumdur. Halk inisiyatifi sürekli geliyor. Kitlelerin bağımsız tarihi eylemleri yeni yeni kitleleri etkisi altına alıyor. Geniş kitlelerin bağımsız devrimci eylemlere yönelmesi burjuvazinin en korktuğu şeydir. Bu, sermayenin kitleler üzerindeki etkisinin tamamen kırılması demektir. Bu, kitlelerin kurulu sosyal düzene karşı ayaklanması demektir. Özcesi kitlelerin bağımsız savaşıma yönelmesi, mülk sahipleri için kaçınılmaz sona hızla yaklaşılması demektir. Egemenlerin korkuları gerçektir. Halk kitleleri tam da ekonomik ve politik egemenliği elinde tutanların korktuğu şeyi yapıyorlar. Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci halk hareketi yükselen eylemleriyle devrimi büyötmeye devam ediyor.

Devrimci mücadelenin şiddetlenmesi, beraberinde devrimci ajitasyonun öne çıkmasını getirdi. Kitlelere yönelik ajitasyon yalnızca grupların yaptığı bir çalışma, yalnızca yayınlarda gerçekleştirilen bir çalışma değil, geniş kitlelerin katıldığı bir çalışmadır. Kapitalist köleliğe karşı eyleme geçen binlerce emekçi, eylemleriyle kitlesele ajitasyon yapıyorlar. Tekel işçileri Ankara eylemi sırasında her gün çeşitli yollarla ve her akşam toplu yürüyerek kitlesele ajitasyonun iyi bir örneğini verdiler. Bir grup eylemci Tekel işçisi aynı şeyi her hafta Taksim'e yürüyerek devam ettirdi. Başka işçi eylemlerinde de bu yöntem uygulanıyor. Kürt halkı süreklileşen büyük kitle eylemleriyle yığımsal ajitasyonun etkili bir örneğini yaratıyor. Halkların çok daha geniş kesimlerini devrimcileştirmek, onları büyüyen kavgaya çekmek için etkin mücadele ve çalışma yöntemleri kendi sonuçlarını veriyor. Halk hareketi hem nicel hem nitel yönden güçleniyor.

Son dönemlerde çeşitli burjuva çevrelerce ve sosyal-reformist gruplarca öne sürölen, burjuvazinin değiştiğı, koşulların devrimci yöntemlere gerek duymayacak şekilde "demokratikleştiğı" demagojisine ve aldatmacasına kanılmamalı. Devrimci zor yenije gebe her toplumda görülür. Proletarya zor olmaksızın eski yapılardan kurtulamaz. Burjuva

devletin tepeden tırnağa silahlandırıldığı, güçlendirildiği, emperyalistlerin asker örgütünün militarist-baskıcı, saldırcı yapısı iyice pekiştirildiği bir durumda, emekçi yığınları, halkları devrimci yöntemlerden vazgeçirmek, onları yenilgiye mahkûm etmektir. Emekçi sınıf, toplumsal kurtuluşun yolunu zorla, iç savaşla, ayaklanmayla, devrimle açacaktır.

Toplumda meydana gelen alt üst oluşla birlikte işçi sınıfının ve politik öncüsünün sorumluluğu daha da artmıştır. Sürecin seyri kendi haline bırakılamaz. Etkin, kitlesel devrimci yöntemlerle devrim yönünde müdahale edilmelidir. Burada devrimci sınıfın ve devrimci öncünün hareket yeteneği, esnekliği, her mücadeleyi karşılama kapasitesi ve pratiği tayin edicidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

12-26 Ocak 2011

Sayı: 179

SINIF ÇATIŞMALARI DEVİRİMİ ÖLGÜNLAŞTIRIYOR

İşçi eylemleri bugün gerçekleştiği her bölgede kesin bir kararlılık gösteriyor. Cesaret, kararlılık ve eylem isteklerin gerçekleşmesinin temel öğeleri. Yoksulluk, işsizlik, sömürü ve baskı emekçileri şiddetli bir kapış-maya zorluyor. Kapitalistler, kapitalist devlet işçileri yoksullaştırarak, işten atarak onlara karşı savaş açmıştır. Emekçi sınıf da eyleme geçerek kendi sınıfsal yanıtını veriyor. Kapışma iki sınıf, iki kutup, iki dünya arasındadır.

Sömürü öylesine yoğun, yoksulluk öylesine derin ve yaygın ki, bu yüzden uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıklar da öylesine keskin, düşman sınıflar arasında çatışmalarda o denli sert ve şiddetli. Bu yüzden her işçi eylemi kentte yayılan bir kıvılcım rolünü oynuyor. Aynı koşullarda bulunan diğer emekçiler hemen eylem etrafında birleşebiliyor. Kitleler içinde yıllarca biriken öfke öylesine büyük ve öylesine bir güç oluşmuş ki, eylemler birer ateş parçası gibi sıçradığı her tarafta büyük bir öfke ve güç açığa çıkıyor. Her yeni eylem patlayan kozalaklar gibi sıçradığı her bölgede yeni eylemleri tetikliyor. Her eylem yeni eylemleri ateşliyor.

Kentler işçi eylemleri temelinde, geniş kitlelerin harekete geçtiği merkezler haline geliyor. Devrimci mücadelenin ağırlık merkezlerinden biri İzmir'dir. Kısa süre önce Kent A.Ş. işçilerinin eylemi, Park-Bahçe taşeron işçilerinin eylemi, UPS işçilerinin eylemlerinden sonra Buca Taşeron işçilerinin eylemi kentte çok daha büyük güçleri harekete geçirdi. İşçi eylemleri etrafında birleşen güçler, ilk defa harekete geçiyor değiller. Zaten yıllardır çeşitli biçimlerde mücadele veriyorlar. İşçi eylemlerinin etkisi şuradadır: Cesur, kararlı mücadeleleriyle harekete yeni bir ivme kazandırıldı, bir itiş verildi. İşçi sınıfının devrimdeki öncü konumu, eylemci işçilere duyulan sempati hareketin birleşik davranış içine girmesine ve eylem etrafında birleşmesine yol açıyor. İşçi eylemleri büyük devrimci, ilerici

halk potansiyelinin dayanacağı yeni bir hareket noktasıdır. İşçilerin, emekçilerin, öğrencilerin aydınların kısacası halk kitlelerinin mücadele birliği işçi eylemlerinin etrafında, sokakta, kavga içinde örülüyor.

İşçilerle dayanışma ve destek eylemleri ilin sınırlarının dışına taşıyor. Buca işçileri için İstanbul'da devrimci işçiler tarafından eylem yapıldı. TEKEL işçilerinin Ankara eylemi sürecinde dayanışma eylemleri çok kentte yayıldı. Eylemler bir dayanışma eyleminin çok ötesine geçti. Deyim yerindeyse her tarafta kitlelerin sermayeye ve faşizme karşı harekete geçmesi süren mücadelenin daha ileri gitmesi için birer bahane oldu. Bu yönüyle her işçi eylemi kendini aşan kendi kalkış noktasının çok ilerisinde politik sonuçlara yol açmıştır. Kapitalist sınıfa karşı işçi sınıfının emekçi kitlelerin eyleme geçmesine neden olmuştur. Bu ise tamamen ekonomik, politik koşulların, devrimci durumun kaçınılmaz sonucudur.

Diğer zamanlardan farklı olarak az sayıda işçinin yaptığı eylem toplum içinde böylesi bir yankı yapıyorsa bunun içinde bulunduğumuz sosyal politik ortamla ilgili olduğu açıktır. Emekçi ve sömürülen kitlelerin içinde olduğu ve sürekli ağırlaşan, kötüleşen yaşam şartları, var olan toplumsal sisteme karşı isyan etmek, eyleme geçmek, ayaklanmak için, tüm toplumsal patlayıcıları içinde yeterince biriktirmiştir. Bu kızgın ortam için-de en ufak bir çatışma hemen aynı durumda bulunan tüm emekçilerin harekete geçmesine yetiyor. Politik süreç, toplumsal ilişkiler ve sınıf çatışması tarafından belirleniyor. Politik çatışma, toplumsal alandaki çatışmanın bir yansımasıdır ve dolayısıyla politik süreç son derece sert ve şiddetli geçiyor.

Her eylemin daha büyük eylemlere yol açması, devrimci durumdan, iç savaştan ve iç savaşın sonuçlarından bağımsız olarak değerlendirilemez. Türkiye ve Kürdistan'da eylemsiz gün yoktur. Eylemler hem sürekli hem de büyüyen bir çizgide ilerliyor. Gelişen devrimci mücadelenin yarattığı etkiyle daha geniş kitleler harekete çekiliyor. Safların büyümesi verilen mücadeleyi daha etkin hale getiriyor. Proletaryanın artan etkinliği ise hareketi çok daha ileri noktaya götürüyor.

Proletaryanın mücadelesinin belirgin olarak arttığı gözle görünür bir durumdur, somuttur, gerçektir. Emekçi sınıfın mücadeledeki, hareketteki etkisinin artması, uzun süredir kendisini göstermiştir ve sürekli gelişme içindedir. Tüm bunlar, iç savaşın proleter iç savaş olarak gelişmesini getirmiştir. Daha doğrusu bu yönü gitgide açık olarak öne çıkıyor, sürece damgasını vuruyor. Proletaryanın devrimci ideolojisinin harekette etkin olmasının yanında proleter sınıfın pratik ola-

rak da mücadelenin önünde yürümesi ve devrimci savaşımları, iç savaşta emekçi sınıfın ve kitlelerin zaferinin güvencesidir.

Emekçi halk kitlelerinin mücadelesi her yeni eylem ve eylem etrafında gerçekleşen mücadele birliğiyle güçlenip pekişirken, sermaye sınıfı ise güçten düşüyor. Burjuvazi her geçen gün kitleleri biraz daha yönetemez duruma geliyor. Toplumsal politik süreç ciddi bir kriz içinde. Sistemin krizi, emek sermaye uzlaşmaz karşıtlığını derinleştiriyor, şiddetlendiriyor. Devrim ekonomik, politik krizin boyutlanmasıyla çok daha hızla olgunlaşıyor. İşçi eylemleriyle, kitle mücadelesiyle Kürt halkının etkin savaşımlarıyla politik koşulların keskinleşmesi devrim zorunluluğunun çok daha geniş yığınlarca kavranması söz konusu. Toplumun köklü olarak değişmesi zorunluluğun bu kavranışdır ki, kitleler yaygın olarak mücadeleye atılıyorlar. Proletaryanın, halkların istemleri devrimci hedefleri gerçek oluncaya dek yığinsal eylemler büyüyecek ve şiddetlenecektir.

İşçilerin mücadelesi salt sendikal mücadele olmamıştır hiçbir zaman. Son dönemlerdeki işçi eylemlerine bakıldığında bu durum açık olarak görülür. İşçiler sendikalı ya da sendikasızsın olsun kendi çabalarıyla eyleme geçebiliyor. Sendika üyeleri bile artık yalnızca sendikaya göre hareket etmiyor. Kendi istekleri doğrultusunda, kendi inisiyatifleriyle davranıyor. Hatta işçilerin kendi sendikalarıyla bile çatışmaya girmesi sık karşılaşılan bir durumdur. İşçiler her bakımdan yani gerek bilinç yönüyle, gerekse pratik yolla geri anlayışları ve yapıları aşıyor. Emekçi sınıf istekleri, özlemleri ve hedefine ulaşmak için daha ileri gitme kararlılığında. Sınıf mücadelesinin gelişimine ayak uyduramayan her yapı çözümlenip dağılmaya mahkumdur.

İşçiler sınıf düşmanı, politik karşıtıyla yani burjuvaziyle savaşırken, savaşımını güçsüz düşürecek hata ve zayıflıklarda sergileyebiliyor. Burjuva partileriyle diğer sermaye çevreleriyle halen tüm köprüleri atamaması işçilerin en zayıf noktasıdır. Onlarla bağlar koparılamadığı için emekçilerin eylemi, mücadelesi kendi içinde çözümlenme ve yenilgi tehlikesi taşıyor. Düzen savunucularıyla bağları koparmak ileriye gitmenin başarıya ulaşmanın ön koşuludur. Düzen güçlerine karşı yeterince sert davranılmaması, yeterince savaşılması, sınıf savaşımının tayin edici anında, kritik anında isyan ve ayaklanmanın yenilgisini getirir.

Mücadeleci işçilerin diğer bir zayıf yönü reformist, oportünist küçük burjuva sosyalizmi ile gerçek proleter devrimci güçler arasında kesin bir ayırım yapamamasıdır. İşçiler bu uzlaşmacı grupların gerçek durumlarını ancak zaman içinde ve geç olarak görebiliyor, sezebiliyor ve değerlendirebiliyor. Bu ise devrim mücadelesinin hızı

nın yavaşlamasına ve bu uzlaşmacı akımlara karşı mücadelenin geç sonuçlanmasına neden oluyor. Devrimci işçilerin, küçük burjuva hareketlerin gerçek durumunu anlamak için sonun dek beklemesi gerekmiyor. Onların politikalarının uzlaşmacı karakteri, sürecin sonuna kadar beklemeden de görülebilir. Devrimci marksizmin teorisine dayanılarak onların görüş ve pratiklerinin bütünlüğü değerlendirilebilir, konumları açığa çıkarılabilir. Fakat bu süreç sadece kendi seyrine bırakılmaz. Proleterlerin gerçek devrimci partisi küçük burjuva uzlaşmacı sosyalist akımları işçi hareketi içinde etkin ve geniş biçimde teşhir etmelidir.

İşçiler mücadeledeki zayıflıkları, hataları görmeli, gelecek kavgaya daha güçlü ve ideolojik politik yönden daha donanımlı olarak hazırlanmalıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

26 Ocak-9 Şubat 2011

Sayı: 180

YA DEVRİM VE EMEĞİN İKTİDARI YA YOK OLUŞ

Devrimci bir süreçten, burjuva toplumu yıkıma götüren devrimci bir krizden geçiyoruz. Devrimci kriz, sınıflar ilişkisinin gelişmesi tarafından besleniyor, derinleşiyor. Burjuva sınıf krizi giderecek durumda değil. Bu yönde başvurduğu tüm yöntemler sonucu değiştirmede. Emekçi sınıflar ise eylemden eyleme yönelerek var olan bunalımı genişletiyor ve daha ileri götürüyor. Devrimci işçiler, politikalarını ve taktiklerini bu nesnel duruma ve ortaya çıkan kesin olgulara dayandırıyor. Proleter sınıf politikasının hedefi, ortaya çıkan durumdan yararlanıp, burjuvazinin egemenliğini devirmek ve emeğin iktidarını kurmaktır.

İçinde bulunduğumuz dönemin tümü boyunca, proletaryanın burjuvaziye karşı savaşı, emekçilerin, aydınların, öğrencilerin tek elci egemenliğe karşı mücadelesi ve Kürt halkının ulusal baskıya karşı savaşımı tarafından beslendi, serpilip gelişti.

Geleceğin şiddetli sınıf savaşımının, devrimci ayaklanmaların tüm öğeleri bu dönemde oluşuyor.

Bu nedenle içinde olduğumuz şartları yüzeysel olarak değerlendirilenler, olayları derinlikli olarak kavramayanlar, yaşadığımız dönemin hangi gelişmelere gebe olduğunu da anlayamazlar.

Bu topraklarda sınıflar savaşımının son derece keskin biçimler alması yani iç savaş düzeyine ulaşması ve ayaklanmanın gündeme gelmesi, tamamen içinden geçilen dönemin somut koşullarının bir sonucudur.

Ezilen ve sömürülen kitleler üzerinde kapitalist sömürü ve baskının çok yoğun olduğu bir yerde, sınıf kavgasının keskin biçimler alması ve en devrimci biçimine doğru ilerlemesi bir zorunluluktur. Sınıfların isteğinden öte, sınıflar ilişkisinin gelişiminin kaçınılmaz bir sonucudur.

Sınıf savaşımının keskinleşmesi ve şiddetlenmesi, birçok gelişmenin ve olayın bir işlevidir. Sömürünün yoğunlaşması, artan burjuva saldırılar, kesintisiz süren burjuva baskı; emekçi ve sömürülenlerin kutbunda derinleşen yoksulluk ve yoksunluk, yıllarca süren faşist devlet terörü, tüm bu olgular, sınıf savaşımının sert ve şiddetli geçmesini getirmiştir.

Küçük ayaklanmaların sık sık yaşanması, mücadelenin seyrinin genel bir ayaklanmaya doğru ilerlemesi, iktidarın ele geçirilmesinin mücadelenin merkezine oturması, sınıflar savaşımının gelişiminin sonucudur. Tarihin itici gücü, sınıflar savaşımıdır. Sınıf savaşı verilmeseydi, şiddetli bir sınıf savaşı gelişmeseydi, bugünkü ileri noktaya varılamazdı. İşçi sınıfı, emeğin iktidarına ve sosyalizme sınıf savaşımıyla varacaktır.

Karşıt kutupların, emek-sermaye kutuplarının arasındaki çelişkinin keskinleşmesi, iç savaşın aldığı boyut vb. kapitalizmin gelişiminin evrimi, tarih, gelişim sorunu keskin olarak ortaya koymuştur. Ya devrim ve emeğin iktidarı, ya yok oluş.

Bugün patlama biçiminde ortaya çıkan milyonların eylemleri, cesaretle ileri atılması, yerel ve küçük çaplı ayaklanmalara girişmesi, yıllarca süren devrimci mücadeleyle hazırlandı. Eğer daha önceden devrimci temelleri atılmasaydı, çok sert süreçlerden geçilmeseydi ve kavga her şart altında sürdürülmeseydi, bugün kitleler eylemlere böylesine yığınsal bir biçimde katılamazdı.

Kitleler eylem içinde ve eylem sırasında bu denli çabuk ve becerikli olarak organize olabiliyorsa, bu büyük bir mücadeleden geçip geldiği içindir.

Halk yığınlarının eylemleri böylesine hızlı ve yetenekli olarak örgütlemesi, burjuvaziye karşı verilen savaşta, emekçi sınıfların bir avantajıdır.

Kitlelerin mücadelesine olduğu gibi, örgütlenmesine de devrimci bir açıdan bakılmalıdır. İşçilerin örgütlenmesi yalnızca sendikalarla sınırlı görülemez. Emekçiler komite ve konseyler biçiminde de örgütleniyor. Kitleler yaygın ve geniş biçimde DKÖ'lerde örgütleniyor. Öğrencilerin İlerici-devrimci kesimi örgütlü bir biçimde hareket ediyor. Kürt halkı son derece disiplinli ve örgütlü biçimde davranıyor. Bütün bunlar tartışma götürmez gerçeklerdir.

Burada artık sorun yalnızca daha fazla kitleyi örgütlemek değildir. Örgütlü kitleleri hangi devrimci çizginin, taktiklerin, politika ve stratejinin zafere ulaştıracağı sorundur.

İşçi sınıfı, bir sınıf olarak egemenlerle karşı karşıya geliyor. Pek çok ekonomik istemleri burjuvazi ve hükümete karşı geliştigi için ve

egemen sınıfı dıştan bir baskıyla zorladığı için politik bir karakter kazanıyor.

Emekçilerin mücadelesinin politik karakteri ve ağırlığı çok belirgindir. Burada esas olan politikanın içeriğidir, devrimci özellikler kazanmasıdır ve hedefleridir.

Bizde devrimci mücadele baskın, öne çıkan ve etkin bir mücadeledir. Emekçilerin politik mücadelesi, bu topraklarda ancak devrimci nitelikleriyle bu kadar uzun süre sürdürülebilirdi. Burjuvazinin egemenliğine yönelmeyen, çatışmalardan geçmeyen bir politik mücadele toplumda etkili olamaz.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası ileri devrimci niteliklere sahiptir. Emekçi kitlelerin bu devrimci niteliği uzun ve çetin mücadelelerden ileri geliyor. Yükselen sınıf savaşı ve ayaklanmaya devrimci niteliklerle girmek burjuvazinin yenilgisinde hızlandırıcı bir rol oynayacaktır.

İşçi sınıfı hareketi, bir sınıf hareketi olarak, toplumsal bakımdan etkin bir güç durumuna gelmiştir. Politik bir güçtür, bir devrimci savaşım gücüdür. Savaşan bir devrimci güç olarak devrimi gerçekleştirmenin kesin bir aracıdır. Sınıf ve kitle hareketi, somut devrim hedefiyle yönlendirilmelidir. Devrim hedefiyle davranma halinde gerçek gücü ve enerjisi sonuna dek harekete geçirilebilir ve açığa çıkarılabilir.

Proletaryanın ve kitlelerin kapitalist sınıfa karşı savaşımı kritik noktaya doğru ilerledikçe, yani savaşım iktidar sorunu etrafında meydana geldikçe daha kesin, daha ileri, daha devrimci biçimler alır, almak zorundadır. Çünkü bu aşamada her şey kesindir, keskin ve nettir. Burada tayin edici sonuç, emekçilerin daha ileri düzeye çıkmış devrimci eylemleriyle alınır.

Devrimci pratik geliştikçe sosyal pratik, pratiğe katılan kitlelerin kendisini de dönüştürüyor. Devrimci pratik, burjuvaziye karşı mücadeleyle başlayan ve emeğin egemenliğiyle devam eden bir süreçtir. Koşulların ve insanların aynı anda değişmesi devrimci pratikle olur. Biz böyle bir süreçten geçiyoruz.

Devrimci pratiğe başvurmamak, koşulları ve çevreyi dönüştürecek biricik araçtan kendimizi yoksun bırakmak olur; burjuva diktatörlüğü altında çürümek ve çöküp gitmek olur.

Son derece iyi örgütlenmiş, toplumu yönetme tecrübesine sahip olan burjuvazi ve onun egemenlik aygıtını devirmek için, çok sağlam bir proleter örgütlenme ve yüksek sınıf disiplini gerekiyor. Hareketin geleceği yüksek bir disiplinle hareket eden proletaryanın önderliğine bağlıdır.

Emekçilerin kurtuluş mücadelesi, devrim mücadelesi, küçük burjuva uzlaşmacılığına karşı mücadeleden ayrılamaz. Bugüne dek, devrimci sınıf mücadelesinin hedefini saptırmak için ısrarlı ve kararlı bir çaba içinde olan bu akımlar, kitlelerin daha ileriye, bir ayaklanmaya doğru atıldığı bir sırada çabalarını çok daha yoğunlaştırırlar. Eğer onları yeterince teşhir edemezsek, bu, ayaklanmanın yenilgisine yol açar. Dün devrimci mücadelenin önüne engel olanlar, yarın halkların devrimci zaferini burjuvazi adına gasp etmeye kalkarlar. Her Leninist bunun bilinciyle hareket etmeli, proleter uyanıklığı ve inisiyatifi elden bırakmamalıdır.

Sınıf savaşımı ve tarihi gelişmeler dümdüz bir çizgi izlemez ve aynı düzlemde devam etmez. Sıçramalar, alt üst oluşlar ve belirleyici mücadele biçimleri, mücadele yöntemleri ortaya çıkar. O an için hangi mücadele biçiminin ve yönteminin öne çıktığı ve belirleyici olduğu somut olarak saptanmalıdır. Bu ise söz konusu dönemin şartlarından çıkarılır.

Kendi somutumuzda, içinde olduğumuz dönemde belirleyici olan, işçi sınıfının ve kitlelerin devrimci yığınsal savaşımıdır, devrimci pratiktir.

Burada belirleyici olan gerçek devrimci gücün, Leninist Parti'nin devrimci çizgisi ve önderliğidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

9-23 Şubat 2011

Sayı: 181

MISIR VE TUNUS DEVRİMLERİ ÜZERİNE NOTLAR

Devrime hazırlanan her ülkedeki proletarya, dünya proletaryasının mücadele deneyimlerinin ve gerçekleşmiş devrimlerin deneyimlerini, derslerini ve dünya emekçi hareketinin politik savaşımının deneyimlerinin "son sözünü" öğrenmek için büyük bir çaba gösterir. Dünya halklarının deneyimleri, enternasyonal hareketin dersleri ve birikimleri burjuvaziyle mücadelede, proletaryaya kesin bir üstünlük sağlar.

Devrimler birçok gelişmenin, olayın bir noktada birleşmesiyle meydana gelir. Bu açıdan zengin bir içeriğe sahiptir. Mısır ve Tunus'ta gerçekleşen devrimler de görünüşte aniden ortaya çıkan çeşitli sonuçların patlak vermesiyle gerçekleşmiştir. Oysaki, sorunun temelinde, ta kalbine inildiğinde sınıflar ilişkisinin ve çelişkilerinin uzun bir evrimi olduğu görülecektir. Her iki ülkede gerçekleşen devrim, daha önce gerçekleşen devrimler gibi içerik olarak zenginliği ve çeşitliliği barındırır.

Tunus ve Mısır'da halk devrimleri daha ortaya çıkar çıkmaz, burada gerçekleşenin bir devrim olduğunu hemen belirttik. Devrimler geliştikçe başka yönleri üzerinde de durduk. Karşımızda büyük bir tarihsel olay olduğu için, bu tarihsel girişimin her seferinde yeni bir yönü üzerinde durma zorunluluğu ortaya çıkıyor. Aşağıdaki notlar bu çerçevede yazılmıştır.

1- Tunus ve Mısır'da, Bin Ali ve Hüsnü Mübarek'in toplum üzerindeki egemenliği yıkıldı fakat, burjuvazinin emekçiler üzerindeki egemenliği çok daha çıplak bir şekilde ortaya çıkmıştır. Buralardaki baskıcı rejimlerin çökmesiyle birlikte buralarda asıl sorunun işçi sorunu, emekçiler sorunu olduğu iyice açığa çıkmıştır.

Burjuvazinin parlamenter cumhuriyeti, kitlelerin büyük mücadelesiyle ne kadar ileri götürülürse götürülsün, parlamenter burjuva cumhuriyet burjuva sınıf egemenliğinin bir biçimidir. Kaldı ki Mısır ve Tunus'ta henüz bu noktaya bile ulaşılmış değil.

2- Her iki ülkede gerçekleşen şu anki birliktelik, oradaki sınıf ilişkilerinin ve sınıf çelişkilerinin geçici bir evresidir. Bu evre sona ermek durumundadır. Devrime katılan her sınıf, her politik hareket devrime kendi yönünde bir içerik kazandırmaya çalışıyor. İşçiler, emekçiler, yoksul halk bu devrimi kendi istemlerini gerçekleştirmek üzere daha ileri götürme mücadelesini veriyor, oradaki verili koşullar nedeniyle devrime katılan burjuva çevreler ise devrimin burjuva çerçeveyi aşmaması çabası içerisinde. Bu geçici ve fiili birliktelik daha fazla devam edemez.

Farklı sınıfların birlikte yer aldıkları bütün devrimlerde olduğu gibi, Mısır ve Tunus'ta da, devrime katılanlar, devrimden sonra, silahlarını birbirlerine çevirirler.

3- Emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi, halkın devrimci değişim istemini ve hareketini önleyemeyeceğini anladığı içindir ki, halk mücadelesini kabul edilebilir sınırlarda tutmak için büyük bir gayret gösteriyor. Varlığını halen sürdüren eski iktidarlardan kalma ordu, bürokrasi, mahkemeler değişmemiştir. Bu devlet aygıtları burjuva güçlerin toplum üzerindeki hâkimiyetinin devamını sağlayacak önemli dayanaklardır.

4- Burjuvazi devrimin sonuçlarını burjuva sınırlara çekmek için çok yönlü bir faaliyet içerisinde. Bu konuda dünya burjuvazisinin kesin desteğine sahiptir.

Yeni kurulacak burjuva hükümet işçi ve emekçi hareketine, sosyalistlere ve devrimci gençliğe saldırmadan ve onlar üzerinde baskı kurmadan devrimin sonuçlarını burjuva sınırlara çekemez.

5- Dün eski rejimler adına hükümet edenler, bundan böyle halk adına hükümet edeceklerdir. Halkın çoğunluğunun desteğine sahip olmakla, halk kitlelerinin çıkarlarını temsil etmek aynı şey değildir.

Orada dünkü muhalif burjuvazi bugün devrim rüzgarını arkasına alıp, halk kitlelerinin geniş desteğini sağlasa da gerçekte halkın çıkarlarını savunmayacaktır.

Burjuvaziye dokunmadan, kapitalist mülkiyete dokunmadan emekçilerin çıkarları savunulamaz.

Bu gerekçelerle emekçiler, oradaki yeni burjuva hükümetleri destekleyemezler. Tersine burjuva hükümetlere karşı açık tavır almalıdırlar. Devrim ve belli bir halk desteğine sahip yeni hükümetler hemen devrimci yöntemlerle devrilemiyorsa, bunun koşullarını oluşturacak biçimde burjuva yönetimine karşı kitleler içerisinde düşmanlık bilinci yaratılmalıdır. Burjuva hükümetler kesinlikle teşhir edilmeli, onların emekçilerin hiç bir temel sorununu çözemeyecekleri ikna edici biçimde ortaya konmalıdır.

6- İşçi sınıfı, emekçi kitleler burjuvaziden tamamen ayrı hareket etmelidir. Burjuva partilerle ortak hareket etmek emekçi hareketi yıpratır, güçten düşürür. İşçi sınıfı bağımsız bir çizgi izlerse devrimleri götürebilir ve toplumu dönüştürebilir. Emekçi sınıf kendi kurtuluşunu kapitalist toplumda aradığı sürece girişeceği her hareket zorunlu olarak yenilgiye uğrar.

7- Proletarya devrimle birlikte toplumdaki ağırlığı artmış, toplumu dönüştürecek yeteneğe sahip bir sınıf olduğunu ortaya koymuştur. Uluslararası burjuvazi proletaryanın her iki ülke devriminde oynadığı etkin ve tayin edici rolü uzun süre gözden uzak tutmaya çalışmıştır. Fakat devrim ilerledikçe orada devrimlerin etkin gücünün emekçiler ve sosyalistler olduğu açığa çıkmıştır.

8- Devrimin gerçekleşmesinde böylesine büyük bir rol oynayan emekçi halk ve sosyalistler, devrimin yarı yolda kalmaması ve gerçek bir halk egemenliğiyle sonuçlanması için sınırsız özveri ve kahramanca girişimler göstermeleri gerekmektedir.

9- Burjuvazinin bütünlüğüne karşı tavır alınmadan, savaşılmadan daha ileri gidilemez.

10- Görünen o ki, işçi sınıfı bilinç yetersizliği ve örgütlenme yetersizliği nedeniyle devrimi emeğin iktidarına kadar götüremiyor. Bu durumda ikinci bir devrimin gündeme gelmesi kaçınılmazdır.

Yeni bir devrim, emekçi halkın isteklerini gerçekleştirecektir. Geniş emekçi kitlelerini örgütleme ve harekete geçirme becerisi böylesi bir devrimin ön koşuludur.

İşçi sınıfı devrim sırasında büyük bir hareket yeteneği kazanmış, devrimci enerjisini harekete geçirmiş ve önemli bir savaş kapasitesi kazanmıştır. Kısacası kendi isteklerini gerçekleştirecek ve tüm emekçileri kurtaracak koşullara, malzemeye ve olanaklara sahiptir.

11- Emekçi hareket, sosyalist hareket, emekçilerin kapitalizmden kurtuluşunu sağlayacak bir hareketi geliştirirken, sosyalizmin dünyadaki nesnel durumu ve dünya devriminin yarattığı büyük olanakları ve etkiyi göz önünde tutmalıdır. Özcesi hem içerde devrimi yaratan koşullar, hem de dünya devriminin yarattığı koşullar daha ileri gitmek için son derece uygundur.

12- Mısır ve Tunus devrimleri gençliğin devrimde, toplumun dönüşümünde ne denli etkin bir rol oynadığını gözler önüne sermiştir. Her iki devrimde de işçi ve işsiz gençliğin devrimin gerçekleşmesinde ve sürdürülmesinde çok aktif ve sürükleyici bir rol oynadığı özellikle belirtilmelidir. İşçi sınıfı gençliği yanına çekmeden, onun dinamizmini ve enerjisini harekete geçirmeden başarıya ulaşamaz.

Gençlik artık burjuva ölçütlere göre yaşamak istemiyor. O, her yerde konmuş olan burjuva sınırları parçalamak için bir eğilim ve hareket içinde.

13- Mısır ve Tunus devrimleriyle birlikte uzun süredir devam eden gericilik dalgası kırılmıştır. Devrimler yeni bir dalgayı, proleter, sosyalist, devrimci dalgayı ortaya çıkarmıştır. Bu, çok önemli tarihsel bir sürece işaret etmektedir. Bölgede bugüne kadar bir varlık göstermeyen komünist ve devrimci hareketler devrimin yarattığı dalgaya dayanarak öne çıkabilir ve toplumu değiştirecek etkin devrimci güç haline gelebilirler. Bu, tamamen onların burjuvaziden ayrı ve onlara karşı bağımsız ve gerçek devrimci bir güç olarak hareket etmesine bağlıdır. Leninistler bu konudaki görüşlerini bölge komünist partilerin katıldığı bir toplantıda açıkça ifade etmişlerdir. Devrim deneyimleri proletaryanın tarihsel rolünü yerine getirebilmesi için bütün burjuva güçler karşısında bağımsız bir güç olarak davranmasının denli belirleyici olduğunu göstermiştir.

14- Tarihi sadece pasif bir evrimci gelişme biçiminde görenler Mısır ve Tunus'taki devrimci halk ayaklanmalarını açıklayamazlar. Orada mücadele kendi içinde sıçramaları ve patlamaları barındırmıştır. Orada tarih Marx'ın söylediği gibi, yirmi yıl bir günden daha uzun değildir.

15- Mısır ve Tunus'taki devrimleri ve bu devrimleri yaratan koşulları doğru kavramak için olaylara dünya devrimi bakış açısıyla bakmalıyız. Bugüne dek Leninist Parti'nin somut dünya devrimi üzerine ortaya koyduğu görüşler karşısında sessiz kalanlar şimdi yüzeysel bir şekilde eklektik olarak dünya devriminden söz etmeye başladılar.

Dünya devrimi uzun süredir bir süreç olarak geliyor ve her tarafta kendi sonuçlarını yaratıyor. Bir süre önce Latin Amerika'yı temellerinden sarsan toplumsal ayaklanmalar ve toplumsal devrimler, şimdi Afrika'yı ve Ortadoğu'yu sarsıyor.

Dünya devrimi zincirleme devrimler biçiminde ilerliyor. Dünya devrimi yükseliş çizgisinde.

Yaşasın Dünya Devrimi! Dünya Emeğın Olacak!

Yeni Evrede Mücadele Birliğı

23 Şubat-9 Mart 2011

Sayı: 182

DÜNYA DEVRİMİ YAYILIYOR

Dünya devrimi Latin Amerika'da yol açtığı zincirleme devrimlerden sonra, şimdi de Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da zincirleme devrimlerle yayılıyor.

Arap ülkeleri ve Ortadoğu'da tarihin en büyük olaylarından biri gerçekleşiyor, halklar ayaklanmalarla, devrimlerle burjuva diktatörlükleri yıkıyor. Daha doğrusu ekonomik ve politik gücü elinde tutan egemen burjuva kesimin egemenliğini yıkıyor. Halk yığınları, devrimi bir halk egemenliğiyle henüz taçlandıramasa da, kendi egemenliğini kurmak için son derece avantajlı bir ortam ve konum elde ediyor.

Biz belli bir noktaya kadar gelmiş olan Mısır ve Tunus devrimlerinin çeşitli yanları üzerinde duracağız.

1- Mısır'da devrim Hüsnü Mübarek'i devirecek kadar güçlü, fakat orduyu, polisi, bürokrasiyi, devlet aygıtlarını dağıtamayacak kadar güçsüz olduğu için askeri yönetim iktidara geldi. Askeri yönetimin ilk uygulaması da devrimin sembolü Tahrir'e saldırmak oldu.

2- Burjuvazi, karşı-devrim, askeri yönetim döneminde toparlanmaya ve devrimin kazanımlarını yıkmaya çalışacaktır.

3- Gerici parti (burjuva dinci parti) bir taraftan geçiş dönemi iktidarıyla anlaşmaya çalışırken, diğer taraftan devrimin yarattığı gücü kullanmak için sokaktan da çekilmeyecektir. Meydanı sosyalizme bırakmak istemiyor.

4- Bu demektir ki, çatışma bundan sonra, halk kitleleriyle, devrimci güçlerle devlet aygıtı ve burjuvazi arasında olacaktır. Bu ise ikinci bir devrimin şartlarını hazırlayacaktır.

İkinci bir devrim, birincisinin ikinci bir baskısı olmayacaktır. Hem istemler yönünden, hem de bileşimi yönünden, birincisinden farklı olacaktır. İkinci devrim emekçilerin kurtuluşunu hedefleyecektir.

5- Proletarya ve emekçi kitlelerle burjuvazi arasındaki sınıf savaşı bundan böyle çok daha hızlanacak, yoğunlaşacak ve yayılacaktır. Devrimin yarattığı yeni güçler dengesi ve bu ilişkinin belirlediği politik ortam emekçilerin kurtuluşu için çok uygun bir duruma gelmiştir.

Kitleler hem devrim deneyimine sahip oldu, hem de devrimle yeni bir itiş noktası kazandı Artık devrim eğitiminden geçmiş ve savaş kapasitesi artmış bir konumda giriyor yeni dönemdeki sınıf kavgasına. Emekçi kitleler özcesi daha ileri bir konumla hazırlanıyor gelecek savaşa.

6- Mısır ve Tunus örnekleri göstermiştir ki, demokrasi sorunu bir devrim sorunudur. Demokrasi sorununu burjuvaziyle uzlaşma içinde çözebileceklerini sanan reformist ve oportünist grupların bu konudaki görüşleri ya da kuruntuları çökmüştür.

Oradaki kitleler sadece demokrasi istemiyle ayaklanmadılar, ekonomik istemleri de vardı, fakat tam da ekonomik istemlerini karşılamak için, demokrasi sorununun, politik iktidar sorununun çözülmesi gerektiğini anladılar ve bu bilinçle tüm taleplerini iktidar sorununun çözümüne bağladılar. Ekonomistler bunu hiç anlayamaz.

7- Gençlik özellikle de işçi gençlik ve işsiz gençlik her iki devrimde de hareketi ateşleyici, hızlandırıcı ve örgütleyici bir rol oynadı; devrimin vurucu gücü oldu.

Burjuvazi Mısır ve Tunus devrimlerinin kapitalist düzenin kendisinden kaynaklandığı, ekonomik ve politik durumun derinliklerinden oluşup gelen ayaklanmaların sonucu olduğu temel gerçeğinin üstünü örterek olayı sadece bir politik gençlik hareketi ve "Gençlik Devrimi" olarak çarpıtmaya çalışıyor. O, bunu, devrimin sınıfsal temelini, sınıfsal çelişkilerinin ve sınıf savaşımının üstünü örtmek için yapıyor.

Gençliğin buradaki devindirici rolü şuradadır ki; burjuva topluma karşı, onun emekçiler üzerindeki sömürüne ve politik baskılarına karşı, kitlelerde birikmiş olan öfke, hoşnutsuzlukları, kimi eylemlerle açığa çıkarmış ve cesaretle devrime yöneltmiştir.

Devrimlerin gençliğin devrimci potansiyeline ilişkin ortaya çıkardığı önemli sonuç: Gençliğin devrimci enerjisi, devrimci gücü ve etkin devrimci rolü ancak devrimci eylemlerde, sokaklarda, devrimci çatışmalarda açığa çıkar.

8- Muhalif burjuvazi bu devrime neden katıldı. Bu, her iki ülkenin somutunda aranmalıdır. İktidarı elinde tutan bir avuç burjuva güç, iktidar olanaklarına dayanarak büyük bir servet biriktirirken iktidar dışında kalan burjuva güçler ise önelerine konan engellerden dolayı tam bir gelişme gösteremediler. Üzerlerindeki iktidar baskısı ve engeller kalkmadan serpilip gelişemeyeceklerini biliyorlardı. Bu durum

diğer Arap ülkeleri için de geçerlidir.

Buralarda servet sahibi olmak için iktidar güçleriyle ilişkide olmak gerekiyor; bu ilişki ise sadece dar bir çevrenin girebileceği şekilde düzenlenmiştir. Yani bu demektir ki, iktidar dışında kalanlar için, iktidar olanaklarından yararlanma imkanı hiç yoktur. O nedenle orta sınıflar, çeşitli isimler altında, çeşitli politik toplumsal vb. motifler kullanarak iktidara ve egemen burjuvaziye karşı bir ayaklanmayla amaçlarına ulaşabileceklerini bildikleri için büyük bir istekle devrime katılan kitlelerin yanında yer aldılar.

9- Devrimler ve ayaklanmalarla birlikte bölgedeki komünistlerin de etkin bir güç olarak öne çıkma koşulları, olanakları ve malzemesi oluştu. Devrimci girişim ve devrimler hepsine bir canlılık bir dinamizm ve ileri atılma cesareti verdi ve onları ateşledi. Eğer değerlendirilebilirlerse bu, onlar için, sosyalizmin geleceği için yeni bir tarihsel dönemdir.

Komünist hareket bölgede çok eski olmakla birlikte uzun süredir etkin ve önde görülmedi. Olduğu ülkelerdeki egemen burjuva güçlerle girdiği ilişkiler bu partileri büyük ölçüde yıprattı, zayıflattı ve çürüttü. Bağımsız bir hareket olarak davranmadan, burjuvaziye karşı, iktidarlara karşı mücadele etmeden, onlara karşı halk içinde düşmanlık duyguları uyandırılmadan etkin bir güç olunamaz. Devrimler bu dersi onlara çok açık olarak göstermiştir.

10- İşçi sınıfının çeşitli burjuva çevrelerle devrimde yan yana gelmesi artık sona ermiştir. Burjuva güçler düzeni devam ettirme ve devrim gücüne dayanarak çeşitli ekonomik ve politik imtiyazlar elde etme peşinde. Proletarya kesin olarak bağımsız bir politika izlemeli devrime katılan burjuva güçlerin durumunu, politikasını teşhir etmeli ve emekçilerin kurtuluş hedefine devrimci bir çizgi izleyerek varmayı hedeflemelidir.

11- Ayaklanmaların ve devrimlerin böylesine kısa bir sürede derin bir etki yaratması, zincirleme olarak gerçekleşmesinin ortak nedenleri var.

Ekonomik nedenler: Bu ülkeler kapitalizmin egemenliğine girmiş ülkelerdir; kapitalist üretim temel üretimdir. Kapitalist üretimin

tüm yasaları ve sonuçları buralarda kendini göstermiştir.

Üretimin temeli ücretli emek sömürsüdür. Üretici güçlerle ilişki biçimi arasındaki çelişki toplumun esas çelişkisidir.

Bütün sınıf çatışmaları, bütün ayaklanma ve devrimler bu temelde ortaya çıkar.

Bu ülkelerde emekçilerin ekonomik koşulları ortaktır, aynıdır. Emek-sermaye çelişkisi buralarda aynıdır.

Politik olarak... Bu toplum bir baskı toplumdur. Baskı en iğrenç şekliyle halk kitleleri üzerinde uygulanmıştır.

Tüm bunlara karşı sürdürülen sosyalist ve komünist mücadeleler çok ağır biçimde bastırılmış ve devrimcilere yönelik şiddetli saldırılar yapılmıştır.

İşçi sınıfının örgütlenmesi ve mücadelesi kesintisiz olarak baskı altına alınmış ve engellenmiştir.

Sonuçta bu ülkelerde büyük bir öfke, hoşnutsuzluk ve devrimci güç birikmiştir.

Şimdi ayaklanma ve devrimde büyük bir patlamayla ortaya çıkan kitlelerin büyük öfkesi, gücü, özlemleri ve istemleridir.

12- Halk bu ülkelerde burjuva düzene karşı burjuva ölçütlerle yaşamaya karşı ayaklandı. Kitleler burjuva düzeni yıkacak yeterli bir bilinç ve örgütsel düzeye sahip değildi, fakat bu yolda büyük bir sığrama yapmıştır.

13- Tarihteki her büyük toplumsal olayda, her devrimde olduğu gibi kadınlar Arap ülkelerindeki devrimlerde de etkin bir rol oynuyorlar. Kadınlar katılmadan ayaklanma ve devrim bu denli tutkulu, coşkulu ve etkin olmazdı. Kadınların ayaklanmalarda ne kadar tutarlı ve içten davrandıkları görüldü. Devrimlerin başarıya ulaşmasında kadınların kesin rolü var.

14- Kuzey Afrika devrimleri ve Ortadoğu ayaklanmaları bir gerçeği gözler önüne sermiştir. Tunus'ta başlangıçta bir olayla başlayan devrim ateşi kısa sürede tüm ülkeye yayıldı ve devrime giden yolu açtı. Başka zamanlar küçük bir olay büyük bir devrime yol açmaz; ama eğer tüm nesnel koşullar bir araya toplanmışsa, küçük bir çatışma büyük bir devrime yol açar. Tunus'ta olan koşullar Mısır'da, Libya'da ve Ortadoğu'da var. Ekonomik ve politik koşulların bir devrime yol açması için, bir olay hızlandırıcı bir rol oynayabilir. Burada önemli olan patlamaya hazır bir durumun oluşmuş olmasıdır. Tunus'taki ilk devrimci ayaklanma, Mısır'daki devrime ve bölgedeki diğer ayaklanmalara bir ivme verdi, çabuklaştırdı. Eğer bu ülkelerde devrimin koşulları ortaya çıkmamış olsaydı, Tunus'taki ayaklanma

diğer yerlerdeki ayaklanmaya ve devrime yol açmazdı.

Bu ülkelerde devrimin öznesi devrimci gençlik, işçi kitleleri ve emekçiler oldu. Durumu çok iyi değerlendiren devrimci kitleler son derece pratik davranarak hemen ayaklanmaya giriştiler ve kısa sürede eylemlerle büyük kitleleri devrime yönelttiler.

15- Devrim çok kısa süre içinde geniş kitleleri büyük bir dönüşüme uğrattı, koşulları değiştirdi. Koşullar ve insanların aynı anda dönüşüme uğraması devrimle gerçekleşti.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

9-23 Mart 2011

Sayı: 183

HALK DEVRİMLERİNDEN DERSLER SONUÇLAR

Tunus, Mısır halk devrimleri ve Ortadoğu halk ayaklanmaları her geçen gün yeni bir gelişme gösteriyor, yeni yönleri ortaya çıkıyor. Biz, ortaya çıkan yeni gelişmeleri ve yönleri çeşitli yazılarımızda ele aldık; almaya devam ediyoruz.

1- Arap halk devrimleri bir kez daha göstermiştir ki, bir devrime girişmek için, devrimin biçimsel koşullarını değil, devrimin gerçek koşullarını temel almak gerekiyor. Arap ülkelerindeki devrimler de eğer kitleleri düzen içinde oyalama çabası gösterenlerin yaptıkları gibi, devrimin biçimsel koşullarını esas alsalardı, bu ülkelerde tarihin büyük olaylarından birine öncülük edemezdi.

Biçimsel koşullardan hareket edenler, kitlelerin çoğunluğunun seçimlerde, kitle toplantılarında, kongrelerinde, bizden yana olup olmamasına bakarlar. Oysaki, emekçi kitlelerin, burjuva sisteme duydukları öfkeye, hoşnutsuzluğa, gösterdikleri tepkilere, ortaya koydukları eylemlere bakmak gerekiyor.

Bir devrim için "biçimsel çoğunluk" arayanlar, Arap halk devrimleri örneğinde bir kere daha karaya oturdular. Eğer Arap ülkelerinin devrimcileri ayaklanmayı başlatmak için kitlelerin biçimsel çoğunluğunu arasalardı, bu devrimleri hiç başlatamazlardı. Halkın çoğunluğu eylemle, ayaklanmayla, devrimle ortaya çıktı. Devrimden önce pankartlarımızın arkasında kaç insan var diye düşünselerdi, ayaklanmaya hiç bir zaman girişmez ve kendi dışında başlayan ayaklanmanın da gerisinde kalırlardı.

2- Arap ülkelerindeki devrimlerin daha ileriye, bir halk iktidarına dek gidememesinin temel nedeni, işçi sınıfının, emekçilerin bilinç ve örgütlenmelerdeki yetersizlikleridir. Bunda burjuva diktatörlüklerin uzun yıllara yayılan ve süreklilik kazanan ağır baskılarının kesin bir etkisi var, fakat durum yalnız bununla açıklanamaz. Komünistlerin, devrimci hareketin etkin güç olarak politika ve pratik sergilememesi de burada önemli bir faktördür.

Etkin devrimci programa, devrimci eylem çizgisine sahip bir proleter sınıf partisinin olmaması devrimin utkuya ulaşmamasında en önemli etkidir.

Asıl sorun her koşul altında devrimin çıkarlarını savunmaktır, her zaman devrimi hedeflemek ve devrim için mücadele etmektir.

Devrimci bir anlayışla, devrimci bir çalışma tarzıyla, devrimci strateji ve taktikle, devrimci propaganda ve ajitasyonla ve bağımsız sınıf politikasıyla öne çıkılır, etkin güç olunur, kitlelere ve devrime önderlik edilir.

Hiçbir proleter sınıf partisi pratiğin çelikleştirici okulundan geçmeden, çatışmalara girmeden, devrimci eylemleri örgütlemekten, öncü konuma, kitlelerce kabul edilen öncü bir düzeye gelemez.

3- Kuzey Afrika devrimlerinde ortaya çıkan bir durum, 19. yüzyıl ve 20. yüzyıl toplumsal devrimlerinde, 20. yüzyılın başlarında Latin Amerika'da ortaya çıkan devrimlerde de görüldü. Devrimlerin aniden başlaması, kendiliğinden bir karakter taşıyan devrimlerin ortak özelliğidir.

Devrimci ayaklanmanın ve devrimin aniden başlaması karşı tarafı hazırlıksız yakalar. Düşman daha kendi güçlerini toparlayamadan, önlem alamadan, ayaklanan halk epey bir yol almış olur ve belli bir üstünlük sağlar. Tunus ve Mısır'da devrimlerin karşı tarafın hiç beklemediği bir anda başlaması, egemenlerin aleyhine, devrimci halkın ise lehine sonuçlar yarattı. Devrim, karşı tarafın şaşkınlığından, hazırlıksızlığından çok iyi yararlandı.

Devrimin aniden başlaması halk güçleri için bir avantajdır. Hareketin kendiliğinden karakteri de öyle. Devrimin kendiliğinden başlaması devrimin geniş kitlelerin içinde ne denli kök saldıgını gösterir.

Bunlardan önemli bir sonuç çıkarılmalı: Devrimin öznesi, devrimin öncüsü eğer devrimin genel koşulları oluşmuşsa, toplumun iç çelişkileri çok keskinse ve tüm çelişkiler üst üste binmişse, devrimin bu koşullarda aniden patlak vereceğini düşünerek, hazırlıklarını ona göre yapmalıdır.

4- Arap halklarının devrimleri, devrimci bir krizde, aniden ortaya çıkan devrimci durumla başladı. Devrimci kriz, devrimci durum ise ekonomik ve politik nedenlerden doğdu.

Burada asıl üzerinde durmamız gereken, devrimin koşulları oluşur oluşmaz ortaya çıkan durumu, devrimci bir müdahaleyle ayaklanmaya, devrime çevirmektir. Devrimci dönemlerde, devrimci öncünün, devrimci öznenin rolü çok büyük bir önem kazanır ve öne çıkar.

Kuzey Afrika ülkelerinde aniden oluşan devrimci durumu, devrimci krizi devrime dönüştürmek için, devrimci gençliğin, devrimci politik grupların yaptığı gibi bir ataklık göstermek, kitlelerin öfkelerini ortaya çıkan çelişkileri ateşleyecek, devrimci bir hamle yapmak gerekiyor. Devrimci kitleler, hücumcu, ayaklanmacı bir anlayışla

davranmadan, ortaya çıkan uygun şartlar bile devrimci eylem için kullanılamaz.

5- Ayaklanma sırasında ileri atılan, dövüşen, devrimin gerçekleşmesinde tayin edici rolü olan ve bunun sonucu olarak toplumda sınıfsal politik ağırlığı artan proletarya, emekçilerin kurutulduğu için doğan devrimci ortamdan yararlanırken, dünya devrimci deneyimlerinden dersler/sonuçlar çıkarmalıdır.

En çok da yan yana gelmek zorunda olduğu, burjuva muhalif güçlere, onların politik hareketlerine karşı (Arap ülkelerinde olduğu gibi) devrim deneyimlerinden yararlanmalı ve uyanık olmalıdır.

Kuzey Afrika ülkelerinde, halkın gücüyle, bir devrimle bütün ekonomik politik gücü elinde tutan elit burjuva kesimin devrildiğini çok iyi bilen burjuva muhalefet, aynı devrimci halkın verdiği mücadeleden kendisine ve kendi çıkarlarına da yöneleceğini çok iyi biliyor. İktidara çevrilen silahlar, yarın kendisine karşı çevrilecektir.

Proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkiler çok keskindir. Bu şartlarda, devlet iktidarına karşı verilen emekçilerin mücadelesinin, sermayeye karşı bir mücadeleye dönüşmesi kaçınılmazdır. Emeğin sermayeye karşı devrimci mücadelesi bundan sonra çok daha öne çıkacaktır.

Halkın eski rejime başkaldırması, isyan etmesi, ayaklanması ve devrime girişmesi, devrimle özgür bir ortam yaratılmasında, kendi sonunu, yani sosyalizmi gören burjuvazi, bu durumun sürüp gitmesine razı olmayacaktır. Burjuvazinin tüm politikası, politikasının özü kendi sınıf egemenliğini korumak için emekçiler üzerinde şiddetli bir baskı uygulamaktır.

Varsın saldırsın, tarihin çarkı artık geri çevrilemez. Devrimin canlı deneyimlerine dayanan emekçi kitleler, yeni bir devrimi ateşleyecektir. Proletaryayla kapitalistler arasındaki çatışma tarihsel olarak kaçınılmaz bir çatışmadır.

6- Arap ülkelerinde, Ortadoğu'da gençliğin, devrimci kitlelerin ayaklanmasında, dünyadaki devrimci yükselişin, dünya devriminin gelişiminin kesin etkisi var. Bu etkilenme ve bilgilenme çeşitli biçim ve yollarla ülkelere ve insanlara ulaşıyor. Uluslararası iletişimin ve bilgilenmenin engellenmesinin olanaksızlığı, kitlelerin dünyada olup biteni anında öğrenmesini sağlıyor. Burjuvazinin kendi egemenliğini pekiştirmek ve sürdürmek için kullandığı hangi iletişim basın vb. silah varsa hepsi kendine karşı yöneliyor.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da gençlik ve halk kitleleri kitle iletişim araçları ve basın yoluyla dünyadaki tüm gelişmeleri, olayları, bilgileri anında öğreniyordu. Bunun engellenmesi bile yığınlarla hü-

kümetlerin gerilimine yol açmıştır. Sonuçta burjuvazi, uluslararası iletişim ve bilgilenme kanallarını açmak zorunda kalıyor. Bu kanallardan içeriye dünyadaki gençlik eylemleri, işçi ve halkların eylemlerinin haberleri ve etkisi giriyor. Dünyada devrimci eylemler yıllardır engellenemeyen bu kanallarda ve her yolla ülkelere taşınıyor. Latin Amerika'nın devrimleri, Avrupa'daki ayaklanmalar her ülkede izleniyor, değerlendiriliyor ve sonuçlar çıkarılıyor.

Dünya Tahrir Meydanı'ndaki ayaklanmayı, çatışmayı ve zaferi anında izledi. Yunanistan'daki ayaklanma sırasında da aynı şey oldu. Dünya genelinde baskın olan, öne çıkan, toplumları altüst eden devrimci eylemler dünya proletaryasından, ayaklanan halklardan, devrimci gençlikten, komünist hareketten geliyor. Ve burjuvazi bunların haberlerini, bilgisini ve etkisini artık engelleyemiyor. Tersine geniş kitlelere taşımak zorunda kalıyor. Burjuvazi zorunlu olarak karşıtı için çalışıyor.

7- Uluslararası devrimci hareket, Arap halklar üzerinde devrimcileştirici, dönüştürücü, ileriye doğru atılım yapmasını sağlayan bir etki yarattı. Arap halklarının devrimcileri de büyük bir coğrafyada, gerici burjuva rejimleri yıkarak, dünya devrimci süreci üzerinde hızlandırıcı bir etki yaptı.

Bir devrim merkezi haline gelen Tahrir Meydanı halkları ayaklanmaya, çatışmaya ve devrime çağırın bir mevzi, bir devrim odağı rolünü oynadı.

Toplumsal devrimler, isterse çok önemsiz ve küçük bir ülkede yapılsın, politik yolla, devrimci dönüşüm yoluyla ve devrimci ideolojik etkiyle dünyanın en ileri ve en büyük ülkelerin halklarını kendi devrimci atmosferine çekerler. Arap ülkeleri ve Ortadoğu halk ayaklanmaları devrimci kitlelerin enerjilerini harekete geçirerek, devrimci fırtına estirerek ve devrimin rüzgarıyla dünyaya etkide bulundu. Bu etkinin tüm boyutları süreç içinde somut olarak ortaya çıkacaktır.

8- Bir toplumun çözülmesini sağlayacak biricik yol, o toplumun temelindeki uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin gelişmesidir. Devrimlerin toplumsal değişimin güçlü bir etkeni haline getiren, bu çelişkilerin kronikleşmesidir. Kuzey Afrika ve Ortadoğu halk ayaklanmaları toplumun iç çelişkilerinin gelişmesi ve keskinleşmesi temelinde gündeme geldi.

Çok güçlü görünen gerici burjuva diktatörlüklerinin çok kısa sürede çökmesine yol açan devrimci olaylar, sistemin derinliklerindeki çelişki ve çatışmaların su yüzüne vurmasıyla meydana geldi. Sistem, temelindeki uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin gelişmesiyle içten çökmüştür. Halk ayaklanmaları bu süreci sonucuna götürdü. Bu yüzden eski

rejimler çabuk çöktü.

O dar politik ve toplumsal yapılar çağdaş gelişmeye dar geliyor, üretici güçlerin büyümesini engelliyor. Yapılması gereken bir devrimle, genişleyen toplumsal üretici güçleri, bu dar yapılardan kurtarmak, onları özgürleştirmektir.

Son noktayı halk koydu. Halk ayaklandığı zaman, o çok görkemli gibi görünen iktidarlar, bir vuruşla devrildi.

9- Arap ülkeleri ve Ortadoğu halk ayaklanmaları, dünya tarihi için yeni bir dönüm noktası oldu. Uzun tarihsel dönemi kapsayacak değişiklikler bir kaç haftada gerçekleşti. Bu anlamda dünya tarihine bir hız verdi. Emekçilerin kurtuluşu yolunda büyük bir mesafe, kısa sürede alındı.

Emperyalizm bölgedeki egemenliğini gerici burjuva iktidarlara dayanarak sürdürmüştür. Devrimlerin gerçekleştiği ülkelerde halk, iktidarı elinde tutan güçlerin egemenliğini yıkmıştır. Sermayenin egemenliği ise duruyor. Bu temele bağlı olarak, uluslararası sermaye bu ülkelerde egemenliğini çeşitli yollarla devam ettirecektir. Ancak, halkların ayaklandığı bir yerde, halklar üzerinde burjuva egemenliğini sağlamak artık kolay değildir. Halklar, gelişmenin önünde ayakçağı olan gerici burjuva iktidarları devirerek ve ayaklanmayı geniş bir alana yayarak, emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelede önemli bir çıkış noktası yakalamıştır.

10- Bu ayaklanma ve devrimlerde, öğrenci gençlik işçi sınıfının yanında etkin bir rol oynadı. Öğrenciler bugüne dek tüm devrimlerde önemli rol oynamıştır. Günümüzde öğrencilerin sayısı topluma oranla sürekli artıyor. Öğrenciler nüfusun büyük bir bölümünü oluşturuyor.

Öğrenci gençliğin siyasi eğilimi ağırlıklı olarak sol, sosyalisttir. Öğrenci gençlik pratikte de bu eğilime uygun davranmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler sermayeye karşı mücadelede, ayaklanma ve devrimde devrimci öğrencileri daima yanında bulmuştur. Arap ülkelerindeki çatışmalarda, isyan ve devrimde öğrenci gençlik halkların devrimci kavgasının yanında yer almıştır.

İşçi sınıfı, öğrenci gençliği yanına çekmek için çok bilinçli ve etkin bir çaba içinde olmalıdır. Bu politika ve perspektif, zafer ve gelecek için, bir gereklilik ve zorunluluktur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

23 Mart-6 Nisan 2011

Sayı: 184

ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI VE TAM HAK EŞİTLİĞİ

Kürt halkının isyan etmesi, ayaklanması, savaşması ve devrimin etkin bir gücü olması boşuna değildir. Bu halk, ağır ulusal baskı altında tutulan, ezilen ve sömürülen bir halktır. Bir halkın en çok baskı gören ve ezilen bir durumda olması, o halkın ayaklanmasının önemli bir nedenidir.

Emekçi halk kitlelerinin kapitalist toplumdaki gerçek durumunu anlatmak için kullandığımız, ezilen, sömürülen, yoksulluk ve yoksunluk içinde tanımlanmasını Kürt halkının yaşamına uyguladığımızda aynı gerçekle kalın çizgilerle karşılaşıyoruz.

Kürdistan'ın ilhak edilmesinin, Kürt halkının ezilen bir halk durumuna gelmesinin, ekonomik olarak geri bırakılmasının yıkıcı, tahrip edici sonuçları olmuştur. Ekonomik, politik kültürel vb. yıkıcı sonuçlar, ulusal baskının kaçınılmaz sonuçlarıdır. Aynı sonuçlar ve temelindeki ulusal baskı aynı zamanda devrimci başkaldırının gerçek koşullarını oluşturur.

Kürt halkının, Türkiye'nin metropollerine kitlesel göçü, birincisi ulusal baskı nedeniyle; ikincisi bunun bir sonucu olarak ekonomik gerekçelere dayanıyor.

Ulusal baskının on katı, en isyan ettirici biçimde uygulanmasının kaçınılmaz sonucu gerçekleşen çok sayıda isyandır. Bir halkın inkâr edilmesi, dilinin, kültürünün yok sayılması o halkı ayaklanmalara yöneltmiştir. Bu yüzden ezilen halkın kendi dili için mücadelesi ulusal baskıya karşı bir isyan, bir başkaldırıdır.

Ulusal sorun, Kürdistan sorunu çözülmediği için, her toplumsal sorun politik bir sorun haline geliyor, politik özgürlüğün (kurtuluşun) bir aracı rolünü oynuyor.

Egemen ulusun, ezilen ulusun dilini, kişi adlarını, yer isimlerini değiştirmesi, kültürü ve sanatını yasaklaması tamamen politiktir ve ulusal baskının bir parçasıdır. Aynı konuların ezilen Kürt ulusu açısından ulusal baskıya karşı, mücadelenin bir parçası olarak görülmesi ve politik olarak kullanılmasında, şaşılacak bir taraf yoktur.

Tam Hak Eşitliği

Tam hak eşitliği kavramı, ulusların ve dillerin ayrıcalıklarını reddeder; bunun yerine ulusların ve dillerin eşitliğini koyar. Tam hak eşitliği bu nedenle resmi dil, devlet dili zorunluluğuyla çelişir. Resmi dil zorunluluğu, diğer dillerde konuşan halklara bir baskıdır, onları kendi egemenliği altında tutmaktır. Resmi dil, egemen ulusun, ezen ulusun, ulusal baskı uygulayan ulusun dilidir.

Tam hak eşitliği için, sadece okullarda anadil eğitimi değil, ana dilin, tüm alanlarda, kullanılması özgür olmalıdır.

Türk devletinin Kürtçe'nin okullarda anadil olarak kullanılmasına karşı çıkması, buna karşı ezilen Kürt halkının anadilini her alanda serbestçe kullanmak için mücadele vermesi bir çalışmadır. Eğer dillerin eşitliği kabul edilmez ve zorunlu dilde ısrar edilirse, bu alanda daha binlerce çatışma çıkacaktır.

Türkçe, resmi dil olmaktan çıkartılmalı. Halklar arasında bir zorlama, bir baskı olmadan iletişim dili olarak kullanılabilir.

Ulusal sorun alanında tam hak eşitliğinin güvencesi UKKTH'dir. Ancak ezilen ulusun islediği zaman ayrılma hakkı varsa oluşan birlik eşitliğe dayanır ve gerçekten özgür gönüllü birlik olur. Ayrılma hakkını tanımayan bir birlik zoraki birliktir.

Özgür birlik, ezilen ulusun, ayrılma tam hakkını tanıyan, ezilen ulusun özgürce kabul ettiği ve onayladığı birliktir.

Sorun yalnızca biçimsel eşitliğin sağlanması değildir; uygulamada, yaşamda eşitsizliğin ortadan kaldırılmasıdır. Ezen, ezilen ulus arasındaki eşitsizlik pratikte çok çeşitli biçimlerde varlığını sürdürebiliyor. Asıl sorun gerçek ve lam eşitliğin sağlanmasıdır.

Ulusal sorun alanında, tam hak eşitliği bu nedenle Türkiye'nin burjuva düzeni çerçevesinde, burjuva diktatörlüğü altında gerçekleşemez. Burjuva düzende biçimsel eşitlik (hukuksal vb.) dahi tam değildir, güdük, sınırlı ve denetimlidir. Tam hak eşitliği, gerçek anlamda proletarya enternasyonalizmi ilkelerine dayanan UKKTH'ı benimseyen, bunun bir gereği olarak ezilen ulusun ayrılma tam hakkını önkoşul olarak kabul emeğin iktidarında, toplumsal kurtuluşu gerçekleştirme konumunda olan proletarya iktidarıyla gerçekleşir.

Ulusal sorun, Kürdistan sorunu, UKKTH temelinde ele alınmalı.

UKKTH'nı Türkiye Anayasası temelinde tartışmak, UKKTH'nın özü olan ayrılma hakkını yadsımak olur. Sorunu yalnızca "birlik" temelinde görmek anlamına gelir.

Zoraki birlik devam ettiği sürece, yapılacak anayasa tartışmaları ve değişikliği, eşitlik ilkesine aykırı olur. Kürt halkı özgürse, özgür olarak görüşmelere katılıyorsa, ancak o koşullarda hedeflenen yeni birlik sorununu özgürce tartışmış olur.

Bugün Türkiye'de anayasa tartışmaları çerçevesinde ele alınan bireylerin biçimsel eşitliği, yani bireylerin yasa karşısında eşitliğidir. Daha doğrusu Kürt sorununun bu çerçevenin içinde çözülmesi amaçlanıyor. Oysa Kürt sorunu, Kürdistan sorunu temelinde görülmelidir. Bu sorun "birlik" temelinde tartışıldığında kabul edilmesi gereken ilke, ulusların eşitliğidir.

Ulusal Sorunun Çözümünün Zeminleri

Kürt halkının verdiği mücadeleyi devrimci olarak görmeyenler gerçek devrimci mücadeleyi ve sonuçlarını kavrama yetisine sahip olmayanlardır. Kürdistan'da sürdürülen ulusal, sınıfsal mücadelenin, hem Kürdistan için hem de Türkiye halkları için devrimci anlamı ve sonuçları var. Çünkü Kürdistan'ın devrimci mücadelesi halkların ortak düşmanını zayıflatıyor, güçten düşürüyor, yıpratıyor. Çünkü toplumsal kurtuluş yolunu açıyor, onu hızlandırıyor. Bu nedenle Kürt halkının verdiği mücadelenin tarihsel ve nesnel devrimci anlamı doğru olarak anlaşılmalıdır.

Kürt hareketinin yarattığı devrimci etkinin, Türkiye devrimci hareketinin yarattığı devrimci etkiyle birleşmesi, yani birleşik devrimin devrimci etkisi, Türkiye burjuvazisinin moralini çökertmiştir. Halkların mücadelesine ise güçlü bir itiş vermiştir. Kürt halkı, Türkiye emekçileri, devrimci güçler yüksek bir moralle kavgayı ateşliyorlar.

Kürt ulusal sorunu, birleşik devrimin bir kaynağı; burjuva devletin yıkılmasının ve parçalanmasının güçlü bir etmenidir. Burjuva askeri ve bürokratik devlet makinesinin kırılıp parçalanması. Demokratik Halk Devrimi'nin önkoşuludur. Önder proletarya, devrim hedefine varmak için, tüm devrimci kitleleri bu mücadelede birleştirmelidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

23 Mart-6 Nisan 2011

Sayı: 184

DEVİRİME ÖNDERLİK ETME YETENEĞİ

Mart'ta geniş yığınların, yeni bir devrimci yükselişine, daha büyük eylemleri ateşleyecek yeni bir çıkışına tanık olduk. Somut olgular ve gelişmeler gösteriyor ki, gelen günler ve aylarda, devrimci yığınsal eylemlerin daha etkileyici örneklerini göreceğiz. Hareket, kendi yolunu, kendi gücüyle açarak ilerliyor.

Alevilerin büyük İzmir Mitingi tam bir patlama oldu. Yıllarca ağır koşullar altında yaşamış, ezilmiş, katledilmiş Alevi kitlenin bu patlaması, baskı düzenine karşı duydukları öfkenin patlamasıdır. 8 Mart'ta emekçi kadınlar, erkeklerle yaşamda gerçek eşitlik için sokaklara, eyleme hücum ettiler. Kürt Halkı Newroz'da alanlara sığmayan bir güçle özgürlük yolunda ısrarlarını, kararlılığını ve militanlığını gösterdi. İşçi sınıfı ve gençlik sürekli mücadele ve eylem içinde. Olan şey, bir devrimci patlamadır.

Küçük burjuva sosyalizmi, bu tabloya bakıp, olaylarda devrimci olanı görmek yerine yığınların büyük ülkesini, eylemsel coşkusunu ve güçlenen hareketini, her zaman yaptığı gibi, olduğundan daha alt düzeyde göstermiştir. Devrimci yığın eylemlerinin bundan daha geri bir değerlendirilmesi olamaz. Çünkü, birincisi; yığınların sürekli sokağa çıkması, eylemler yapması, burjuva güçlerle çatışması insanın insan üzerindeki sömürüsünün olmadığı gelecek topluma duyulan şiddetli bir arzu, derin bir özlem ve büyük isteği ifade eder; ikincisi, yığınsal ve süreklilik gösteren mücadele, hep aynı düzlemde gitmez. Nicelik belli bir konuda nitel bir sıçrama gösterir. Mücadele devrime dönüşür.

Yığınların eğilimi bu yönde, olayların gidişi bu yönde, tüm gelişmeler bu yönde.

Uzlaşmacı küçük burjuva hareketler devrimci yığınlara güve vermiyor. Onlar, ortaya çıkan olguları, gelişmeleri değerlendirme yeteneğine bile sahip değiller.

Kitleler yıllarca sosyalist hareketlere destek verdi, yanında yer aldı. Fakat küçük-burjuva sosyalist hareketler, yığınların bu desteğine uygun davranmadılar. Onlar, kendilerine verilen kesintisiz desteğe uygun davranarak iktidarı alma hedefiyle devrimi hızlandıracaklarına, emekçileri yıllarca reform beklentileriyle oyaladılar. Emekçi halk yığınlarına yalnızca devrim ve iktidar somut hedefiyle güven verilebilir. Yığınlara başka biçimde güven verilemez. Çünkü yığınların temel yaşamsal sorunlarını ancak bir devrim çözebilir.

Halk kitleleri yaşamlarında köklü bir değişiklik yapacak bir harekete giriştiklerinde onlar, bunu tüm ciddiyetiyle yaparlar. Bu anlamda devrimci ciddiyetten ve içtenlikten yoksun sosyalist hareketlere güven duymazlar, onlardan uzaklaşırlar. Pratikte emekçi yığınlar güven vermenin yolu, devrimi örgütleme becerisi göstermekten geçer.

Devrimci olmak, toplumun iç çelişkilerinin sonuna değin olgunlaşmasını beklemek değildir. Devrimci olmak, sürece hız vermek ve devrimci mücadele yoluyla süreci sonuna dek götürmektir. Burada esas sorun, temel görev, harekete geçen yığınları devrim güncel hedefiyle yönlendirmektir ve pratik olarak bu yönde bir hazırlık içinde olmaktır.

Bunun da başında Geçici Devrim hükümeti (GDH) hedefinin belirlenmesi gerekiyor. Milyonlarca insanın sürekli eylem halinde olduğu, hareketin bir ayaklanmaya doğru, devrime doğru gittiği bir ortamın oluştuğu koşullarda savaşılan yığınların önüne, devrimci bir hükümet koymak, vazgeçilmez devrimci bir görevdir. GDH hedefini bugünden önüne bir görev olarak koymayan, emekçilerin mücadelesini daha ileriye götüremez. Halkların devrimci mücadelesi, burjuvazinin devrilmesi ve yerine gerçek bir halk egemenliği kurulması hedefine yönlendirilmezse, hareket düzen sınırlarını ve burjuva diktatörlüğü çerçevesini aşamaz. Burjuva sınırlar içinde kalan bir hareketi bekleyen, çürüme ve dağılımadır.

Halk ayaklanmasının sonuca vardığını gösteren ve bir devrimin başarısına ulaştığının ilk göstergesi olan GDH, devrimci kitlelerin elinde, hiç bir gücün durduramadığı ve hiç bir engel tanımayan, etkin bir yürütme gücüdür. Ancak böylesine aktif ve devrimci bir yürütme gücü, bir iktidar gücü, kendi temellerini güçlendirebilir ve düşmanı etkisizleştirebilir.

Devrimi hedefleyen, gelişen, yükselen devrimci yığın hareketini sonucuna kadar, devrime kadar götürmek isteyen bir hareket, devrimin ilk temel görevi olan GDH'ni bugünden ezilen ve sömürülen yığınların önüne koymak zorundadır.

GDH, ancak işçi komite ve konseylerine, devrimci halk komitelerine dayanarak, devrimin kazanımlarını koruyabilir ve ileri götürebilir.

Devrime ciddi olarak hazırlanıp hazırlanmadığı, devrimin merkezi sorunu olan iktidar karşısında alınacak tavırla ölçülür.

Kitleleri istekleri doğrultusunda eylemlere çağırınlar, gösteri ve miting düzenleyenler anlamıyorlar ki, eylemler hep aynı biçimde ve düzlemde tekrarlanarak, bu istemler karşılanmış olmayacaktır. Sorun, isteklerin sıralanması ve mitinglerde bir kere daha açıklanması değil, bu istemlerin nasıl gerçekleşeceği. Yığınların en yaşamsal istemleri nasıl hayata geçecektir. Devrimle çözülecek sorunlar ise reform yoluyla, reformist yöntemlerle çözülemez.

Yığınların belli ölçüde desteğine sahip olanlar, eğer devrimi pratik

olarak örme yeteneğini göstermezlerse, bu desteği yanlarında bulamazlar. Kendilerine verilen desteği yitirecekleri gibi, onları bugüne dek oyaldıkları ve sınıf mücadelesini sonucuna götürmek için emekçilerin büyük öfkesiyle karşılaşacaklardır. Bu durumla karşılaşmak istemeyen, yığınların devrimci savaşımını devrime vardırma becerisini sergilemesi gerekiyor.

İçinden geçmekte olduğumuz sürecin tarihsel öneminin bilincine varan, devrimci olayların, devrimci eylemlerin bu süreçte, nasıl belirleyici bir rol oynadığını ve burada kendilerine nasıl bir görev düştüğünü kavrayan emekçi halk kitleleri, çok kısa sayılacak bir süre içinde eylemlerde yerini almaya başladılar. Bunun kanıtı, gün gün büyüyen yığımsal miting, yürüyüş ve gösterilerdir.

Emekçi ve sömürülen kitleler ilk defa, kendileri için bir görev üstleniyorlar. İlk defa bilinçli görev yapıcıları olarak davranıyorlar ve geleceğin belirlenmesinde kendilerine nasıl önemli bir görev düştüğünün farkındalar. Bu farkındalık, bu coşku ve tutkuyla katılıyorlar mücadeleye.

Mücadele büyüyor ve güçleniyor. Burada temel görev, mücadelenin devrimi hedeflemesidir, iktidar hedefli bir mücadele olmasını sağlamaktır. Bu görevi, bu öncülüğü, devrimi, iktidarı, ıvır-zıvır istemlerin arkasına itmeyen, geleceği ertelemeyen gerçek proleter devrimci parti, Leninist Parti yerine getirebilir. Bu nedenle Leninist Parti'nin sloganlarını, görüşlerini en geniş kitlelere götürmek, onlara benimsetmek ve bir eğilim haline getirmek çok önemlidir ve bunda ısrar edilmelidir.

Leninist Parti'nin görüş ve sloganlarının mücadeleci kitleler arasında bir eğilim haline gelmesi, hareketin geleceği açısından hayattır. Bu eğilim, iktidarı devrim yoluyla ele geçirme yolunda yeni ve ileri bir adım atılması demektir. Bu nedenle, Leninist Parti'nin sloganlarını, kitlelerin, kitle eylemlerinin olduğu her yere götürmek için büyük bir çaba harcanmalı.

Devrimin gerçek koşulları oluşmuştur ve her geçen gün biraz daha olgunlaşmaktadır. Eğer yığınların en ileri, en devrimci kesimiyle en sıkı bir bağ kurabilirsek ve devrimci yığınların devrimci savaşına pratikte bir yön verebilirsek, zaferimiz kesindir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

6-20 Nisan 2011

Sayı: 185

MÜCADELE KENDİ YOLUNU AÇIYOR

Türkiye ve Kürdistan'da halk kitleleri pratikte, inisiyatifi kendi eline aldı.

Halklar, elde ettikleri inisiyatifi hedeflerine ulaşmak için sürekli geliştiriyor, güçlendiriyor ve ileriye götürüyorlar. Her gün kendi çıkarları ve istekleri doğrultusunda yeni bir adım atıyor, yeni bir eylem yapıyorlar. Burjuvazi bu gelişme karşısında eylemcilere baskı uygulamak, saldırıya geçmek ve barikat kurmaktan başka bir şey yapamıyor. Devrimin doludizgin ilerlemesi karşısında eli kolu bağılı.

Sömürücülerle sömürülenler arasındaki güçler dengesi sömürülenlerden yana değişiyor. Bugüne değin kendi lehlerine olan güçler dengesine dayanarak egemenliklerini devam ettiren sömürücü güçler, ortaya çıkan yeni durumla birlikte, yani politik inisiyatifin emekçi ve sömürülen kitlelerin eline geçtikten sonra artık eskisi gibi yönetmiyorlar.

Güçler dengesinin emekçi halklardan yana değişmeye başlaması -ki bu bir süreçtir- politik sistemde derin bir kriz oluşması demektir. Ve bu yeni bir durumdur. Politik kriz yığınların eylemleriyle, mücadeleleriyle, örgütlenmesiyle gün gün olgunlaşıyor.

Toplumdaki güçler dengesinin toplumun efendilerinin elinden kayması herkesi çeşidi biçimlerde etkiler. Bugüne değin mücadelenin gerisinde kalanlar bile değişen koşulların yükselen devrimci mücadelenin etkisiyle öne çıkarlar. Hareketin kitlesel boyutları sürekli artar, yeni katılımlarla ileri boyutlara ulaşır. Kitlesel devrimci savaşım yaygınlık kazanır ve güçler dengesi emekçilerden yana değişmeye devam eder. Çatışma büyür, hareket yeni bir ivme kazanır.

Halk kitleleri içinde, ancak çevresinde ya da geniş kitlelerde görüş değişikliği olduğunda ve taraf değiştirdiğinde görüşlerini ve taraflarını değiştiren bazı kimseler vardır. Ya da o güne dek aktif politik mücadelede yer almayanlar, toplumda artan çatışmaların etkisiyle aktif politik yaşama katılırlar. Başka bazı kimseler ise sezgileriyle durumun gidişatını görür ve kendi politik pozisyonunu toplumdaki değişime göre ayarlar.

Hareketin, mücadelenin, devrimin belirgin bir yükseliş içine girmesiyle, toplumda çalışma, kamplaşma ve kapışma daha açık hale geldi.

Bu topraklardaki halk hareketlerinin pratiği ve deneyimi halk kitlelerinin burjuva düzene, burjuvazinin egemenliğine karşı verilen gerçek devrimci mücadeleden etkilendiğini ve ancak eski düzene meydan okuyan ve emekçileri insanca bir geleceğe taşıma yeteneğine sahip bir hareketin yığınları birleştirebileceğini göstermiştir. Çünkü yalnızca proletaryanın devrimci hareketi, yani proleter komünist parti sömürülenleri ve ezilenleri kapitalist kölelikten kurtarabilir. İnsanca bir gelecek özlemi, devrime önderlik etmeye yetenekli marksist partiyle gerçekleşebilir.

Burjuvazinin tüm baskı ve sömürüsüne karşın, süreklilik kazanan işsizliğe, açlığa, yokluk ve yoksulluğa rağmen kapitalist sistem hala ayaktaysa bunun en önemli nedenlerinden biri, işçilerin sermayeden ve sermaye partilerinden özgür davranamamasıdır. Öncü işçilerin burjuvaziden özgürce davranıp kendi bağımsız sınıf partilerinde örgütlendikleri bir gerçektir. Fakat büyük halk kitleleri henüz sınıf bilinci almamış geniş işçi kitleleri burjuvazinin etkisiyle hareket ediyorlar. Geniş emekçi kitlelerini, kapitalist sınıfın etkisinden, yığınları ardından sürükleyen devrimci mücadeleyle kurtarabiliriz.

Şu da enternasyonal sınıf mücadelesinin ortak deneyimidir: İşçilerin sınıf bilincine kavuşması, devrimci politik bilinç edinmesi, bağımsız sınıf çizgisinde ilerlemesi, sınıf savaşımının içinde gerçekleşir. Proletaryanın kendiliğinden sınıf durumundan, kendisi için bilinçli bir sınıf konumuna, burjuvaziye ve sermayeye karşı verilen sınıf savaşımıyla gelir. Devrime şiddetli sınıf mücadelesinden geçerek hazırlanabilir. Sınıf savaşımı proletaryanın toplumsal devrimin manivelasıdır. Devrim, hazırlanan yoğunlaşan ve yükselen işçi sınıfının emekçi kitlelerin devrimci savaşımında gelişiyor.

Devrimci çalışma ve savaşım alanı yeni gelişmelerle genişliyor. Her toplumsal ve politik olay devrimci kitleler tarafından, burjuvaziye karşı yeni bir mücadele alanı haline getiriliyor. Devrimci kitleler her ciddi toplumsal politik olayı sermayeye karşı geniş yığınların karşılaşacağı bir mevzi, bir kavga alanı durumuna getirme yeteneğini göstermesi, devrimci mücadeleyi güçlendiriyor. Çalışma alanı mücadele mevzisi genişletilmeden, yeni kitleler harekete çekilemez ve devrimci hareket büyüme gösteremez.

Burada asıl sorun şu: Devrimci komünistler savaşan yığınların çabasıyla açılan yeni mücadele alanlarını ve mevzileri ne kadar değerlendirebiliyorlar. Gerçek bilgi, gerçek kültürel öğeler, gerçek bi-

linç, devrimci görüş ne ölçüde kitlelerin kavgasına taşınabiliyor ve yığınların savaşım alanlarına devrim doğrultusunda ne denli yön verebiliyor. Bu denli zengin, çeşitli çalışma ve mücadele olanağına ve aracına karşın geniş emekçi kitleler devrim için harekete geçirilemezse, bu proleter komünistlerin yeteneksizliğiyle açıklanabilir. Devrimi güncel bir hedef olarak gören proleter partinin militanları sınıf mücadelesinin her alanını, her mevzisini ve her aracını en iyi biçimde değerlendirmesini bilmelidir.

Devrimci kriz dönemleri, çalışmaların kritik bir aşamaya girdiği zamanlar, sınıf ilişkileri, politik durum, tüm gerçek ilişkiler, kitlelerin gözünde çok kısa sürede açıklık ve keskinlik kazanır. Daha önce anlaşılmayan çeşitli toplumsal ilişkiler ve olaylar, eylem sürecinde birden bire apaçık hale gelir. Devrimci durum, iç savaş ve ayaklanma süreci toplumsal ilişkiler üzerindeki tüm örtüyü kaldırır. Sınıf savaşımının keskinleşmesi sınıf ilişkilerini ve politik hareketlerin gerçek durumunu apaçık gözler önüne serer.

Sınıf mücadelesinin gelişimi boyunca devrimci kavganın tüm akışı içinde, devrimin öznesinin durumu nasıl biçimlenir. Öznenin eylem içindeki durumuna bütünlüklü olarak bakılmalı. Devrimin öznesi, savaşıyla topluma etkide bulunur, toplumu dönüştürür, toplumu dönüştürürken kendisini de dönüştürür. Biz bu etki ve değişimi günlük olarak görüyoruz. Biz bunu işçi sınıfı ve halk kitlelerinin ulaştığı ileri düzeyden anlıyoruz, biliyoruz. Öznenin, mücadelenin gelişimiyle birlikte daha kararlı bir karakter kazanması ve devrimci niteliğinin yükselmesi sınıf mücadelesinin gidişini etkiler.

İstemlerin açık olarak ortaya konması ve hedefin net olarak belirlenmesi, özne açısından amacı gerçekleştirmek için yeterli değildir; belirlenmiş hedefe varmak için taktiğin de tüm açıklığıyla sergilenmesi gerekiyor. Küçük burjuva hareketlerde egemen olan taktiksizliktir. Onlarda ne stratejik hedef net, ne de bu hedefe varacak taktik politika net. Bu yüzden günlük olarak olaydan olaya sürüklenip dururlar. Onlardan farklı olarak, proletaryanın devrimci sınıf partisi, kitlelerin devrimci hedefini gerçekleştirmek için devrimci taktikle çıkıyor emekçi yığınların karşısına. Yığınların günlük mücadelesini devrime bağlama, devrimin koşullarını devrime çevirme, Leninist Parti'nin taktiğinin içeriğidir. Eğer sınıf savaşımının koşullarını ve gereklerini karşılayan mücadeleyi sonuca götürmeyi hedefleyen taktiğin yoksa kitlelerin üzerinde etkili olamazsın. Bu yüzden de proletaryanın gerçek partisi, küçük burjuva reformist ve oportünist hareketlerin çok ilerisinde.

İşçiler kapitalistlere karşı mücadelede zorunlu olarak kendi aralarında kaynaşırlar. Ortak çıkarlar onları birleşmeye, birlikte hareket etmeye zorlar. Emekçileri ortak davranmaya iten koşullar, ezilen ve sömürülen kitlelerin başvurduğu eylemlerin ve savaşımın da temelidir. Burjuvaziye karşı devrimci eylem ve mücadele, işçilerle diğer emekçiler arasındaki birlikte hareket etmenin etkin aracıdır. Tüm emekçilerin ortak eylemi onların aynı ve ortak düşmanı olan kapitalist sınıf ve devletini devirmeye yöneliktir.

İşçilerle diğer emekçilerin ortak mücadelesi ve eylemi uzun süredir var. İşçi emekçi ittifakı eyleme dayanan, eylemden geçen ve eylemde çelikleşen bir ittifaktır, militan bir karaktere sahiptir. Bu düzeyde bir ilişki başka ülkelerde kolay kolay sağlanamıyor. Emekçilerin savaşçı niteliği, sermaye egemenliğini devirmenin önemli bir koşuludur. İşçi, emekçi devrimci ittifak ve mücadelesi güçler dengesinin emekçi kitlelerden yana değişmesini sağlayan güçlü bir etkenidir.

Emekçi kitleler olsun, öğrenciler olsun, Kürt halkı olsun çok çabuk harekete geçiyor, eylem yapıyor ve geniş alanlara yayıyor. Kentler, sokaklar, meydanlar, fabrikalar sürekliliği yeni eylemlere sahne oluyor. Aynı anda çok sayıda eylem yapılıyor. Bu topraklarda kitlelerin hareketlilik derecesi, sık sık kitle eylemlerine sahne olan ülkelere göre daha ileri düzeyde.

Kitle eylemlerinin, devrimci eylemlerin bu denli yoğun, yaygın, hızlı ve birdenbire oluşması devrimin güncelliğinin en açık, en ikna edici ve en çarpıcı kanıtıdır. O halde devrimci mücadelenin hedefleri sorunu, bugün, sınıflar savaşımının, kitle mücadelesinin merkezi bir sorundur.

Devrimci mücadelenin hedeflerinin belirlenmesi öncü pratiğiyle kitleler arasında doğru bir ilişkinin kurulmasını sağlar. Parti, iktidarı ele geçirme görevini yığınların önüne güncel olarak koymadan, kitlelerle doğru bir ilişki kuramaz ve onlara önderlik edemez. Halk kitleleri cesaretle kavgaya atılırken, dövüşürken, komünist öncü de aynı yüreklilikle onları devrimci hedefler doğrultusunda yönlendirmelidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

20 Nisan-4 Mayıs 2011

Sayı: 186

DEVİRİMİN KİTLE PRATİĞİ

Sınıflar savaşımı, emekçi ve sömürülen kitlelerle burjuvazi arasındaki kapışma bugüne kadar ki en ileri ve önemli aşamaya girdi. Bu savaşımı kazanmamız, hızla ortaya çıkan devrimci kitle eylemlerine öncülük etmemiz ve yönlendirmemize bağlıdır.

Kitleler, önlerindeki sorunları çözmek için her tarafta sisteme karşı harekete geçmiş durumdadır. Yeni yeni kitleler harekete geçtikçe, sistemle çatışma halinde olan gerçek gücün ne denli büyük ve birikmiş olduğu daha iyi görülüyor. On yıllardır verilen devrimci mücadelede sonucu büyük bir potansiyel güç ortaya çıkmıştır. Yaratılan bu kitle gücü şimdi eylemlerle harekete geçiyor. Bizler, devrimin gerçek gücünün farkında değiliz. Bu nedenle orada burada patlayan kitle hareketlerini değerlendiremiyoruz. Bu konuda çok tutuk davranıyoruz. Oysaki eylemler karşısında son derece atak, enerjik ve girişken olmamız gerekiyor. Kitle eylemlerini birleştiremeyen ve onlara yön veremeyen bir parti devrime öncülük edemez ve devrimi gerçekleştiremez.

Kitlelerin kendiliğinden harekete geçmesi, devrim yönünde ilerleyen geri döndürülemez nesnel süreci ifade eder. Halk kitleleri burjuvazi tarafından eyleme itiliyor ve artık onlar üzerinde eskisi gibi egemenlik kuramıyor. Emekçiler, bu sistem çerçevesinde yaşamını artık sürdüremez duruma gelmiştir. Durum onlar için her gün kötüye gidiyor. Bu, sürgit devam edemez. Yığınlar yaşam koşullarında temelli bir değişiklik yapmak için kurulu sisteme karşı, her alanda ayağa kalkmış durumda. Ayağa kalkan yığın hareketinin derin ekonomik kökleri var. Eylemler bu temel tarafından sürekli besleniyor.

Türkiye tekelci sermayesi büyüdükçe, burjuva toplum ilerledikçe, temelindeki çelişkiler de devamlı geliyor ve keskinleşiyor. Antagonist çelişkilerin olgunlaşıp keskinleşmesi, burjuva sisteme karşı yükselen mücadelenin ve kesintisiz süren eylemlerin artmasını, şiddetlenmesini ve ayaklanmalara dönüşmesini beraberinde getiriyor.

Yığınların mücadelesi bu topraklarda yalnızca kendiliğinden gelişmiyor. Aynı zamanda örgütlü ve bilinçli bir devrimci savaşım yıl-

lardır sürüyor. Kendiliğindenci hareket, bilinçli ve örgütlü hareketi beslediği gibi kendisi de bilinçli tarih yapımcıları tarafından etkileniyor, dönüşüme uğratılıyor ve kendisi için bir hareket durumuna getiriliyor. Mücadelenin asıl gücü, ateşleyicisi ve ileri taşıyıcısı örgütlü ve bilinçli harekettir. Emekçiler ve öğrenciler geniş gruplar halinde kapitalist sisteme karşı harekete geçiyorsa bunda, devrimci hareketin kesin etkisi ve rolü var.

Proletarya ve emekçilerin baskı ve sömürü düzenine karşı savaşı, her gün yeni insanları kendine çekiyor. Katılımlar devrimci mücadeleyi belirgin olarak büyütüyor. Burjuvazinin iradesi büyüyen, etkisini arttıran kitlelerin devrimci savaşıma karşısında zayıf düşüyor. Karşı tarafın zayıf düşmesi, sömürülenler cephesinin, burjuvazinin egemenlik sistemine karşı daha güçlü hücumlarda bulunmasını getiriyor. Devrim büyüdükçe sömürülenler cephesi sömürü düzenine karşı süren mücadelesini daha ileri noktalara götürüyor.

Olaylar devrimci dönemlerin özelliğine uygun olarak gelişiyor: Ani, patlamalı ve hızlı eylemler. Dönemin nesnel analizi, dönemin devrimci karakterini ve olayları doğru anlamak için çok önemlidir. Politik ve sosyo-ekonomik süreci gerçek temelleriyle kavrayamayanlar, nesnel sürecin zeminleri üzerinde yükselen toplumsal olayları ve sınıf çatışmalarını da kavrayamazlar. Kendiliğinden kitle eylemlerinin aynı anda birçok yerde ortaya çıkması ve eylemlerin kitlesel bir özellik kazanması devrimci döneme özgü gelişmelerdir.

Gerek kendiliğinden patlamalar olsun gerekse bilinçli küçük çaplı ayaklanmalar olsun, halk hareketlerinin, halk ayaklanmalarının tam anlamıyla gelişmesi için iktidarın ele geçirilmesine yönelmesi gerekiyor. Politik iktidarın ele geçirilmesine yönelmeyen patlamalar ve yığınsal savaşım daha ileri gidemez; kitle hareketinin gerçek gücü ve etkisi kendini gerçek anlamda tam olarak göstermez. Emekçi kitleler iktidarı almak, ona dayanarak koşulları değiştirmek ve yaşamı yeniden kurmak hedefiyle ayaklanmayı sonuna dek götürür ve sistemi alt üst ederler. Burada bulunduğu anın pratik görevleriyle kendini sınırlamayan emekçi ve sömürülenleri devrim hedefiyle hazırlayan, eğiten ve örgütleyen gerçek bir komünist partisi, gerçek devrimci yığınların enerjisini, tüm dinamizmini ve tüm eylem yeteneğini açığa çıkarabilir.

Oportünizm ve reformizmin asıl kavga konusunu, ezilen ve sömürülen kitleleri coşturan, onları tüm güçleriyle devrimci bir atılım içine sokan iktidarın devrimle alınması sorununu başka şeylerin arkasına iter. Kavganın asıl konusu olan sorunun yerine halkı oyalayacak konular getirir. Böylece hiçbir zaman sınıf savaşımının belirleyici

sorununa gelemmez. Devrimci Marksizm ise temel devrimci hedefleri öne alır, kitleleri bu doğrultuda seferber eder.

Sokak eylemlerinin en önemli sonucu yığınların bir araya gelmesi, kaynaşması ve kolektif gücünü ortaya koymuş olması oldu. Bugüne dek birbirinden kopuk ve uzak duran kitlelerin ortak istemler ve çıkarlar etrafında ortak davranması, ayrı ayrı olan güçlerini aşan büyük bir güç oluşturdu. Bu sömürücüler karşısında emekçi kitlelerin açık olarak kamplaşmasıdır. Burjuvazi ile emekçi kitleler arasında süren ve şiddetlenen iç savaş toplumun kutuplaşmasını derinleştirmiştir. Büyük kapışma sokakta sürüyor. Savaşımın sonucunun burada alınacağını bilen kitleler artık sokaklardan çekilmiyorlar.

Mücadeleye yeni katılan kitleler, kendilerinden daha ileride olan kitlelerin, daha önce geçtiği yollardan gidiyorlar, yıllardır devrimci savaşımın içinde olan kitleler ise savaşımı daha ileri noktalara götürme, oradan devrime varma peşinde. Çünkü büyük deneyimlerinden biliyorlar ki, bugüne dek verilen mücadelelerle ve kullandığı yöntemlerle sonuna varılamadı, sadece sonuç almak için temel taşlar döşendi. Sonuç almak için ideolojik, politik, örgütsel temeller atıldı. Fakat zaferin kendisiyle bunun koşulları farklı şeylerdir. Devrimci kitleler, oluşmuş olan koşullara dayanarak sonuna varmak için bastırıyor. Artık boş laflarla oyalanmak ve zaman kaybetmek istemiyor. Onlar somut hedefler peşinde koşmak istiyorlar. Somut hedefler ise kitleleri eski sistemin içinde tutacak biçimde anlaşılmaz. Emekçi kitlelerin, halk kitlelerinin gözünü diktiği hedef iktidardır. Onu ele geçirmek toplumsal kurtuluşun ilk koşuludur.

Bu topraklardaki devrimci hareket, bugünkü güce kolay ulaşmadı. Öncesinde, verilen çetin bir savaşım, bir dönemi boydan boya kaplar. Emekçi halklar bir defa bu düzeye geldikten sonra önüne koyduğu istemler, arzular ve özlemleri kesin gerçekleştirmek istiyor, iki düşman güç, burjuvazinin gücüyle emekçilerin gücü bugünkü durumunu uzun süre koruyamaz. Ya burjuvazi egemenliğini yeniden sağlayacak bir adım atar ya da emekçi sınıflar devrimi başarır ve politik üstünlüğü ele geçirir. Her iki sonuç karşıtların gerçek kuvvetlere dayanarak kesin hesaplaşmasını gerektirir. Böylesi bir hesaplaşma, ezilen ve sömürülen sınıflara utku getireceği için onlar bu kapışmaya büyük bir heyecan ve coşkuyla hazırlanıyorlar. Her küçük çatışma onları gün gün büyük kapışmaya doğru götürüyor.

Bu soruna bir de Kürt halkının mücadelenin geldiği ileri düzey açısından bakılmalı. Ezilen halk bugünkü hesaplaşma noktasına gelene dek çok uzun, sert ve sancılı bir savaşımından geçti Bu süreçten

geçerek gerçek anlamda savaşçı bir halk oldu. Kürt halkı bu niteliğiyle bölgede etkileyici faktördür. Kürt halkı ulusal sınıfsal kurtuluş için görüş ve önerilerini çeşitli yönleriyle ortaya koydu. Burada anlaşılmayacak bir nokta yoktur. Şimdi artık bu noktada durmak oyalanmak istemiyor. Var olan noktanın ötesine geçmek istiyor. Bu yüzden özgürlük hedefini başa aldı ve onu gerçekleştirmek istiyor. Şimdi giriştiği tüm eylemlerin ana konusu ve hedefi özgürlüktür. Halk bu hedefin ve mücadele düzeyinin gerisine düşmeyecektir. Hedefini gerçekleştirmek için devrimci mücadeleyi hem nicel hem de nitel yönden getiriyor.

Sokakta, fabrikada, okulda ve kavganın her alanında etkin olmanın, sonuç almanın temel bir etmeni ve aracı örgütlenmedir. Devrimci yığın örgütleri olmadan, gerçek sınıf örgütleri olmadan, amaç ne denli açıklanırsa açıklansın söylenen laftan öteye gitmez. Amacı gerçekleştirmenin yolu örgütlenmeden geçer. Proleter kitlelerin sınıf örgütleri içinde en etkin öncü ve sürükleyici olanı devrimci komünist partisidir. Partinin de görevini yerine getirmesi için her gün kapışma içinde olan kitlelerle sıkı bir ilişki içerisinde olması gerekiyor.

Devrimci kitle eylemleri politik sürecin en etkin aktörüdür ve bu eylemler daha geniş bir kitleyi durmadan kendine çekiyor, geliştiriyor, büyüyor ve devrim mücadelesindeki ağırlığı artıyor. Proleter öncü partinin yığınlara ve devrime öncülük etmesi bu eylemlerde etkin bir rol oynamasına bağlıdır. Oportünist ve reformist gruplar, devrimci yığınların burjuvaziyle hesaplaşmaya girmemesi için büyük bir çaba gösteriyorlar. Bu çabalarının amacı açıktır. Savaşan kitleleri burjuva doğrultuya sokmak. Bu durum karşısında gerçek devrimci partinin görevi de açıktır: Yığınları burjuva ve küçük burjuva etkilerden kurtarmak ve onları kendi kurtuluşları doğrultusunda yönlendirmek. Bu görevin yerine getirilmesi, devrimci Marksist partinin eylem içindeki kitlelerle kurduğu ilişkiye bağlıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

11-25 Mayıs 2011

Sayı: 187

PROLETER DEVRİMCİ ÖNDERLİĞİN ÖNE ÇIKMASI

Her devrimci kitle eylemi, sonrakilerin yolunu açıyor. Marttaki büyük eylemler, 1 Mayıs'ta Taksim'de milyonluk kitlenin eylemini hazırladı. Her büyük devrimci kitle eylemi, geniş halk kitlelerini etkiliyor, uyandırıyor ve eylemlere çekiyor. Böylece her eylem, sonrakilerin daha yığınsal, daha etkin ve daha güçlü olmasının koşullarını hazırlamış oluyor. 1 Mayıs Taksim'de önümüzdeki eylemler için böyle bir rol oynamıştır.

1 Mayıs yalnızca bir gösteri değildi; o bir patlamaydı, ezilen ve sömürülenlerin patlaması, ezilen Kürt halkının patlaması, sisteme duyulan ülkenin patlamasıydı. Emekçilerin ve ezilenlerin isyanıydı, başkaldırısıydı, büyük bir savaşıydı. 1 Mayıs aynı zamanda ve esas olarak insanca bir geleceğe duyulan büyük bir özlem, ısrar ve kesin bir kararlılıktır. Devrimin ağırlık merkezi olan 1 Mayıs, sınıf mücadelesinin genel gidişini etkilemiş ve hareketi bir bütün olarak götürmüştür. 1 Mayıs'la devrim mücadelesi çok daha güçlenmiştir.

1 Mayıs, Kürt halkının sokak eylemleri, ayaklanmaları, Türkiye'de gerçekleşen yaygın kitle etkinlikleri ile birlikte ele alındığında, karşımıza devrimci durumun bütün özellikleri çıkıyor. Bu özellikler bize devrimin nasıl olgunlaştığını da gösteriyor. Bu, olgulara dayanan bir gerçek. Proleter komünistlerin bu durum karşısında görevleri yalnızca devrimin olgunlaşan gelişimine işaret etmek değil, devrimi hazırlamak, hızlandırmak ve gerçekleştirmektir. Bugün yapılan eylemlerden önümüzdeki savaşım için sonuçlar çıkarılmalıdır. Ortaya çıkan devrimci değerler mücadeleye atılan kitlelere mal edilmelidir. Çünkü devrim bu savaşımından ve savaşan kitlelerin hareketinden doğacaktır.

Öylesine bir devrimci dönemden geçiyoruz ki, en kitlesel, en güçlü ve en etkili eylemler bile uzun süre gündemde kalamıyor. Eylemlerin daha sonuçları alınmadan yeni bir eylem dalgası patlak veriyor. Ve kitleleri aktüel olarak etkisine alıyor. Hiçbir eylemin sonucu alınamıyor. Eylemler öylesine iç içe geçiyor ki, ancak eylemler dizisinin toplam etkisinden ve sonuçlarından söz edebiliriz. Arka arkaya patlayan, iç içe geçen eylemler sınıf mücadelesinin genel gidişini etkiliyor. Bu yüzden devrimci eylemlerin, devrimci mücadelenin etkisini ve sonuçlarını genel düzeyde değerlendirebiliyoruz.

Eylemlerin aniliği, yoğunluğu, yaygınlığı, devrimci nitelik alması, bu topraklarda birleşik devrimin güncelliğinin en ikna edici kanıtıdır.

İşçi sınıfı hareketinin mücadelesi devrimci niteliğiyle yıllardır sürüyor. Bugün nicel ve nitel bakımdan ileri bir düzeye varmıştır. Kürt halkı ulusal-sınıfsal kurtuluş kavgasını en ağır şartlarda yürütmek zorunda kalmıştır. Öğrencilerin, aydınların, kadınların baskı toplumuna karşı verdiği mücadele tüm baskı ve kuşatmaya karşın kesintisiz olarak sürmüştür ve bugün yeni boyutlar kazanıyor. Kitlelerin eylemleri, mücadelesi, bu durumu yapay olarak yaratılamaz. Bu durum, yokluk ve yoksunluk içindeki kitlelerin içinde yaşadıkları sömürü toplumundan, burjuva sınıf düzeninden kaynaklanıyor. Kitlelerin eylemliliği burjuva düzen yıkılıncaya dek artacak ve şiddetlenerek devam edecek.

Devrimci patlamaların sıklaşması, isyan ve ayaklanmaların artması, kısacası genel gidişin devrime doğru olması işçi ve halk güçlerinin devrim hedefiyle geniş bir şekilde harekete geçirilmesini ve devrimci çizgide birleşmesini gerektiriyor. Geniş kitleler ancak devrimci bir temelde ve devrim hedefiyle harekete geçirilebilir. Kitlelerin hareketine ve eylemine iktidar doğrultusunda yön verecek olan proletaryanın gerçek devrimci partisidir.

Emekçi kitlelerin harekete geçirilmesinde ajitasyon ve eylem temel önemde olan araçlardır. Her iki aracın da kitlelerin dönüştürülmesinde etkin rolleri vardır. Deneyimlerimiz, bu araçların doğru kullanılması durumunda, emekçilerin devrimci değişiminde büyük rol oynadığını ve oynayacağını göstermiştir. İşçi sınıfı partisi ajitasyonu ele alırken, onu eylemle bütünlük içinde düşünmelidir. Ajitasyonun amacı, kitleleri eyleme ve devrime yöneltmektir. Bunun önünde ise yığınların kendilerinden kaynaklanan aşılması gereken engeller var. Devrimci ajitasyonun görevi bu engelleri aşmaktır. Bu halk yığınlarının dönüşümünü çabuklaştırır, eylem sürecini hızlandırır. Devrimci durum koşullarında, devrimin zaferinin hazırlandığı koşullarda, devrimci ajitasyonun önemi ve yeri o oranda öne çıkar.

Halk kitlelerinin devrim yolunda harekete geçmesi ve kendilerini kurtuluşa götüreceği gerçek devrimci çizgiyi izlemesi için onların küçük burjuva oportünist unsurların etkisinden kopuşu, devrimin kendi zorunluluğunu her yönden gösterdiği durumlarda çok daha büyük bir önem kazanır. Bu belirleyici bir düşüncedir. Emekçileri uzlaşmacı unsurların etkisinden kurtarmak devrimi gerçekleştirmenin zorunlu bir gereğidir. Küçük burjuva sosyalizmi anlayışına, reformizme, oportünizme karşı verdiğimiz kararlı mücadele ancak bu çerçevede anlaşılabilir. Küçük burjuva anlayışın emekçilerin gözünde açığa çıkarılması, kitlelerin devrimci çizgide devrimin zaferi yolunda bir engelden daha kur-

tulmaları demektir. Bu görevi yerine getirmek proletarya partisi için sürekli dir.

Harekete geçen, eylemde bulunan kitlelere hangi unsurlar öncülük edecek; devrimci marksistler mi, yoksa oportünist sosyalistler mi? Yukarıda anlatılanlardan, önümüzdeki dönemde bu sorunun öne çıkacağı kendiliğinden anlaşılır. Her iki farklı sınıfsal-politik çizgi kitleleri ayrı sonuçlara götürür. Sınıf mücadelesinin deneyimleri, küçük burjuva oportünist ve reformist çizginin, burjuvaziyle sınıf işbirliğinin ötesine gidemeyeceğini gösteriyor. Emekçi kitleler devrimci marksizmi izleyerek, yani Leninist Parti'nin proleter devrimci çizgisini takip ederek, burjuva sınıf düzenini yıkabilir ve emeğin egemenliğini kurabilir.

Bu unsurlar ideolojik politik çizgilerini açığa çıkarırken, onların kendilerini proleter devrimci olarak gösterdiklerini unutmamalıyız. Hele yığınların hızla devrimcileştiği devrimci mücadeleye yöneldiği, devrimin daha da yoğunlaştığı günümüz koşullarında, bu unsurların devrim ve devrimci kavramları çok sık kullandıklarını da biliyoruz. Devrimden çok sık söz etmeleri onları oportünist olmaktan çıkarmaz, sadece uzlaşmacı çizgilerini daha aldatıcı yapar. Bu nedenle ideolojik ve politik teşhir yapılırken, bu çizginin asıl olarak oportünist özünü açığa çıkarmalıyız.

Politik yazılarımız, bildirimlerimiz, propaganda ve ajitasyon çalışmalarımız kitleler üzerinde dönüştürücü bir etki yaratmalıdır. Burjuva, küçük burjuva etkilere karşı mücadelede emekçilere güç vermeli, eşitirel bir nitelik taşımalıdır. Yazılarımız, belgelerimiz, küçük burjuva sosyalistlerin yaptığı gibi içeriksiz, boş ve lafazanlıktan öteye gitmeyen metinler olmamalıdır. Görüşlerimiz her şeyden önce, nesnel koşulların doğru çözümlenmesine dayanmalıdır. Bu temele dayanılarak, sınıf mücadelesinin geleceğe yönelik ana çizgileri ortaya konmalıdır. Tarihin itici güçleri ve bilinçli tarih yapıcılarının, devrimci kitlelerin durumu da tüm netliği ve boyutlarıyla gözlerin önüne serilmelidir. Komünist metinler devrimci partinin, proleter devrimci bakış açısını ve üslubunu yansıtmalıdır.

Ezilen ve sömürülenlerin temel sorunlarının çözümünün koşullarının oluştuğu görüşü kesin bir anlatımla işlenmelidir. Nesnelliği, toplumsal gerçekliği ortaya koyan görüşlerin yığınlar üzerinde bir etki yaratacağı açıktır. Proleter kitlelerin ve emekçilerin, maddi koşulların gelişiminin, burjuva üretimin kendi içinde yarattığı sorunların çözümünü de barındırdığı gerçeğini bilmeleri, bu konuda bir bilinç içinde olmaları, düşünmeleri, uyanmaları ve harekete geçmeleri için önemlidir. Burada asıl sorun yığınların ana sorunlarının çözümü için, sınıf mücadelesini ateşlemek, hızlandırmak ve ileri götürmektir. Devrimin koşul-

larının oluştuğunu, devrimin olgunlaştığını ve yığınların ana sorunlarının devrimle çözüleceğini ve bunun olanaklı ve zorunlu olduğunu, güncel bir görev haline geldiğini söylemek devrimin, çözümün koşullarının henüz oluşmadığını ileri süren küçük burjuva oportünist ve reformist unsurlara karşı bir mücadeledir aynı zamanda.

Burada marksist-leninist partinin rolünün tayin edici olduğu açıktır. Proleter komünist parti, devrimci harekete süreklilik kazandırmalıdır. Onu devrime varacak biçimde güçlendirmeli, ileri götürmeli ve öncülük etmelidir. Emekçi halk kitlelerinin burjuvaziyle olan kararlı karşıtlığı ve bu karşıtlığın gün gün keskinleşmesi, devrimci partiye hedefine varmada büyük olanaklar sağlıyor. Parti teori ve politikalarıyla ortaya çıkan olanakları devrime çevirme yeteneği sergilemelidir.

Gerçek komünistlerin yıllarca savunduğu görüşleri, emeğin iktidarı, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, toplumun devrimci dönüşümü, artık milyonların istemi oldu. Kitlelerin ortak istemi olarak bir kararlılık kazandı. İşçiler, emekçiler bu istemleri gerçekleştirmek için çetin bir savaşım veriyorlar.

Harekette süreklilik, istemlerde ısrar ve eylemlerde yükselişin, burjuva egemenliğin devrimci yıkılışını getireceği apaçıktır.

Burjuvazi ve burjuva iktidar, devrimci eylemlerin haberlerinin geniş kitlelere ulaşmasını engelleyemiyor. Eylemlerin etkisini kendi elleriyle halk kitlelerine taşıyor. Eylemlerin kitlelere ulaşmasını engelle-yemiyor ama eylem haberlerini ve bilgisini çarpıtmak, etkisini kırmak için saldırılarını ve olanaklarını sonuna kadar kullanıyor. Bunun yanında başka bir şey daha yapıyor; yığınların istemlerini yönetmek ve kabul edilebilir sınırlara çekmek. Bu amaçla uyguladığı baskıların yanında -ki burjuva devletin varlığı emekçiler üzerindeki burjuva baskının sürmesi demektir- sınıflar arası "toplumsal uzlaşma" peşinde. Burada amaç belli; burjuvazinin sınıf ayrıcalıklarının ve egemenliğini bu yolla güvenceye almak. Bu konuda oportünistlerin ve küçük burjuva demokratların desteğine güveniyor. Uzlaşmacı küçük burjuva unsurlar, belli ödümler karşılığında, bu desteği vermeye hazır.

Burjuvazinin ve küçük burjuvazinin devrime gidişi bozmak için harcadıkları çabalar devrimci işçiler ve işçi sınıfının devrimci partisi tarafından boşa çıkarılmalıdır. Bu görevin yerine getirilmesi proleter devrimci önderliğin gereğidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

25 Mayıs-8 Haziran 2011

Sayı: 188

DEVİRİMCİ KİTLE HAREKETİNİN GENELLEŞMESİ

Devrim birçok eylemin birleşmesinden, bir yere akmasından, bu toplam gelişmeden, birleşik süreçten, eylemlerin genel gelişmesinden ve genel sonuçlarından doğar.

İşçilerin ve emekçilerin eylemlerinin, mücadelesinin ve düşüncesinin genelleşmesi, sınıf mücadelesinin ileri bir düzeye vardığını ifade eder. Emekçilerin kendi hareketini genel bir düzeye, sermaye egemenliğini devirecek devrimci politik düzeye çıkarması bu sınıfın unsurlarının kendisinden kaynaklı meslek dar kafalılığı ve sendikalizm gibi geri eğilimlerden kurtarması demektir.

Türkiye ve Kürdistan'da yığınsal eylemler gitgide daha merkezi, ortak, birleşik karakter kazanıyor. 1 Mayıs, Newroz, işçi emekçi eylemleri, kent ve kır yoksullarının eylemleri bu yönde ilerliyor. Bu gelişme, kitlelerin kendi aralarında kaynaşması, birleşmesi ve genel ayaklanma için çok önemlidir.

Her iki ülkede devrimci mücadele birleşik devrim karakterine uygun bir gelişme gösteriyor. Devrimci mücadele ve bu mücadelenin sonuçları iç içe geçmiştir. Mücadele bütün bu topraklarda toplumun tüm kesimlerine yayılarak genelleşmiştir. Herkes çeşitli biçimlerde, çeşitli yollarla ve çeşitli derecede bu savaşıma dâhil olmuştur ve olmaktadır.

Kürt halkının gelişen, güçlenen ve ileriye giden devrimci mücadelesi, Türkiye ve Kürdistan'da devrim mücadelesinin genel gidişini ve temposunu etkiliyor, onu hızlandırıyor ve hedefine daha da yakınlaştırıyor. Bu mücadeleyi daha iyi kavramak için onu, tarihin ileriye doğru giden akışı içinde ele almalıyız. Biz ezilen halkın mücadelesinin yarattığı etkiyi ve sonuçlarını 1 Mayıs'ta ve sonrasındaki geniş kitle eylemlerinde gözlemleyebiliyoruz. Aynı şekilde 1 Mayıs'ta Kürt halkının eylemleri üzerinde güçlendirici bir etki yaratmıştır. Tüm bu olayların, gelişmelerin, mücadelenin toplam etkisi, kendisini devrimci hareketin genel olarak ileriye gitmesinde göstermiştir.

İşçi sınıfının ve halkların devrimci hareketi olayların ileriye doğru giden akışı, devrim mücadelesi burjuvazinin iradesine rağmen, iradesine karşı ve iradesini kırarak gelişme gösteriyor. Kitleler, harekete geçtiklerinde sömürücü güçlerin iradesinin, kendi eylemleri karşısında zayıf düştüğünü açık olarak görüyorlar. Kurulu sosyal düzenin dayanaklarının, bağlarının, temellerinin ne denli çürük olduğunu mücadele sırasında somut olarak kavradılar. Bu kavrayış halk kitlelerinde, kapitalist kölelik sistemini yıkabileceklerine dair bir güven uyandırdı.

Çürüyen toplumsal düzenin böyle devam edemeyeceğini, egemenliklerinin yığınların yoğunlaşan devrim savaşımı karşısında uzun zaman ayakta kalamayacağını egemenlerin kendileri de görüyorlar, anlıyorlar. Eski günlere dönüş olmayacağını artık onlar da biliyorlar. Bu durumdan bir çıkış yolu olarak düşündükleri yöntemlerden biri olan sınırlı ödün vermenin ise halkların şiddetli mücadelesinin ileri düzeylere varması karşısında önemini yitiriyor. Devrimci mücadele sırasında elde edeceği yan sonuçlar ne olursa olsun devrimci yığınlar, devrim yolundaki yürüyüşlerini sürdürmeye kesin olarak kararlılar.

Burjuvalar bu gelişme karşısında sonuç alıcı bir şey yapamıyorlar ve sorunun gelip iktidar meselesine dayandığını iyice anlamış durumdalar.

Devrimci hareketin pratik olarak geldiği nokta, iktidarın alınmasıdır. Devrim sorununa pratik politika açısından yaklaşmanın somut anlamı budur. Devrimci hareket bugünkü noktaya sert mücadelelerden, süreçlerden, dönemlerden geçerek geldi. Devrimci işçiler, devrimci halk kitleleri elde ettiği deneyime, gücüne ve mücadele yeteneğine dayanarak bu işi başaracağını biliyor.

Asıl sorun iktidar hedefiyle davranmaktır, devrimi gerçekleştirmeye karar vermektir. Eğer bu bakış açısı varsa, devrimci bir eylem programı varsa, devrimci kitleler devrim yolunda emin ve sağlam adımlarla ilerlerler.

Bugün milyonlar sürekli hareket halinde, devrimci eylem içinde. Bu son derece uygun duruma karşın, kitlelere etkide bulunan küçük burjuva sosyalist hareketler, devrimi gerçekleştirme perspektifine, somut hedefine ve anlayışına sahip olmadıkları için kitle eylemleri istenilen sonuçlar vermiyor.

Sermaye egemenliğine karşı mücadeleye atılan kitlelerin içinde sosyalizmi benimsemiş çok sayıda devrimci emekçi, öğrenci ve aydın var. Sınıf bilinçli, devrimci, sosyalist kişiler, geniş yığınlara önderlik ederek devrimi başarabilirler. Yeter ki, oportünist ve reformist hare-

ketlerin etkisinden çıkılsın ve onlarla olan bağlar tamamen koparılınsın.

Her gün çok sayıda insan burjuva sınıf düzenine karşı harekete geçiyor ve bu insanlar çok zengin mücadele aracı ve olanağı kullanıyor. Burada esas sorun yalnızca büyük güçlere ve olanaklara sahip olmak değildir, asıl sorun iktidarı istemektir, dönüşümü istemektir. Büyük insan topluluklarını sokağa dökülenler, büyük kalabalıklarla eylem, etkinlik yaparlar, tüm bu büyük güce rağmen ve çok sayıda araç ve olanağa rağmen iktidarı ve buna dayanarak toplumun devrimci dönüşümünü önlerine güncel bir hedef olarak koymuyorlar, istemiyorlar. Önlerine böyle bir somut görev koymadıkları için, devrimin genel etkisiyle mücadeleye katılan, eylemlere yönelen, tutkuyla, coşkuyla davranan kitlelerin devrimci heyecanını da kırıyorlar. Onlar bu anlayış ve tavırlarıyla burjuvaziye hizmet ediyorlar.

Bu çevrelerin görüşleri, politikaları ve taktiklerinin getireceği engellemeler yüzünden proletaryanın, emekçilerin halkların yıkıcı, devrimci, dönüştürücü güçleri egemenlerin iktidarının devrilmesine tüm gücüyle yönelemiyor. Burjuvazi böyle bir durumu yaratamaz, kitleleri bu şekilde etkileyemez. Halk kitlelerinin kendilerini, burjuvazinin egemenliğini devirecek bir güçte gördükleri bir sırada, karşılarına nesnel olarak burjuvazi adına davranan uzlaşmacı gruplar çıkıyor.

Bizdeki oportünist sosyalizmin geri durumunu çok iyi kavramak için, diğer ülkelerin sosyalist hareketleriyle bir karşılaştırma yapmamız gerekiyor. Atina'da kitleler harekete geçtiklerinde öncüler, Atina Meydanı'nı Tahrir'e çevirelim diyerek eylemci kitlelere devrimci bir hedef gösterdiler. Madrid'te büyük insan toplulukları Tahrir örneği yaratmak için günlerdir tüm güçleriyle eylem yapıyorlar. Bizim oportünist sosyalistlerimiz bu cesareti gösteremiyorlar. Sadece Leninist Parti, 1 Mayıs'ta Taksim'i Tahrir'e çevirelim diye çağrı yaptı.

Kaldı ki, bu topraklarda gerçekleşen yığınsal devrimci eylemler, savaşında Tahrir etkisi yapıyor. Bizdeki devrimci mücadele Arap halklarının mücadelesine göre daha ileri ve sağlam devrimci temellere dayanıyor. Kürdistan'da her eylem, bir ayaklanma olarak gerçekleşiyor. Türkiye genelinde pek çok eylem bu düzeydedir. Tahrir'den farkı şudur: Orada halk doğrudan eski rejimi devirmek ve iktidara gelmek hedefiyle ayaklandı. Burada ise Leninist Parti dışında böyle bir aktüel hedef peşinde koşan yok. Devrim ve iktidar hedefiyle hareket edildiğinde, devrim ve devrimde zafer bizden çok uzakta değildir.

Devrimin zaferi oportünist, reformist güçlere dayanılarak, onların öncülüğünde sağlanabilir mi? Hem devrimden, devrimin zaferinden söz edip, hem devrimi belirsiz bir geleceğin sorunu olarak gören ve günlük pratik politikası, sistem onarıcılığı olan uzlaşmacı, ertelemeci politik hareketlerle birlikte davranmak bir çelişkidir, tutarsızlıktır, hatadır. Devrimin zaferine, devrimi yapmaya kararlı devrimin gerçek güçleriyle varılır. Yalnızca gerçek proleter devrimci güçlerin, proleter komünistlerin öncülük ettiği bir hareket emekçi kitleleri zafere taşır. Bu nedenle emekçilerin en ileri, en kararlı kesiminin devrimci komünistlerin yanında yer alması devrim için, devrimin sonuna dek götürülmesi için yaşamsal önemdedir.

Burjuva egemenliği ve burjuva sınıf düzeni Türkiye ve Kürdistan proletaryası, halk kitlelerinin artan, şiddetlenen, genişleyen saldırıları altında sarsılıyor, sendeliyor, zayıf düşüyor. Fakat henüz yıkılmış değildir. Bugüne değin yapılan eylemler, eylemlerin düzeyi, bu düzeni yıkmaya yeterli olmamıştır. Bunun için işçilerin, emekçilerin, halkların devrimci hareketinin daha ileri gitmesi, devrimci mücadeleyi en ileri noktasına dek götürmesi gerekiyor. Burjuva sınıf egemenliği tekelci kapitalist düzen devrimci halk hareketi en ileri düzeye, devrimci halk ayaklanmasına kadar götürülerek yıkılır.

Eylemlere öncülük edecek hareketi ayaklanma noktasına dek götürecektir, devrimi gerçekleştirecek olan güç, devrimci proletaryadır ve onun devrimci partisidir, Leninist Parti'dir. Genel ayaklanma ve devrim her gün meydana gelen süreklileşen eylemlerden, bu eylemlerin gelişmesinden, yoğunlaşmasından ve yükselmesinden doğuyor. Burada bütün sorun, devrimi gerçekleştirme hedefiyle yola çıkmış, çelikleşmiş, yetkinleşmiş sağlam devrimci bir partinin bu eylemlerde öncülük etmesidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

8-22 Haziran 2011

Sayı: 189

SINIF SAVAŞIMINI SONUCUNA GÖTÜRMEK

Kapitalizm yarattığı sorunları çözmez, onları yalnızca erteler. Sorunları çözer gibi görüldüğü zaman bile bunu daha büyük sorunlara yol açarak yapar. Kapitalist sistem ertelediği, biriktirdiği, büyüttüğü ve bu yüzden daha yıkıcı hale gelen sorunların, krizlerin, çelişkilerin altında çöküyor, hızla çözülüp dağılıyor.

Sınıf karşıtlıkları varlık koşullarına bağlı olarak olgunlaşıyor, keskinleşiyor. Sınıf savaşı bu temel tarafından sürekli beslenerek şiddetleniyor, yoğunlaşıyor ve genişliyor. Dünya devrimi her yönden olgunlaşıyor ve çeşitli ülkelerde gerçekleşen devrimlerle zaferine doğru ilerliyor.

Bu topraklarda, Türkiye ve Kürdistan'da devrim, devrimci kitlelerin eylemlerinde gün gün ve sıçramalı olarak gelişiyor ve güçleniyor. İşçi sınıfı, devrimci kitleler devrimi başaracak mücadele kapasitesine, yeteneğe ve politik olgunluğa sahiptir.

Emekçi sınıf devrimci olgunluğunu yeni bir toplum, sınıfsız bir toplum yönünde ortaya koyduğu istemleriyle ve kendisini bu hedefe götürecek devrimci bir program çıkararak; istemlerini açıklamakla kalmayıp, onları yaşama geçirmede pratikte büyük bir yetenek sergileyerek kanıtlamıştır. Burjuvaziye karşı yıllardır emekçi sınıf tarafından verilen devrimci bir savaşım sürüyor. Uzun ve zorlu bir savaşımın geçen emekçiler, devrimci savaşım sırasında devrimci savaşım sayesinde devrimi başarıya götürecek bir yetkinlik ve nitelik edinmiştir.

Devrimci teori ve pratik, emekçi kitlelerin yeni bir topluma geçmek için koşulları devrimcileştirme istem ve çabalarını gösterir. Bir devrimci dönüşüm döneminin zora ve zor yöntemlerine dayanacağına da bilinciyse hareket ediyorlar. Devrimci kitleler burjuva egemenliğine karşı verilen devrimci zora dayanan mücadeleye destek vererek, içinde yer alarak, kitlesel devrimci zora başvurarak devrimi zafere ulaştırma mücadelesinde nasıl ileri bir düzeye gelmiş olduklarını sergilemiş oluyorlar.

Halk kitleleri sürece eylemlerle müdahalede bulunarak olayların -kendi eylemlerinden ayrı olmayan- akışı üzerinde kesin bir etkiye bulunuyorlar. Olguların devrimci yönde gelişmesini sağlayan, ezilen ve sömürülen kitlelerin en ileri, en kararlı sınıf bilinçli kesiminin mücadelesidir. Zaten tarihin her döneminde tarihin akışına yön veren ve tarihsel büyük alt üst oluşlar, büyük olaylar yaratanlar o dönemin devrimci gruplarıdır.

Bizde devrimci insan toplulukları, devrimci proleter kitleler, devrimci emekçiler, tekelci sermaye egemenliğini devirmek için eylemlerden eyleme koşuyorlar. Emekçi yığınlar büyük sorunları ancak kendi güçleriyle, mücadeleyle, eylemlerle çözebileceklerini çok iyi kavradıkları içindir ki, sokaklardan, sahadan hiç çekilmiyorlar. İki karşıt sınıf, iki karşıt güç arasındaki mücadelenin sonucu, kavga alanında ve kavga tarafından belirlenir.

Halkların devrimcileştiğinin, devrimci yönde ilerlediğinin ve her alanda devrimci kavganın yükseldiğinin en güçlü kanıtlarından biri burjuvazinin artan saldırılarıdır. Bugüne değin, kesintisiz olarak yapılan saldırılar, halkların devrimci mücadelesinin sıçrama göstermesi ve genişlemesi karşısında yeni boyutlar kazandı. Yapılan saldırılar sonuç getirmiyor. Geniş kitleler gün gün mücadeleye katılıyor. Devrimci mücadele yeni katılımlarla etkisini ve gücünü devamlı artırıyor. Üstelik kısa süreye çok olay sığıdığı için, gelişmeler sıçramalı oluyor.

Aynı gelişme örgütlenme alanında da görülüyor. Kürt halkının çok çabuk örgütlediği Komün ve Halk Meclisleri ile Türkiye emekçileri arasında yayılan devrimci komiteleşme yani devrimci dönemlerin bu örgüt biçimleri, buna girişen kitlelerin devrimi başarma yolunda nasıl ileri ve olgun bir düzey yakaladıklarının en iyi ölçütlerinden biridir. Yığınların devrimci gelişme düzeyi hakkında tam bir fikir sahibi olmak için, verilen mücadeleye, eylemlere, savaşım biçimlerine, devrimci istemlerine, devrimci yeteneklerine ve örgütlenmedeki yeterliliğine bir bütünlük içinde bakılmalı.

Uzun bir dönemi kapsayan devrimci mücadele, emekçileri çok ya da az etkilemiş, çok ya da az dönüşüme uğratmıştır. Eğer devrimci bir bakış açısı varsa kitlelerdeki bu değişimi, bu gelişimi görürsün. Halk yığınları bugün farklı bir noktada bulunuyorlar: Bilinçli, ne için savaştığını bilen ve kendine güvenli. Tüm bu olgular, devrimin gerçek koşullarını devrime dönüştürmek için kavgaya atılan bir gücün, devrimci öznenin geldiği noktayı vurguluyor.

Bunlar pratikte, yaşamda karşımıza çıkan gerçek gelişmelerdir. Pratikte atılmış her gerçek adım bir yığın laftan daha önemlidir. Bin-

lerin, yüz binlerin, milyonların devrimci eylemlere atılması, pratikte devrim yönünde atılmış gerçek adımlardır. Devrimi gerçekleştirecek güçlerin durumunu anlamak istiyorsan, gerçek durumu kavramak istiyorsan, emekçilerin ve sömürülenlerin, sömürücülere karşı verdiği mücadeleye, eylemlere, çatışmalara bakacaksın, halkların sosyal pratiğini gözlemleyeceksin.

Tüm bu olaylara karşın kitlelerin hareketine bakıp, hala halk yığınlarının devrime hazır olmadıklarını söyleyenler var. Üstelik onlar bunu, milyonların yıllarca süren devrimci savaşımından sonra söyleyebiliyorlar. Bu, kitlelerin devrimci, dönüştürücü gücüne karşı güvensizliktir; bu, kendi moralsizliğini, kendi çürümüşlüğünü ve tükenmişliğini yığınlara maletmektir. Bu, burjuvazinin gücünün önünde eğilmektir.

Emekçi ve sömürülen kitleler ne denli teorik ve pratik birikime ve mücadelenin deneyimlerine sahip olurlarsa olsunlar ve devrimci mücadelede ne denli gelişme gösterirlerse gösterebilirler yine de küçük burjuva sosyalizminin kitlelerin gücüne olan güvensizliği devam eder. Emekçileri devrimci taktiklerle eğitme yeteneğine ve gücüne sahip değildirler. Devrimin oluşmuş olan koşullarını devrime dönüştürme, bunun için devrimci kitle hareketine bir hız verme, devrimci eylemleri genişletme ve iktidar yönünde yönlendirme anlayışını taşıyamıyorlar. Ne devrimci bir anlayışa sahipler, ne de devrimci bir irade gösteriyorlar.

Onların sosyalizm anlayışı, oportünist sosyalizmdir. İşçi sınıfının tekeli sermayeye karşı verilen mücadelesini keskinleştirmek ve onu en yetkin, en devrimci biçimlerine dek götürmek yerine, bu mücadeleyi yumuşatmak, ılımlılaştırmak ve sulandırmak için ısrarlı bir çaba içindeler. Emekçilerin devrimci mücadelesini iktidarı ele geçirmek yönünde yönlendirecek, sınıf savaşımını sonucuna götürecektir olan marksist sosyalizmdir. Proletaryanın devrimci sınıf partisidir.

Devrimci halk kitleleri ısrarlı, sürekli, kararlı tavır ve eylemleriyle iradesini gösteriyor, kendilerini egemenlerin iradesinin karşısına koyuyorlar. Ancak devrimci kitlelerin iradelerini pratikte eylemlerle, savaşımınla göstermesi, burjuva sınıfın iradesini kırmaları yeterli değildir. Burjuvazinin egemenliğini yıkacak bir güç göstermek gerekiyor. Halk yığınları, sermayeyi yenecek onun iktidarını yıkacak bir güce devrimci partiyle ulaşabilirler.

İçinden geçtiğimiz süreç, gelişmenin yönü devrime doğrudur. Kitlelerin eylemlerinin, yeteneklerinin, güçlerinin vazgeçilmez hedefi de devrimi gerçekleştirmektir. Olaylar büyük bir tempoyla bu raya doğru gidiyor. Burjuvazi bu gelişmeyi, bu gidişi ve yeni durumu

önleyemeyeceğinin farkında. Onun için bu noktada sorun, yeni durumun nasıl yönlendirileceği, nasıl yönetileceğidir; ya da yeni koşullarda yönetimin nasıl sürdürüleceğidir.

Burjuvazi, kapitalist düzeni ayakta tutmak, kendi egemenliğini sürdürmek için emekçi sınıflara çeşitli ödünler veriyor ve verecektir. Ne var ki, politik reformlar, varolan sistemi yıkılmaktan kurtarmaya yetmeyecektir. Eskimiş, çürümüş düzen yama tutmaz. Ayrıca, en önemlisi devrimci kitleler, verilen ödünler uğruna devrimden, kendi tam kurtuluş hedeflerinden vazgeçmeyecek kadar bilinçli ve politik olgunluğa sahipler.

Burjuvazi yıllardır verilen devrimci mücadeleyle, ideolojik ve politik saldırılarla yıpratılmış ve güçsüz düşürülmüştür. Devrimci proletarya, devrimci kitleler, devrimci hareket bu süreci sonuna dek götürebilir ve burjuvaziye devirebilir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
22 Haziran-6 Temmuz 2011
Sayı: 190

DEVİRİMİN ARTAN OLANAKLARI

Oportünizm ve onun ileriye gitmiş, olgunlaşmış hali olan reformizm Türkiye ve Kürdistan'da devrimin koşullarının oluşmadığını ileri sürerken, proleter devrimci komünizm ise devrimin koşullarının oluştuğunu ve olgunlaştığını söylüyor. Onlar kendi görüşleri için toplumdan ve politik ortamdan dayanaklar, kanıtlar gösterirken, biz de aynı şeyi yapıyoruz. Şu farkla ki, bizim kanıtlarımız çok güçlü ve zengin, onların ki ise çok zayıf ve yetersiz.

Sınıf mücadelesinin gelişimi ve politik durum, devrim için yeni olanaklar, yeni kanıtlar sunuyor. Ortaya çıkan her yeni olanak, proletaryanın devrimci mücadelesini biraz daha güçlendiriyor. Fakat küçük burjuva hareketlere sorarsan, politik gelişmeler bize hiçbir yeni olanak sunmuyor; tersine bu olanakların ne denli yetersiz olduğunu gösteriyor. Örneğin onlara göre, seçimlerde burjuvazinin şu ya da bu kanadının diğerleri üzerinde zafer sağlaması, emekçilerin devrimci mücadelesini zayıflatan bir etkidir. Bize göre ise tam tersine burjuva güçlerin birbirini dışlaması, zayıflatıp yıpratması emekçilerin devrimci mücadelesini güçlendiren bir gelişmedir.

Bugüne kadar burjuvazinin tüm eğilimleri, renkleri, partileri sırayla iktidara geldi ve hepsi de yıprandı, gözden düştü ve kendini tüketti. Yıllarca iktidarda kalanlar, şimdi hiçbir varlık gösteremiyorlar. Yine yıllardır muhalefette olanlar iktidara gelmeleri sonucu yıpranıp gidiyorlar. Bir burjuva eğilimin tükenmesi için iktidara gelmesi yeterli oluyor. İktidar burjuva partilerin, burjuva sınıfsal özlerini açığa çıkarıyor ve bu özün halk karşıtlığı karakteri kısa bir uygulama sırasında kendini hemen sergiliyor. Kitleler yapılanlara bakarak, iktidar hakkında karar veriyorlar ve yapılanların kapitalistlerin lehine, kendisinin ise aleyhine olduğunu görüyor, anlıyor, yaşıyor.

Burjuva partileri biçimsel olarak, söylem olarak birbirinden ne denli farklı olduklarını söylese de, özsel olarak aynılar. Kapitalistler aynı temele dayanırlar, aynı sömürücü sınıfa hizmet ederler. Kapitalist toplumsal sistemde burjuva egemenlik koşullarında başka türlü olmaz. Politika sınıfsaldır. Her parti toplumu oluşturan karşıt sınıfların birisinin sınıfsal çıkarlarını temsil eder. Tekelci sermayenin egemen olduğu koşullarda iktidara gelen her burjuva partisi egemen olana, tekelci egemenliğe hizmet etmek zorundadır. Bu yüzden iktidara geldikten sonra muhalefetteyken söylediklerinden farklı bir politika izlemek zorundadır. Muhalefetteyken halk kitlelerinden yana görünür. Çünkü emekçilerin desteğini almadan iktidara gelmeyeceğini bilir. İktidara geldikten sonra ise büyük sermayenin, emperyalist sermayenin programını uygular. Halkın desteğini olarak iktidara gelir, sonrasında ise egemen kapitalistlerin çıkarlarını savunur. Kısacası her burjuva partisi bu süreçten geçti ve bir süre sonra kendini bitirdi.

Tarihin etkin yönünü oluşturan, etkin bir rol oynayan proletaryanın devrimci partisi, sürecin edilgen bir izleyicisi durumuna düşmez; gelişmeler emekçilerin kurtuluşu yönünde müdahale eder. Burjuva güçler birbirlerini ne kadar yıpratıp yalnızlaştırırsa da, salt bu yüzden emekçiler kurtulamaz. Sosyal kurtuluş için devrimci partinin toplumu altı üst edici eylemleri gerekir.

Burjuvazi toplumu artık tek başına yönetemiyor. Topluma kendi imajına göre biçim veremiyor. Burada küçük burjuvaziye yardıma çağırarak zorunda kalıyor. Orta sınıfların desteği olmadan emekçi kitleleri yönetemez. Büyük burjuvazi, tekelci sermaye, egemenliğini orta sınıfları çeşitli biçim ve yollarla yönetime katarak, onlara dayanarak sürdürebiliyor.

Küçük burjuva hareketler şimdiye dek çeşitli biçimlerde bu desteği tekelci sermaye güçlerine verdiler. Onlar sermaye güçlerine desteği emekçi kitleleri oyalayarak, düzen içinde beklentiye sokarak, devrimci durumu yadsıyarak, devrimi ileriye erteleyerek verdiler. Yıllarca süren reformist ve oportünist güçlerin desteğine karşın, burjuvazinin, onun çeşitli politik güçlerinin güçsüzleşmesi yıpranması ve tükenişi sıçramalı olarak devam etti.

İşçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının, devrimci gençliğin mücadelesi burjuvazinin açmazını, çelişkilerini ve bunalımını derinleştirdi.

Küçük burjuva hareketlerin desteği, sermaye güçlerini açmazlardan ve bunalımlardan kurtaramayacaktır. Sınıf çatışması, isyanlar, ayaklanmalar, toplumsal siyasal olaylar çok yoğun. Bütün bu olay-

ların temelinde keskinleşen emek sermaye çelişkisi, toplumsal karşıtlık ve ilişkilerin yarattığı gelişim var, sistemin krizi var. Kitlelerin devrimci öfkesi var, devrimin emekçilerin kurtuluşunun dayattığı zorunluluk var.

Tekellere ve tekellerin iktidarına karşı mücadele keskin, şiddetli, devrimci biçimde artmıştır. Devrimci mücadele, devrimci durum ve bu toprakların devrime gebe olması, burjuva toplumun çelişkilerini, açmazını, istikrarsızlığını dengesizliğini ve bunalımını derinleştiren bir etmendir.

Devrimci kriz dönemleri, emekçi sınıfların devrimci kitlelerin eski toplumsal düzeni yıkmaya giriştiği ve yeni bir toplumsal düzen kurmaya yöneldikleri devrimci dönemlerdir. Böylesi kriz dönemlerinde, böylesi devrimci dönemlerde, tekeli sermaye artık eskisi gibi egemen değildir. Bu yüzden dengesini yitirmeye başlamıştır. Halk yığınlarının hücumcu, saldırgan, ayaklanmacı bir anlayışla davranması bu dengesizliği daha ileri noktaya götürüyor.

Egemenler, burjuvazi bugüne dek halk kitlelerinin apolitik durumundan, yani henüz politik yaşama uyanmamış olmasından sonuna kadar yararlandı, onları uyuttu, aldattı ve yönetebildi. Bugün ise halk yığınlarını yönetmek burjuvazi için artık çok zor. Çok zor çünkü artık, eğitilmiş, politik mücadeleye atılmış, yıllarca devrimci mücadeleden geçmiş, deneyimli kendi koşullarının ve durumlarının farkına varmış bir kitleyle karşı karşıya. Politize olmuş, bilinçli, örgütlü, mücadeleciler, devrimci kitleleri eskisi gibi yönetemiyor, onlar üzerinde gerçek anlamda egemen olamıyor. Burjuva sınıf eskisi gibi egemen değildir, emekçi kitleler ise burjuvazinin egemenliğini devirmek ve kendi egemenliklerini kurmak için savaşımını her gün biraz daha yoğunlaştırıyor.

İşçilerin, halkların devrimci mücadelesinin yükselişi çok belirgin. Burada bütün sorun gelişen yığınsal devrimci savaşımı hangi bakış açısıyla ele alacağımız ve hangi hedefler doğrultusunda yönlendireceğimizdir.

İşçilerin, emekçilerin, yoksul köylülüğün, gençliğin mücadelesini, eylemlerini, isyan ve ayaklanmalarını devrim, iktidar ilişkisi ve hedefiyle bağlantılı olarak ele almalıyız. İktidar hedefi yoksa, kitlelerin kendiliğinden eylemlerinin peşinden sürüklenmek kaçınılmaz olur. Sen olaylara bir yöne vereceğine, olaylar seni kendi etkisine alır. Devrimci politik bir perspektif ve amaç olmadan burjuva diktatörlüğün sınırları aşılamaz.

Küçük burjuva sol hareketinde egemen olan anlayış güncel iktidar perspektifinden ve ufkundan yoksunluktur. Eğer mücadelenin

bağlanacağı devrimci bir hedef yoksa burjuva sınıf egemenliğine ve düzenine yönelik sol muhalefet çizgisinin ötesine varamazsın. Kapitalist düzenin sınırlarının ötesine ise muhalefet anlayışıyla değil, devrimci mücadele anlayışıyla gidilir.

Devrimci komünizm, devrimci iktidar ve emekçilerin kurtuluşu bakış açısı hedefiyle emekçilerin ve sömürülenlerin mücadelesine ve olaylara yön verir. Kitlelerin mücadelesini geliştire geliştire, ilerlete ilerlete iktidara varmak değil, emeğin devrimci iktidarı hedefiyle, emekçi yığınların eylemlerine ve mücadelesine yön vermek.

Politik hedefi, devrimci stratejisi devrimle iktidarın ele geçirilmesi olan devrimci işçi sınıfı hareketi ve onun devrimci partisinin güncel taktiği de şu biçimde ifade edilir. Kitleler ile en sıkı bağların kurulması, sınıf ve kitle eylemlerinde aktif olarak yer almak, emekçileri iktidar hedefiyle yönlendirmek, eylemleri devrime dönüştürmek, devrimci propaganda ve ajitasyonu genişletmek, devrimin güncelliğini, zorunluluğunu ve kaçınılmazlığını en geniş kitlelere anlatmak, oportünist ve reformist anlayışı teşhir etmek, yığınları gerçek devrimci mücadele çizgisinde birleştirmek; onları parti çizgisine ve politikalarına kazanmak, parti önderliğini sınıf ve kitle mücadelesinin her alanında gerçekleştirmek.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

6-20 Temmuz 2011

Sayı: 191

KİTLELERİN PRATİĞİNE YÖN VERMEK

Olaylar öylesine yoğun, ani ve kısa sürede değişiyor ki, günlük gelişmeleri anlatan en ileri teorik değerlendirme, politik çözümleme bile yeni bir olay tarafından hemen eskitiliyor.

Kendiliğinden gelişen kitle hareketleri sık sık ve birden bire ortaya çıkıyor. Bizim dışımızda gelişen olaylar karşısında hemen bir politik ve pratik tavır dışlamak gerekiyor. Ani ortaya çıkan her olay karşısında pratik düşünme ve davranma bir zorunluluk haline geliyor. Olayların gözümüzün önünde geçip gitmesine seyirci kalamayız.

Yığın hareketi tarafından sürüklenmeden, hareketin içinde yer alınmalı ve harekete devrim hedefiyle yön verilmeli. Sürüklenmek için proletaryanın temel devrimci amacı ve görevlerine dayanılmalıdır. Olaylara bir yön vermek isteyen proleter bir partinin elinde devrimci kitleleri etkileyecek ve sürükleyecek devrimci taktik, devrimci politika olmalıdır. Yalnızca devrimci hedeflere yönelmiş bir devrimci taktik politika emekçileri kurtuluşa götürebilir. Kitlelerin en ileri ve en kararlı kesimini ısrarlı olarak gerçek devrimci politik strateji ve taktiğe çekmeliyiz. Yalnızca devrimci bir çizgiye dayanan kitlelerin öncüleri, olaylar tarafından sürüklenmeden, yığınların mücadelesine örgütlü bir biçim ve yön verebilir.

Ortaya çıkan koşullar devrimci görevlerimizin başarıya ulaşması için son derece uygun zeminler yaratıyor. Sistemin çelişkileri artan ve genişleyen devrimci mücadeleyle birlikte daha bir keskinleşmiştir. Çelişkilerin çözümünün devrim yoluyla olacağı bilinciyle hareket eden, emekçilerin sayısı gün gün artıyor. Devrimin öznesi, öncü gücü, yoğun devrimci pratik içinde çelikleşiyor, güçleniyor ve devrimi başaracak deneyim, yetenek ve nitelik kazanıyor. Devrimi gerçekleştirmek görevini önüne koyan önder proletarya ve önder parti bu ortamı ve bu koşulları bir devrime çevirebilir. Yeter ki, devrimci görüşlerinde ısrarlı olsun, yeter ki, pratikte buna uygun davranınsın.

Devrimin şu iki koşulu belirgindir: Emekçilerin ekonomik durumunun kötüleşmesi ve egemenlerin kendi içlerinde çözülmeye başlaması. Emekçilerin kötüleşen ekonomik durumlarının git gide dayanılmaz bir durum aldığıının en çarpıcı ifadesi, fabrikalarda, işletmelerde artan ve kesintisiz bir özellik kazanan grevler, fabrika işgalleri, sokak gösterileri vb.'dir. Egemen sömürücü güçler ise sınıf mücadelesinin ileri düzeyde şiddetlenmesi ve devrimin olgunlaşması karşısında bir çözüme içine girdiler. Devrimin bu iki koşulu süratle derinleşiyor.

Burjuvazi olayların devrimci biçimde gelişmesini önleyecek durumda değil. Emekçi kitlelerin ve ezilen halkların eylemlerini önlemek ve ezmek için giriştiği hiçbir baskı, saldırı ve katliam bir sonuç getirmedi. Bunun dışındaki yöntemler de sonuç vermedi. Sömürücülerin her türlü saldırısını ve oyununu boşa çıkaracak denli deneyimli ve bilinçli bir kitle gücü var. Emekçi kitlelerin bu en ileri ve en deneyimli kesimi halk yığınlarının geri kalan kesimini de etkisine alarak, sermaye düzenine karşı verdiği savaşımı gitgide büyütüyor.

Sistemin ekonomik krizi analiz edilmeden ve bu zeminlerde emekçilerin iyice bozulan yaşam koşulları bütün yönleriyle kavranmadan tüm bu gelişmelerle birlikte emek-sermaye çelişkisinin keskinleşmesi anlaşılmadan, güncel sınıf savaşımı, yoğunlaşan devrimci olaylar, devrimci ayaklanmalar, kısacası bugünkü durum anlaşılamaz.

Günlük olaylara yön veren temel değişimlerin doğru kavranılmasının yanında, bu değişimle bağlantılı olarak kitlelerin bilincinde ve eyleminde oluşan ani değişiklikler de göz önünde tutulmalı. Kapitalist sınıf düzenine karşı yükselen devrimci eylemlerdeki artış ve süreklilik, mücadelenin etkisini geniş kitleler üzerinde açıkça hissettirmesi kitlelerin bilincinde önemli ve köklü bir değişim yarattı. Emekçi kitlelerin bilincinde ve pratiğinde, nicelikçe ve nitelikçe dönüşüm ortaya çıkmıştır.

Devrimci kitle hareketi, devrimci niteliğiyle hem iktidarı elinde tutan burjuva güçlere karşı yönelmiştir, hem de burjuva muhalefete karşı yönelmiştir. Bu yüzden burjuva muhalefet, halk kitlelerinin üzerinde eskisi gibi etki yaratamıyor. Devrimci bir yığın hareketi, burjuva sınıfın bütünlüğüne karşı ilerliyor. Yığınların devrimci savaşımı kapitalist sistemin ötesini gösteriyor.

Küçük burjuva sosyalist hareket, burjuva sınırların ötesine geçen gerçek devrimci hareketi anlayamadığı için, devrimci mücadelenin ulaştığı düzeyin altında kalıyor. Onlar toplumsal gelişmenin evrimine bakıyorlar. Fakat evrimin devrimi kaçınılmaz olarak gündeme getir-

diğini anlayamıyorlar. Niceliğini görüyorlar fakat nitel değişimi göremiyorlar -nicel değişimin nitel bir değişime dönüştüğünü tahlil edemiyorlar-. Tarihin gelişiminin daima santim santim olacağını sanıyorlar. Fakat uzun yılların birkaç güne sığabileceğini kavrayamıyorlar. Ve onlar, toplumsal gelişmede; sınıf savaşımında sıçramaları ve patlamaların olacağını değerlendiremiyorlar. Kısacası diyalektik ve tarihsel materyalizme dayanmadıkları için, bu topraklardaki devrimci mücadelenin geldiği ileri düzeyi göremiyorlar.

Halk yığınları eylem içinde, eyleme dayanarak kendi hareket alanını genişletiyor. Mücadelenin hareket alanı, sokakta, meydanlarda geliyor. Sermayeye ve onun devlet egemenlik sistemine karşı hareket alanının genişletilmesi, yasal yolla, reformist yolla değil, devrimci savaşım yoluyla gerçekleşiyor. Şu da bir gerçek; yığınların kavga alanı, ne denli genişlerse genişlesin, hareket alanı, burjuva diktatörlüğü altında daima sınırlı, kuşatılmış ve baskı altında olacaktır. Halk için hareket alanının tam anlamıyla geniş ve özgür olması emekçilerin iktidarı almasını gerektirir zorunlu olarak.

Son dönemlerde Kürt halkı büyük eylemlerle ve yığınsal devrimci örgütlenmelerle hareket alanını pratikte epey genişletti. Halk düne göre daha geniş bir hareket alanına sahip. Tüm bu olanaklara karşın emekçiler iktidara, hareket alanını genişlete genişlete varmayacaktır. Emegın iktidarına, devrimci sınıf kavgası yükseltile yükseltile ulaşılacaktır. Emekçilerin kurtuluşu niceliğin artmasıyla değil, nitel sıçramayla; zora dayalı devrimle gerçekleşir.

Sınıf mücadelesinin içinden geçmekte olduğumuz sürecine sığ yaklaşan, durumu genişliğiyle kavrayamayanlar, bu koşullarda hangi eylem biçiminin, hangi taktiğin öne çıktığını da ortaya koyamazlar. Devrimci proletaryanın güncel devrimci görevi, yığınların eylemini geliştirmek, güçlendirmek, yükseltmek ve devrime vardırmasıdır. Devrimci görev, tüm netliğiyle ortaya konamazsa, emekçilerin devrimci sınıf kavgası devrim hedefine vardiirilemez.

Küçük burjuva sosyalizmi, bugüne değin, göz boyamayla sürdürdüğü konumunu artık koruyamıyor. Emekçi sınıfı kurtuluşa götürecektir devrimci görevleri bir kenara itenler, tüm gelişmeler ve olaylar gelip devrime dayandığında, o günler gelip çatığında, süreci karşılayacak politikalarının olmadığını ve nasıl bir yenilgiyle; ideolojik, politik bir iflasla karşı karşıya olduklarını gördüler. Pratikte ise yaptıkları, olayların peşinden oradan buraya sürüklenmektir.

Devrimci marksist partinin, devrimci çizgisi, devrimci politikaları ve devrimci taktiği, kendi durumları hakkında kitlelerde yanlışlama yaratan küçük burjuva hareketleri, uzlaşmacı, oyalamacı,

ertelemeci politikalarını açıklamada zor durumda bırakmıştır. Durumlarını kurtarmak için giriştikleri politik manevralar da çizgilerinin üstünü örtmeye yetmemiştir. Mücadeleci kitleler, onların tüm manevralarına rağmen, devrimci alana yöneliyorlar. Devrimci kitleler gerçek devrimci güçlerle bütünleştiğçe onların manevra alanı her gün biraz daha daralıyor.

Burjuva sistemin toplumun önüne getirdiği sorunlar, reformlarla, düzeltmelerle, iyileştirmelerle aşılamaz. Burjuva sınıf düzeni, kendi yarattığı sorunları çözse bile, bunu daha büyük sorunlar yaratarak yapabilir. Bu böyle sürer gider. Ve gelişmeler öyle bir noktaya varır ki, bir devrimle eski sınıf sistemine son verilmeden, insanlar çok daha yıkıcı ve büyük sorunlarla karşı karşıya kalırlar. Böylece sorunların, çelişkilerin devrimci çözümü herkes için anlaşılır hale gelir. İşler bu noktaya varınca küçük burjuva sol hareketlerin aldatma ve manevraları hiçbir işe yaramaz.

Hiç kimse ayağa kalkan, dövüşen, güçlenen kitleleri oyalayarak daha fazla yanında tutamaz. Kitleleri etkilemenin, kendi yanında tutmanın ve onlara öncülük etmenin yolu, ileri hedefler için devrim için, iktidar için mücadele etmekten geçer. Yalnızca devrimle iktidarı ele geçirme hedefi, emekçileri kesin bir kararlılıkla savaşıma çekebilir.

Proleter kitlelerin ve emekçilerin devrimci eylemini yönetmek işçi sınıfının devrimci partisinin görevidir. Yığınların devrimci sınıf savaşımını daha ileri götürecektir olan örgüt, marksizmin devrimci teorisıyla donanmış, emekçilerin sosyal pratiği içinden geçerek yetkinleşmiş ve her koşulda devrimin çıkarlarını savunma yeteneği ve kararlılığı göstermiş olan proletaryanın devrimci sınıf partisidir. Leninist Parti'dir. Önder parti emekçilerde ve halklardaki büyük değişimi derinlikli olarak kavrama ve ortaya koyma yeteneğini sergilemiştir. Emekçi yığınlar bu partinin öncülüğünde hareket ederek kendi kurtuluşlarını gerçekleştirecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
20 Temmuz-3 Ağustos 2011
Sayı: 192

DEVİRİMİ BAŞARACAK KONUMDA OLMAK

Devrimci komünistler, devrimci kitleler, on yıllarca kesintisiz olarak süren burjuva terörü altında sürdürdüler sınıf savaşımını. Fakat bu süreçte verilen mücadeleyle devrimci güçler, başka yerde kolay kolay elde edemeyecekleri devrim eğitimini edindiler. Sınıf mücadelesinin daha ileri aşamasına yüksek devrimci niteliklerle giriyorlar.

Burjuva saldırıların ve baskının amacı, komünistlerle geniş kitlelerin bir araya gelmesini engellemektir. Faşist devlet terörünün tüm şiddetine karşın halk kitleleriyle ilişki kurulmuş ve geliştirilmiştir. Bazı dönemler ilişkiler daha az sayıdaki emekçiyle sınırlı olmuştur ama kitlelerle canlı bağlar hep devam etmiştir.

Bu canlı, köklü ve güçlü bağın bir sonucudur ki, komünist öncüler burjuvazinin ağır darbelerine uğramalarına rağmen kitlelerin en ileri, en kararlı ve en mücadelecisi kesimi tarafından sürekli desteklenmiş ve güçlendirilmiştir.

Kapitalist toplumun lider sınıfı, burjuvazi, her defasında yeni engeller çıkardı devrimci komünizmin karşısına; katliamlara varana dek, saldırının bütün yöntemlerine başvurdu; baskı yasaları çıkarttı. Fakat bütün engellemeleri, baskı ve saldırıları başarısızlığa uğramıştır. Sınıf bilinçli emekçilerle, sınıf bilinçli partinin ilişkileri daha bir güvenli ve sağlam hale geldi.

Kaldı ki, gerçek komünistlerin işçilerle ve diğer emekçilerle ilişkileri yalnızca bir ilişkinin ötesindedir. Faşizme ve sermayeye karşı verilen devrimci mücadeleye dayanan bir ilişkidir bu. Bulunduğumuz topraklarda komünistlerle emekçilerin ilişkisi, mücadele temeline dayanılarak, devrimci bir mücadele biçiminde sürdürülebilirdi ve sürdürülmüştür. Örgütlü devrimci mücadele yol almış ve hareketi ileri noktalara götürmüştür.

Bugün emekçi hareketi ve Kürt halkının mücadelesi her yönden büyük bir gelişme göstermiş ve kesin olarak ileri noktalara varmıştır. Toplum devrim yoluyla değiştirmek için dövüşen çok geniş bir kitle var. Büyük halk kitlelerinin devrime hazırlanmasında, mücadelenin her döneminde devrimi hedefleyen ve devrim için savaştan devrimci politik güçlerin önemli rolü var.

Sınıflar savaşımının en etkili ve sonuç alıcı aşamaya girdiği içinde olduğumuz tarihi aşamada, devrim eğitiminden geçmiş, yetkin ve devrimci yeteneklere sahip olanlar daha büyük bir rol oynamalıdır.

Devrimci eylemlerin ve pratiğin okulundan geçip, devrim eğitimi görenler sadece komünistler değildi. Kitleler de uzun yılları kapsayan mücadelenin içinden geçerek deneyimli, donanımlı ve devrimci sınıf savaşımını sonucuna dek götürece denli bir olgunluk düzeyine ulaşmışlardır. Komünistlerin işçilerin yaşamının nasıl toplumsal düzenle ilişkili olduğunu, bu ilişkiye bağlı olarak, emekçilerin yaşamlarının her geçen gün biraz daha kötüye gittiğini, bu toplum içinde kendilerini bekleyen daima belirsizlik olduğu biçiminde ortaya konan görüşlerini kendi sosyal pratiğiyle, kendi deneyleriyle doğruladılar. Var olan toplumun nasıl, hangi yol ve yöntemle devrileceğini çok iyi biliyorlar. Devrim eğitimi almış olan çok önemli sayıda kitle var artık.

Bugüne kadar verilen mücadeleyle devrimin temelleri atıldı. Devrim eğitiminden geçildi, her yerde ve başka zamanlar elde edilemeyecek pratik mücadelenin birikimleri elde edildi, işçi sınıfı ve emekçi kitleler devrimi gerçekleştirmek, zafere ulaşmak için önemli dayanaklara sahip. Burada bütün sorun, devrimin dayanaklarını devrimi başarıya ulaştıracak biçimde en iyi şekilde değerlendirmektir.

Yaşanan uzun ve şiddetli mücadele süreci, yalnızca işçi sınıfının durumunu, olaylar karşısındaki tavrını açığa çıkarmakla kalmadı, kapitalist sınıfın ve küçük burjuvazinin de gerçek tavrını ve karakterini ortaya çıkardı. Bugün bütün sınıfların olaylar karşısında nasıl bir tutum alacağını artık çok iyi biliyoruz. Sınıfların birbiriyle ilişkilerini açıkça gözler önüne serebiliyoruz.

Toplumsal sınıfların durumunu, karşılıklı ilişkisini ve olaylar karşısındaki gerçek davranış biçimini göz önünde tutmayan biri güncel sınıf savaşımını sağlıklı olarak değerlendiremez.

İşçi sınıfının şimdiki kadarki örgütlü devrimci mücadelesi, toplumsal gelişmeler karşısındaki ilkeli, tutarlı tutum alışışı, engel tanımayan cesaretiyle, güncel savaşta bu sınıfın başarı sağlayacağını gösteriyor.

Sınıf mücadelesinin hem tarihsel gelişimini, hem canlı deneyimlerini, hem de aktüel sınıf savaşımını anlatmamızın nedeni, emekçi sınıfın içinde dövüştüğü ve kendisini başarıya götürecekt koşulları bilimsel olarak ortaya sermektir.

Küçük burjuva oportünist, reformist çevreler işçi sınıfı üzerine sürekli gevezelik ederler. Buna karşılık biz devrimci marksistler, emekçi sınıfı hakkında boş lakırdı yerine bu sınıfı başarıya götürecekt koşulları büyük bir kesinlikle açığa çıkarıyoruz.

İşçi sınıfını zafere taşıyacak olanlar, bu devrimci sınıf üzerine bol laf üretenler değil, işçi sınıfını görev altına sokan maddi koşulların gelişmesini başarılı bir şekilde açıklayanlar, bu koşulları açıklama yeteneğine sahip olanlardır. İşçi sınıfının içinde savaşım verdiği koşullar açıklanmadan, savaşımın biçimi, yöntemi ve taktiği doğru bir şekilde açıklanamaz.

Daha önceki dönemlerde, devrimci işçi hareketini ve halk hareketini önleyemeyen tekелci sermaye ve faşist devleti bugün milyonlara ulaşan kitlelerin devrim yolundaki büyük ilerlemesini hiç önleyemez. Emekçilerin, halkların yığınsal savaşımının yoğunlaşması karşısında burjuva gerici saldırılar daha da artabilir ve şiddetlenebilir fakat sonuç getirmez. Devrimci kitleler önlerine çıkan her engeli aşacak, kendilerine yapılan her saldırıya daha büyük bir güçle yanıt verecek deneyim; savaşı kazanacak yetenek ve güce sahiptir.

Bugünkü durumuna göre gerek politik bilinç bakımından gerek mücadele deneyimi ve örgütlenme derecesi açısından daha yetersiz olan kitleler o şartlarda bile, her biri birer devrim provası niteliğinde olan çok sayıda büyük yığınsal eylem yaptılar. Son dönemlerde ise, öncekileri geride bırakan büyüklükte güç ve etkinlikte bir dizi eylem gerçekleştirdiler. İşçi sınıfı ve ezilen halklar daha ileri gidebilen eylem, mücadele ve ayaklanmaya girişme kapasitesine sahip olduklarını her eylemde kanıtlıyorlar.

Görevi, emekçi kitleleri sermayeye boyun eğdirmeye zorlamak, bunun koşullarını sağlamak olan burjuva devlet iktidarı, tüm çabalarına rağmen, işçileri, halkları tekелci kapitalist egemenliğe boyun eğdiremiyor. Bu yönde yapılan her baskı ve zorlama, halk kitlelerinde kapitalist düzene ve burjuva iktidara karşı yeni başkaldırıları tetikliyor. Emekçi kitleler, kendilerini çepeçevre saran baskı koşullarına boyun eğen, edilgen yığın durumunda değiller. Egemen güçler, savaşan kitlelere ne boyun eğdirebilir, ne de onların üzerinde gerçek anlamda iktidar olabilir. Ayağa kalkan ve savaşan devrimci kitlelere yönelik her burjuva saldırısı başarısızlığa uğramaktan kurtulamaz.

Üstelik tüm engellemelere karşın, mülk sahipleriyle mülksüzler arasındaki uçurumun daha da derinleşmesiyle birlikte, mülksüzlerin mülk sahiplerine karşı giriştiği ayaklanmalar sürekli genişliyor ve bu girişimlere katılan mülkiyetsizlerin sayısı gün gün artıyor. Özel mülkiyet düzeninin, emekçilerin yoksulluğunun temeli ve kaynağı olduğu en geniş kitlelerce kavranmıştır.

Emekçilere özledikleri, istedikleri insanca bir yaşamı onlara ancak toplumsal bir devrim verebilir. Ancak bir devrim onları bugünkü durumdan kurtarabilir. Bu yüzdendir büyüyen güçlerle devrime yürümeleri. Bu yüzdendir, bir ölüm kalım savaşımına girmeleri.

Bu hesaplaşmada kazanan taraf işçi kitleleri olacaktır, mülkiyetsizler olacaktır. Çünkü uzun ve çetin mücadelelerden geçip gelen sınıf bilinçli gerçek devrimci öncüye sahipler.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

3-17 Ağustos 2011

Sayı: 193

DEMOKRATİK ÖZERKLİK ÜZERİNE

Kürdistan'da açıklanan "Demokratik Özerklik" in toplumsal dayanakları olarak köy komünleri ve kent meclisleri, mahalle meclislerinin uygulanmasına geçilince, beraberinde, bunların niteliği, işleyişi ve görevleri de tartışılmaya başlandı. Yapılan tartışmalarda, konu üzerine daha önceden yapılan teorik değerlendirmelerin hatalı olmasının payı var: komünlerin, halk meclislerinin niteliği, hedefleri ve görevleri bilimsel olarak açıklanamazsa, pratikte kitleler çeşitli güçlükler, yanlışlar ve açmazlarla karşılaşır.

Halk kitleleri tarafından, kendi doğrudan öz örgütlenmeleri olarak oluşturulan komünler, meclisler faşizme ve sermayeye, ulusal baskıya karşı verilen devrimci mücadelenin içinden doğmuştur. Yani daha en baştan mücadeleciler, devrimci nitelik taşıyorlar. Kendiliğinden oluşmadılar. Belli bir politik girişimle, bilinçli olarak örgütlendiler. Bilinçli bir çabanın sonucu olarak kurulsalar da, temelinde nesnel koşullar var, bir devrimin zorunluluğu var. İçinde hareket ettikleri tarihsel, toplumsal ve politik koşullardan bağımsız değiller.

Komünler, Halk Meclisleri Devrimci İktidarı Hedeflemeli

UKH komünlerin, meclislerin, bu özerk kurumların görevlerini belirlerken, öncelikle hangi görevlerinin olmaması ya da olmadığı belirtiliyor.

Özerk kuruluşların, devletin yerine geçme ya da devleti yıkmaya hedefi ve görevi yoktur deniyor.

Oysaki, politik iktidar ele geçirilmeden ve bunun ön koşulu da burjuva askeri ve bürokratik devlet aygıtı yıkılmadan emekçi halkın kurtuluşu gerçekleştirilemez. Eğer iktidarı ele geçirme hedefi yoksa ve böyle bir araca sahip değilsen, sen emekçilerin kurtuluşunu sağlayacak biricik araçtan kendini yoksun bırakıyorsun demektir.

Siyasi iktidar için mücadele etmemek, politikanın, politik mücadelenin diyalektiğini, yani karşıtların, karşıt sınıfların mücade-

sini anlamamaktır. Politika; karşıtların mücadelesidir. Bir sınıfın diğerine karşı savaşımıdır.

Siyasi iktidarı ele geçirmeyi hedeflememek politik mücadeleyi yarı yolda bırakmak, onu kapitalistlerin tekeline terk etmek, emekçileri burjuva siyasi egemenliğin baskısına bırakmak demektir.

Ezen, ulusal baskı uygulayan, şoven, işgalci ve ilhakçı güçler, egemen ulus tepeden tırnağa silahlı bir güce, militarist bir devlete sahipken, ben her türlü iktidara karşıyım diyerek burjuva devlet iktidarını yıkarak yerine emekçilerin iktidarını kurmaya karşı çıkmak, dünyanın en baskıcı güçlerinden birinin baskısı ve despotluğunun altında kalmak, bu durumu kabullenmek demektir.

Görevi kapitalistlerin çıkarlarını korumak ve sürdürmek, emeği köleleştirmek olan burjuva devletin olduğu bir yerde, komünde, mecliste toplanan halkın çıkarlarını nasıl koruyacaksınız, ya da nasıl sağlayacaksınız. Burjuva devlet makinesini param parça etmek politik özgürlüğün ve halk kitlelerinin istemlerini karşılamamanın ilk koşuludur. Emekçiler toplumsal kurtuluşa bu koşullarda hazırlanacaklar.

Halk, halklar iktidarda değilse, büyük mücadelelerle elde edilen haklar, politik kazanımlar korunamaz ve denetlenemez.

Bu nedenlerle devrimci yığınsal örgütlenmelerin hedefi iktidarı ele geçirmek olmalıdır.

Hem Kürdistan'da, hem Türkiye'de oluşturulan ve gitgide yaygınlaşan kitlesel halk örgütlenmeleri, politik mücadele vermelidir. Yani politik savaşımın araçları olmalıdır. Emekçi halk kitlelerinin kurtuluşuna giden yol politik mücadeleden geçer.

Devrimci yığın örgütlerini, politik mücadelenin, emeğin kurtuluşunun araçları olarak görmek, onları devrimi gerçekleştirmekle görevlendirmek yerine onları dayanışma örgütleri, sadece toplumsal kurumları, öz yönetim organları olarak görmek kitle örgütlenmelerini kapitalistlerin ideolojik, politik etkisine terk etmek anlamına gelir.

Halk kitlelerinin aşağıdan ve doğrudan katılımı oluşturduğu komünler, komiteler, halk meclisleri, devrimci biçimlerdir, devrimci örgütlenme biçimleridir. Kitlelerin genel olarak komiteler biçiminde örgütlenmesi devrim dönemlerinin, devrimci durumun örgütlenmeleridir. Görevleri halk ayaklanmasını hazırlamak ve devrimi başarmaktır.

Devrimci mücadele organlarını "toplumsal uzlaşma"nın kitleler içindeki araçları, dayanakları olarak görmek, onları sakatlamak, etkisizleştirmek ve çözülmeye bırakmak demektir.

Kitleler ve kitlelerin örgütlenmeleri, devrime bağlanırsa, devrimci bir mücadele çizgisi izlerse, yığınların enerjisini, gücünü ve

kapasitesini sonuna dek harekete geçirebilir. Onların rollerini kurulu düzenle sınırlamak, devrimci enerjilerini sınırlamak ve sonunda onları yıkmak demektir.

Esas Olan Yeni Bir Toplumsal Düzendir

"Demokratik özerklik" in ekonomik temeli olarak ifade edilen "topluluk ekonomisi" nedir?

Yeni ve kapitalizmden daha yüksek bir topluma geçilmeyecekse, olan şey kapitalist toplumun temellerinde hareket etmektir. Bu durumda "topluluk ekonomisi" denen ekonomik ilişki, özel mülkiyet çerçevesinde, topluluk üyelerinin yardımlaşmalarıyla sınırlı kalır. Dayanışmaya dayanan böyle bir ilişki, kapitalist özel ilişkilere "alternatif olamaz. Tersine kapitalist üretim çerçevesinde kalır.

Sorun üretilenlerin paylaşılması değil, üretim biçimidir. Çünkü üretim biçiminin kendi paylaşım biçimi vardır.

Asıl sorun üretim biçimi sorundur, ekonomik temel sorundur. Esas sorun yeni bir üretim biçimine ve toplumsal sisteme geçme sorunudur.

Kürt halkına hangi nihai (sonal) amaç için mücadele edileceği açık olarak bilimsel bir yöntemle açıklanmalıdır.

Geleceğin toplumsal ilişkileri kafadan uydurulmaz, düşünsel yolla üretilemez, geleceğin toplumsal ilişkileri tarihsel hareketten, ekonomik gelişmelerden çıkartılır. Bir sonraki toplumun maddi koşulları, eski toplumun yapısında, oluşmamışsa, geleceğin toplumu üzerine konuşmak ütopyadan başka bir şey değildir.

Kapitalist toplumun yerini alacak -kapitalist toplumsallaşmanın yerine konacak olan-, zorunlu olarak, emek araçlarının ortak mülkiyetidir, komünist toplumdur.

Üretim güçleri, emek araçları, kapitalizmin altında öylesine gelişip büyüdü ki -bu yüzden kapitalist toplumsal ilişkilerin çerçevesine sığamıyorlar- üreticiler, toplumsal üretim araçlarını ancak kolektif olarak üretebilirler.

Bu büyük amaca bağlanmayan her politik ve toplumsal hareket, yalnızca, diğer özel mülk sahiplerinin yaptığı gibi, varolan, toplumun temellerini güçlendirir.

Bu ise burjuva sınıfın düzenine karşı gelişen devrimci bir hareketin devrimci niteliğini yitirmesini ve burjuva muhalefet zeminine kaymasını getirir.

Kapitalist toplumda "komünal ilişki" deyimini ya da "topluluk ekonomisi" denemeleri yeni değildir. Owen böyle bir örnek işletmeyi denedi, fakat başarısızlıkla sonuçlandı. Bu tip dayanışma örnekleri

yaratılıp insanların bu örneklere göre örgütlenmesi isteniyor, ya da örneklerin genişletilerek tüm insanları kapsamaması bekleniyor.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını Sonuna Dek Savunmak

UKH'nin ortaya koyduğu ve pratik çalışmasını yaptığı "Demokratik Özerklik" demokratik, ileri bir adımdır. Yetersizdir, dardır, sınırlıdır, henüz geniş bir özerklikten epey uzaktır. Fakat demokratik bir adım olduğu için devrimci proletarya ve emekçiler tarafından, devrimci komünistler tarafından desteklenmelidir.

Şunu belirtmek de marksist-leninistlerin bir görevidir; "Demokratik Özerklik" UKKTH'nın tam karşılığı değildir.

UKKTH'nın özü, ezilen ulusun ayrılıp, kendi bağımsız devlet kurma hakkını içerir.

Ezilen ulusun kendisi, eğer UKKTH'nı "birlik" yönünde kullanacaksa, bu durumda "yeni birlik", ezilen ulusun istediği zaman ayrılma tam hakkını kabul etmelidir. Ancak o zaman yeni birlik-ulusların ve dillerin eşitliğine dayanan- gerçekten "yeni bir birlik" olur. Bu ön koşula dayanmıyorsa, bu zora dayalı ve ezen, egemen ulusun ayrıcalıklarını güvence altına alan eski birlikten farklı olmaz. Yalnızca ezilen ulusun bilerek, isteyerek destekleyeceği bir birlik olur.

"Demokratik Özerklik" UKKTH'nın çözülmesi anlamına gelmeyecektir. Türkiye bu statüyü kabul etse de, sorunun özü orta yerde duruyor olacaktır.

Bu anlamda Leninist Parti, UKKTH'nı Leninist anlayışına bağlı olarak, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını sonuna kadar savunacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

17-31 Ağustos 2011

Sayı: 194

DEVRİMCİ MÜCADELENİN ANA HEDEFİ

İşçi sınıfı, diğer emekçiler ile gençlik günlük mücadelelerinde yıllarca verilen uzun ve zorlu savaşımın getirdiği ikincil sonuçlara dayanıyor. Devrimin yan sonuçlarından, yan ürünlerinden, ikincil kazanımlarından söz edilmekle birlikte, bu alanda ortaya çıkan durum yeterince bilince çıkarılmış değil. Hep devrimci mücadelenin ileride elde edeceği ikincil kazanımlardan bahsediliyor; fakat elde edilmiş olan pratikte kullanılanlar üzerinde hiç durulmuyor.

Dünyada ve bizde devrimin birçok yan ürünü, proletaryanın verdiği devrim mücadelesi sırasında ve mücadelenin baskısıyla elde edilmiştir. Sınıflar arası güç dengesinin emekçilerin lehine çevrilmesinin getirileridir bunlar.

Dolayısıyla güçler dengesi emekçilerin aleyhine değişir değişmez bunlar, yitirmeyle karşı karşıya olan mevzilerdir. Elde edilmeleri de, yitirmeleri de, hem ülke düzeyindeki, hem de dünya çapındaki sınıf mücadelesinin düzeyine, gelişimine ve etkililiğine bağlıdır.

Sınıf mücadelesinin, devrim mücadelesinin yan ürünleri, grev, yığınsal toplantılar, emekçilerin gösterileri, mitingleri, yasal basın ve yayın çalışmaları, sendikal örgütlenme, ekonomik ve politik araçların kullanılması ve çeşitli ekonomik hakların kullanılmasına değin geniş bir alana uzanır. Emekçi sınıflar günlük mücadelenin, sınıf savaşımının, kitlelerin devrim mücadelesinin ikincil sonuçlarını belli düzeylerde kullanıyorlar.

Türkiye ve Kürdistan'da süren devrimci mücadele devrimin gerçekleştiği birçok ülkeye göre geri yönlerinin yanında, ileri yönleri de sahiptir. Hareket geniş kitlelere dayanıyor. Kitleler uzun ve zorlu kavgalardan geçerek, büyük bir savaşım deneyimi kazanmışlardır. Sınıf savaşımı, egemenlerle halklar arasındaki çatışmalar birçok yere göre çok daha şiddetli geçmektedir. Halk kitlelerinin savaşımı bu

denli uzun ve şiddetli olunca, bunun yan ürünleri de olacaktır. Ezilen ve sömürülenler, devrimci kitleler ekonomik ve politik alanda ne elde etmişlerse, tümünün temelinde büyük mücadeleler vardır.

Devrim mücadelesinin ikincil sonuçları, yan ürünleri, işçi sınıfını, halk kitlelerini kurtuluşa götürmez. Mücadelenin güncel kazanımları ne kadar genişlerse genişlesin, yine de emekçiler sonuçta kurulu toplumsal sistemin sınırları içinde kalır. Sınıf mücadelesinin günlük kazanımları ne denli artarsa artsın, burjuva toplum sınırları aşılmış olmayacaktır. Kapitalist düzenin bu şekilde aşılacağına düşünmek oportünizmdir.

Eğer sınıf mücadelesinin günlük sonuçlarına devrimci bir bakış açısıyla bakılmazsa, devrimin yan ürünleri, devrimci işçileri, devrimci kitleleri ve devrimci hareketi vuran birer araca dönüşürler. Zaten burjuvazinin de yapmak istediği budur: Emekçi kitlelere çeşitli ödünlere vererek devrimi engellemek, boşa çıkarmak ve sonuçsuz bırakmak.

Devrimi göze alamayan, bu perspektife ve güce sahip olamayan çeşitli oportünist ve sosyalist hareketler, kitleleri, yıllarca elde edilen ödünlere oyalamıştır. En ileri gittikleri nokta ise koparılan ödünlere sayısını arttırmak olmuştur. Tekelci burjuvazi bu oportünist, reformist, küçük burjuva sosyalist hareketler sayesinde, onların emekçilerin elini kolunu, mücadelenin ikincil sonuçlarına dayanarak bağlaması sonucu, sınıf egemenliğini ve sınıf düzenini sürdürebilmiştir.

Gerek oportünist, reformist gruplar, gerek sendikalar bu zeminler üzerinde varlığını devam ettirmişlerdir. Ne var ki, burjuvazinin verdiği ekonomik ve politik tavizlerin hiçbir güvencesi ve kalıcılığı yoktur. Ekonomik krizler, sermayenin rekabetten kaynaklanan hareketleri, artan işsizlik, değişen politik ortam ve değişen sınıflar arası güç ilişkileri, emekçilerin elde ettiği ne varsa tümünün yitirilmesini beraberinde getirebilir.

Devrimin temel, ana hedefi, birincil sonucu ve eseri, iktidarın işçi sınıfı ve emekçiler tarafından ele geçirilmesidir; ekonomik ve toplumsal yapının dönüştürülmesidir. Emekçiler iktidarı almadan, elde edilen ekonomik ve politik kazanımların, ödünlere, sonuçların hiçbir kalıcılığı yoktur.

Devrim esse hakların, reformların ve devrim mücadelesinin başka yan sonuçlarının arkasına itilerek değil, en öne alınarak niceliğin niteliğe dönüştürülmesiyle gerçekleşir. Bu nokta, proleter devrimci komünistlerle, oportünist ve reformistler arasında temel bir ayrım noktasıdır.

Yunanistan'da işçi, halk ayaklanması aylardır sürüyor. Sadece şimdi değil, bu ülke defalarca büyük halk eylemlerine, halk ayaklanmalarına sahne oldu. Bu kez iktidarın ele geçirilmesi yönünde sloganlar atıldı. Eylem alanı olan Syntagma Meydanı'nda iktidar hedefi için söylenen laflara karşın, pratikte bu yönde ciddi bir yönelim, hazırlık ve girişim yok; sorun yalnızca iktidara gelmenin gerekliliğinin, zorunluluğunun lafını etmek değil, bu doğrultuda gerçekten mücadele etmektir. Kitleleri bu yönde yüreklendirmektir, devrimi pratikte hızlandırmaktır.

Aynı durum uzun süredir Madrid Puerta de Sol Meydanı'nda eylem yapan ve ülkenin pek çok kentinde eylem içinde olan, hükümet güçleriyle çalışan İspanya'daki emekçi kitleler için de geçerli. İktidarın ele geçirilmesini hedeflemeyen bu eylemler, yığınlara devrim yolunda çok önemli deneyimler sağlar, bir okul görevi görür. Fakat asıl hedef eylemleri devrime dönüştürmektir. Devrime dönüştürülemeyen kitle eylemlerinin, ayaklanmaların ardından yorgunluk, yozlaşma ve çözülme gelebilir. Koşullar orada -Yunanistan, İspanya- son derece uygun. Ekonomik kriz, politik ve toplumsal, insani kriz boyutuna varmış durumda. Krizin sonuçlarından yalnızca işçiler ve diğer emekçiler etkilenmiyor, orta sınıflar da bu yıkımdan şiddetle etkileniyorlar. Bir avuç kapitalist dışında toplumun büyük bir kesimi sermayenin saldırılarına karşı harekete geçmiş durumda. Böylesine devrimci koşullarda, devrimci durumda, ertelenemez, temel, birinci görev devrimle iktidara gelmektir. Bu durumda devrilemeyen kapitalistlerin egemenliği başka zamanda kolay kolay devrilemez. Bu görev devrimci proletaryaya, devrimci kitlelere, devrimci öncü güçlere düşer.

Aynı şartların oluştuğu Türkiye ve Kürdistan'da kitlelerin devrimci dönüşümü çok hızlı oluyor. Yığınlar eylemlerle dönüşüyorlar. Eylemler ise sürekli, yaygın ve yoğun. Öte yandan, insanları ileriye, devrim saflarına çeken yaşanmış iyi örneklerin, devrimci mücadelenin de bunda kesin etkisi var. Devrimci eylemlerin olmadığı, durgunluğun olduğu ülkelerde yığınların değişimi daha yavaş olur, her günün eylemle geçtiği bu topraklarda ise devrimci değişim daha çabuk oluyor.

Halkların enerjisini, güçlerini, patlayıcılarını serbest bırakan devrimci eylemlerdir. Devrim kitlelerin birikmiş güçlerinin, enerjisinin harekete geçirilmesiyle başarıya ulaşır. Devrimci eylemlerle açığa çıkarılan bu büyük devrimci devrimin mücadelenin ikincil sonuçlarıyla oyalanıp söndürülmemelidir.

Devrimci durumun gün gün olgunlaşması, devrimci yığın eylemlerinin, ayaklanmalarının kesintisiz gelişimi, bize yeni bir sınıflar ilişkisini, sınıfların yeni bir nesnel karşılıklı ilişkisini veriyor. Yeni durum sistemin krizinin derinleşmesi demektir. Biz bu durumdan yararlanıp, tekelci kapitalist egemenliği devirebiliriz.

Bu görevi yerine getirecek olan gerçek proleter devrimci güçler bu yeteneği, bu düzen güçlerinin en ağır saldırıları altından geçerek kazandılar. Burjuvazinin bugüne kadar ki bütün baskıları ve saldırıları başarısızlığa uğradı. Devrimin zafer yolunda ilerlemesi önlenmemiştir.

Burjuvazi devrimi önleyememiştir ama devrim burjuvazinin egemenliğini devirecek bir konuma gelmiştir; birincil hedefi olan emeğin devrimci iktidarı yönünde emin adımlarla ilerlemektedir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

7-21 Eylül 2011

Sayı: 195

DEVİRİMCİ ÖNDERLİK

İşçi sınıfının sınıf savaşı, uzun, sancılı, zorlu ve çatışmalı bir süreçten geçerek bugün daha ileri bir aşamaya, tayin edici noktaya, iktidar mücadelesine gelip dayanmıştır. Mücadelenin bu kritik momentinde, savaşan işçi ve emekçi kitlelerin kendilerine öncülük edecek güçlerin desteğine her zamankinden daha fazla gereksinimi vardır. Emekçi sınıf bu mücadeleyi yüksek bir deneyim ve öncülük yeteneğine sahip bir gücün önderliğinde kazanabilir.

Kapitalizmin yıkılması, sınıfların ortadan kaldırılması, yani işçi sınıfının tam kurtuluşu, son derece köklü bir toplumsal dönüşümdür. Bu dönüşümü sağlayan komünist devrim, bugüne kadar olan devrime göre daha boyutlu bir devrimdir. İşçi sınıfının tam kurtuluşu bu nedenle sancılı ve zorlu bir süreçtir. Böylesine zorlu bir süreç öncü güçlerin askeri ve politik desteği olmadan başarıya ulaşamaz. İşçi kitlelerinin devrimci bir öncüye olan ihtiyacı tamamen sınıf mücadelesinin, tam kurtuluş mücadelesinin mantığından ileri geliyor. İşçiler, içinde buldukları koşullar nedeniyle, savaşı kazanacak ideolojik, politik ve askeri deneyim ve birikime yeterince sahip değiller. Emekçi kitlelere bu desteği verecek öncü, bu konuma sahip olan marksist güçlerdir.

İşçi sınıfının nasıl bir politik gücün desteğine gereksinimi vardır? Yardımını istediği güç oportünist ve oportünizmin olgunlaşmış hali olan sosyal-reformizm olamaz. Çünkü oportünizm küçük burjuva uzlaşmacılığı demektir. Küçük burjuva uzlaşmacı sol hareketler, emekçi kitlelere marksizmi götürdüklerini söyleseler de, gerçekte marksizmi götürme adı altında kitlelerin kafasına doldurdukları küçük burjuva kavramlardır ve anlayıştır. İşçi sınıfı, uzlaşmacı bir politik ve ideolojik çizgiyle hiç bir biçimde başarıya ulaşamaz. Emekçi kitleleri zafere götüren, işçi sınıfının uzlaşmaz devrimci çizgisidir.

Sermayenin mülksüzleşmeyi toplumun gitgide geniş bir kesimine dayatması, kapitalin tekellerde birikmesi ve merkezileşmesi, sömürünün tekellerde kapitalizm koşullarında daha da artması ve yoğunlaşması, emekçi kitlelerin yaşamının iyice ağırlaşması beraberinde uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin gelişmesini ve keskinleşmesini getirmiştir. Bunun bir sonucu olarak işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesi de yoğunluk kazanmış ve şiddetlenmiştir. Biz bu şiddetli mücadeleyi, bu topraklarda on yıllardır yaşıyoruz. İşçi sınıfının sonal ekonomik kurtuluşu için bir araç olan politik kurtuluş mücadelesi, iktidarı alma kavgası devrimci bir politik gücün önderliğini gerektirir, hem de sonuna dek tutarlı devrimci bir gücün önderliğini.

Emekçi sınıfın desteğini istediği güç, bilimsel sosyalizmle donanmış bir güçtür, devrimci nitelikli bir komünist partisidir. İşçi kitlelerine tam kurtuluş hedefini ve buraya nasıl bir anlayışla ve mücadeleyle varılacağını gösteren bilimsel teori, marksizmin devrimci teorisidir. Marksizme, onun devrimci özüne, yaşayan marksizme dayanan bir güç, işçi sınıfını uzlaşmaz devrimci bir çizgiyle hedefine kavuşturur. Marksist bir güç, enternasyonal proleter sınıf mücadelesinin deneyimlerine dayanır ve bu deneyimleri güncel sınıf mücadelesine uygular. İşçi sınıfının desteğe davet ettiği güç, devrimci marksist bir güçtür; yalnızca devrimci marksist bir gücün işçi kitlelerine öncülük etmeye yeteneği var.

Savaşta yetkin, yönlendirici, yönetici, öncü bir güce sahip olmak, savaşan tarafa avantaj sağlar. Kapitalist sınıfın ne denli iyi örgütlendiği, kitleleri yönetme tarihi tecrübesine sahip olduğu ve nasıl bir politik gücü elinde tuttuğu düşünülürse, karşıt gücün, işçi sınıfının amacını gerçekleştirmek için, kapitalistleri yenmeleri için devrimci bir gücün önderliğine nasıl ihtiyaç duyduğu ve bunun bir zorunluluk olduğu kendiliğinden anlaşılır. İşçi kitleleri, teorik, politik, pratik savaşım kapasitesine ve yeteneğine sahip Leninist Parti'nin önderliğinde hareket ederek, son derece iyi örgütlenmiş ve deneyimli egemen güçler karşısında, ileri bir noktadan savaşı sürdürmüş olur. Devrimci önderlikle, savaşın sonucunu tayin eder.

Sınıf savaşımında, devrimin sürükleyici güçlerini ortaya koymak kendi başına yetmez. Devrimci güçlerin hedefini de saptamak gerekiyor. Devrimin sürükleyici güçlerinin hangi hedefe yürüyeceği ve neyi çözeceği, nasıl çözeceği, ne yapacağı belirlenmezse, kitleler önünü göremeyeceği için, savaşımın sonuca bağlanması beklenemez. Peki, kitleleri kurtuluşa götürecek devrimci bir hedefi kim ortaya çıkarabilir? Bu, her şeyden önce, bilimsel ciddi bir çalışma ister. Güçler mevzilenmesini, doğru olarak belirleyecek olan Leninist Parti'dir.

Çünkü; bilime dayanır ve ciddi irdelemelerden sonra sonuca ulaşır. Çünkü o, bugüne kadarki devrim deneyimlerini somut koşullara, yani gerçeklere uygular. Başarı, gerçekliğin doğru kavranmasından geçer. Görüldüğü gibi marksizmin devrimci önderliği, işçi sınıfının geleceği belirleyecek savaşımında yaşamsal önemdedir.

Türkiye ve Kürdistan gerçekleri yıllardır neyi gösteriyor? Bu topraklarda sömürünün çok yoğun olduğu, bunun sonucu olarak, emekçi halkların yoksulluğunun, sefaletin çok derin olduğu, yaşamın dayanılmaz olduğu, toplumun iç çelişkilerinin ileri derecede keskinleştiği, bu temeller üzerinde yıllardır süren bir iç savaş olduğu, mevcut toplumun çok derin bir kriz içinde bulunduğu, devrimci durumun gün gün olgunlaştığı, kitlelerin faşizme ve sermayeye karşı başkaldırılarının daha sıklaştığı ve yaygınlık gösterdiği, elle tutulur nesnel gerçeklerdir. Oportünist hareketler bu gerçekleri ifade edebiliyor mu? Hiç de değil. Onlar sahip oldukları küçük burjuva anlayış nedeniyle gerçekleri bütün yönleriyle ve derinliğiyle ortaya koyamazlar. Henüz var olan durumu, sınıflar gerçeğini kavrayamayanlar, emekçi kitlelerin hedefleri için ne söyleyebilirler ki? Yapacakları ve yaptıkları şey, kendi ufuksuzluklarını, kendi sığılıklarını kitlelere taşımaktır yalnızca.

Küçük burjuva hareketler, var olan toplum gerçeğini, uzlaşmaz sınıfsal çelişkilerin gelişme ve keskinleşme düzeyini ve sınıflar savaşının şiddetlenmesini kavrayamadıkları için sürekli oportünist görüşler ileri sürüyorlar. Bu nedenle sınıf mücadelesinin gelişimini karşılayacak bir görüş ortaya koyamıyorlar. Yaptıkları şey, ekonomik ve toplumsal gerçekleri çarpıtmaktır. Gerçekleri çarpıtmak kaçınılmaz olarak kitlelerin hedefinin çarpıtılması sonucunu verir. Böylesi bir güç, böylesi bir anlayış işçi, emekçi kitlelerinin devrimci mücadelesine destek değil, engel olur.

Somut koşullara yönelik yapılan teorik değerlendirme yalnızca bir "çözümleme"yle sınırlı değildir. Konan politika ve taktiği pratiğe, yaşama geçirmediğimiz sürece, her zaman teori ile pratik arasında bir kopukluk, bir ayrılık olacaktır. Bugüne değin, süregelen egemen sınıfların anlayışında teori ile pratik birbirinden kopuk olmuştur. Proletarya ise toplumu ve sınıflar mücadelesini teorik olarak ele alır, bundan politik ve eyleme yönelik sonuçlar çıkarır ve eylem programını hayata uygular. Devrimci pratik, teorinin ortaya çıkardığı sorunları çözer. Bir sorunu yalnızca ortaya koymak yetmiyor, onu pratik yolla çözmek gerekiyor. İşçi sınıfı, önüne çıkan sorunları, gerçek devrimci bir konuma sahip marksist bir partinin yönlendiriciliğinde hareket ederek çözer.

Komünistler her koşulda işçi sınıfı hareketinin çıkarlarını temsil ederler ve kurtuluşu için mücadele verirler. Hareketin, örgütlü devrimci mücadelenin sürekliliğini koruyarak, onu devrimin zaferine değin götürürler. Devrimin iradesini temsil ettiklerini, kapitalizmden komünizme geçiş iradesini temsil ettiklerini, hareketin bütün dönemlerinde sergiledikleri devrimci teori-pratikte gösterirler. Sınıf mücadelesinin koşulları ve işçi sınıfının mücadele gereksinimi sürekli değişim içindedir. İşçi kitlelerinin mücadele sürecinde gereksindiği desteği ona vermek için, her mücadele biçimini karşılayacak yetekte olmak gerekiyor. Kitlelerin devrimci mücadelesine öncülük eden gerçek devrimci gücün, bu potansiyeli taşıması gerektiği açıktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği (G.Yoldaş)

Ekim 2011

Sayı: 59

DEVİRİMCİ MÜCADELENİN GELİŞİMİ DOĞRU KAVRANMALI

Türkiye ve Kürdistan'da proletaryanın, halk kitlelerinin devrim yolundaki mücadelesi büyük bir gelişme gösterdiği halde, işçi hareketi, devrimci hareket tarafından, bu sürecin önemi tam anlamıyla kavranmış değil. Hareketin gelişimine körce yaklaşım, devrimci mücadelenin başarıya ulaşmasını engeller.

Mücadeleyi başarıya götürecek politika ve taktiklerin doğru olarak saptanması için, hareketin düzeyi ve geldiği yer tüm açıklığıyla ortaya konmalıdır.

Kitleler, yıllardır faşizme ve sermayeye karşı çeşitli biçimlerde ve düzeyde eylem içinde, mücadele içinde. Bu denli uzun süren savaşımın ekonomik ve politik temelleri var. Büyük mücadele, sistemin derinleşen ve keskinleşen çelişkilerinden ileri geliyor. Diğer bir etken uzun bir dönemdir süren, devrimci durumdur. Yükselen devrimci yığinsal savaşımın nesnel temelleri iyi anlaşılmalıdır.

Grevler, işçilerin-emekçilerin sokak gösterileri, büyüklü küçüklü ayaklanmalar, Kürt halkının devrimci mücadelesi, öğrencilerin on yıllardır süren devrimci mücadelesi, Newroz, 1 Mayıs (Taksim) gösterileri, yoksul köylü ve küçük köylü mücadelesi, kısacası ezilen ve sömürülen kitlelerin uzun iç savaş sırasında elde ettiği mevziler, devrimin kazanımlarıdır. Bütün bu mevziler hareketi ileri götürmüş ve iktidarın kapısına dayanmıştır.

Mücadelenin önceki dönemlerinde, devrim için daha az sayıda insanın gücü ve enerjisi harekete geçirilebiliyordu. Bugün ise çok geniş bir kitle, devrim yolunda, büyük bir enerji ve güç ortaya koyuyor. Az sayıdaki kitlenin mücadelesiyle devrimci mücadeleye çeşitli mevziler kazandırıldı ve hareket ileriye taşındı. Bugünkü kitle gücü ve örgütlülükle hareketin çok ileriye gideceği ve yeni kalkış noktaları elde edileceği açık. Devrim hedefli savaşım, çok geniş kitleleri toplumsal kurtuluş doğrultusunda eyleme çekme etkisine ve gücüne sahiptir.

Proleter kitlelerin, emekçilerin kendi aralarında kaynaşması, tek- elci kapitalist düzene ve burjuva devlet egemenlik sistemine karşı bugüne dek yürütülen isyan, eylem, ayaklanmaların bir sonucudur.

Sokaklar, emekçilerin, kitlelerin kaynaşmasını, birlikte müca- dele etmesini sağlayan kolektif mücadele alanları oldu. Sokakta, grevde, eylemde gerçekleşen emekçilerin birliği, kaynaşması ve ko- lektivitenin önemi yeterince anlaşılamadı. Oysa ki, kaynaşma ve ko- lektif hareket, ayaklanma için, devrim için bir önkoşuldur ve yaşamsal önemdedir.

Uzun sınıf mücadelesinden, devrimci mücadeleden geçip gel- menin getirdiği başka bir sonuç, eylemlere katılan kitlelerin eylem tarafından dönüşüme uğratılmasıdır. Değiştirirken değişmek. Halk kitleleri esas olarak eylemle, mücadeleyle, pratikle değişime uğradı- lar. Bunun yanında devrimci teorinin, devrimci dünya görüşünün, devrimci eğitimin de kitleleri etkileyici, dönüştürücü, devrimcileşti- rici rolü vardır.

Emekçi kitleler öylesi bir bilinç düzeyine ulaştılar ki, burjuvazi artık halklar üzerinde, emekçiler üzerinde eski etkinliğini sürdürü- müyor. Kitlelerin devrim yolunda ilerlemesini durdurmak, onların dikkatlerini dış sorunlara vb. çekmek, şovenizmi kışkırtmak ve başka paslı araçlara başvurmak artık sonuç vermiyor. Halk yığınları, bur- juvaziyi dinlemeden, kendi isteklerini gerçekleştirmek, politik ve top- lumsal kurtuluş için kıyasıya bir savaşıma giriyorlar.

Devrimci teori, politika ve pratik deneyimlerde kaydedilen iler- leme ve açık savaştan geçme, ne için savaşıldığına dair bilinç, geniş kitleler içinde yerleşmiş durumda. Kitlelerin en ileri, en kararlı ve en devrimci kesimi, bir baskı ve sömürü sistemi olan kapitalizmi yıkıp, yerine emeği ve yaşamı yeniden örgütleyeceği bir toplum kurma bi- linciyle hareket ediyor.

Devrimci politik bilinç, sosyalizm bilinci kitleler üzerinde derin bir etki bırakmıştır.

Verilen yoğun devrimci mücadele çeşitli alanlarda kendi sonuç- larını yaratmıştır.

İşçi sınıfının, kitleler üzerindeki politik ve toplumsal ağırlığının artması, gerçek komünist partisinin belirgin olarak öne çıkması, buna karşın ve bu gelişmelerle bağıntılı olarak oportünizmin, reformizmin, küçük burjuva sosyalizminin gerilemesi yaşadığımız sürecin bir özel- liğidir.

Sınıf mücadelesi bu topraklarda gerçek bir sınıf mücadelesi ola- rak, devrimci sınıf mücadelesi olarak uzun bir dönemdir sürüyor. Bu öylesine bir süreç ki, şimdiye kadar devrimcilik iddiasını laf düze-

yinde ileri süren ve kendisini kitlelerin öncüsü olarak ilan eden oportünist hareketlerin, pratiğini görme olanağı oldu. Kendi görüşlerini pratiğe nasıl geçirdiklerini, ya da emekçi kitlelerin sosyal pratiği karşısında nasıl davrandıklarını değerlendirmek durumundayız.

Bu hareketler kritik anlarda, ne tüm güçlerini tam organize edip harekete geçirebildiler, ne de yığınlara öncülük edebilecek bir politik önderlik yeteneği sergilediler. Bugüne kadarki pratikleri, onların, burjuvaziyle ciddi bir kavgıya anında, kitlelerin savaşımını yönlendirme politik becerisi gösteremediklerini, eylemde çok dağınık, yetersiz, kararsız, ne yapacağını bilememe; kısacası çok amatör olduklarını yeterince açığa çıkarmıştır.

Bu durumun açık biçimde ortaya çıkması için uzun bir dönem geçti.

Devrimci işçi sınıfı hareketi ve devrimci sınıf partisinin ön plana çıkması da uzun bir mücadele dönemini gerektirdi.

İşçi kitlelerinin gerçek devrimci partisinin gelişmesi, güçlenmesi, öne geçmesi, devrim için, devrimin başarısı için temel önemdedir.

Yükselen devrimci sınıf mücadelesinin kitlelerin üzerinde yarattığı etkilerden biri, kararsız kitleleri saflarını belirlemeye zorlaması ve hızlandırmasıdır. Geniş kitlelerin kampını belirlemesi, devrimci hareketin yanında yer alması, geçtiğimiz süreçte gerçekleşen büyük eylemlerde kendini belirgin olarak gösterdi. Eylemlere yeni katılımlar, büyük sayılara ulaştı.

Sermayenin ve faşizmin ağır baskısı, bugüne dek kitlelerin büyük kalabalıklar halinde devrimci eylemlere, sokak gösterilerine katılmasını önlemiştir. Şimdi artık önlenemiyor. Büyük halk kitlelerinin mücadeleye atılması, devrime yönelmesi artık durdurulamaz.

Uzun bir süreyi kapsayan ve ağır bedellere malolan devrim mücadelesi bugüne dek başarıya ulaşamadı fakat, bunun için sağlam temeller atıldı. Devrim, sınıfı proletaryanın daha ileriye gitmesi için devrimci değerler, teorik, politik, pratik birikim oluşturuldu. Devrimci işçiler, devrimci kitleler bu öğelere dayanarak ve mücadelesini en yüksek düzeye çıkartarak burjuva düzeni altüst edebilir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

21 Eylül-5 Ekim 2011

Sayı: 196

ÇATI PARTİSİ ÜZERİNE

BDP'nin öncülüğünde ve ana ekseninde oluşturulan seçim bloğu, bileşimini genişleterek çatı partisi (Halkların Demokratik Kongresi)'ne dönüştü.

Politik, toplumsal bileşimi bu parti hakkında bir fikir veriyor. Kendisine "sosyalist" diyenlerden "sosyal demokrat" diyenlere dek geniş bir politik ittifak.

Toplumsal yapısı, sınıfsal temeli orta sınıflar, küçük burjuvaziye dayanıyor ve onların etkisindeki işçilere.

Çatı Partisi, toplumsal bileşimi nedeniyle daha en başta kendi dağılış öğelerini kendi içinde taşıyor.

Hem işçilere, hem de orta sınıflara dayanmanın zorunlu sonucu budur.

Blokta yer alanların, girişimin asıl yürütücü gücü olan Kürt hareketinden daha çok, çatı partisi yanlısı olmalarının asıl nedeni kendi içine düştükleri durumdur. Sınıfsal doğaları gereği izledikleri oportünist ve reformist çizgi nedeniyle kitleler üzerindeki etkisini yitirenler, varlığını sürdürmekte zorlananlar, mücadeleci Kürt hareketine yaslanarak, ayakta durmaya çalışıyorlar.

Bu çevrelerin "birlik", "birleşik güçler" ve "ortak hareket" biçiminde ettikleri lafların gerçek anlamı budur.

Çatı Partisi devrimci bir parti değil, muhalefet partisidir. Hedefi toplumu devrim yoluyla dönüştürmek değil, parlamenter yani barışçı yolla demokratik bir ortam yaratmaktır. Hedefi bu olan bir partinin gideceği en ileri nokta aşırı muhalefet partisi olmaktır.

Kapitalistlerin sınıf egemenliğine karşı emekçilerin, işçilerin mücadelesinin devrimci biçimleri olmadığı dönemde kitlelerin mücadelesi muhalefet biçiminde gelişir.

Mücadelenin devrimci mücadele yoluyla yıllarca sürdüğü ve bugün ileri boyut kazandığı Türkiye ve Kürdistan'da muhalefet çizgisini aşmayan politik bir düzlemde ilerlemek, açık olarak geriye düşmektir.

Demokrasinin ele geçirilmesi, devrimci mücadele sorunudur, bir devrim sorunudur.

Genişletilmiş blok partilerinin vazgeçilmez hedefi ise parlamentoda etkin bir güç olmaktır. Buradan parlamenter çoğunluğa ulaşılacak. Bu hedef uzun yıllar alacağından o zamana dek parlamentonun azınlık bir kanadı olarak, muhalefet görevini yerine getirecektir.

Orada etkin, demokratik bir güç olarak, sermaye, burjuva partileri, iktidar baskı altına alınacak ve bu yolla emekçiler, halklar yararına küçük ödümler koparılacaktır. Bunun karşılığı ise kitlelerin devrimci hareketinin parlamentoya hapsedilmesi ve dolayısıyla burjuvazinin peşine takılması olacaktır.

Halk kitlelerinin tüm dikkati parlamentoya çekilerek, parlamentonun bir parçası haline gelerek burjuvaziye kitleleri parlamento yoluyla yönetme olanağı verilmiş olunacak. Toplumı yönetemeyen egemen sömürücü sınıf bu yolla yeniden yönetir duruma gelme koşullarına sahip olacak.

Kendi içinde farklılıkları içeren halk muhalefetinin burjuva yasa organındaki yansımaları, sesi, temsilcisi olacak olan Çatı Partisi, farklı muhalefet güçlerinin bir ittifakı olacaktır. Cephesel karakterde bir yapılanma olacaktır. Ancak Çatı Partisi'nin şimdiye dek bilinen halk cephelerinden bir farkı var: Geçen yüzyılda, burjuvazinin bazı kesimlerinin yer aldığı cephelerin iktidarı ele geçirme hedefleri vardı. Onlar bu hedefe, devrimci ayaklanmalarla, devrimle vardılar. Çatı Partisi ise gerek politik amaçlar bakımından, gerekse buna ulaşmanın araçlarını kullanma bakımından onlardan çok daha geridir.

Çatı Partisi, bir sınıf partisi değil, birlikte kitle partisi, bir halk partisi olarak nitelendiriyor kendisini. Kapitalizmin egemen olduğu, sınıflı bir toplumda, sınıfların ve aralarındaki karşıtlığın geliştiği bir toplumda, sınıflar dışında hareket etmek olanaklıymış gibi kendilerini bir sınıf partisi olarak nitelendirmiyorlar. Sınıflı bir toplumda kendi kuruluşlarını sınıflar üstü görmek, küçük burjuvazinin bir kuruntusudur.

Türkiye ve Kürdistan'da işçilerin sınıf partisi kurulalı yıllar oluyor. Sosyalizm ve sınıf partisi anlayışı ve örgütlenmesi işçi ve emekçi kitleler arasında iyice yerleşmiştir. Emekçiler senelerdir bu devrimci araçla mücadele ediyorlar.

Dünyada ise proleter sınıf partisi tezi ve örgütlenmesinin üzerinden yüz elli yıl geçti. Bu tarihi dönem boyunca, proleter partinin önderliğinde bir dizi sosyal ayaklanma ve bir dizi sosyal devrim gerçekleşti. Birer sınıf partileri olan devrimci komünist partileri, yirminci yüzyılın en etkin, en sürükleyici güçleri oldular. Marksist-Leninist partilerin son derece parlak bir tarihi var.

Bunca parlak başarılarından sonra, Çatı Partisi, emekçilere kendini önerebiliyor. Ancak, devrimci işçiler proleter sınıf partisinin gerisine düşmeyi kabul etmeyeceklerdir.

Komünist parti bir işçi partisi, bir sınıf partisi niteliğiyle yalnızca işçilerin değil, emekçilerin de geniş kesimlerini kazanabilir ve devrime yönlendirebilir. Çünkü işçi sınıfı kapitalizmin ezdiği tüm kitleleri kapitalizmin baskısından kurtarmadan, kendini kurtaramaz.

Devrimci işçi sınıfı partileri, geçen yüzyılda gerçekleşen toplumsal sol devrimlerde bunun iyi örneklerini ortaya koydular. Komünist partileri, proleter karakterleriyle, geniş emekçi kitleleri yanlarına çekemeseydi, bu devrimleri zafere götüremezlerdi.

Bu örnekler bir şeyi apaçık biçimde gözlerin önüne seriyor. Yalnızca proleter sınıf partileri işçilerin ve emekçi halk yığınlarının en geniş kesimlerini devrimci mücadelede birleştirebilir ve harekete geçirebilir.

Emekçi ve ezilen kitlelerin en geniş kesimi ancak tekelci kapitalist egemenliğin yıkılması hedefiyle bir araya gelebilir. Tekelci egemenliği ve giderek kapitalist sınıf sistemini yürürlükten kaldıracak bir hedefi ve programı ise yalnızca devrimci sınıf partisi ortaya koyabilir. Az sayıdaki sömürücü sınıfın dışında kalan, toplumun büyük çoğunluğu ancak burjuva devletin yıkılması hedefi etrafında toplanabilir. Böylesine devrimci bir savaşıma ancak işçilerin devrimci partisi öncülük edebilir.

Kapitalist sistemde, insanlığın geleceğini iki sınıf belirler: İşçi sınıfı ve burjuvazi.

Bu iki ana sınıf dışında kalan kitleler ya burjuvaziyi izlerler ya da işçi sınıfını.

Halk kitlelerinin, örneğin köylülüğün burjuvaziyi izlediği dönemler çok gerilerde kaldı.

Proleter olmayan emekçiler, proletaryayı izleyerek kurtulabilirler.

Proletarya ise kapitalizmi yıkmak, egemen sınıf durumuna gelmek ve sınıfları kaldırmak tarihi görevini proleter kitlelerinin sınıf partisinin önderliğinde yerine getirebilir.

Çatı Partisi İçin Latin Amerika'yı örnek gösterenlere öncelikle şunu söyleyelim ki, Latin Amerika örneği denince biz Küba Devrimi'nin gerçekleşme biçimini anlıyoruz, Nikaragua Devrimi'ni anlıyoruz. Kolombiya'da yarım yüzyıldır süren FARC-EP örneğini ve kıtada yarım yüzyıldan fazla süren devrimci mücadele yöntemlerini anlıyoruz.

Latin Amerika örneğiyle şayet Venezuela'ya işaret ediyorsanız ya da diğer ülkelerde iktidara gelen sol hareketlerin başarılarına işaret ediyorsanız, bu konuda hemen şunu söyleyelim ki, Latin Amerika örnekleri size hiç uymuyor.

Venezuela devriminde ve diğer ülkelerdeki sosyalist hareketlerin iktidarı ele geçirme hedefi vardı. Ve bu hedefe varmak için de sokak gösterileri, ayaklanma, barikat savaşları dâhil devrimci mücadelenin çeşitli yollarını ve yöntemlerini iyi bir şekilde kullandılar.

Çatı Partisi ise öncelikle iktidar perspektifli bir parti değil. Ve bu nedenle devrimi de, devrimci yöntemleri de yadsıyor. Pratikte devrimci mücadele yürüten Kürt özgürlük hareketi ise iktidarı ele geçirme anlayışına sahip değil.

Blok güçleri, Çatı Partisi örneğiyle geniş güçleri bir araya getirme, bir güç oluşturma, birleşik güç yaratma anlayışıyla hareket ediyorlar. Ama bu yeni bir şey değildir. Yıllardır emekçi ve sosyalist hareketin güçlerini bir araya getirmek için güç ve eylem birlikleri yapılıyor. Esas olan ve emekçi kitleler için acil olan, salt güçlerini birleştirmek değildir. Esas olan bu gücün içeriği ve hedefleridir.

Esas olan yalnızca bir güç olmak değil, yeni toplumu kuracak bir güç olmaktır. Devrimi hedefleyen bir güç olmaktır, devrimci bir güç olmaktır.

Devrimin güncelliğiyle hareket edilmiyorsa, iktidarı ele geçirmek somut hedefi yoksa buna denk bir anlayışla davranılmıyorsa, bu güç emekçi ve ezilen kitlelerin kurtuluşuna hizmet etmez, tersine onların önünde bir engel oluşturur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

26 Ekim-9 Kasım 2011

Sayı: 197

KİTLE HAREKETİ VE DEVRİMCİ ÖNCÜLÜK

Kitleler yalnızca devrimci politik öncünün etkisiyle harekete geçmiyor; kapitalist ekonominin, kendi gelişme yasaları nedeniyle de kavgaya atılıyorlar. Kapitalizmin uzlaşmaz çelişkilerinin emekçileri, sermayeye karşı harekete geçirici etkisi olmadan en yetkin komünist partisi bile kitleleri bu denli etkin olarak harekete geçiremez.

Devrimin gerçekleşmesini, yalnızca kendi politik mücadelesine ve örgütsel çalışmalarına bağlayanlar -ve bu yüzden devrimin henüz çok uzak olduğunu söyleyenler- devrimi gündeme getiren tarihsel ve ekonomik hareketi göz ardı ediyorlar.

Bir taraftan, kapitalist sömürünün yoğunlaştığını, işsizliğin kitlesel olarak patlama yaptığını ve çözülemez bir noktaya vardığını söyleyeceksin; bunun bir sonucu olarak, emekçi sınıfların yoksulluğunun ve yoksunluğunun nasıl derinleştiğini ortaya koyacaksın; ondan sonra emek-sermaye arasında derinleşen ve keskinleşen çelişkilerin kaçınılmaz olarak bir çatışmaya yol açacağını ve yol açtığını yok sayacaksın. Bu, tarihsel gelişmenin diyalektiğini kavrama yoksunluğudur. Bu, kapitalist üretimin hareket yasalarını ve bunun sonuçlarını anlamamaktır. Sınıf mücadelesi ve sınıf mücadelesinin içinde hareket ettiği nesnel, maddi koşullar hakkında bilimsel bir anlayışa sahip olmamaktır.

Emekçiler, işçiler, köylülerin sömürüsü tüm hızıyla sürerken, sermaye büyümeye ve daha az elde birikmeye devam ediyor. Bu sürecin kendisi emekçileri daha büyük çaplı kapışmalara zorluyor. Kitlelerin kurulu sosyal düzeni alt üst eden çatışmaları bir zorunluluktur.

Kapitalizmin son ekonomik krizi, öncekilere göre daha derin ve daha yıkıcı oldu. Böyle olmasının nedeni çok açık: Bireysel sermayeler çok büyüdü. Devlet-tekel bütünleşmesi ileri boyutlar kazandı.

Gelişen dünya pazarı temelinde ülkeler sıkı biçimde birbirlerine bağlandı. Karşılıklı bağımlılık ileri noktalara vardı. Öte yandan kapitalizm bugüne dek her kriz sonrasında ortaya çıkan sorunları çözmeyp erteledi ve tüm bu sorunlar, çok daha büyümüş ve birikmiş olarak son krizde kendini çok yıkıcı, sarsıcı biçimde ortaya koydu.

Bunun sonucu, sistemin temelindeki uzlaşmaz sınıf karşıtlıkları ve çelişkileri belirgin biçimde ön plana çıktı ve dünyanın her tarafında sınıf savaşımını ateşledi, hızlandırdı, şiddetlendirdi.

Uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını ileri düzeye çıkararak, devrimi kaçınılmaz ve zorunlu yapan kapitalizmin kendi gelişmesidir, kendi çelişmeli evrimidir.

Halk kitlelerinin yaşam koşullarının kötüleşmesinden, ekonomik, toplumsal ve siyasal yönden kötüleşme anlaşılmalı. Ekonomik yönden sefalet içinde olan emekçiler, bunun zorunlu sonucu olarak, toplumsal yaşam koşulları bakımından da tam bir yıkım içine girerler. Bir kimsenin toplumsal durumu, onun ekonomik durumundan bağımsız değildir. Emekçi kitlelerin yaşam koşullarını, bütünlüğü içinde kavramalıyız.

Emekçi ve ezilen kitlelerin durumunun kötüleşmesi, politik koşullardaki değişimden, kapitalist sınıfın, emekçi sınıflar üzerinde artan baskısından da ayrı olarak ele alınamaz. Sermayenin emekçiler üzerindeki politik baskısı arttıkça, kitlelerin yaşam koşulları daha da kötüleşir.

Bunu anlamak için halk yığınları üzerinde politik baskının, asker ve polis terörünün, katliamların ve gerici burjuva şiddetin her türünün uygulandığı, kitlelerin en küçük ve en önemsiz eyleminin bile acımasızca ezildiği askeri faşist darbe dönemlerine bakmak yeterlidir.

Burjuvazinin gerici zoru, kendi karşıtını yaratmıştır. Burjuvazinin uyguladığı baskının, gerici şiddetin sınırları aşması, yani kitlelerin dayanma sınırının üstüne çıkması, halk kitlelerinin, sermayeye ve devletine karşı mücadelesine ve başkaldırılarına yol açmıştır.

Burjuvazinin bu toplumda her türlü dayanaktan yoksun olan emekçilere yönelik ekonomik ve politik baskısı ve saldırılarının, kitlelerde derin bir öfke ve hoşnutsuzluk yaratacağı açık. Toplumsal hoşnutsuzluk kendini kendiliğinden eylemlerle dışa vurmuştur. Kapitalist sömürüye ve baskıya karşı duyulan büyük öfke ve derin hoşnutsuzluk daima kitlelerin kendiliğinden eylemlerini beslemiştir. Aradaki sıkı bağ işi anlaşılmalı.

Bizde yığın eylemlerinin sadece kendiliğinden geliştiği söylemez.

Bunu belirtmemizin nedeni, işçileri, halkları kavgaya iten etkenleri çok yönlü olarak algılamak ve bilince çıkartmaktır.

Bunun yanı sıra şu da bir gerçek; bu etkenlerin her birinin mücadeleye yansması aynı değildir. Her biri mücadeleye farklı biçimde etkide bulunur. Her etkenin -ekonomik, toplumsal, politik- kitleleri harekete geçirme rolü ve etkisi farklıdır. Etkenlerden hangisinin yığınları devrimci eyleme geçirmede öne geçeceği, ağırlığı olacağı, tahrik edici olacağı değişebilir. Ama biz kitleleri harekete geçiren tüm gelişmeleri somut olarak ortaya koyabilirsek, tüm bunları görebiliriz.

Söylemeye bile gerek yok ki, dünyadaki politik değişiklikler, ekonomik dünya krizi, halk ayaklanmaları, her ülkedeki emekçi kitlelerin mücadelesini az ya da çok etkiler.

Örgütlü devrimci hareketin rolü ve etkisi açıklanmadan, halkın, emekçi sınıfların on yıllardır süren ekonomik ve politik mücadelesi anlaşılabilir.

Bugüne değin milyonlarca insan, devrimci mücadelenin tüm yılları boyunca devrimci, sosyalist eğitimden geçti, bilinçlendi, örgütlendi ve eylemden geçti. Proletaryanın sınıf mücadelesinin, kitlelerin devrimci mücadelesinin yıllarca sürmesinde ve bugünkü ileri noktaya gelmesinde devrimci güçlerin, komünistlerin etkisi ve öncülüğü çok açıktır.

Ezilen ve sömürülen kitleler, kapitalizmin ekonomik ve politik baskısına karşı ne denli öfke duysalar ve nesnel koşullar onları harekete geçirmeye ne kadar uygun olursa olsun, yine de hareketin başarıya ulaşması için devrimci bir gücün girişimi ve öncülüğü gerekiyor.

Faşizmin ağır baskıları ve şiddetli saldırıları altında, emekçi sınıfın çıkarlarını, devrimin çıkarlarını savunan, devrimci mücadeleyi kesintiye uğratmadan devam ettirenler, gerçek devrimci öncülerdir, proleter komünistlerdir.

Hiç kuşkusuz, proleter sınıf örgütleri yalnızca devrimci politik örgütlerle sınırlı değildir. Proleter kitlelerin diğer sınıf örgütleri de var. Fakat devrimci komünist parti, işçilerin diğer sınıf örgütlerine öncülük etme, onları ideolojik ve politik olarak yönlendirme yeteneğine sahip, emekçi sınıfın politik örgütüdür.

Kürdistan'da halk kitleleri, diğer şeylerin yanı sıra, ulusal baskının etkisiyle, Türkiye'nin tekelleri kapitalist düzenine karşı büyük bir öfkeyle eyleme geçmişlerdir. Kendiliğinden eylem burada da vardır ve olacaktır. Fakat orada halk UKH tarafından son derece geniş ve iyi bir şekilde örgütlenmiştir. Halk hareketi örgütlü temelde gelişiyor. Kürdistan'da halkın örgütlü politik mücadelesi, birleşik devri-

min başarıya ulaşmasının etkin bir gücüdür.

Yığınlar, kendi taleplerini açıkça ortaya koyacak devrimci bir bilince ulaşmışlardır. Gerçek komünist partinin devrimci programı yıllar önce yazıldı. Marksist-Leninist dünya görüşünün emekçiler arasındaki propagandası çok eskilere dayanıyor. Şimdiye dek dağıtılan çok sayıdaki sosyalist dergi, kitap, broşür, bildiri vb. emekçilerin, kitlelerin sosyalizme kazanılmasında büyük bir rol oynadı. Proletarya enternasyonalizmi bilinci ve bilgisi devrimci emekçilerin arasında iyice yer etti.

Devrimin gerçekleşmesi için, devrimci öncünün, savaşan komünist partisinin çabaları, müdahalesi gerekiyor. Öncü güç ise, devrim için harekete geçmek için, iyice güçlenmeyi, çok büyük olanaklara kavuşmayı beklememeli. Politik öncü daha o duruma gelmeden, burjuvazinin artan saldırılarıyla birlikte emekçi sınıf, toplumsal kurtuluşunu daha erken elde edecek bir duruma gelebilir. Ve bizde durum bu yöndedir. Burada işçi sınıfının gerçek devrimci öncüsünün devrimci perspektifi, girişimleri ve hareket biçimi belirleyici rol oynar.

Devrim için, iktidar için harekete geçmeden önce gücünün ve olanaklarının en ileri düzeye çıkmasını bekleyenler oportünist ve sosyal reformist partilerdir. Birçok ülkede uzlaşmacı sosyalist ve komünist partileri bu düşünceden hareket etmişlerdir. Ve bu partiler hiçbir zaman da kendilerini devrimi gerçekleştirmeye girişecek denli güçlü görmemişlerdir.

Türkiye ve Kürdistan'da emekçiler, halk yığınları, kurulu sosyal düzeni alt üst edecek bir düzeydedir.

Bu durumda, iktidarın ele geçirilmesi, güncel mücadelenin ana sorunudur, merkezi sorunudur, belirleyici sorunudur,

Yeni Evrede Mücadele Birliği

16-30 Kasım 2011

Sayı: 198

KİTLELERİN SOSYAL PRATİĞİNİ KAVRAMAK

Yıllarca süren devrimci mücadele, sağlam temellere dayanıyor; bundan sonra daha hızlı büyüyecek ve zafere ilerleyecektir. İşçi sınıfının, halk kitlelerinin mücadelesinin hızla büyümesi, sıçraması, gelişim içine girmesi, hedefin hızla yaklaşması demektir.

Devrimci kitlelerin mücadelesi büyük bir coşku içinde önlenemez bir yükseliş içindedir. Emekçi ve sömürülen kitlelerin coşkusu, sınıfsız bir toplum kurma amacından, gelecekte esinlenmekten ileri geliyor. Bu büyük coşku ve heyecan proletaryanın kesin zaferine olan güvenden, bu işi başaracak olan devrimci mücadele azminden ileri geliyor. Amacımıza etkileyici coşku içinde ilerliyoruz. Kitlelerdeki bu coşku geçici değil, kalıcı ve süreklidir.

Sömürülen, yıkıma uğrayan, sefalet içinde olanlar, kendilerine yeni ve daha iyi bir yaşam kurmak için her tarafta kutbun karşı tarafından olanla kesin bir mücadele ve hesaplaşma içinde. Fakat şu bir gerçek; yeni ve daha iyi bir yaşam, yeni ve daha ileri bir toplum kurmadan bu olanaksızdır. Çünkü ücretli-emek sisteminde, ücretli kölelerin geleceği daima bir belirsizlik içindedir. Ve yaşam koşulları gün gün kötüleşmektedir. Yeni ve daha ileri bir toplum ise olanaklıdır, zorunludur, kaçınılmazdır. Çünkü toplumsal üretici güçlerin evrensel gelişmesi bu yöndedir.

Bizim isteklerimiz, kapitalizmin tarihsel eğilimi olan, mülksüzleştirilenlerin, mülksüzleştirilmesine uygundur.

Dolayısıyla, emekçi kitlelerin kalkıştığı tarihsel mücadele, parlamentaryer yolla, basit bir şekilde barışçıl bir hükümet değişikliği olarak görülemez. Mücadelenin hedefi toplumun alt üst olmasıdır, yeni bir topluma varmaktır. Bunun için basit bir hükümet değişikliği değil, iktidar ele geçirilmeli, İktidarın sınıfsal bileşiminin ve yapısının değişimine gidilmelidir. Bu anlamda, iktidar sorunu devrimin merkezi sorunudur.

Sendikaların, küçük burjuva sol çevrelerin pratikteki girişimleri ise kitlelerin devrimcileşmesinden, devrimci hedefler doğrultusunda ilerlemesinden tamamen farklı ve geri. Onlar bu topraklardaki büyük devrimci devrimini anlamış değiller. Her gün akıp giden devrimci sü-

reci anlamadıkları içindir ki, her gün sokaklarda, artık sıradanlaşan, kimse üzerinde etki yapmayan, dikkat çekmeyen o bıkırtıcı açıklamalarını yenileyip duruyorlar. Kapitalist sınıfı ve iktidarı yalnızca teşhir eden açıklamalar, yığınların temel sorunlarını çözmiyor, onları kendi kurtuluşuna yöneltmiyor. Devrimci durumun olmadığı, kitlelerin iktidarı izlediği ve henüz devrimci biçimde harekete geçmeye hazır olmadığı durumlarda, egemen sınıfı teşhir etmek, ona karşı ezilen ve sömürülen yığınlarda nefret uyandırmak doğru bir pratik taktik olabilir. Fakat devrimci bunalım koşullarında, emekçilerin, halkların her gün burjuva kodamanlarıyla çatıştığı bir yerde ve durumda, önceki dönemlerin taktiğine başvurmak, devrimci sürecin gerisine düşmektir. Sürece gerçek anlamda, bilimsel olarak, -görünüşle değil- müdahale etmek isteniyorsa, bu devrimi başa alan bir mücadeleyle olur.

Türkiye ve Kürdistan'da yığın hareketi, sürekli yeni sonuçları, yeni kazanımları ve yeni mevzileri elde ediyor. Ve mücadele bir noktada durmayıp, her gün elde edilen mevzilerin ötesine geçiyor. Ancak, emekçilerin kurtuluşuna bu biçimde varılmaz. Kazanımlar nicelik olarak ne kadar artarsa artsın, zafer için niceliklerin sayısının daha da çoğalması değil, niceliğin niteliğe dönüşmesi, yani nitel bir sıçrama (devrim) zorunludur.

Bu noktada devrimci mücadele çizgisiyle sol muhalefet çizgisi arasında temel bir anlayış farkı var.

Toplumun devrimci dönüşümünü hedefleyen ve bu amaçla ayaklanmalara varan eylemlere girişen, yani tarih yapanlarla, kapitalist sınıfla uzlaşma peşinde koşanlar arasında bir paradoks yaşanıyor. Bu yeni değil, uzun süredir devam eden bir durumdur. İşçi sınıfının, kitlelerin eski sistemle savaşımı derinleştikçe, uzlaşmacı sosyalist hareketler de aynı derecede sistemle uzlaşma çabalarını yoğunlaştırıyorlar. En fazla yaptıkları şey ise tamamen görüntüyü kurtarmak için, yığınları oyalayacak eylemler düzenlemektir.

Ayağa kalkan, mücadele eden halk kitlelerine önderlik etmek ve onları iktidarı ele geçirmek için yönlendirmek için somut ve ciddi çaba içinde olacaklarına, mücadeleyi ve mücadelenin hedefini bulanıklaştırmaya çalışıyorlar.

Ezilen ve sömürülen kitlelerin devrimci mücadelesini hızlandırmak, güçlendirmek ve görevleri yerine getirmeyenler, sanki günün ana sorunu değil de ilerinin, belirsiz bir geleceğin sorunuymuş gibi devrime yaklaşanlar, kitlelere bulanık taktiklerle gidiyorlar.

Bulanıklık şuradadır: devrim günümüzün bir görevi değildir diyorlar. Devrimin ancak bir dizi ilerleme, reform, iyileştirme, yeni

mevziinin ardından gelebileceğini söylüyorlar. Gerçek görüşleri tamamen budur. Fakat kitlelerin devrimci mücadelesinden ve devrimin yarattığı etkiden yararlanmak için kendilerinin devrim için uğraş verdiklerini ve devrimi büyütme için çabaladıklarını söylüyorlar. Bulanıklık buradadır.

Halkın kendi toplumsal mücadelesi, sosyal pratiğini derinlikli bir kavrayışla çözümlenmek; bu koşulların yol açtığı çalışmayı bütün yönleriyle ortaya koymak, kısacası kitleleri yaşadığı koşullar hakkında bilgilendirmek ve bilinçlendirmek, bilimsel sosyalizmin görevidir, Güncel gelişmenin nasıl bir mücadeleyi öne çıkardığı, ve proleter devrimci taktiğin ne olması gerektiği, öznelci biçimde değil, var olan toplumsal koşulların ve bu koşulların gelişme düzeyine göre belirlenir. Fakat küçük burjuva ve sol hareketlerin bilimsel sosyalizmi kavrayışları oportünistçe olduğu için, onun ilkelerini somut duruma uygulaması da oportünistçe oluyor.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler bu topraklarda, dünyanın en devrimci pratiklerinden birini sergilemesine ve böylece emeğin kurtuluşu için verilen büyük evrensel savaşında yerine almasına karşın, oportünistlerin politik taktikleri bu durumu kavramaktan tamamen uzaktır.

Gerçekler somuttur. Emekçilerin örgütlenmesi de somut biçimler almıştır. Birçok yerde işçiler tarafından kurulan komite/konseylar ve Kürt halkının oluşturduğu komünler, halk meclisleri, edilgen, boyun eğen halkın örgütleri değil, son derece aktif, başkaldırın, ayaklanan, savaşan halkın örgütleridir. Zaten devrimci durum, halkın başkaldırması, aktif eylem içinde olması demektir.

Yaşam, mücadele durmadan ilerliyor, gerisinde kalmamalıyız. Yaşam ilerledikçe karşımıza yeni koşullar çıkar daima. Somut koşulları doğru olarak kavrayacak durumda olmalıyız. Taktiğimiz ve eylemimiz somut durumun bilimsel analizine dayanmalıdır. Yoksa sürecin gerisinde kalabiliriz.

Değişen koşulları çözümlenme yeteneğine sahip olan ve durumun gerektirdiği politik eylemleri geliştiren proletaryanın gerçek devrimci partisi kitlelere önderlik edebilir ve devrimci yükselişi sonucuna götürebilir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

30 Kasım-14 Aralık 2011

Sayı: 199

DEVİRİMCİ HAREKETİN BÜYÜYEN ETKİSİ VE GÜCÜ

Tekelci burjuvazinin ve onun faşist devletinin işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına yönelik baskıları ve saldırıları yeni bir hız kazandı. Sömürücülerin ve burjuva devlet iktidarının devrimcilere yönelik saldırıları devrimci güçleri zayıflatmıyor, tersine devrimci güçlerin daha da güçlenmelerine yol açıyor.

Devrimci hareketin, işçi hareketinin, Kürt halk hareketinin, devrimci kitle hareketinin bir çığ gibi büyümesini önlemek, burjuvazi için salt politik bir sorun değil, bir ölüm-kalım sorunudur. Çünkü devrimci İşçi sınıfı ve emekçi hareketinin iktidara gelmesi demek sömürücü sınıfın egemenliğinin ve her çeşit ayrıcalıklarının sonu demektir. Artan saldırıları ve diğer baskı girişimleri bundandır.

Burjuvazinin hiçbir girişimi kitlelerin devrimci gelişmesini engelleyemiyor. Kitlelerde devrimci bilincin yaygınlaşması çok belirgin ve çok güçlü olarak kendini gösteriyor. Bunun binlerce belirtisi var.

Devrimci eylemlere, mücadelelere katılanların sayısında açık artış, her gün gerçekleşen çok sayıda kitle eylemi, kitlesel devrimci mücadele ve bunun daha ileri ve daha yüksek biçimlere varması, kitlelerin devrimcileştiğini ortaya koyan olgulardan, göstergelerden bazılarıdır.

Sınıf çelişkilerinin ve çatışmalarının keskinleşmesi, politik sarılma, ekonomik kriz burjuva sistemin bunalımını derinleştiriyor. Bu, kapitalist düzenin tüm çizgi boyunca çöküşüdür.

Kapitalist sistemin büyük ve sert çöküşü, kapitalizm döneminin tarihsel olarak sona ermesi, onun yerine yeni bir tarihsel dönemin, insanlık tarihinin ya da toplumsallaşmış insanlık tarihinin başlama-sıdır.

Bu süreci sonuna değin götürecektir olan devrimci sınıf proletarya, üstlendiği tarihsel görevini yerine getirecek bir gelişme içinde. Gerek maddi koşulların gelişmesi, gerek bağımsız politik mücadelelerde elde edilen birikim ve gerekse devrimci marksizmin hızla artan etkisi sonucu, işçi sınıfı bir bütün olarak, politik yaşamın etkin ve büyük bir gücü haline gelmiştir.

Devrimin kabarıışı birçok kapitalist ülkede görülüyor. Bir süre öncesine kadar devrimci durumun ortaya çıkmayacağı söylenen kapitalist merkezler, bugün ayaklanmalarla çalkalanıyor. Devrimci sınıfın devrimi gerçekleştirme kararlılığını göstermesi durumunda ortaya çıkacak uygun koşullar, devrime dönüştürülebilir. Başarı, devrimci sınıfın, devrim hedefiyle harekete geçmesi ve tüm gücünün bu hedef doğrultusunda kullanılmasına bağlıdır.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının en ileri, en tutarlı ve en devrimci kesimi, burjuva egemenliğine karşı uzun yıllardır büyük bir kararlılıkla mücadele yürütüyor. En çetin koşullarda sürdürdüğü mücadelesiyle işçi kitlelerinin ve emekçilerin en etkin gücü oldu. Onun devrimci mücadelesi, emekçilerin geniş kesimini, sömürücü güçlere karşı verilen mücadeleye çekiyor, mücadele içinde etkiliyor ve dönüştürüyor.

Uzun iç savaş, insanların hayata bakış açısını değiştirdi. Ezilen ve sömürülen insanlar artık yaşamlarına ve yaşam koşullarına daha eleştirel yaklaşıyorlar. Artık daha bilinçli ve daha örgütlü davranıyor ve ortak çıkarları için savaşım veriyorlar.

En ağır koşullarda, en ağır baskı altında ve en büyük yokluklar içinde verilen savaşım, gerçek devrimci harekete çetin bir karakter kazandırmıştır. Proleter kitlelerin devrimci partisi, mücadelesinde ve yapısında bu karakteri taşımaktadır.

Süreç üzerinde büyük bir etkisi olan hareketi etkisiz göstermek, kitleleri geri çekmek ve burjuvaziyle uzlaşma içine sokmak isteyenlerin işine geliyor. Ama onlar ne yaparsa yapsınlar, olaylar başka türlü geliyor. Bizde ve birçok kapitalist ülkede halklar, eski düzeni derinden sarsan eylemler geliştiriyorlar.

Dünyadaki nesnel durum, eski toplumsal sistemin devrimci yıkılışı için uygun ortam yaratıyor. Halklar kapitalizme karşı başkaldırı içinde. Bu durumda halk eylemleriyle birlikte ortaya çıkan mücadele organlarının durumu büyük önem kazanıyor.

Halkın eyleme geçtiği, başkaldırdığı, ayaklandığı her yerde, adına ne denirse densin, eyleme ve halkın gücüne dayanan, hareketi ileri götürme yeteneğinde olan mücadele organları ortaya çıkıyor.

Sınıflar ilişkisinde önemli bir değişiklik sağlayan devrimci durum koşullarında kitlelerin eylemliliğinde olağanüstü artış meydana gelir, yani ezilen ve sömürülenler başkaldırırlar. İşçi komite ve konseyleri, devrimci halk komiteleri, bu süreçte ortaya çıkarlar. Eylemlerde büyük artışın ortaya çıktığı devrimci dönemler, kitlelerin örgütlenmesinde büyük bir yoğunluk ve genişlemenin olduğu dönemlerdir.

Eyleme geçmiş, ayaklanmış, başkaldırmış halk, halklar yeniden ve devrimci biçimde örgütlenir. Devrimci biçimde yeniden örgütlenmeden, kapitalizm tarafından mahkûm edildikleri ağır sefalet ve yoksulluktan kurtulamayacaklarını biliyorlar.

Eyleme geçen kitleleri birleştiren ortak çıkarlardır. Ortak çıkarların gerçek olması, emekçilerin politik iktidarı almasına ve bu güce dayanarak toplumu yeniden örgütlemesine bağlıdır. Böylesi kolektif gelecek ise toplumsal devrimin başarıya ulaşmasını gerektirir. Emekçi yığınların toplumsal çıkarları, somut ifadesini devrimde bulduğu için devrimin, emekçi ve ezilen yığınları birleştirici özelliği var.

Devrimden doğan devrimci iktidar, işçi sınıfına, halkın gücüne ve devrimci organlarına dayanırsa ayakta kalabilir. Ya da emekçiler toplumsal istemlerini ancak bunun koşullarını yaratarak gerçekleştirebilirler.

Devrimci iktidarın ilk yapacağı, devrimin tabanını güçlendirmek ve eski düzenin güçlerini zayıflatmaktır. Bütün bu önlemler, halkın kesin gücüne dayanan komiteler tarafından yaşama geçirilebilir.

İşçi sınıfı, halk kitleleri devrimin kazanımlarını korumak, güçlendirmek ve sürdürmek için bu önlemleri almak zorundadır.

Toplumsal kutuplar arasında süren savaşı sonucuna götürece devrimci bir güç oluşmuştur. Asıl sorun, militan, mücadeleci kitle gücüne devrimci bir bakış açısıyla yaklaşmaktır; harekete önderlik etmektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

14-28 Aralık 2011

Sayı: 200

KABARAN DEVİRİMCİ MÜCADELE DALGASI

Proleter devrimci bilinç ve mücadele kitleler arasında büyük bir hızla geliyor ve yayılıyor. Bunun etkisiyle her gün çok sayıda yeni insan devrimci mücadeleye katılıyor. Artan kitlesel katılımı devrimci mücadele sıçramalı olarak büyüyor, geliyor ve güçleniyor.

Bu topraklar, Türkiye ve Kürdistan, son yüzyılın en şiddetli ve en uzun iç savaşlarından birini görmüştür. Büyük bir savaşından geçen halklar, politik alanda kendilerini geliştirecek deneyimler edinmişlerdir. Politik deneyimin yanında, burjuvazinin sınıf egemenliğine karşı doğrudan devrimci mücadelenin de zengin birikimine sahiptirler.

Tüm bu deneyimler, birikimler, yetenekler ve nitelikler varlıklı azınlığı yenilgiye uğratmak, yoksulluk ve sefalet içindeki yığınların devrimci mücadelesini zafere ulaştırmak içindir. Ve ancak emekçilerin, proletaryanın zenginler sınıfı üzerinde başarıya ulaşması için kulanıldıklarında pratik bir değeri vardır.

Eyleme dönüşmeyen görüşlerin pratik değeri hakkında konuşmak boş gevezelikten başka bir şey değildir.

İşçi sınıfı, ezilen ve sömürülen kitleler bugün farklı bir konumda bulunuyor, önceki döneme göre daha deneyimli, daha örgütlü ve bilinçli. Her tarafta kendi kolektif istekleri doğrultusunda hareket ediyor. Mücadele her yönde ileri bir noktada devam ediyor.

Verili koşullarda karşıt toplumsal kutupların arasındaki nesnel ilişkiler değişime uğramıştır. Eski ilişkiler, eski dönem geride kalmıştır. Kapitalist sınıf, proletaryanın süreci belirleyici bir güç olarak belirgin biçimde öne çıkmasını engelleyemiyor. Bu durum, işçi kitlelerinin büyük bir tutku ve coşkunlukla ileri atılmasını getiriyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler eski tarihsel döneme son vermeye kararlı. Tekelci burjuvazinin egemenliğini yıkmak ve emeğin egemenliğini kurmak için engel tanımaz bir mücadeleyi durmadan yükseltiyor.

İşçilerin ve halkın başkaldırıları arttıkça ve egemen sınıfın iktidarı derinden sarsıldıkça, burjuvazi ve burjuva partileri daha bir saldırıya geçiyorlar. Sistemin derinleşen çelişki ve çatışmaları

temelinde kabaran devrim dalgası yükselişe geçtikçe devrimci kitlelere ve öncülerine karşı uygulanan burjuva terör en üst noktaya var-dırılıyor.

Sömürücü azınlığın artan baskılarına, yoğunlaşan saldırılarına ve genel tavrına bakarak, emekçilerin devrimci hareketinin hedefleri doğrultusunda sağlam adımlarla ilerlediğini anlayabiliriz.

Öznelci bir yaklaşımla devrimci durumu yadsıyanlar pratikte ise bunun sonuçlarıyla karşılaşılıyorlar sürekli olarak. O zaman kendi görüşlerini, politika ve taktiklerini bir kenara atmak zorunda kalıyorlar. Gösteriler, ya burjuvazinin egemenliğine karşı doğrudan devrimci bir çatışma biçimini alıyor ya da protesto biçiminde geçiyor. Yani mücadele içinde ve eylem halinde olmak süreklilik kazanmıştır.

Devrimci durum gerçeğini doğru biçimde kavramanın önemi hareketin pratik gelişimi içinde, kendisini tüm çarpıcılığıyla göstermektedir. Eylemler tarafından sürüklenmek yerine mücadeleye yön verme, öncülük etme, bilinçli çabası ön plana geçer.

"Toplumsal barış" yanlısı oportünist ve reformist sosyalistler, emekçilerin yığınsal devrimci eylemleri tarafından kapitalistlere karşı doğrudan politik mücadeleye katılmaları zorlanmadıkça, onların politik çizgileri dolambaçlı yollara başvurmaktadır.

Sınıf mücadelesi ve devrimci olmaksızın sosyalizme varabileceklerini sanıyorlar.

Devrimci mücadeleyi, ayaklanma ve devrimi örgütlemek ciddi hazırlıkları gerektirir ki, bu da onları aşan bir görevdir. Onlar için devrim yalnızca bir propaganda sorunudur. İş devrimi pratik olarak örgütlemeye, onu sloganlar dünyasından çıkarıp gerçek yapmaya gelince burada onların söyleyeceği bir söz yoktur. Kısacası devrime önderlik etmek ve başarmak onlara göre değildir.

Emekçilerin özlemlerini gerçekleştirmek için mücadele etmeyenler burjuvazinin peşine takılır, onların bir oyuncağı olur. Sınıf mücadelesi öyle bir noktaya vardı ki, burada ikircikli tavır, karışıklık, devrimci bir perspektiften yoksunluk, sermaye güçlerinin ve onların partilerinin egemenliği altına girmek demektir.

Devrimci mücadelenin yarattığı gücü ve halkların verdiği büyük desteği devrim için harekete geçirmek yerine, bu gücü zengin azınlıkla uzlaştırmak için kullanan, bunun için varlıklı sınıfa çağrı üzerine çağrı yapanların emekçi ve ezilen yığınlarda yol açtıkları güvensizlik gittikçe derinleşiyor. Sınıfın mücadelesini değil, sınıf işbirliği politikasını takip edenlerden kaynaklanan büyük güvensizlik, halk yığınlarının en kritik, en belirleyici, sonucu bağlayıcı bir anda eylemsiz kalmalarını getirebilir.

Toplumun efendileriyle uzlaşma yanlılarını sürekli sert bir biçimde eleştirmemiz, teşhir etmemiz ve mahkûm etmemiz bundandır. Ve bu sınıf savaşının geleceğiyle bağlantılıdır.

Devrimin hem maddi temeli oluşmuştur hem de devrimin toplumsal gücü oluşmuştur. Tüm sorun devrimin toplumsal gücünü, emeğin tam kurtuluşu hedefiyle harekete geçirmekte.

Devrimin koşullarından söz ederken, buna dünyada büyük bir sıçrama gösteren gelişmeleri de katmak gerekir. Kapitalizme karşı yükselen küresel başkaldırı, emperyalist kapitalist sistemi derinden sarsarak devrimin şartlarını olgunlaştırdı. En güçlü kapitalist ülkelerde de devrimci durum ortaya çıkıyor ve hepsinde arka arkaya ayaklanmalar gündeme geliyor.

Bizim uzlaşmacı sosyalistlerimiz, dünyada tüm devrimci mücadeleleri hararetle alkışlıyorlar fakat dünyadaki devrimler ve ayaklanmalarla bu topraklarda gelişen devrimin bağına kurmuyorlar.

Ne proletaryanın enternasyonal sınıf mücadelesiyle, tek tek ülkelerdeki sınıf mücadelesinin bağına kuruyorlar, ne de proletaryanın ve halkların savaşımı temelinde gelişen dünya devriminin her ülkedeki devrim mücadelesiyle ilişkisini ve etkisini görebiliyorlar. Onların kafalarında sınıf mücadelesi birbirinden kopuk biçimde var.

Son yıllarda dünya işçi hareketi büyük bir ilerleme gösterdi. Gençlik hareketi de aynı şekilde büyük bir atılım yaptı. Mücadele görevleri belirlenirken bütün bu olgular kesin olarak bilince çıkartılmalı.

Kapitalizmin ekonomik krizinin tetiklemesiyle eski toplumsal sistemin sert bir çöküş içine girmesi, burjuvazinin süreci belirleme rolüne büyük bir darbe vurmuş ve zayıflatmıştır. Buna karşın toplumdaki sınıfsal ve politik ağırlığı belirgin olarak artan işçi sınıfının süreci belirleme rolü ön plana çıkmıştır.

Kapitalist toplumda yaşanan alt üst oluşlar kapitalist birikimin kaçınılmaz sonuçlarıdır: Bir kutupta zenginlik ve lüks diğer kutupta emekçilerin sefaleti, baskı altında tutulması, yaşamın bezginliği ve bunların kaçınılmaz sonucu git gide artan ayaklanmalar.

Hiçbir kapitalist ülke toplumsal devrimden çok uzak değildir. Her tarafta olgunlaşmakta olan dünya devrimidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
28 Aralık 2011-11 Ocak 2012
Sayı: 201

MÜCADELENİN GELDİĞİ YER

İşçi sınıfının pratik, politik görevleri saptanırken, gerçek proleter devrimci hareketin kitlelerin üzerindeki etkisi, nesnel durumu, sınıflar arasındaki güçler dengesinin değişimi kesin olarak göz önünde tutulmalıdır. Sorun önceki dönemden farklı olarak ele alınmalıdır.

Öncelikle, devrimci sınıfın, işçi sınıfının ve onun devrimci hareketinin durumu ve geldiği yer doğru kavranmalı. Bu da iki yönde ele alınabilir. Nicel olarak ve nitel olarak. Nicel olarak, işçilerin sayısı, nüfusa oranı sürekli artmaktadır. Sermayenin büyümesi, mülksüzleşme, proleterleşme sürecinin hızlanması sonucu işçilerin sayısı daha da büyümektedir. İşçilerin sayısının genel nüfusa oranı, yirminci yüzyıl toplumsal devrimler sırasındaki işçilerin sayısı ile karşılaştırıldığında, bizde bu sayının ve oranın daha büyük olduğu görülecektir. İşçi sınıfının artan niceliği, devrimin gerçekleşmesinde ve proletaryanın sürükleyici önder rolü için önemli bir etkidir.

İşçilerin nitel olarak gelişimi iyi anlaşılmalı. Bu topraklarda süren sınıf mücadelesinin uzun bir tarihi var. Emekçi sınıf bu mücadele içinde, mücadeleye dayanarak gelecek savaşlar için önemli deneyimler elde etti. Bugün önceki dönemlere göre daha bilinçli ve örgütlü olarak davranıyor. İşçi kitlelerin içinde devrimci işçilerin sayısı ve ağırlığı artıyor.

İşçi sınıfının yanında kapitalist sistem tarafından ezilen ve sömürülen, baskı altında tutulan ve bu yüzden sömürücülere karşı mücadeleye içinde olan geniş bir kitle var. Kapitalist egemenliğe karşı büyük bir öfke içinde olan emekçi kitle potansiyeli her geçen gün, devrimci mücadelenin, devrimci eylemlerin etkisiyle harekete geçiyor. Kapitalist sınıf egemenliği, işçi ve halk kitlelerinin saldırısı altında zayıf düşüyor.

Kitlelerin devrimci mücadelesi yıllardan beri var. Öğrenci gen-

çliğin olsun, aydınların olsun, kent ve kır yoksullarının olsun, kapitalist sömürü düzenine karşı verilen devrimci mücadelenin uzun bir tarihi var.

Birleşik devrimin çok önemli bir gücü ve bileşeni olan Kürt halkının büyük devrimci mücadelesi çok ileri bir noktaya gelmiştir.

Devrim büyük bir kitle gücü ve olanaklar yarattı. Gerçek devrimci güçlerin yapacağı, var olan sınıf ve kitle araçlarını, malzemeyi ve kitle gücünü iktidar hedefiyle harekete geçirmektir ve yönlendirmektir.

Şimdiye dek sık sık bu topraklarda süren devrimci mücadelenin gelişim süreci üzerinde çeşitli yönleriyle durduk, dersler, sonuçlar çıkardık. Verilen mücadele büyük ve yoğun devrimci bir mücadele olduğu için dönüp başka yönleri üzerinde tekrar irdeleme yapacağız.

Sınıf mücadelesinin, kitle mücadelesinin, devrimci mücadelenin geçmiş deneyimleri ve gelişim sürecini irdelerken, değerlendirme yaparken asıl olarak sınıf savaşımının geleceği için sonuçlar çıkarıyoruz. Bugüne dek, önceki dönemin büyük olaylarından önümüzdeki mücadeleler için dersler çıkardık hep.

Mücadele bugün öyle bir döneme girdi ki, kitleler ilk büyük karpışmada zafere ulaşmak zorunda. Bu dönemde verilen savaşımın belirleyici nitelikte savaşımın olacaktır. İşçi sınıfı ve halk ancak savaşımı en yüksek biçimine, bir sıçrama noktasına, bir ayaklanmaya vardırırlarsa zaferi elde edilebilirler. İşçi sınıfı hareketinin, emekçi hareketinin, halk hareketinin geldiği yer burasıdır. Sınıflar mücadelesini karara bağlayacak olan devrimci halk ayaklanmasıdır.

Bunun dışındaki bir anlayış; çalışma ve mücadelede dönemin zorunlu kıldığı görevlerin gerisine düşmek, sınıf savaşımının gelişimine ayak uyduramamak olur.

Diğer tüm mücadele biçimlerinin, tüm çalışma ve pratiğin bağlanması gereken yer burasıdır. Çünkü yalnızca bir halk ayaklanması, iç savaşın en üst düzeye vardırılması demek olan bir ayaklanma bizi devrim hedefine götürebilir. Yalnızca ayaklanmayla tekelci kapitalist egemenliği yıkabilir ve en yaşamsal sorunlarımızı çözebiliriz.

Koşullar bir ayaklanma noktasına gelmişse, ayaklanmayı örgütlemek yerine günlük başarılar peşinde koşmak, kitleleri oyalamak, en kritik çarpışmayı geleceğe ertelemek ve burjuvaziye en zor anda yardım etmek demektir.

Fakat oportünist ve reformist hareketler güncel olan ve pratik görev konusu olan devrimci halk ayaklanmasına yönelmezler çünkü günümüzün ana görevinin devrimi gerçekleştirmek olduğunu kavramıyorlar.

İçinde bulunduğumuz nesnel koşulları, nesnel durumu ve uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin gelişme derecesini anlayamayanlardan, bu durumdan ileri gelen işçilerin, emekçilerin devrimci tarihsel hareketini ve bu hareketin kritik bir noktaya gelip dayandığını anlamalarını bekleyemeyiz.

Somut koşulların gerçek ve tam bir teorik tahlilini yapamayanların taktiği, politik görevleri belirleme yöntemleri, nesnel durumun kavranmasından uzak ve bilimsel bir yöntem yerine, öznel çıkarılmaya dayanır.

Her gün oluşan ve gün gün artan, hızlanan, şiddetlenen toplumsal ve politik olayları çok yönlü, bütünlüklü, diyalektik gelişmesi içinde yani karşıtların mücadelesi olarak, gerçek temelleriyle birlikte ele almadıkları için, bu olayların bir devrimi gündeme getirdiğini açıklayamıyorlar.

Bu çevreler, ne denli kendilerini devrimci, sosyalist olarak gör-seler ve göstetseler de, sınıflar arasındaki çelişki ve çatışmaların zorunlu olarak geldiği ayaklanma karşısındaki tutumlarıyla belli olur gerçek durumları. Bilimsel sosyalizmi, proletaryanın enternasyonal deneyimlerini ne ölçüde kavradığımız, devrim karşısındaki pratik tavrımızla, devrimin başarısı için yapacağımız somut hazırlık ve çabalarımızla kendini gösterir. Burada pratiğe, pratiğin gerçek devrimci niteliğine bakılır. Kendileri için söylediklerine değil, ayaklanma ve devrim yönünde harcadıkları somut çabalara bakılır.

İşçi sınıfının, kitlelerin devrimci politik savaşımının bir sıçrama noktasına, tarihsel bir dönemece, bir ayaklanma aşamasına geldiği dönemler olmuştur. Tam bu momentte sıçrama yapılamadığı, buna cesaret edilemediği için ileriye gitmek, oradan hedefine varmak isteyen kitleler beklentiye sokulmuş, oyalanmış ve geriye çekilmiştir.

Bugün de kitleler kesin bir kararlıkla, savaşçılık ve güçle temel istemlerini gerçekleştirmek için sürekli sokakta, mücadelede, eylemde. Fakat iktidarı ele geçirme devrimci perspektifine sahip olmayanların engellemeleri yüzünden o büyük sıçramayı yapamıyor. Bu durumda devrimci kitleler, uzlaşmacı küçük burjuva politik hareketlere rağmen onların dışında, gerçek devrimci güçlerin önderliğinde savaşımını daha ileri aşamalara vardiacaktır.

İşçilerin, halk kitlelerinin mücadelesi belirleyici aşamaya kolay gelmemiştir. Emekçi hareketi, halk hareketi, Kürt halk hareketi, tek-elci kapitalist güçler ve faşist devletle kesin bir hesaplaşma anına, o kritik noktaya gelene dek çok sert ve şiddetli politik ve toplumsal savaşım sürecinden geçti.

O halde bütün becerimizi, bütün yeteneğimizi, bütün savaşçı kapasitemizi ve bütün gücümüzü bu noktaya yoğunlaştırmalıyız. Proleter uyanıklığımız, ileri görüşlülüğümüz kendini burada belli eder.

Mücadelenin sonucunu karara bağlayacak bir dönemin içindeyiz. Güçler dengesinde değişim, tüm nesnel gelişmeler, devrimci mücadelenin yığınsal nitelik kazanması, mücadeleyi kesin sonucuna dek götürme olanağı sunuyor bize.

Kitleler, mücadelenin çeşitli alanlarında sermaye egemenliğine karşı var olan güçlerini harekete geçiriyorlar. Sermayenin emeğe ve doğaya karşı yürüttüğu saldırılara eylemlere yanıt veriyorlar. Bu sırada dayanışmanın ve ortak hareket etmenin iyi örneklerini veriyorlar. Fakat tüm çabalara ve verilen kavgaya karşı yine dc kitlelere yönelik kapitalist saldırılar durmadı. Kapitalistler saldırılarını arttırarak, yoğunlaştırarak ve şiddetlendirerek devam ettiriyorlar. Halk kitleleri ne denli bir araya gelse de örnek dayanışma eylemleri sergilese de, sermaye egemenliğini koruduğu sürece bu saldırılar sürecektir.

Sermayenin egemenliği bir kenarda bırakılıp yalnızca sermayenin etkileriyle uğraşmak sonuç getirmez.

Sermayenin egemenliğinin yıkılması ise birleşik, genel bir eylemi, bir halk ayaklanmasını, devrimi gerektirir.

Devrim her bakımdan zorunlu olmuştur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
28 Aralık 2011-11 Ocak 2012
Sayı: 201

KİTLE İÇİNDE DEVRİMCİ ÇALIŞMA

Bir ayaklanmada etkin olmak için her şeyden önce kesin, açık, devrimci bir programa sahip olmak gerekiyor. Ne için savaştığını bilmek, kitlelerin eylemde inisiyatifli olmasını sağlar. Hedeflerde netlik ve kavrayış halk yığınlarının büyük bir güvenle ileri atılmalarını getirir.

Bu adım çok önemlidir fakat başarıya ulaşmak için tek başına yeterli değildir. Başarıya ulaşmak için pratikle, eylemde, mücadelede yetkinleşmek, sınıf savaşımının çok yönlü deneyimini edinmek gerekiyor.

İşçi sınıfına kurtuluş hedefini gösteren devrimci program, devrimci komünist parti tarafından ortaya çıkartılmıştır. Devrimci programı uygulamaya geçmek için verilen enerjik mücadele uzun bir dönemi kapsar. Programın, ilkelerin, taktiğin pratiğe geçirilmesi sürecinde zengin bir birikim elde edilmiştir. Verilen mücadelelerin sonucunda sınıf partisi yetkin ve nitelikli bir düzey yakalamıştır.

Devrimci politik görüşleri yaşama geçirme alanında, yani kitlelerle ilişki alanında durum nedir. Yığınlarla ilişkiler alanında, partinin görüşlerini yığınlara benimsetme, onları sınıf partisine kazanma ve emekçilerin içinde kalıcı bir etki yaratmak için belli bir mesafenin alındığı açıktır. Fakat bu sahada yapılanların devrimi zafere götürmek bakımından yeterli olduğu söylenemez.

Devrimci sınıf partisinin önündeki en önemli sorun ve görev kitlelerle, işçilerle sıkı bağların kurulması, kurulan ilişkilerin güçlendirilmesi ve genişletilmesidir. Sonucu kararlaştırıcı hareket kitlelerden, özellikle de devrimci kitlelerden gelecektir. O halde işçi sınıfının, halk kitlelerinin en ileri, en kararlı, en tutarlı kesimiyle canlı ve etkin bağlar kurulması için bilinçli bir çaba içine girilmelidir.

Proletaryanın gerçek devrimci partisi açısından, emekçi kitlelerle sıcak ve sıkı bağ kurmak, onları etkilemek ve yanına çekmek, gelecek ayaklanmada üstünlüğü ele geçirmek demektir.

İşçi kitlelerle, emekçilerle güçlü ve köklü ilişki geliştiremeyen komünist öncü, hedefine ulaşamaz. Bu aynı zamanda, devrim mücadelesinin amacına varamaması demektir. Sorun ve görev işte bu denli yaşamsaldır.

Kazanmamız gereken kitlelerin durumu ne? Sosyalizmden etkilenmiş insanların önemli bir bölümü uzlaşmacı sosyalist hareketlerin etkisinde. Bunlar içinde yer aldıkları politik yapıların görüşlerinin ger-

çek içeriğine bakmıyorlar. Son derece kaba ve yüzeysel bir bakışla onları sosyalist, komünist olarak görüyorlar.

Bu durumdan hareketle, bu işçilerin sosyalizmi nasıl kavradıklarını anlayabiliriz. Emekçiler sosyalizmi, bağımsızca kavrama yerine, küçük burjuva sosyalist hareketlerin, sosyalizmi özel yorumlanmış haliyle kavrayıyorlar. Sosyalizmin küçük burjuva kavrayışı, işçi ve emekçileri bilimsel sosyalizmden uzak tutuyor. Emekçileri sosyalizmin çarpıtılmış kavranışının etkisinden kurtarmak kolay olmuyor. İşçilerin buradan marksist sosyalizme varmaları için çok uzun bir mesafe almaları gerekiyor. Bu noktaya gelene dek emekçi kitleler bu grupların etkisinde kalıyor.

Aynı emekçiler sonra bize dönüp: "Hepimiz de sosyalist değil miyiz?" diye soruyorlar.

Onların şunu anlamaları gerekiyor; işçi sınıfı içinde olan politik hareketler, kendilerine verdikleri adla, sosyalist olarak nitelendirilemezler. Bu gruplar kendilerine öyle söylüyorlar diye, gerçekten de sosyalist yani proleter ve bilimsel sosyalist oldukları ileri sürülemez.

Uzlaşmacı gruplarla aramızda işçi sınıfının temel sorunlarının çözümünde, ilkelerde büyük fark var; onlarla aramızda büyük bir uçurum var. Emekçi kitleler ne zaman ki, onlarla aramızda büyük bir uçurum olduğunun bilincine varırlarsa işte o zaman, oportünist ve reformist hareketler emekçilerin üzerindeki etkisini yitirir ve işte o zaman devrimci mücadele başarıya ulaşır.

Devrimci komünistlerin bugüne kadarki zengin deneyimleri göstermiştir ki, yığınları etkilemenin, uzlaşmacıların etki alanından çıkarmanın, devrimci marksizmi kavramalarını sağlamamanın yolu yalnızca kitap, broşür basmak, bildiri yayınlamak ve onlara götürmek değildir. İşçi ve emekçilerle kalıcı ve derinlikli ilişkiler kurulmalıdır.

İşçi sınıfının devrimci partisinin, grev, sokak gösterileri ve diğer yığımsal eylemlerde bulunması en önde olması, sık sık eylemlerde basın açıklaması vb. yapması da yeterli değildir; yığınları gerçek devrimci harekete kazanmak için bunların her biri etkileme ve bağ kurma aracıdır. Ancak daha fazlasını yapmak gerekiyor. Emekçi kitlelerle doğrudan ilişki kurulmalı, geniş toplantılar düzenlenmeli, işçi sınıfının, emekçilerin, halkların karşı karşıya olduğu sorunlar üzerine net bir biçimde açıklama yapılmalı. Kısacası etkin ve sonuç alıcı bir ilişki düzeyi ortaya konmalı.

İşçi sınıfının önündeki sorunlara ve görevlere sığ yaklaşanlar, içi boş ama süslü sloganlarla kitleleri yanlarına çekmeye çalışanlar, bunu geçici olarak yapabilirler, ama uzun sürede yaratılan etki dağılıp gider. Devrimci işçiler o dönemi geride bıraktı. Tüm mücadele boyunca ol-

gunlaşan proleter kitleler, sloganlara, politikaya, taktiğe ve kendilerinin sosyal pratiğine daha bilinçlice yaklaşıyorlar.

Boş laflara değil, yapılan çalışmaya, verilen pratik mücadeleye, üstlenilen sorumluluklara bakıyorlar.

Emekçi ve sömürülenler, bir taraftan eylemden eyleme giderken, aynı zamanda dönüp attığı adımları değerlendirmek, yeniden ele almak ister. Bu amaçla zaman zaman çeşitli toplantılar yapma gereksinmesi duyar. Yürünen yolu, yapılan işi verilen mücadeleyi ele almak, zayıflıklarını, eksikliklerini görmek ileriye gitmenin, başarmanın bir koşuludur.

Karşı karşıya kalınan sorunlar üzerine konuşmak ya da enternasyonal alanda yapılması gereken mücadele görevleri hakkında görüş ortaya koymak, tartışma, emekçileri bu sorunlarda bilgilendirmek ve bilinçlendirmek devrimci sınıf savaşımının önemli bir görevidir.

Bu toplantılara geniş kitleler çekilebilir. Çünkü gerçek devrimci düşünce ve politikaları duymak isteyen kalabalık bir kitle her tarafta var. Büyük kitlelere seslenme olanakları son derece bilinçli bir şekilde ele alınmalıdır.

Sıradan işçilerin, halktan İnsanların bilinci ne denli yetersiz olursa olsun, kendilerine gerçek anlatılınca, bunları kavrayabilirler. Kendilerine kurtuluş yolunu gösteren devrimci görüşleri benimseyenler onlardır. Yüksek bir sorumluluk anlayışıyla verilen devrimci görevleri üstlenenler ve sınıf savaşımını bugünkü ileri noktaya getirenler, bu insanlardan başkası değildir. Gerçekleri görerek, gerçek devrimci güçlere senelerce destek verenler halk kitleleridir. Güç, zaman ve enerji geniş yığınların kazanılması için harcanmalıdır.

Büyük bir coşkunlukla mücadeleye katılanların sayısı dalga dalga büyüyor. Yeni katılanlarla devrimci dalga kabarıyor ve genişliyor. Leninist Parti, proletaryanın öncü, devrimci sınıf partisi olarak, yükselmeye devam eden devrimci kitle dalgasını etkilemeyi ve yönlendirmeyi öğrenmelidir. Yararlanacağı zengin kaynaklar elinin altındadır, Gerek dünya proletaryasının engin deneyimlerinin bilgisini içeren kaynaklar, gerekse buranın sınıf mücadelesinin deneyimlerinin bilgisi, öğrenmemiz ve yararlanmamız gereken büyük olanaklar sunuyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

11-25 Ocak 2012

Sayı: 202

SINIF ÖRGÜTLERİ VE SINIF SAVAŞI

Komünistlerin verdikleri devrimci mücadelenin konusu bugünkü toplumdur. Bugünkü topluma karşı savaşılmadan, bu savaş kazanılmadan geleceğin toplumuna bir adım bile yaklaşamayız. Komünistlerin politik çizgileri, taktikleri, eylemleri eski toplumsal düzeni yıkmaya yöneliktir.

İşçi sınıfı her gün, her an burjuvaziye karşı vermek zorunda olduğu savaşıma ve günün gereklerine göre örgütlenir. Ancak sınıf savaşımının gereksinimlerine yanıt veren örgütlenmeyle mücadeleyi sonucuna götürebilir.

Var olan toplumsal düzen, proletaryanın devrimci sınıf savaşımıyla, savaşım araçlarıyla ortadan kaldırılır. İşçi komite ve konseyleriyle çeşitli devrimci yığın örgütleri bu türden savaşım araçlarıdır.

Emekçi halk kitlelerinin, burjuvaziye karşı mücadele yürüten araçları; eylemde, savaşımında oluşurlar. Başkaldıran halkın organlarıdır ve kitlelerin yaratıcılıklarının ürünüdür. 1871'de devrimle kurulan Paris Komünü, Rusya'da 1905'te oluşumu gerçekleşen, daha sonra 1917 Şubat Devrimi'nde önemli bir rol oynayan ve 1917 Ekim'inde bütün iktidarı alan Sovyetler, 1919-20'de İtalya'da ortaya çıkan Fabrika Konseyleri, işçi sınıfının mücadele organlarıdır, savaşım araçlarıdır. Bu yüzyılın başlarında Latin Amerika'da boy gösteren Riqueteros'lar ile Kürdistan'da şimdi örgütlenen Komün, Halk Meclisleri ve Türkiye işçi ve emekçileri tarafından örülen komite-konseyler ve diğer devrimci yığın örgütlenmeleri isyan eden, ayaklanan kitlelerin mücadele organlarıdır.

Bu örgütsel biçimler çıktıkları her ülkede, emekçi kitlelerin, kendi kurtuluşlarını kendi mücadeleleriyle sağlayacağını bilincine vardıklarının bir göstergesi olmuştur.

Egemen olana karşı kıyasıya bir savaşa girmeden, savaşım organlarını oluşturmadan, isteklerini kabul ettiremeyeceğini her sınıf bilinçli işçi bilir. Emekçiler, burjuvazi üzerinde ciddi bir baskı gücü oldularsa, bunun da ötesinde, kendi kurtuluşları yönünde bir ilerleme sağladılarsa bu, verilen zorlu mücadeleyle gerçekleşmiştir.

Proletaryanın sınıf mücadele araçları, egemen olana, burjuvaziye karşı başkaldırı sırasında, devrimci mücadele sürecinde ortaya çıkarlar. Devrimci koşullar sona erdiğinde, etkinliklerini, çalışmalarını eskisi gibi sürdüremeseler de, geri çekilseler de, yeni bir devrimci yükselişle, yeniden ortaya çıkar ve mücadelede etkin rol oynarlar. Emekçilerin savaşım araçlarının varlığı savaşıma sıkı sıkıya bağlıdır.

Sınıf savaşımı, proletaryanın devrimci iktidarı almasıyla en yüksek noktasına çıkar ve yeni koşullarda yeni durumun karakterine uygun olarak devam eder.

İktidar bir araçtır, bir savaşım aracıdır; sınıfların kaldırılması için işçi sınıfının başvurduğu bir araçtır. Amaç sınıfların ortadan kaldırılmasıdır.

Kapitalist sınıf egemenliğine karşı yürütülen savaşım içinde ortaya çıkan, savaşım sırasında güçlenen ve kendisi de verilen savaşımı güçlendiren ve ileriye taşıyan sınıf savaşımı araçları, devrim hedefiyle hareket etmezlerse, burjuva güçlerin etkisine girmekten, giderek yozlaşmaktan ve kapitalistlerin oyuncağı olmaktan kurtulamazlar.

Burjuvazinin etkisine giren kitle organları, toplumsal ve politik güçleri ellerinde toplayan kapitalist sınıfa karşı bir savaşım aracı olmaktan çıkıp yığınları düzene bağlayan araçlara dönüşürler. Resmi dünyaya karşı halkın başkaldırı organları değil, resmi dünyanın halk üzerinde etkisini sağlayan yoz organlar haline gelirler.

Devrimci mücadelenin ilerlemesini sağlayan araçlar olmaktan çıkıp, emekçilerin mücadelesinin engeli durumuna gelirler.

Kapitalizmin baskısı, saldırıları ve şiddeti iyice yoğunlaştı, sistemin krizi ve yıkımı derinleştikçe, daha da yoğunlaşacaktır. Sömürücü sınıf bu amaçla devlet iktidarını sürekli güçlendiriyor. Sömürücü sınıfın örgütlü gücü olan iktidarının görevi, toplumun esas çoğunluğunu oluşturan ezilen ve sömürülen yığınları, sömürücü sınıfa boyun eğdirmektir. Bu nedenle burjuvazinin baskılarına karşı mücadele, sermayeye karşı mücadeleden ayrılmaz. Burjuvazinin politik baskılarını ve sermayenin emek üzerindeki despotluğunu ortadan kaldırmak, sermayeyi yürürlükten kaldıracak bir devrimi gerektirir. Bu devrimin zaferi ise yığınların devrimci savaşımı ve savaşım araçlarını her yönden güçlendirmesine bağlıdır. Burjuvaziye karşı mücadelede bunun dışında bir yol önermek, kapitalizmin yaşamının biraz daha uzamasına hizmet etmektedir.

Toplumun, sermayenin zorbalığı ve egemenliği altında mı kalacağı, yoksa bu mücadelenin emeğin iktidarıyla mı sonuçlanacağı, şiddetlenen ve derinleşen savaşımın sonucuna bağlıdır. İşçi sınıfı, geniş halk yığınlarıyla birlikte hareket ederek mücadeleyi kazanmalı ve politik üstünlüğü ele geçirmelidir. İşçi sınıfının örgütlenmesi ve halk yığınlarıyla gireceği ittifakın, birliğin amacı sömürücü sınıfa karşı verilen savaşımı kazanmak içindir.

İçinden gerçek devrimci partiyi, devrimci komünist partisini çıkaran işçi sınıfı, bu savaşı kazanabilir. Sermayeye, sermayenin baskılarına karşı yıllarca mücadele veren halk yığınları, proletaryanın önderliğinde hareket ederek bu savaşımı kazanabilir.

İşçi sınıfı savaşımı tek başına kazanamaz.

Burjuvazinin üzerinde zafer kazanmak için ezilen ve sömürülen kitlelerin geniş kesiminin desteği gerekiyor. Proletarya en geniş kitle desteğini, kapitalizmin onların üzerindeki baskısına karşı çıkararak yanında bulabilir. Proletarya, halk yığınlarına pratik olarak önderlik etmelidir. Pratik önderlik, buradan somut görevler üstlenerek ve sokakta onların yanında yerini alarak başlar. Bu yöndeki çabalar uzun bir dönemi kaplar. Fakat bugüne dek yapılanlar, büyük halk yığınlarını yanına çekmeye, onlarla tam bir kaynaşma ve birlikle hareket etmek için yeterli değildir. İşçi sınıfının eylem kapasitesini, mücadele kararlılığını ve örgütlenme yeteneğini, savaşımı ve savaşım araçlarını örgütleme becerisini en üst düzeye çıkararak bu görevi başarabilir.

İşçi sınıfının diğer halk kitlelerine öncülüğününün diğer bir koşulu, kendi birliğini sağlamasıdır. İşçilerin birliği, pratiğe, eyleme, mücadeleye dayanmalıdır. Birlik, işçilerin sermayeye karşı mücadelede güçlü konuma gelmeleri demektir. Ortak çıkarları ve kolektif gelecekleri açısından yavaşsalsal bir önemi olduğu içindir ki, işçiler birliğe, mücadele birliğine büyük bir rol biçerler. İşçiler halkın diğer güçlerinden tamamen ayrı örgütlenmelidir. Halk kitleleriyle çeşitli noktalarda ortak platformlara, güç ve eylem birliklerine, kendi örgütülüğüyle katılmalıdır. İşçi hareketi, içinde yer aldığı geniş birliklerin, hareketlerin içinde erimemeli ve bağımsız sınıf örgütülüğünü, bağımsız sınıf çizgisini korumalıdır. Proletaryanın bağımsız örgütlenmesi ve bağımsız sınıf çizgisi halk hareketinin ateşleyicisi, örgütleyicisi ve sürükleyici gücüdür.

Toplumun yeni bir temelde, yeniden örgütlenmesi, son derece devrimci bir görevdir. Önkoşulu burjuva egemenliğin alışı edilmesi olan bir görev. Görevin başarıya ulaşması bir dizi eylemi, altüst oluşu gerektirir. Bu görevin yerine getirilmesinin ne denli zorlu, sancılı ve ısrarlı, inatçı bir mücadeleyi gerektirdiği, şimdiye dek verilen büyük sınıf mücadelesinden anlaşılmaktadır.

Sınıf savaşımını en üst biçimlere çıkarmak için bilinçli bir çaba içinde olmadan; sendikaların, reformistlerin ve diğer uzlaşmacı sosyalistlerin rutin duruma gelen, sadece günü kurtarmaya yönelik biçimde sürdürülen etkisiz, durumu değiştirmeyecek gösteriler, basın açıklamaları ve diğer edilgen etkinliklerle bir devrim gerçekleşmez.

Devrimin koşullarını devrime dönüştürmek, çalışmalarla, eylemlerle, isyan ve ayaklanmalarla dolu devrimci bir süreçtir. Devrimci dönüşüm tam bir devrimci anlayışla yapılmalıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

30 Ocak-15 Şubat 2012

Sayı: 203

MÜCADELENİN YENİ KOŞULLARI

Sınıf mücadelesi, yeni koşullarda sürüyor. Bu yeni koşullar, emekçi sınıfın, kitlelerin, Kürt halkının tekelci burjuvazi üzerinde açıktan baskı uyguladığı, baskın bir konumda olduğu, egemenlerin eskisi gibi at koş-turamadığı, ezilen ve sömürülenlerin devrimci hareketinin süreci ve geleceğini belirleyecek bir konuma geldiği bir dönemi karakterize eder.

Onlar, yüksek perdeden tehditler savururken, "ezeceğiz, mahvedeceğiz" derken, bununla gerçekten karşılarında nasıl bir güç olduğunu kabul etmiş oluyorlar. Şimdiye dek her ne yaptılarsa, karşısındaki gücü yok edemediler. Tersine, bu güç sürekli büyüyor, etkisini ve ağırlığını her geçen gün biraz daha artırıyor. Aslında kapitalist sınıf ve onun sınıf iktidarı, karşısındaki gücü artık alt edemeyeceğini çeşitli yollarla ortaya koyuyor.

Egemenler uzun bir dönemdir yenemediği bu güçlerin mücadelesi, baskısı ve tehdidi altında adım atmak zorunda kalıyorlar.

Bu durum burjuva sistemin politik krizini derinleştiren güçlü bir et-kendir.

Kitlelerin büyük bir kesimi, toplumun efendilerinden hesap soracak bir noktaya gelmiştir ve her geçen gün artan sayılarla sokağa inerek, pratikte bu hesaplaşmanın nasıl yapıldığını gösteriyor. Eskiden susanlar, boyun eğenler, bugün sömürücülerin burnunun dibine dikiliyor. Tavıryla, yaptıklarıyla, bir dönemin artık geride kaldığını, eski günlerin bir daha geri gelmeyeceğini, kesin bir biçimde ifade ediyor. Olayların önlenemez ilerlemesi büyük bir hesaplaşmaya ve zafere doğrudur.

Tekelci burjuvazi, işçi sınıfı hareketini halk hareketini, tarihi ke-sintiye uğratmak için başvurduğu faşist darbeler ve ağır faşist devlet ter-rörüyle istediği sonucu alamamıştır. Emekçi hareketi, Kürt halk hareketi, devrimci hareketi, tüm bu koşullara karşın, hareketin sürekliliğini sağlamıştır. Mücadele ve tarih yeni koşullarda sürüyor: Çatışmalar, isyanlar, ayaklanmalarla.

Dün bu işi bitirdik diyenler, bugün Türkiye ve Kürdistan'da milyonlardan oluşan bir devrimci hareketle karşı karşıya.

Birleşik devrim, kapitalist sınıf egemenliğini yıkacak ve iktidarı

halk kitlelerinin eline verecek bir düzey ve güce ulaşmıştır.

Kapitalist sınıf, durmadan büyüyen devrim dalgasını bastırmak için emperyalist ülkelerin desteğine güvenilemeyeceğini görüyor. Çünkü ekonomik kriz bu ülkeleri hallaç pamuğuna çevirmiştir. Büyük ve yıkıcı ekonomik kriz buralarda devrimci sonuçlar yarattı. Kitleler kapitalizmin asıl kalelerini gelişen eylem dalgalarıyla sarsıyor. Kapitalizmin güvenilir sanılan kaleleri şimdi sıçramalı bir çöküş içinde.

Dünyada nesnel koşulların devrimcileşmesi, bu topraklardaki devrim mücadelesini güçlendiren bir gelişmedir.

Devrimci mücadele, işçi sınıfının, açık devrimci sınıf mücadelesiyle geliyor, büyüyor, ilerliyor.

Yirmi yıldan fazla bir zamandır, işçilerin bir bölümü mutlaka sokakta, eylemde olmuştur. İşçilerin, emekçi kitlelerin yıllarca eylem içinde olması, sınıf savaşımının geleceği açısından çok önemlidir. Eylemlerle dönüşüme uğrayan, devrimci politik bilinçle donanan emekçiler, savaşımın yeni aşamasına ileri nitelikleriyle giriyorlar.

Burjuvazi artık daha bilinçli, daha kararlı ve daha savaşçı işçilerle karşı karşıya.

Devrim, somut biçimler almıştır. Devrim, güncel sınıf mücadelesi biçiminde; sınıf mücadelesinin en ileri, en yüksek ve en şiddetli biçimi olan iç savaş halinde yürüyor. Devrimci yığınsal savaşım, devrimci sokak gösterileri, çeşitli düzeylerde ayaklanmalarla ve çok sayıda olayla somut olarak geliyor.

Devrimci durumun olduğu, devrimin somut biçimler aldığı, emekçilerin, işçilerin, Kürt halkının açık bir mücadele içinde olduğu bir yerde, tekelci kapitalistler gerçek anlamda egemen değildir.

Daha baskıcıdır, daha saldırganıdır, daha katliamcıdır; fakat bu onun egemen oluşunu değil, egemen olmadığını, gücünü, değil güçsüzlüğünü gösterir.

Tekelci sermaye ve onun politik egemenlik sistemi, emekçi ve ezilen kitlelerin devrimci mücadelesi karşısında zayıf düşmüştür. Bu denli zayıf düşmüşken, yığınlar üzerinde eski etkisini koruyamaz.

Kapitalist sınıfın bu durumu, ezilen ve sömürülen yığınların devrimi başarıya ulaştırmaları için çok uygun bir zemin yaratmıştır.

Burjuvazi işçi ve halk hareketinin bir çığ gibi büyüdüğünü, devrimci kitlelerin mücadeleyi burada bırakmayıp, sonuna dek götüreceklerini görüyor ve bunun önünü kesmenin yollarını arıyor.

Tarihsel inisiyatifi elinden kaçırmış olan burjuva sınıf, toplumu yeniden yönetir duruma gelmek için arayıp bulduğu yöntemlerden biri; kitlelerle yeni bir "sosyal sözleşme" yapmak, bu temelde yeni bir anayasa hazırlamak ve emekçileri daha fazla parlamentoya çekmektir.

İşçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının gücü öyle bir noktaya geldi ki, burjuvazi bu gücü parlamentoya çekmeden, onunla anlaşmadan, toplumu yönetemeyeceğinin çok iyi farkında. İşçilerin, emekçi kitlelerin kapitalist egemenliği devirecek kadar ciddi bir güç olduğu her dönem, bu yönetime başvurmuştur.

Ama bizde ne nesnel koşullar, devrimci durum buna izin veriyor ne de atak içindeki devrim mücadelesi. Devrimci emekçiler, devrim mücadelesini yarı yolda bırakmayacak, onu sonuna dek götürecektir. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı tarihi görevine, devrime sırt çevirmeyecektir.

Devrimci işçi sınıfı hareketinin, tarihi devrimci görevini yerine getirmek için dayanacağı olanaklar, düne göre çok daha artmıştır. Burada gerekli olan politik perspektif, politik cesaret ve politik girişkenliktir. Bu kez başarıya ulaşmalıyız. Devrim için uygun olan öğeler bir araya gelmişken, bu kez kesin sonuca ulaşmalıyız.

Tam da devrimin gerçek koşullarını, devrime dönüştürmek gerektiği bir sırada, tam da ortam devrimci olanaklardan devrim için en iyi biçimde yararlanmak gerektiği bir sırada, oportünist sosyalistler, geriye çark ediyorlar. Tam da yıllarca devrim üzerine söylenen lafları yaşama geçirmek gerektiği bir sırada, işte tam da bu en kritik anda hiçbir ciddi girişimde bulunmayarak lafta devrimci, pratikte ise tam birer oportünist olduklarını kanıtlamış oluyorlar.

Sorun şurada: Kitleler gücünü ve olanaklarını nasıl kullanacak. İşçiler için, emekçiler için, devrimci potansiyeli kullanmanın yolu, gerçek devrimci proleter partide örgütlenmektir. İşçi sınıfı ancak devrimci partiyle sürece müdahale edebilir, dünyayı dönüştürme görevini yerine getirebilir. Yalnızca devrimci komünist parti ortaya çıkan olanakları, devrimi hızlandırmak için kullanabilir.

Yalnızca devrimci bir parti, dönemin gerektirdiği devrimci görevleri yerine getirecek yeteneğe, yürekliliğe, tutku ve ateşliliğe sahiptir.

Yalnızca böyle bir parti, işe gereği gibi, yani tüm ciddiyetiyle girişebilir. Devrimci sınıfı partisi olmanın, devrimi başaracak öncü güç olmanın gereğini yerine getirebilir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

30 Ocak-15 Şubat 2012

Sayı: 203

DEVİRİM BÜYÜMESİNİ SÜRDÜRÜYOR

Burjuvazinin temel politikası, şöyle ya da böyle, bir ayaklanmayı önlemek, işçi sınıfını ve halk kitlelerini ciddi bir tehdit olmaktan çıkarmaktır. Stratejik hedefi emekçileri sürece müdahale eden, yön veren, belirleyen bir güç olmaktan çıkarmak ve böylece kendi durumunu sağlamlaştırmaktır.

Halkların birleşik devrimi ise burjuvazinin tüm politikalarını boşa çıkaracak biçimde büyümesini sürdürüyor.

Her gün gerçekleşen eylemler, grevler, sokak gösterileri, çatışmalar, küçük çaplı ayaklanmaları oluşturuyor. Tüm bu eylemler, mücadeleler, isyanlar, birleşik, genel ve merkezi ayaklanmayı olgunlaştırıyor ve oraya akıyor. Latin Amerika bu sürecin somut, açık, kesin bir örneğini veriyor. Orada halkların çeşitli biçim ve düzeyde eylemleri yıllarca devam etti. Eylem ve isyanlar, belli bir noktada genel ayaklanmalara dönüştü.

Ortaya çıkan eylemler ve isyanlar ayaklanma ve devrimin yerini alamaz, fakat ayaklanma ve devrim, yapılan eylemlerden geçilerek hızlanır ve hızlandırılır.

Devrimi gerçekleştirecek olan toplumsal güç, proletarya ve diğer emekçiler, eylemler, isyanlar ve mücadelelerle biçimlenen bir süreçten geçerek mücadeleyi sonuna kadar götürecektir bir konuma gelir.

Türkiye ve Kürdistan'da toplumdaki uzlaşmaz karşıtlık ve çatışmalardan ileri gelen büyük bir devrimci enerji birikimi oluşmuştur. Her gün, her tarafta yapılan eylemlere, etkinliklere, mücadelelere bakılınca devrimin nasıl bir enerji ve güç biriktirdiği daha iyi görülecektir. İşçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin gerçek devrimci enerjisi ve gücü ancak eylemlerle ve eylemler sırasında açığa çıkar. Halkın devrimci enerjisini ve gücünü en etkin biçimde ve en yaygın biçimde harekete geçiren genel ayaklanma ve devrimdir.

Yapılan eylemlerin tümünün sonuç getirdiği söylenemez. Ancak başarılı olsun başarısız olsun eylemler, geniş kitleleri sömürücü sınıfa karşı harekete geçirme özelliğine sahip olmuştur. Yığınlar eylemlerin içinde bilinçlendi, birleşti, örgütlendi ve savaşım yeteneği kazandı. Eylemlerin başka bir işlevi de büyük insan topluluklarının devrimci saflara katılmasını sağlayan kitlesel propaganda ve ajitasyondur. En önemli işlevi, ezilen ve sömürülen yığınları eğitmesi, dönüştürmesi ve devrime hazırlamasıdır.

Burjuvaziye ve onun egemenlik sistemine karşı yükselen halk eylemi ve eylemlerde ileri sürülen istemler kapitalist toplumun ötesini, gelecek toplumu işaret ediyor. Geleceğin sınıfsız ve özgür dünyasına varılacaktır. Fakat büyük amaca eylemle varılacaktır. Dünyayı dönüştürmek için emekçi sınıfın doğrudan eylemi gerekir.

Geleceğin sınıfsız ve sömürsüz toplumuna eylemlerin, mücadelelerin bugünkü düzeyiyle geçilemez. Bunun için mücadelenin üst düzeye, bir ayaklanma düzeyine varması zorunludur. Devrimci bir ayaklanma olmadan, devrim olmadan, koşullar devrimcileştirilmeden yeni topluma geçilemez.

Eylem ve mücadeleyi daha ileriye çıkarmak yerine, var olan düzeyle yetinenler, burjuva diktatörlüğün sınırlarını aşamazlar. Bugüne dek başvuru olan eylemler ve mücadeleyle burjuvazinin egemenliği devrilememiştir. O halde verilen mücadeleden dersler, sonuçlar çıkarıp, daha ileriye gitmek için çok daha büyük bir çaba içinde olmamız gerekiyor.

Eylemler devrim hedefine bağlanmalıdır; devrimi büyütmeyi ve hızlandırmayı hedeflemelidir. İktidarın ele geçirilmesi hedefine yönelmeyen mücadele, burjuva toplumun çerçevesini aşamaz ve bu reformizmdir. Reformizmi, pasifizizmle karıştırmamak gerekiyor. Reformist partiler de eylemlere başvurabiliyor. Bu bazen çok yaygın bir durum kazanabiliyor. Ancak reformizmin, oportünizmin eylemliliği burjuva egemenliği yıkmaya yönelmiyor. Devrim güncelken, güncel eylem konusuyken, dönemin ana göreviyken, onu en ilerinin görevi olarak görerek pratikte eski topluma yama vurma çabası, eylemlere dayalı olarak yürütülse de reformizmdir, oportünizmdir.

Toplumu devrim yoluyla dönüştürmeyi hedeflemeden, verilen mücadeleleri iktidarı almaya yönlendirmeden, sistemde "çatlaklar" yaratmak, kapitalist ilişkilerden arındırılmış bölgeler, alanlar oluşturmak reformizmden başka bir şey değildir. Bu şekilde yani toplumsal reformlarla kapitalizmin ötesine varılamaz, tersine var olan ilişkilere adapte olunur. Sosyalizm toplumsal bir sistemdir. Var olan toplumda sosyalizmin yalnızca maddi önkoşulları oluşur. Toplumsal bir sistem olarak, kapitalizmin yıkılmasından sonra kurulabilir.

Devrimi gerçekleştirmek için ciddi, zorlu bir süreci göze almayanlar, kendiliğinden eylemlerin önünde eğilerek, kendiliğinden eylemlerin peşine katılarak, sonuçta kapitalistlerin sınıf iktidarına boyun eğmiş olurlar. Toplumsal bir devrimle yıkılmadıkça, sermaye toplum üzerindeki egemenliğini ve zorbalığını sürdürür.

Sermaye bir üretim ilişkisidir, toplumsal ilişkidir. Bir sınıf ilişkisidir. Kapitalistlerle ücretli emekçilerin karşılığını içeren bir ilişkidir.

Proletaryanın kurtuluşu, yani proleter olmaktan çıkması, sermayenin kaldırılmasını gerektirir. Sermaye ise toplumsal devrimle ortadan kaldırılır.

Sermayeye kendi yeniden üretim koşullarını ve işçi sınıfına bu koşullara boyun eğdirmeyi sağlayan kapitalist devlettir. O halde emekçi sınıfın kurtuluşunun ilk koşulu burjuva askeri ve bürokratik devlet makinesini, emekçiler üzerindeki bu baskı aygıtını yıkmak, onu parçaparça etmektir.

Devrimci ayaklanmanın koşullarının oluşması pek çok etkene bağlıdır. Bu koşullar içerideki gelişmenin sonucu olarak oluştuğu gibi dünyadaki olayların akışının etkisiyle de oluşabilir. Ya da her iki yöndeki gelişmelerin ortaya çıkardığı etkiyle de ortaya çıkıp olgunlaşabilir. Ayaklanmanın şartları hiç beklenmedik bir anda, birden bire şekillenebilir. Çünkü bunun maddi koşulları ve nesnel koşulları Türkiye ve Kürdistan'da yeterince var. Bütün sorun, halk hareketinin -ve ayaklanma patlak verdiğinde ayaklanmanın- İçinde aktif olarak yer almak ve devrimin başarıya ulaşması için mücadele etmektir; bu harekete önderlik edecek devrimci komünist partisinin ortaya çıkan her durumdan devrim için yararlanabilme yeteneği gösterebilmesidir. Bunun için de her şeyden önce devrimci bir zihniyete sahip olmak gerekiyor.

Devrimci bir anlayışa sahip bir işçi ve emekçi kitleleriyle gençlik var ve bunlar yıllardır kavganın orta yerindedir. Emekçi sınıf içindeki en ileri, en devrimci değerlerin temsilcisi olan Leninist Parti, verilen devrimci kavgayı her gün güçlendiriyor ve ileri götürüyor.

Emekçi halk kitlelerinin kendi arasındaki ilişki de değişti. Bu değişim, devrimci durum, iç savaş, ayaklanma ve çok sayıda eylemin yer aldığı süreçle gerçekleşti. Bu, sömürücüler kutbuna karşı aynı kutupta yer almaktan, ortak hareket etmekten ileri gelen bir ilişkidir, yeni ilişkidir. Ortak mücadele ve yeni ilişki emekçilerde büyük bir heyecan ve enerji yarattı. Tekelci sermayenin hiçbir baskısı, saldırısı, şiddeti ve önemi bu devrimci enerji ve heyecanı yok edemez.

Devrim egemen sınıfın tüm girişimlerine karşı büyüme devam ediyor, zafere dek devam edecektir. Devrimci mücadele en şiddetli saldırılar altında yoluna devam etmiştir. Mücadele kesin bir sonuca ulaşmaya değin sürecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

15-29 Şubat 2012

Sayı: 204

NEDEN GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ

Bir ülkede emekçi sınıflar, ezilen, sömürülen kitleler sürekli eylem halinde, tekelci burjuva sınıfın egemenlik sınırları dışında hareket ediyorlarsa ve egemen sınıf onları bir türlü kendi sınırları içine çekemiyorsa, egemenlik altına alamıyorsa orada merkezi, birleşik, genel ayaklanmanın koşulları oluşmuş demektir.

Çünkü böyle bir durum mevcut ise, bu ancak söz konusu ülkede kitleleri harekete geçirecek güçlü maddi temellerin, objektif koşulların varlığı ile açıklanabilir. Böylesi koşullar, yani kitleleri sokaklara, meydanlara itecek maddi koşullar olmadan hiçbir güç bu denli yaygın bir kitle hareketini yaratamaz.

Kürdistan ve Türkiye halklarından; ama özellikle ve öncelikle de Kürt halkından söz ediyoruz. Kürt halkının son otuz yıllık savaşını bir yana bırakalım, Uludere katliamına karşı düzenlediği kitle gösterileri, öfkeli ruh hali, eylemlere katılım düzeyi bu halkın nasıl ayaklanma durumunda olduğunu anlatmaya fazlasıyla yeter.

Ne var ki, ayaklanma başlı başına bir amaç değildir, olamaz da. Bir halk salt ayaklanmış olmak için ayaklanmaz. Bir halk ayaklanma haline gelmiş ise bu onun artık yaşamsal sorunlarının çözümünü istediği içindir. Başka bir ifadeyle, bir halk yaşamsal sorunlarının kesin ve nihai çözümü için ayaklanmaya başvurur ve dahası ayaklanan bir halk her şeyden önce "zafer" ister.

Bunun dışında bir halk ayaklanmaz; yaşamın katlanılmaz hale getirilmesinden dolayı ayaklanmışsa bile zaferden emin olmadıkça ayaklanma durumunu uzun süre devam ettiremez. Genel ayaklanmanın ya da devrimin zaferle taçlanması demek öncelikle politik iktidarın ele geçirilmesi demektir. Bir halk ancak önüne böyle bir hedef konduğunda ve bu hedefe ulaşacağına inandığında sonuna kadar gitme iradesini gösterir.

Demek ki, bir halk, ölümüne bir savaşa gireceği zaman ne için savaştığını, hedefinin ne olduğunu, kendisini kesin kurtuluşa götüreceği şeyin ne olduğunu bilmek ister. Kürdistan ve Türkiye halklarının önündeki temel sorun budur. Kürt halkı ve Türkiye emekçi sınıfları ne için savaştıklarını, zafere nasıl ulaşacaklarını, politik hedeflerinin ne olduğunu büyük bir açıklıkla bilmek isterler.

Böyle bir bilinç açıklığı gerçekleştiğinde iki ülke halklarının egemen sınıfa, devlete ve düzene karşı mücadelede büyük bir atılıma girişeceklerinden şüphe yok. Çünkü Türkiye işçi sınıfı ve diğer emekçi güçlerin, devrimci güçlerin devrimci düzene ve egemen sınıfa karşı mücadelesi belli bir ivmeyi yakalamışken Kürt halkının ayaklanması da belli bir olgunluğa erişmiştir.

Bu olgunluk düzeyi, mevcut bilinç ve politik hedef durumu itibarıyla gelinebilecek en ileri noktadır. Bu noktadan daha ileri gitmek ancak daha somut, net, kesin kurtuluşa götüreceği hedefin Kürt halkının ve Türkiye emekçi sınıflarının önüne konmasıyla mümkündür.

Bu hedef politik iktidarın ele geçirilmesinden başkası olamaz. Çünkü bu hedefin gerçekleştirilmesinden başka hiçbir mücadele Kürt halkını ve Türkiye emekçi sınıflarını kesin kurtuluşa götüremez, yaşamsal sorunlarını çözemez, elde ettikleri kazanımları dahi kalıcı hale getiremez.

Tekelci sermaye sınıfı ve onun politik zor aygıtı olarak devlet, tehlikeye düşen sınıf egemenliğini korumak ve ayakta tutmak için iki ülkenin emekçi halklarına karşı büyük bir saldırı içindeler. Bu nedenle, iktidarı hedeflemeyen hiçbir eylem devleti ve hükümeti amaçlarını gerçekleştirmekten alıkoymuyor. Bunun en bilinen ve hafızalarda canlılığını koruyan örneği Büyük Tekel Eylemi'dir.

Devlet ve hükümet, dünya çapında etki yaratan eyleme rağmen Tekel işçilerine yönelik planı gerçekleştirmekten vazgeçmedi. Bu konuda örnekler sayılmayacak kadar çoktur. Ama hepsinin ortak çizgisi şu ki, devlet ve hükümet ayakta kaldığı sürece sermaye sınıfı saldırı planlarını yaşama geçirmekten vazgeçmiyor; vazgeçmeyecektir de. Bu gerçeğin devrimci güçler tarafından iki ülkenin emekçi halklarına büyük bir açıklıkla anlatılması gerekir.

Bütün bunlardan ve bugüne kadar ki mücadele deneyiminden çıkarılacak sonuç, Kürt ve Türk halklarının, emekçi sınıfların önlerine birinci, temel hedef olarak politik iktidarın ele geçirilmesini koymaları gerektiğidir. Bu hedefi onların önüne koyması gerekenler örgütlü devrimci güçlerdir.

Politik iktidarın devrimle ele geçirilmesi hedefi, kendiliğinden ve doğrudan Geçici Devrim Hükümeti sorununu gündeme getirir.

Belli bir olgunluğa erişen devrimci mücadele ve ayaklanma durumunu daha ileri sıçratacak, hamle yaptırarak hedef de budur.

Geçici Devrim Hükümeti sorununun ele alınması ayaklanma halindeki kitlelere uğruna dövülecekleri somut bir hedef göstermiş olacaktır. Geçici Devrim Hükümeti sorunu ele geçirecek politik iktidarın en önemli organıdır. Dolayısıyla bu konunun ele alınması kitlelere devrimci öncünün bu konudaki güvenilirliği, kararlılığı, ciddiyeti, zafer elde etmedeki cesareti hakkında net bir fikir verecektir.

Kitleler ölümüne bir savaşa girdiklerinde ya da girmeye karar verdiklerinde birincisi ne için savaştıklarını bilmek; ikincisi zaferden emin olmak isterler. Yenilecekleri ya da boşa savaşmış olacakları baştan belli bir savaşa girmezler. Geçici Devrim Hükümeti sorununun devrimci öncü tarafından ele alınması, böyle bir hükümetin programının ilan edilmesi, zaferin ilk gününden itibaren ne tür önlemler alınacağını ilan edilmesi ayaklanma halindeki kitlelerin kafalarındaki bu sorunu çözecek, onların çok daha kararlı, çok daha cesur bir savaşın içine girmelerine yol açacaktır.

Öncünün devrim istemesi yetmez, tarihsel görevini yerine getirebilmesi için devrimin getirip önüne koyduğu sorunları da görmesi ve çözmesi gerek. Bu görev bugün Geçici Devrim Hükümeti sorununun ele alınması görevidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

15-29 Şubat 2012

Sayı: 204

İLERİ DÜZEY

Küçük burjuva sol hareketler, Türkiye ve Kürdistan'da sınıflar savaşının gerçek düzeyini, gerçek gelişme çizgisini kavrayamadıkları için, gerçekleri algılayamadıkları ve yansıtamadıkları için bize politik ve toplumsal mücadelenin yüzeysel bir yorumunu veriyorlar. Onlar anlayış olarak kitlelerin verdiği devrimci mücadelenin çok gerisinde kalmışlardır. Kitlelerin vermek zorunda kaldıkları görevleri tam bir açıklık içinde görmesi için, sınıf mücadelesinin ve hareketin ulaştığı ileri düzeyi doğru olarak ifade etmek gerekiyor.

Emekçilerin bilinç ve mücadele düzeyini doğru algılamak isteyenler, işçilerin, kitlelerin devrimcileştiğini, devrimci bir kitlenin var olduğunu, hem de uzun süreden beri varlığını ortaya koyduğunu kabul etmek zorundadırlar. Öte yandan henüz bu duruma gelemeyen emekçileri devrimciye çevirmek için ısrarlı bir uğraş devam edecektir. İşçilerin, kitlelerin devrimcileşmesi, yalnızca eğitsel çalışmalarla olmaz, bunun için eylemin dönüştürücülüğü gerekir. Kitleler sınıf mücadelesinin pratiğinde bulunarak eğitilir ve dönüşürler. Kitleleri devrimciye çevirmek, onları devrim mücadelesinde eğitme proleterlerin devrimci partisinin görevidir. Ve bu görev, devrim mücadelesiyle birlikte yürür.

Devrim mücadelesi oluşan nesnel zeminler üzerinde yürür. Emeksermaye karşıtlığının keskinleşmesi, burjuva devletin anti-demokratik, baskıcı, katliamcı, faşist karakteri ulusal sorunun varlığı, emekçilerin sefalet ve yoksulluk içindeki durumu, devrimci mücadelenin üzerinde yükseldiği nesnel temeldir. Egemen sınıfın artan şiddeti bu koşulları yürürlükten kaldıramaz. Tersine, gerici burjuva zor, süren toplumsal çatışmaları sadece biraz daha şiddetlendirir. Emekçi ve sömürülen kitlelerle tekeli kapitalist sınıf arasında genişleyen ve şiddetlenen bir savaşım bu topraklarda bir noktaya varmışsa, devrimci sınıf burada, niceliğin niteliğe dönüşmesi için dövüşmelidir.

Her ülkedeki işçi hareketi, belli bir gelişimden sonra olgun duruma gelir. Hareketin olgunlaşması, emekçi kitlelere öncülükte, bilinç, deneyim, örgütlenme ve mücadele yeteneğinde ileri bir seviyeye ulaşmak anlamına gelir. Hareket ileri aşamalara varmışken, devrimci işçi ve emekçi hareketinin durumu, ilk gelişme dönemleri gibi ele alınıp değerlendirilemez. Bunun yanında şu yön de gözünde tutulmalı: Emekçilerin bir bölümü sınıf bilinçli duruma gelip, ileri bir hareket biçimini temsil ederken, diğer bir bölümü henüz sınıf bilincine kavuşmamıştır ya da harekete yeni atılıyordur. Ancak onları etkileyen, harekete geçiren ve sürükleyen dev-

rimci kitlelerdir. Burada ortalama kitlelerin durumundan değil, ileri kitlelerin bilincinden ve hareketinden yola çıkılmalıdır.

Maddi koşullar işçi sınıfını militan bir sınıf durumuna getirecek denli gelişmiştir. Proleterlerin militanlığı sadece maddi koşullardan gelmiyor, bu temel üzerinde yıllarca süren şiddetli sınıf savaşımının ateşinden geçmekten, sosyal pratikten, devrimci mücadeleden de ileri geliyor.

Taşıdığı militan ve devrimci nitelikler onu, tekelci kapitalist düzeni altüst edecek bir konuma getirmiştir. Sermaye egemenliğini devirecek tarihsel devrimci hareket, bu sınıfın her günlük eylemlerinde gelişip yükselmektedir.

İşçi sınıfı hareketi uzun bir mücadele dönemini ardında bırakırken, verilen savaşımında gelecekteki mücadeleleri de kullanmak üzere devrimci değerler, nitelikler, birikimler yarattı. Hareket kazanılmış ileri ögelere dayanarak savaşımı sürdürecektir. Bu, mücadelede daha ileri bir konumda olmak demektir.

Hareket yapısında taşıdığı mücadele deneyimleri ve teorik-pratik donanımıyla tarihin karşısına çıkaracağı savaşımın her biçimini karşılayabilir. Mücadelenin biçimleri sorunu dışımızdaki gelişmelerle, nesnel koşullardaki değişimle, ekonomik ve toplumsal değişikliklerle, diğer ülkelerdeki gelişmelerle ilişki içinde ele alınmalıdır.

İşçi sınıfının, kitlelerin mücadelesi salt alt biçimlerle amacına ulaşamaz. Günlük olarak yürütülen eylemleri, pratikleri, mücadeleleri bir üst biçime halk ayaklanmasına vardırılsa devrimci hedefe ulaşılır. Zaten sınıf mücadelesinin gelişimi karşısında, mücadele sorununu ciddi olarak önüne koymayanlar, mücadeleyi sonuç alıcı üst biçimlere vardırılmayanlar, sınıf savaşımının gerisinde kalırlar.

Mücadelenin biçimleri sorunu yalnızca teorik bir sorun değildir. Sınıf mücadelesinin pratiğinin ve savaşımının önümüze somut olarak koyduğu pratik bir sorundur. Ezilen ve sömürülen kitlelerin sömürücü sınıfa karşı savaşımı, artık ileri boyutlar almıştır. Devrimci kitlesel savaşım, milyonların katıldığı bir hareket özelliği kazandı. Mücadelenin geldiği bugünkü düzeyin, sürecin geleceğine yapacağı etkiler doğru olarak değerlendirilmelidir.

İşçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının yaratıcılığının, yürekliliğinin ve kararlılıklarının somut bir ifadesi olan devrimci kitlesel savaşımı, yığınları zafere götürecek devrimci, mücadele yoludur. Amaca varmadaki önemi nedeniyle, kitleler, devrimci yığınsal savaşımı genişletmeye çağrılmalıdır. Devrimci savaşımın ileri örneklerini yaratanlar, bunu yaygınlaştırabilirler Devrimci kitlesel savaşımın genişletilip güçlendirilmesi genel bir ayaklanmaya ve devrime varır. Komünist öncünün görevi, devrimci yığınsal savaşımı yaygınlaştırmak, güçlendirmek ve ileriye, ser-

maye egemenliğini devirmeye vardırmaştır.

İşçiler mücadeleyi ileri götürecek politik yeteneğe sahiptir. Proletarya yeni bir toplum kurma mücadelesinin, kapitalizme karşı devrimci mücadelenin çeşitli alanlarında yetenekli olduğunu kanıtlamıştır. Ekonomik mücadele alanında, estetik, sanat ve edebiyatta, işçilerin uluslararası sınıf dayanışmasını (proletarya enternasyonalizmi) örgütlemeye ve işçilerin sınıf politikasının geliştirilmesinde ne denli yetenekli olduğu sosyalizm mücadelesi tarihi incelendiğinde rahatlıkla görülür.

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının mücadelesinin çeşitli alanlarının yeteneğini üstünde taşıdığını söylemek gerekir. Yetenekleri uzun bir mücadele dönemi boyunca devrimci mücadele sürecinde kazandı. Devrimci süreç ona politik deneyimler sağladı. Politik mücadele yeteneği ve diğer alanlarda edindiği yetenekleri ona politik iktidarı ele geçirmede ileri bir konum kazandırıyor

Olaylar yönünden zengin, çeşitli ve yoğun bir dönemden geçiyoruz. Yaşadığımız devrimci bir süreçtir. Kitle hareketliliği, devrimci eylemler ve sınıf çatışmalarının artan temposu bakımından dünyada ön sıralarda bulunuyoruz. Burjuvazi, devrimci biçim almış olan kitlelerin savaşımını ve bu savaşımın kabaran dalgalarını durdurma gücüne sahip değil. Olaylar, çatışmalar, isyanlar ve ayaklanmalar henüz devrime yol açmadıysa da, devrimin ön koşulu olan egemen sınıfı zayıflattı, yıprattı ve güçten düşürdü. Ezilen ve sömürülen kitlelerin bu denli sürekli başkaldırı halinde olduğu bir yerde egemen sınıf eski durumunu artık uzun süre koruyamaz. Tam da bu sırada emekçi kitleler burjuva egemenliğini devirmek için devrimci mücadeleyi en ileri düzeye çıkarmalıdır.

Gelişen ve genişleyen mücadele işçi sınıfından ve ezilen, sömürülen diğer kitlelerden geliyor. Mücadelelerin bu kadar geniş bir kitleyi kapsamaması bize mücadelelerin temelindeki birliği gösteriyor. Bu birlik, kapitalizmin sömürmesinden, baskı altına almasından ve kapitalist toplumun yerini yeni ve daha ileri bir topluma bırakma zorunluluğundan ileri geliyor. Birbirinden kopuk gibi görünen olayların, mücadelelerin temelindeki zorunluluk ve birlik görülmeden devrimin kaçınılmazlığını kavrayamayız. Devrim kendini bize her bakımdan dayatıyor.

Devrim, ekonomik, tarihsel ve toplumsal bir zorunlulukla kendini ne denli dayatırsa dayatsın. İşçi sınıfının ve kitlelerin eseri olacaktır. Öncünün, devrimci sınıf partisinin görevi kitleleri devrime hazırlamak, örgütlemek, birleştirmek, özcesi ideolojik, politik ve pratik olarak önderlik etmektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

29 Şubat-14 Mart 2012

Sayı: 205

PROLETARYANIN SINIF SAVAŞIMININ GEREKSİNMELERİNE YANIT VERMEK

Marksist diyalektik, değişen durumları kavramayı gerektirir. Proletaryanın sınıf savaşımı belirli sosyo-ekonomik ve politik koşullarda biçimlenir. Bu koşullarda, durumlarda bir değişim olduğunda işçi sınıfının mücadelesi bundan etkilenir. Proleter sınıfın yeni şartlarda izleyeceği politik çizgiyi doğru olarak saptamak için, emekçi sınıfın dövuştüğü koşullar ve durumlar hakkında berrak bir bilince ve bilgiye sahip olmak gerekiyor.

Devrimci teoriyi, marksist-leninist ilkeleri, öncelikle değişen koşullara uygulamalıyız. Bunu marksist diyalektiğe dayanarak yaparız. Bugüne dek, teorinin, bilimin bu şekilde uygulanması devrimci harekete başarılı sonuçlar getirmiştir. Biz de bu topraklardaki ve dünyadaki değişen koşulları anlamak için bu yolu izliyoruz. Teoriyi somut koşullara uygulama, devrimci komünistlerde toplumsal ve politik değişimleri izleme duyarlılığını ve politik yeteneği geliştirdi.

Nesnel koşullar hızla değişiyor. Yeni durumla birlikte kitlelerin mücadele ve örgütlenme biçimleri de aynı süratle değişim gösteriyor. Büyük kitle mücadelesi ön plana geçiyor. Yığınların örgütlenmesi de buna uygun olarak biçimleniyor. Devrimci kitle örgütlenmesinin büyüyen ve derinleşen sınıf mücadelesinin gereksinmelerini karşılaması gerekiyor. Yıllarca, sınıf savaşımındaki rolü ve önemi üzerinde durduğumuz işçilerin, halkın komiteleşmesi, şimdi pratikte, büyüyen ve devrim yolunda sıçramalı olarak ilerleyen yığınsal devrimci savaşım tarafından gündeme getiriliyor. Belli bir yaygınlık eğilimi gösteren "Komün", "Halk Meclisleri", "Sokak Meclisleri" vb. gelişen devrimci mücadelenin gereksinmelerini karşılama zorunluluğundan doğmuştur.

Sosyal reformist partiler ve sendikalarla diğer meslek birliklerinin

yöneticileri, komiteleri, sokak meclislerini, halk meclislerini, kilelerin devrimci mücadelesini güçlendirmek, yaygınlaştırmak ve ileri götürmek için değerlendirmek ve yönlendirmek yerine bu yığınsal araçları daha geniş bir kitleyi burjuvaziyle uzlaşmaya çekmek için kullanıyorlar.

Tekelci kapitalist egemenliğe karşı devrimci tarzda mücadele eden, devrimci yönde ilerleyen kitleleri burjuvaziyle uzlaşma içine sokmak için sürdürülen çabalar sonuç vermeyecektir. Böyle bir girişim içinde olanlar ne kitlelerin devrimci bilincinin gelişimini ne de sınıf savaşımının

boyutlarını kavramış değiller. Sendikalar ve diğer mesleki örgütlenmeler varken, eğer yığınlar yeni ve sınıf kavgasında daha etkili olacak örgütlenmelere ve araçlara ihtiyaç duyuyorlarsa, değişen koşullar ancak etkin devrimci mücadeleyle ve devrimci mücadele araçlarıyla karşılanabileceğindedir. Bu, mücadelede daha ileriye gitme, içinde buldukları durumda köklü bir değişiklik yapma istek ve ısrarlarının bir ifadesidir.

İşçi sınıfının ve halkın temel istemleri, salt kapitalizmin etkilerine karşı tepkisel bir anlayış ve tavırla değil, bunun ötesine gidilerek karşılanabilir. Yüzeysel biçimde ortaya konan tepkicilik, kapitalizme karşı mücadeleyi bu toplumsal sistemin yalnızca etkilerine karşı mücadeleyle sınırlamaktan ileri geliyor. Sadece kapitalizmin etkileri göz önünde tutulunca, konan tutum tepkiyi aşamaz. O halde bakış açısına kapitalist kölelik sisteminin kendisini yıkmayı almak gerekir. Sorun toplumsal sistem sorunudur. Sorun emeğin ve toplumun yeniden örgütlenme sorunudur. Bunun için yapılması gereken tepkicilikten sıyrılıp, eski sistemi alt üst eden devrimci savaşım çizgisine dayanmaktır. Devrimci savaşım ve bunun araçlarını öne çıkaran kitleler tam da toplumsal devrim yönünde ilerliyorlar.

Marksist teoriyi gerçekten kavramış herkes, içinde bulunduğumuz dönemin devrimci özünü görür. Devrimci öz, devrimci süreç, kendini pek çok olay ve olguda belli ediyor. Yapılacak şey tüm toplumsal olay ve olgulara genel ifadesini vermektir. Devrimci süreç, devrimci durum, devrimci öz, mücadele biçimini ve örgüt biçimini etkiler. Uzlaşmacı sosyalistler ise bu dönemin ne devrimci özünü kavramışlardır ne de biçimini.

Somut toplumsal durum teorik ve politik olarak kavrandığında devrimi gerçekleştirme görevinin günün temel ve ivedi bir görevi olduğu rahatlıkla saptanabilecektir. Sürecin gerektirdiği görevleri doğru belirlemek, sürecin kendisini algılamakla başlar. Süreç çözümlenememiş, devrimci taktik saptanamamış ve aktüel ana görev belirleneme-

mişse, büyük halk gücüne dayanıyor olmak sonuç getirmez. Bu topraklarda eylemlere katılan kitle gücü, 20. yüzyılın toplumsal devrimlerinde bir araya gelen insan gücünden hiç de az değil, hatta çok daha büyük kalabalıklar bir araya gelebiliyor. Fakat devrim yönünde yönlendirilmediği sürece en büyük insan toplulukları bile etkili sonuçlar almaktan uzak kalır.

Devrimci süreci sonucuna götürecektir olan halkın gücüdür. İşçi ve halk komitelerinin görevi halkın bu gücünü örgütlemektir. Burada sorun halkın, halkların gücünün kendisinden çok, bu gücün yöneleceği hedefidir. Türkiye ve Kürdistan'da halkların gücü çeşitli biçim ve yollarla açığa çıkmış durumdadır ve bu güç durdurulamaz bir biçimde genişliyor. Burada sorun, durmadan büyüyen halkların gücünü devrime ve devrimin ilk aktif yapıtı olan Geçici Devrim Hükümeti'ne (GDH) yönlendirmektir. Çünkü sadece GDH, görevi halkın gücünü örgütlemek olan devrimci yığın organlarına dayanarak devrimi ve devrimin kazanımlarını koruyup ileri götürebilir.

Net, berrak, devrimci bir hedefi olmayanlar, olaylar gelip de kritik bir noktaya dayandığında, pratik hareket kendilerini aştığında, ya devrimci eyleme engel olurlar, ya da olayların akışı tarafından sürüklenirler. Olaylar daha ileri gitmesin diye kitlelerin önünde saf oluşturanlar, devrimci mücadeleye karşı burjuvaziyle birlikte hareket etmiş olurlar. Proletaryanın toplumsal devrimler tarihi tarafından doğrulanan bu durum bizde de kırk yıldan fazladır süren sınıf kavgasında doğrulanmıştır.

Sınıf savaşımında, özellikle de dönemeçlerde ve tayin edici anlarda yalpalamamak için, olaylara proleter sınıf açısından, devrimci sınıfın bakış açısıyla bakmak ve işçi sınıfının sınıf konumundan hareket etmek gerekiyor. Yalnızca işçi sınıfı mücadeleyi sonuna dek götürebilir. Marksizmin devrimci özünü, yani diyalektiği kavrayıp kavramadığımız böylesi en belirleyici dönemlerde ve savaşımarda belli olur. Açık, bilimsel devrimci bir programa sahipsek, süreci karşılayan net bir eylem çizgisine dayanıyorsak, gelecek için belirleyici anlarda, ayak sürçmeden, tökezlemeden, yalpalamadan mücadeleyi sonuna dek tutarlıca götürebiliriz.

Bugüne değin düşünce yoksunluğunun üstünü süslü laflarla örtenler, sınıf savaşımının seyrini en yüzeysel ve en sıradan bir bakışla ele alanlar, mücadele görevlerinin karmaşıklığı, derinliği ve çabuk değişebilirliği karşısında şaşkın durumdadır. Değişen şartları, durumları ve süreçleri kavramada sergilenen teorik yeteneksizlik, yetersizlik ve bilisizlik, yığınların sosyal pratiğini anlamada tam bir sefalet halini alıyor.

İşçi ve halk hareketini etkilemek için çok sık kullanılmaya başlayan devrimci laflar da bu çevrelerin durumunu değiştirmeye yetmiyor. Kitleler üzerinde devrimci bir etki bırakmak devrimci sözlerle değil, içten, tutkulu, ısrarlı ve militan eylemlerle sağlanır. Gerçek devrimci mücadele ve eylem çizgisi dışında bir yolla mücadeleciler yığınlar etkilenemez.

Her sınıf olaylara kendi tarzında yaklaşıyor ve kendi çözümünü dayatıyor. Küçük burjuva sosyalizmi olayların devrim doğrultusundaki ilerleyişini, sıçramaları ve patlamaları algılayıp, devrimci kabarışın gerektirdiği devrimci örgütlenmelere gideceğine, geleceğin mücadelesini kendi dar kalıplarına dökmek için uğraş veriyor. Bu yüzden ilerleyen yığınların devrimci mücadelesiyle sorun yaşıyor.

Devrimci marksistler ise, diyalektiğe dayanarak değişen somut durum analizinde çıkardıkları bilimsel sonuçlara göre davranıyor ve devrimci mücadelenin gerektirdiği örgütlenmeleri hayata geçirmek için çaba gösteriyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
14-28 Mart 2012
Sayı: 206

SINIF MÜCADELESİNİN TEORİ VE PRATİĞİ

İnsanlığın geleceğini belirlemek için burjuvaziyle kesin bir mücadeleye tutuşurken, başarıya ulaşmak için değerlendirmemiz gereken enternasyonal mücadelenin büyük deneyimlerinin bilgisine sahibiz. Peki, biz, proletaryanın toplumsal devrimler tarihinin engin deneyimlerini, gerekli değişikliklerle birlikte, güncel sınıf savaşımına uygulayabiliyor muyuz? Canlı sınıf savaşımına uygulamazsak, bütün bu deneyimlerin bilgisi ne işe yarar.

Proleter hareketlerin karşısına çıkan olaylara nasıl yaklaştıkları, çeşitli somut koşullarda ve durumlarda nasıl davrandıkları: savaşımdayken ileri ve geri yanları; zayıf ve güçlü tarafları, hataları vb. tüm bu öğelerin bilgisiyle hareket edersek, onların birikimlerinden ve deneyimlerinden en iyi biçimde yararlanmış ve kaçınılabilir hatalarından sakınmış oluruz. Yapılanlara eleştirel yaklaşır, çıkardığımız sonuçları ve dersleri sınıf savaşımının gelecekteki çatışmalarına aktarırız. Sorun devrim deneyimlerinin sadece sözünü etmek değil, deneyimlerin bilgisini, birikimini bugünkü ve yarınki devrimci kavgada kullanmaktır.

Yirminci yüzyılın proleter hareketleri savaşım verirken bizim kadar deneyimli değillerdi ve o yüzyılın başlarında maddi koşullar bugünkü kadar olgun ve gelişmiş değildi. O günkü hareketler, bu koşul ve durumlar içinde epey ileri gittiler. Bizler onların deneyimlerine sahip olarak çok daha ileri gitmeliyiz.

Devrim deneyimlerinde büyük bir yer tutan halk ayaklanmalarını ele alalım. Ayaklanmanın, eğer uyulmazsa buna uygun davranmayanların yenilgisiyle sonuçlanacak kesin kuralları var. Bu kurallar devrim deneyimlerinden çıkarılmış, Marx ve Engels tarafından ortaya konmuştur. Lenin, aynı konuyu Ekim Devrimi günlerinde yeniden gündeme getirmiş ve Paris Komünü'nün dersleri 20. yüzyılın geniş ayaklanmaları bize güncel sınıf mücadelesinde kullanacağımız zengin örnekler, modeller vermiştir. Ayaklanma nerede gündeme gelse, komünist devrimciler ayaklanmanın kesin kurallarına ve derslerine uygun davranacaktır ve davranmalıdır.

Uluslararası koşullarda ve bulunduğumuz topraklarda meydana gelen büyük değişimler bir halk ayaklanmasını hiç de çok hazır olmadığımız bir zamanda karşımıza getirebilir. Halk ayaklanması belirli koşullar içinde ortaya çıkıyor. Komünist öncünün, devrimci güçlerin yapacağı bu koşulları doğru algılamak ve ayaklanma başladığında bütün

güç ve enerjiyle ayaklanmanın içinde yer almaktır. Mısır ve Tunus halk ayaklanmalarında görüldüğü gibi ayaklanma kimsenin hazırlıklı olup olmadığına bakmaksızın başlıyor.

Devrim ayaklanmayla zafere ulaşır. Koşullar ayaklanma için uygun olduğu halde eski düzeni alt üst eden bu tarihsel hareket için çaba göstermemek, doğacak gerici ortamın etkisiyle proletaryaya ve hakların dinamik canlı güçlerini çürümeye, yozlaşmaya ve tükenişe terk etmek demektir.

Büyük riskleri ve tehlikeleri olduğu gerekçesiyle, kaçınılmaz bir ayaklanma için ciddi bir hazırlık yapmaktan kaçınanlar, bilmiyorlar ki, riskler, tehlikeler göze alınmadan yenilgiler de olabileceği göz önünde tutulmadan, devrim gibi büyük bir tarihi olaya girilemez. Zafeler kadar yenilgiler de eğiticidir.

Marksizmi, marksizmin sınıf mücadelesine yönelik görüşlerini küçük burjuva bir açıdan kavrayanlar, marksizmin devrimci özünü bir kenara atıyorlar. Onlar Marx'ın iç savaş üzerine, bunun bir örneği olan Paris Komünü üzerine görüşlerini ezbere bilirler, fakat sıra bu görüşleri güncel mücadelenin pratiğine uygulamaya gelince, büyük bir çabayla bunu geçiştirmeye çalışıyorlar. Onlar, marksizmi devrimci özünden, dünyayı değiştirme devrimci eyleminden kopararak kabul etmek istiyorlar. Bu yüzden, bizde yıllardır süren iç savaş gerçeğine gözlerini kapıyorlar.

Aynı çevreler devrimci politikadan söz ettiklerinde, politikayı pratikle bir bütünlük içinde ele alacaklarına pratikten kopuk bir söz haline getiriyorlar. Güncel anlamıyla devrimci politika, tekelci güçlerin egemenliğini devirecek bir mücadele çizgisinin izlenmesi ve tüm halk güçlerini bu hedefe yönlendirmek için çalışmak demektir. Bunun için de, işçi sınıfını ileri bilinçle, politik devrimci bilinçle donatmak ve devrime hazırlamak gerekiyor.

Proletarya içtenlikli devrimci bir sınıftır. Sınıf mücadelesini sonuna dek götürecektir sınıfal konuma sahiptir. Savaşım sırasında kurulu sosyal düzeni alt üst eden bir ateşlilik sergiler. Proleter ateşlilik süslü bir söz değildir; burjuva toplumu birbirine katan devrimci bir anlayış, devrimci eylem çizgisi ve devrimci pratiktir. Kapitalistlerin egemenliğini, onların sınıf düzenini yerle bir edecek bir hareketi tetiklemeyecekse, kıvılcımlarıyla eski sistemi tutuşturacak bir mücadeleyi başlatmayacaksa, proleter ateşliliğin, devrimci ateşliliğin ne anlamı kalır? Devrimci kavramlar, emekçi sınıfın mücadelesiyle, onun tam kurtuluşuyla sıkı bağ kurularak kullanılmalıdır. Çünkü bu kavramlara devrimci anlamını veren proletaryanın amacıyla kurular ilişkidir. Reformistlerin ve oportünistlerin ağzında ise marksizm ve marksizmin

kullandığı devrimci kavramlar, devrimci içeriğini yitirir.

Devrimci hareket mücadeleyi başarıya kavuşturacak teorik, pratik bir yetenek kazanmıyor. Devrimci mücadele yeteneği sınıf savaşımının en şiddetli ve en yoğun dönemlerinden geçerek, büyük fırtınalı süreçlerde biçimlendi. Bunun güncel mücadeleye etkisi şudur: Hareket, bilinçleri, yetenekleri büyük fırtınalı dönemde şekillenmiş insanların yarattığı büyük heyecanla canlı ve coşku içinde ileriye atılacaktır. Halk kitlelerinde devrimci bir heyecan yaratmayacaksa, onlara devrim yolunda güçlü bir kalkış vermeyecekse, büyük alt üst oluşlar döneminden geçilerek elde edilen etkinlik ne işe yarar.

Devrimci savaşım içinde yaratılan devrimci değerler, çeşitli çevrelerce küçümseniyor. Oysaki, emekçiler, proletarya enternasyonalizmi, devrimci eğitim, sosyalist bilinç, teorik birikim, devrimci politikanın ve mücadelenin bu devrimci değerlerine dayanarak varacaktır amacına.

Devrimi gerçekleştirecek olan halk kitleleridir. Halk yığınlarının gücüne ve enerjisine dayanmayan bir devrim bir gün bile ayakta kalamaz. Bu topraklarda azımsanmayacak sayıda bir devrimci kitle gücü var. Tekelci sermayeyi yönetemez ve gerçek anlamda egemen olmayan bir durumuna getiren devrimci yığınların gücü ve savaşımıdır. Baharı devrimci kavga mevsimi yapan milyonların harekete geçen büyük enerjisidir. İşçi sınıfı, halk kitleleri, Kürt halkı devrimci mücadelede, devrimde ısrarını yalnız tek mevsimle göstermiyor. Artık tüm mevsimleri devrim mevsimi yapıyor. Devrim her mevsimde günceldir ve canlıdır.

Artık burjuvazi daha zayıf, işçi sınıfı hareketi ve ezilen, sömürülen kitlelerin hareketi daha güçlüdür. Bu durumda izlenmesi gereken devrimci politika açıktır: Ortaya çıkan devrimci koşullardan ve bunun yol açtığı egemen sınıfın zayıf durumundan yararlanıp, onu devirmektir. Egemen sınıf en zayıf anında devrilmeyecekse, ne zaman devrilecek? Somut durumdan emekçilerin, ezilen kitlelerin bakış açısıyla, devrimci bakış açısıyla sonuçlar çıkarmak bu şekilde olur.

Kriz, özelleştirmeler, taşeronlaştırma, artan işsizlik, artan sefalet, keskinleşen emek-sermaye çelişkisi, kapitalizm, ücretli emekçilerin ve tüm ezilenlerin, emeğin efendilerine karşı genel ayaklanmasının tüm koşullarını bir araya getiriyor. Şimdi asıl mesele, tüm bu koşullar ve olanakları devrime çevirmede.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

28 Mart-11 Nisan 2012

Sayı: 207

İŞÇİ SINIFI HAREKETİNDE İKİ EĞİLİM

Kitleler, yıllarca süren sınıf savaşımının şiddetli geçen gelişimi boyunca, az ya da çok, bir değişikliğe uğradılar. Devrimci yığınsal eylemler ve geliştirilen kitle inisiyatifleri değişimin en somut göstergesidir.

Halk kitleleri kendi inisiyatiflerini çeşitli biçimlerde ortaya koyuyorlar sokak gösterileri, mitingler, grevler, vb. inisiyatiflerini, aktivitelerini, hareketlerini gitgide daha belirgin biçimde işçi komite, konseylerine ve halk komitelerine dayandırıyorlar.

Emekçi ve sömürülen kitleler, sermayenin ve faşizmin ağır baskıları ve saldırıları nedeniyle, kendi inisiyatiflerini geliştiremediler. Ege-menler, çıkarları gereği halk yığınlarına, inisiyatiflerini geliştirecekleri bir hareket alanı tanımadı. Kitlelerin eski düzene karşı her girişimi ve eylemi çok ağır biçimde cezalandırmıştır. Kitleler inisiyatiflerini ve mücadelelerini tüm bu ağır koşullara, baskı ve saldırılara rağmen geliştiriyorlar. Halkın kitlesel toplumcu hareketinin, inisiyatifinin ve etkinliklerinin gelişmesinde, örgütlü devrimi güçlerin mücadelesi ve etkisi çok açıktır.

Sadece ara sıra miting yapılmıyor, her gün çok sayıda eylem gerçekleştiriliyor. Her tarafta sistem eleştirisi var; her tarafta devrim için ajitasyon yapılıyor. Kitleler yeni bir toplum için mücadeleye çağrılıyor; orda burda devrim ezgileri söyleniyor, kitap, bildiri, broşür, dergi dağıtılıyor. Sınıflar hareket içinde, devrim kesin bir yükseliş çizgisinde. Burjuvazi bu gidişi önleyemiyor. Baskıları, saldırıları ve önlemleriyle gidişi durduramadığı gibi, yaptıklarıyla ezilen ve sömürülen yığınlarda büyük bir öfke yaratıyor, öfke yeni eylemleri tetikliyor. Dünya genelinde doğan bu durum, Türkiye ve Kürdistan'da çok daha yoğun yaşanıyor.

Sermaye ve resmi iktidarla, komitelerde örgütlenen halk daha sık karşı karşıya geliyor. Ve bununda ötesinde, kesintisiz olarak kapışıyor. Halkın, halkların içine girdiği çatışma durumu ve çatışma gücü, her ülkede kolay kolay geline bir düzey değildir. Kitlelerin git gide daha yaygın olarak örgütlendiği komite ve konsey örgütlenmelerinin büyük bir hızla gelişim göstermesi, öncekini aşan bir kapışmaya doğru gidildiğini gösteriyor. Gelinek nokta, sınıflar ilişkisinin yeni bir düzlemidir.

Burada asıl sorun, işçi ve kitle hareketinin hangi yönde ilerleyecektir. Oysa küçük burjuva sosyalist çevreler günün acil sorunlarına yanıt vermeden gelecek topluma yönelik yığınlarda sadece istek ve beklenti yaratıyorlar. Halk yığınları, yığınların toplumsal hareketinin devrim yö-

nünde gelişme göstermesi, gelecek hakkında söylenen umut ve beklentinin ötesine geçmez. Reformist ve oportünist hareketleri yıllarca bunu yaptılar ve halen aynı düşünceleri ileri sürüyorlar. Emekçi kitleler toplumsal yaşamlarında ancak devrim yoluyla köklü bir değişiklik yapabilirler. Hareket devrim yönünde ilerlemedikçe, yığınlar, bugünkü toplumda iyileştirmelerle, reformlarla oyalanmış olur.

Yaygınlık kazanan kitlesel devrimci savaşım, küçük burjuva politik anlayışı açıyor. Bu eylemler, mücadelenin hangi yönde gideceğini gösteren dinamiklere sahiptir. Yığın eylemleri devrim yönünde ilerliyorlar.

Kitle hareketinde, ana çizgileriyle söyleyecek olursak; iki eğilim var olagelmıştır. Devrimci proleter eğilim ve uzlaşmacı küçük burjuva eğilim. Kitleler, devrim yönünde, devrimci bir çizgide ne zaman ileri atılsalar, uzlaşmacı küçük burjuva hareketler onları geri çekmek için çaba göstermişlerdir. Bu anlamda devrimci kitleler, kendi önlerine çıkan küçük burjuva anlayışlarla mücadele ederek ilerlemek durumunda kalmıştır.

Küçük burjuva oportünist hareketlerin işçi sınıfı üzerinde etkide bulunduğu dönemler, proleter sınıfın henüz politik bakımdan olgunlaşmadığı, yetersiz bir bilinç durumunun olduğu dönemlerdir. Emekçi sınıfın politik bakımdan olgunlaştığı siyasal devrimci bilincinin ileri bir düzeye çıktığı günümüzde eski etkiyi yaratamıyorlar.

Bunun açık bir kanıtı, her geçen gün daha fazla emekçinin gerçek devrimci gücün yanında yer alması ve devrimci sloganları benimsemesidir. Devrimci kitlelerin gücü ve yönelimi yalnızca devrimci marksizmin saflarında yer almasıyla sınırlı değildir. Daha devrimci bir kitle bulunduğu alanda, Leninist Parti'nin görüşlerini yaşama geçiriyor, onu maddi bir güç haline getiriyor. İşçilerin devrimci partisinin proleter kitleler ve emekçiler üzerinde etkisinin artması devrimin zaferi yolunda bir dönüm noktasıdır. Hiç kuşkusuz bu bir süreçtir, fakat nesnel devrimci koşulların varlığı nedeniyle süreç ani dönüşümlere ve kısa sürede büyük sıçramalı gelişime gebecektir.

Nesnel durum, toplumsal koşullar, kendi içinde devrimci patlamaları ve sıçramaları içerse de, devrimci bir bakış açısına sahip değilsen, tüm bu devrimci öğelerin varlığını algı kıyamaz ve düne göre farklı bir durumun doğduğunu: saptayamazsın. Oysa ki, Türkiye ve Kürdistan'da emekçi kitleler devrim yönünde ilerleyerek, hareketlerine devrimci bir biçim vererek, dönemin barındırdığı devrimci olanakların bilincinde olduklarını bize gösteriyorlar.

Yaşamlarında köklü bir değişim getirecek olan devrimci mücadelede yer almak halkta her zaman büyük bir heyecan yaratmıştır. Devrim

bayrağını her koşulda ve her durumda dalgalandıranlara karşı daima sempati ve yakınlık duymuşlardır. Böylesi içten tutarlı devrimci bir güçle birlikte mücadeleye atılmak, hep derin bir coşku uyandırmıştır. Devrimci olana sahip çıkma, yanında yer alma çağrılarına yanıt verme, halk kitlelerinin bir eğilimidir. Böylesi güçlü ve baskın bir eğilim -ki bunun nesnel temelleri var- her oportünist grubun kendisine devrimci bir görünüm vermesine zorlamıştır.

Toplum büyük bir tarihsel olayın eşiğine, bir sosyal devrim noktasına, kendi arasındaki ekonomik ilişkilerin niteliği sonucu gelir. İşçi sınıfıyla kapitalist sınıfın ekonomik çıkarları birbirine karşıttır ve çözülemez çelişkileri kendi içinde taşır. Ekonomik ilişkilerin gelişimi zorunlu olarak sınıf çatışmalarına yol açar. İşçi emeğinin yabancılaştırmasından dolayı emeğinin yabancılaştımasına ona el koyan kapitaliste isyancı olarak karşı koyan durumundadır. İsyanlar ayaklanmalara; ayaklanma devrime dönüşür. Oportünist sosyalizm bu tarihsel gelişmeyi genel olarak kabul eder fakat, tekeli sermaye egemenliğini devirecek devrimci koşulların bugün oluştuğunu göremiyor ve bunun gerektirdiği devrimci görevleri yerine getirmeyi benimsemiyor.

Tarihsel gelişim, ekonomik ve toplumsal durum, politik çatışmalar devrimin bütün koşullarını bir araya getirmiştir. Devrimci durumu doğmuş ve kitlelerin devrimci eylemlerinde belirgin bir artış var, burjuvazi barut fıçısının üzerinde oturuyor. Her bakımdan bir devrim iklimi oluşmuş durumda. Burada devrimci görev son derece açıktır: Bütün gücümüzle devrimci mücadeleye yüklenip, hareketi kesin başarıya ulaştırmak. Başarıya giden yol, iyileştirmeci, reformist bir çizgide gidilecek değil, köklü dönüşümle, devrimci çizgi izlenerek açılır.

Kapitalist dünyada bir süreden beri ortaya çıkan ayaklanmalar, önceden kazanılmış hakların geri alınmak istenmesi karşısında başlamıştır. İşçi sınıfının mücadele tarihinde bu durumla karşılaşmıştır. İnsanlar kazanılmış haklarını, ulaşılan gelişme düzeyini yitirmemek için devrime başvuruyorlar.

Küçük burjuva sosyalistleri ise dünyanın birçok yerinde ve bizde, emekçi sınıfların haklarına karşı yıllardır sürdürülen ve son dönemde iyice yoğunlaşan burjuva saldırılar karşısında, kapitalistlerin egemenliğine dokunmayan politik kampanyalarla kitleleri oyuyorlar. Ve kapitalistlerin egemenliğinin ayakta kalmasını sağlamış oluyorlar. İşte iki eğilim ve iki sonuç.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

11-25 Nisan 2012

Sayı: 208

DEVİRİMCİ MÜCADELENİN SÜREKLİLİK KAZANMASI

Tekelci kapitalist sınıf ve onların devlet iktidarıyla, ezilen ve sömürülen kitlelerin arasındaki çatışma büyüyor ve derinleşiyor. Oluşan bu durum, gelip geçici değil, kalıcılık kazanmıştır. Burjuva egemenliğini devirmeyi hedefleyen kitlelerin, yoğun devrimci toplumsal hareketi ve savaşımı bugün ileri bir noktaya sıçrayarak, yeni bir boyut kazanmıştır.

Devrimci mücadelenin, şiddetli sınıf çatışmalarının nasıl bir kalıcılık ve kararlılık kazandığının açık bir kanıtı, baharda ortaya çıkan, daha doğrusu örgütlenen büyük kitle eylemleridir. Eylemler, ayaklanma düzeyine vardı. Ve artan sermaye saldırılarına, devlet baskısına bir yanıt oldu. İktidar gücünü elinde bulunduranlar, bu güce dayanarak emekçi kitleleri, devrimci gençliği, mücadeleciler kadımları ve Kürt halkını sindirip susturacaklarını sandılar, ama öyle olmadı. Burjuva şiddet kitlelerde tam bir öfke yarattı ve öfke ayaklanmaya dönüştü.

Kitle mücadelesinde gelişme çok belirgin. 8 Mart eylemlerine, Alevilerin protesto gösterilerine ve Newroz'a varana dek Mart eylemlerine büyük insan toplulukları katıldığı gibi, eylemlerdeki yaygınlık da göze çarpar düzeydeydi. Eylemlerdeki ve eylemlere katılanların sayısındaki yoğun artış, devrimci kriz dönemlerine özgü bir gelişmedir. Niceliğin yanında, nitel olarak da açık bir ilerleme görüldü. Gerek atılan sloganlarda, gerek ileri sürülen istemlerde ve yapılan açıklamalarda hareketin nitelikçe bir gelişme içinde olduğu kendini belli ediyordu, zaten hareketin niteliği geliştirilmeden, sınıf mücadelesinin gitgide daha da karmaşıklaşan ve boyutlanan sorunlarına yanıt verilemez.

Proleter ve halk hareketinde, Kürt halkının eylemlerinde görülen yükseliş görünüşte değil, gerçek ve sağlam temelleri olan bir yükseliştir. Bu yüzden hızlı ve büyük bir ilerleme gösteriyor. Devrimci ilerlemenin temelinde yüksek devrimci politik bilinç var, yoğun-yüklü devrimci savaşım ve örgütlü davranış var. Kısacası kitlelerin toplumsal hareketi sonuç alıcı tüm devrimci öğeleri içinde taşıyor.

Taktiğimiz, eylem programımız, sloganlarımız, sınıf savaşımının gelişimine ve gereklerine yanıt vermeli ve sonuç lamaya hizmet etmelidir. Sonuca sınıf mücadelesiyle, politik mücadeleyle varılır. Devrimci görev, bu mücadeleyi yaymak, güçlendirmek ve

hızlandırmaktır. Günlük mücadelemizin konusu, hedefi ve yönelimi, tam da bu görevin yerine getirilmesidir.

Emekçi ve sömürülen kitlelerin hareketleri, seyrek değil, yoğun toplumsal hareketlerdir. Toplumsal hareket kesintisiz bir özellik kazanmış ve devrimci biçim almıştır; toplumun devrimci dönüşümüne yönelmiştir. Bu yönüyle, Leninist Parti'nin, devrimci programı, taktikleri ve sloganlarıyla, kitleler arasında canlı bir bağ oluştu. Partinin uzun süredir, ısrarla öne çıkardığı politik istem ve hedefleri emekçi yığınlarca gittikçe benimseniyor.

Devrimci eylemler, geniş kitlelerin üzerinde büyük bir etki yaratıyor. Yığınsal ve devrimci sokak gösterilerinin geride kalanları kendine çekmede, onları harekete geçirmede oynadığı rol, devrimci eylemlerin önemini daha iyi görmemizi sağlar. Devrimci kitlesel gösteriler ne denli sıklaşır ve yaygınlaşırsa, harekete katacağı insan sayısı da o oranda artacaktır. Ve bu tip gösteriler gün gün genişliyor.

Halk kitlelerinin örgütlenme ve mücadele düzeyini anlamak için, devrimci gösterilerin aynı anda çok kette yapıldığına bakmak yeterli. Eylemin yaygınlığı, öncelikle, devrimci yığın potansiyelinin ne kadar geniş alanda var olduğunu kanıtlar. Devrimci hareketin, devrimci potansiyelin yaygınlığı bir gerçektir, bir olgudur. Bu durum, devrimin patlak vermesi halinde, birçok yerde kitlelerin devrim için harekete geçmesi ve kısa sürede sonuç alacak koşulların ortaya çıkması demektir. Devrimci kitleler, bu denli yaygın bir hareketi, savaşımı ve ayaklanmayı anında örgütleyecek bir yeteneğe sahip olduklarını göstermiştir.

Gelecek yeni ve daha etkin olaylara gebe. Yokluk ve yoksunluk içinde bulunan halk kitleleriyle, tekeli kapitalist düzen arasındaki çatışma yeni alanlara doğru hızla genişlerken, yoğunlaşan çatışmaların etkisiyle yeni yeni insan grupları devrim saflarına katılıyor. Faşist devlet terörü, yığınların devrimci mücadeleye atılmasını engelleyememiş, tersine bu baskı ve saldırılara karşı yürütülen mücadele, yığınların harekete katılmasında bir patlama yaratmıştır.

Mart eylemleri halklardaki devrimci gücü açığa çıkarmıştır. Mart eylemleri ve bir bütün olarak da bahar eylemelerinden sonra devrimci hareket ileriye gitmiştir. Devrim, yoğun ve kitlesel savaşımın sonra şimdi daha güçlüdür. Halk yığınları, önlerine çıkarılacak her engeli aşacak bir savaşçılık düzeyi ortaya koymuştur. Bu, devrimci olgunluk düzeyidir.

Bugüne değin, mücadele içinde, toplumsal hareketin ileriye gitmesinde önemli bir rol oynayan kitlelerdeki büyük coşkunluk ve tutkulu devrimcilik, 8 Mart ve Newroz'da kendini çok daha ileri

düzye gösterdi. Mücadele kadınların kattığı büyük heyecanla doruğa ulaştı. Kadınlar katılmadan, o ileri götürücü heyecanları olmadan bu büyük eylemler gerçekleşemezdi. Eylemlerde, mücadelede kadınlar bundan sonra çok daha etkin bir misyon üstlenecektir.

Kitlelerin toplumsal hareketinin Mart günlerindeki gelişimi sıçramalı olmuştur. Kitle hareketinde sıçramalı gelişme, ezilen ve sömürülen yığınların toplumun efendileriyle hesaplaşma noktasına daha kısa sürede gelmesi demektir. Dolayısıyla iktidar sorunu, güncel savaşımın konusu olarak çok daha ön plana çıkmıştır. Bütün fırtına da bunun etrafında kopuyor. Sorunun tayin ediciliği karşısında, herkes, tüm gücüyle buraya yüklenecektir.

Devrimci işçi sınıfının emekçi halk kitlelerini, tekeli kapitalist egemenliği devirme savaşımında birleştirmesi ve harekete geçirmesi, sonucu tayin edici olacaktır. Proletarya önderliğindeki devrimin zaferi, geniş halk güçlerinin sömürücü azınlığa karşı eyleme geçmesine bağlıdır.

Devrimci işçiler halk kitlelerinin karşısına, kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarı, devrimci programıyla çıkıyor. Leninist Parti'nin devrim programı, proletaryayı kurtuluşa götürecektir. Devrimci iktidar için mücadele pratik politikanın konusu olarak günceldir. Devrimci teori, devrimci program, kurulu sosyal düzeni alt üst eden proleter ve emekçi kitlelerin eylemlerinin başarıya ulaşmasını sağlar. Devrimci teori olmadan, devrimci program olmadan kitleler hedeflerine berak biçimde ilerleyemezler.

İşçi sınıfı ve halk kitleleri, devrimin bu kilit sorununu, devrimci politik eylemlerle çözecektir. Bunlar kitlelerin kendisi tarafından pratikte geliştirilen ve ayaklanma düzeyine varan eylemlerdir. Siyasal eylemler genel ayaklanma düzeyine ulaştığında, iktidar sorunu ve demokrasi sorunu çözüme kavuşmuş olacaktır. İçinde bulunduğumuz devrimci süreçte, tüm toplumsal olaylara, kitlelerin tüm günlük eylemlerine, devrimci güçlerin verdiği mücadeleye, devrimin zaferi bakış açısıyla bakmalıyız. Devrimci durum doğmuşsa, kitleler kapitalistlerin sınıf egemenliğine ve sınıf düzenine karşı ayaklanma içindeyse, her alanda çatışıyor, olaylar devrimci yönde ilerliyorsa, burada sınıf çatışması, iktidarı ele geçirme bağı içinde, devrimin başarıya ulaşması bakış açısında ele alınmalıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

25 Nisan-9 Mayıs 2012

Sayı: 209

DEVRİMCİ SÜREÇ

Devrimci süreç nesnel koşulların yanı sıra devrimci şartların ortaya çıkması, ezilen ve sömürülen kitlelerin biriken öfkesinin patlamasıdır, başkaldırıdır. Bu öfkenin eylemlerle, isyan ve ayaklanmalarla açığa çıkmasıdır. Yığınlardaki gücün birikiminin devrimci eylemlerle harekete geçmesidir.

İçinde olduğumuz dönemin devrimci oluşu, teorik öngörü değil, bir gerçektir, bir olgudur, eylemdir. Kitlelerin aktifliğidir. Çelişkilerin üst üste binmesi, iç içe geçmesidir; eylemlerin aniden patlamasıdır; devrimci eylemlerin sürekliliğidir; sınıf savaşımının sıçramalı ve patlamalı gelişimidir. Kısa sürede büyük bir mesafe almaktır; hedefin yakınlaşmasıdır; sert ve şiddetli çatışmalardır; yığınların toplumu alt üst edici pratiğidir; devrim fırtınasının kopmasıdır, devrimin kabarışmasıdır. Devrimin kaçınılmazlığı ve zorunluluğunun en geniş kitleler tarafından da anlaşılmasıdır; günlük mücadele ve olayların, devrimin zaferi bakış açısıyla ele alındığı; devrimci gösterilerin sık sık yapıldığı ve yığınsal devrimci eylemlerin sürecin etkin eylemleri olarak öne çıktığı, iktidar sorununun halk mücadelesinin merkezi ve güncel görevi haline geldiği ve tayin edici savaşlarla sonuç alınacağı bir sürecin başlamasıdır.

Devrimci süreçte, işçi hareketinin ve devrimci partinin savaşımındaki rolü belirgin olarak öne çıkar. Çünkü bu süreçte emekçilerin eylemlerinin, mücadelelerinin, inisiyatiflerinin iktidara yönlendirilmesi ve devrimci programın yaşama geçirilmesi can alıcı duruma gelir. Burjuvaziye karşı emekçilerin belirleyici savaşlarının başlamasıyla ezilen ve sömürülen kitleler bu sırada devrimci öncünün desteğine, yardımına daha fazla gereksinim duyarlar.

Halk kitlelerinin henüz açığa çıkmamış, saklı potansiyeli ve açılıp gelişme olanağı bulamayan yaratıcı inisiyatifi, devrimde ortaya çıkan pek çok yığınsal örgütlenme modelleri, kitlelerin yaratıcı inisiyatifinin ürünüdür. Yapılan yığınsal eylemlere ve savaşıma iyi bakılsın. Kitle yaratıcılığı burada apaçıktır. Devrim mücadelesi ilerledikçe, kitle girişimleri ve yaratıcılığı daha bir boyutlanır. Ayak-

lanmada, devrimde ve devrimin yarattığı yeni koşullarda en ileri düzeylere çıkar. Baskı ve sömürü düzeninde bugüne değin, halkın gerçek gücü, kapasitesi, bağımsız girişimleri, yaratıcılığı gerçek gelişme koşullarına sahip olmadı. Bireyler ancak devrimin oluşturduğu koşullarda tam bir gelime olanağı bulacaktır. Mücadele komünist partinin doğru müdahalesi ve yönlendiriciliği olması durumunda, devrimci süreç, bizi bu sonuca götürecek öğeleri kendi içinde taşıyor.

Devrimci mücadele, halk kitlelerinin genel bir eğilimi, hareketin ve ortak yönleri durumuna geldi. Devrimci öznenin inisiyatifinin aktivitesinin ve kararlılığının oluşması ve harekete geçmesi, devrimin bir koşulunun hem de önemli bir koşulunun oluşması demektir. Devrimci süreç, bu koşulların ortaya çıkmasını ifade eder. Bir süreç olduğu için, devrim olgunlaşmaya devam eder, fakat burada gelişme sıçramalı, çatışmalı ve patlamalıdır. Devrim bu süreçte güçlü bir olasılıktır. Burada zafer, kitlelerin devrimci savaşımına bağlıdır. Süreç ve somut hedef üzerine, teorik ve pratik berraklık, hareketin başarıya ulaşmasında önemli bir rol oynar.

Türkiye ve Kürdistan'da halk kitleleri dönemin gerektirdiği mücadelelere, eylemlere, isyan ve ayaklanmalara büyük bir ciddiyetle katıldıklarını defalarca gösterdiler. Kitleler aynı ciddiyeti, kendileri adına davranan politik hareketlerden de beklerler. Ama bu politik hareketlerin cephesinde işler, halk yığınlarının beklentilerinden çok uzak. Oportünist ve reformistler cephesinde durumun değişeceğine dair hiçbir işaret yok. İşçi sınıfının ve halkların devrimci savaşımına önderlik etmek bu savaşımı daha ileriye, somut bir hedefe, devrimci bir iktidara dek götürmek, proletaryanın devrimci sınıf partisinin görevidir.

Tayin edici mücadelelerin verildiği bu süreçte, çatışan taraflar, tüm güçlerini savaş alanlarına sürer. Proleter hareket, devrimci hareket, kazanmak için kitlelerin tüm devrimci gücünü, olanaklarını ve araçlarını, burjuvaziye karşı harekete geçirir ve harekete geçirmek zorundadır. Aktif bir pratiğin, savaşımın söz konusu olduğu bir sırada, hiç kimse süslü laflarla yığınları oyalayamaz. Mücadeleci kitleler, boş laflarla kendilerine zaman kaybettirmek istemiyorlar. Olayların, emekçilerin mücadelesinin devrimci biçim aldığı bu süreçte, işçi sınıfı partisi, proletaryanın savaşan partisidir.

Kitlelerin temel sorunlarının çözümü yalın olarak, halk eylemi belirgin olarak öne çıkar. Devrimci durum, halk eyleminde olağanüstü artış demektir, halkın başkaldırı içinde olmasıdır. Halk eylemi, süren savaşımı, karara bağlamada belirleyicidir. Zafere ulaşmanın koşulları oluşmuştur. Kitleler tam da bu gerçeği kavradıkları için

büyük bir coşkunlukla ileriye atılıyorlar. Mücadelenin açık kapışma biçiminde olması, yani doğrudan politik eylem olarak gelişmesi, halk eylemi için ileri bir aşamadır. Mücadele en yüksek biçimlere doğru bir gelişme eğilimi gösteriyor.

İşçi sınıfının, kitlelerin, Kürt halkının verdiği mücadele üst biçimlere, ayaklanmaya vardırılmadan sermayenin halkların üzerindeki diktası; dünün bugün üzerindeki egemenliği sona ermez. Tekelci sermayenin işçi sınıfı ve halk üzerindeki baskısı ve bunun aracı olan burjuva devlet, devamlı olarak güçlendirilip, pekiştirilmiştir. Tekelci kapitalist düzen ve faşist devlet ancak halk kitlelerinin devrimci ayaklanmasıyla yıkılır.

Devrimci süreçte, olayların devrimci yönde geliştiği koşullarda, devrimci öznenin, sınıf mücadelesindeki rolü her zamankinden çok daha büyük bir önem kazanır. Devrimin öznesi olarak işçi sınıfının, emekçi kitlelerin devrimci mücadelesi politik sürecin yönünü tayin eder. Devrimin öznesi, tarihsel rolü olan toplumun devrimci dönüşümünü, giriştiği ve daha da ileri götüreceği etkin eylemlerle gerçekleştirir. Öznenin eylemlerini, güçlendirmek ve ileriye taşımak dönemin devrimci görevidir.

Burada devrimci ajitasyonun önemi kendini açığa vurur. Ajitasyonla eylemin sıkı bir ilişkisi vardır.

Emekçi ve sömürülenlerin, geniş kitlelerin devrimci eylemlere girişimlerinde etkin bir yeri olan ajitasyon, girişilen eylemlere devrim doğrultusunda ateşleyici bir görev üstlenir. Devrimci ajitasyon, devrimci propaganda ve devrimci taktikle bütünlük içinde ortaya konmalıdır. Ajitasyonun görevi, devrim propagandası ve yığınları iktidarı ele geçirmeye hazırlayan ve bu yöndeki girişimlerini hızlandırmayı hedefleyen devrimci taktikle iç içe yürütülür.

Çelişkilerin sonuna dek olgunlaşmasını, koşulların tamamen uygun olmasını beklemek oportünizmdir. Çelişkiler tamamen olgunlaşmadan, çeşitli etkenlerin soncu olarak keskinleşebilir ve ayaklanmanın, devrimin saflarını yaratabilir. Yapılması gereken somut koşulların teorik analizidir.

Devrim, bir dizi ekonomik ve politik gelişmeyle, sınıf savaşımının yoğunlaşmasıyla gündeme geldi. Devrimin güncelleştiği bu süreçte, işçi sınıfının pratik politikası, devrimin başarıya ulaşması noktasında yoğunlaşmalıdır. Yoğun devrimci bir döneme girilmiştir. Burada devrim yapmak, devrim üzerine yorum yapmaktan daha iyidir. Teorik olarak, pratik olarak bugüne değin ortaya koyduğumuz devrimci amacı gerçek yapmaktır.

Varolan koşullarda devrim yapmayı gerçekçi bulmayanlar; ger-

çekçi politika adına, burjuvaziyle uzlaşan, mevcut duruma boyun eğenler, varsın öyle davranmaya devam etsinler; biz eylemden eyleme koşan, kitlelerin arasında olacağız ve onlarla kolkola devrime yürüyeceğiz.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası, emekçi halk kitleleri devrim yapma olgunluğuna sahiptir; politik olarak deneyimlidir; pratik olarak yetkinleşmiştir ve yüksek bir mücadele kapasitesine sahiptir. Yeter ki, işçi sınıfının ve onların dünyayı değiştirme çabalarına güven duyulsun. Yeter ki, tarih yapmaya, dünyayı değiştirmeye, yeniden kurmaya çağırdığımız kitlelerin bu yöndeki kavgası ciddiye alınsın. Devimin gerçek öznesi, devrimci proletaryadır ve devrimci kitlelerdir. Onlarla birlikte devrime yürüyerek, bize yabancılaşan dünyayı, bizim yapabiliriz.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

9-23 Mayıs 2012

Sayı: 210

DEVİRİMİN ENGELLENEMEZ GELİŞİMİ

Burjuvazi, işçi hareketinin gelişimini, emekçi hareketinin devrimci yükselişini engelleme gücüne sahip değildir. İşçi sınıfı ve emekçi halk hareketinin ilerlemesini engellemek için, bugüne değin saldırının her biçimine, her baskıya ve yasağa başvuruldu. Fakat yine de emekçilerin devrimci hareketinin ilerlemesi durdurulmadı.

Bunun bir nedeni, devrimci hareketin güçlü nesnel temellerinin olmasıdır. Burjuvazi, devrimi yaratan nesnel koşulları ortadan kaldıramadığı sürece, bu koşullar bir devrimi sürekli gündeme getirecektir. Emegın sömürsünün yoğunlaşması, kapitalist kölelik, emekçilerin yaşam koşullarının sürekli bozulması, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını, karşıtlıklar da şiddetli sınıf çatışmalarını genişleyen biçimde gündeme getirir ve her gün getiriyor.

Diğer bir nedeni ise, bilinçli ve örgütlü devrimci mücadelenin varlığıdır. Mücadele hep çatışmalı olmuştur. Hareket savaşım içinde, savaşım ile ilerlemiştir. Gerçek devrimci güçler, proleter devrimci komünistler, bu savaşım da daima etkin bir rol oynadılar. Bu, harekete, en zorlu şartlara karşı dayanıklı olma ve tüm saldırılara karşın, hedefleri doğrultusunda yürüme kararlılığı kazandırdı. Bundan sonra nasıl bir baskı ve engelle karşılaşılırsa karşılaşılın, zafer yolunda büyük bir kararlılıkla yürüyüşünü sürdürecektir.

Ekonomik ve politik gücün tekeline sahip olan büyük mülk sahipleri, işçi ve emekçi hareketinin gelişimini durduracak güce sahip değiller, fakat ezilen ve sömürülen kitleler, sömürücü azınlığın gücüne ve iktidarına son verecek bir mücadele yeteneğine sahiptirler. Yeter ki kitlelerin mücadele yeteneği ve kapasitesi, emekçilerin gerçek hedeflerine yöneltilsin.

Tekelci sermaye ve devlet iktidarı, bugünkü durumu tersine çevirecek güce sahip değildir. İşçi hareketini, devrimci hareketi dağıtacak, ezecek ve yenecek durumda değildir. Kitlesel tutuklamalar, katliamlar ve tüm baskı yöntemlerine rağmen emekçilerin ve Kürt halkının devrimci mücadelesinin büyümesi devam ediyor. Devrim büyüdükçe, egemenlerin gücü iyice zayıflıyor.

Sermaye güçlerinin halk kitlelerine yönelik saldırılarına yenilerinin eklenmesi sonucu değiştirmiyor. Her ne yaparlarsa yapsın, emekçilerin, halkların mücadele dalgasını kıramıyor. Her işçi ve

emekçi eylemi kısa sürede başka yerlere yayılıyor ve geniş kitlelerde destek buluyor. Gelişkin bir sınıf bilinci, sınıf dayanışması, mücadele birliği anlayışı kitlelerin içine yerleşmiştir. Önceki döneme göre farklı mücadele koşullarında olduğumuz açık.

Bir fırtına gibi esen kitlelerin devrimci hareketi, şimdiye kadar mücadelenin en iyi örneklerini yarattı. Ortaya çıkan ileri örnekler, çok geniş toplum kesimlerinin devrimci harekete geçmesini sağladı. İşçi ve halk hareketi, bundan sonra daha ileri gidecek ve mücadelenin daha etkileyici yeni örneklerini yaratacaktır. Bugüne değin verilen mücadeleyle devrimi zafere götürmenin zeminleri oluşturuldu. Şimdi bu sağlam zeminlere dayanılarak belirlenen hedef yönünde başarıyla yürünecektir.

İşçi ve emekçi hareketinin deneyimleri, canlılığı, enerjik yapısı, kararlılığı ve çok yönlü gelişimi, mücadelede ileri sonuçlar almasını sağlayabilir. Hareketin elde ettiği gelişme iyi değerlendirilerek, devrim mücadelesi yeni ve ileri aşamalara çıkarılabilir.

Sömürücülerin iktidarının işçi sınıfı hareketinin karşısına şu ya da bu zorluğu çıkarması, şu ya da bu saldırı biçimini devreye sokması, baskılarını artırması proleter hareketi geri düşürmez; çünkü proletaryanın devrimci hareketi, en büyük güçlüklerle savaşmış ve çelikleşmiştir. Emekçi sınıfın ileri hareketini bu noktada yenmek ve ezmek için, eskisinden çok daha büyük bir şiddet ve vahşet uygulamak zorunda kalacaktır. Daha ağır bir baskı ise, kapitalist sınıf egemenliğine ve kapitalist sınıf düzenine karşı çok daha sert patlamaların ve ayaklanmaların gelişmesi demektir.

İşçi sınıfı hareketi, hızlı ve büyük bir gelişme gösterdi. Son yıllardaki gelişmeler gözle görülür düzeyde. Emekçi sınıfın gösterdiği gelişmeyi, yapılan eylemlerden ve mücadele içerisindeki boyun eğmez tavırlardan anlamak olanaklı. Eylemler ister ekonomik temelde gelişsin, ister politik bir karaktere sahip olsun, hepsinde başararak için azimli bir çaba olduğu görülür.

Hareketin geriye düşmesi bir yana, daha güçlü bir yükseliş içine girdiği görülüyor.

İşçi sınıfının, sınıf savaşımını doğrudan sonucuna götürmek için bir dizi çarpışmadan geçmesi gerekiyor. Bugüne değin bir çok çarpışmadan geçti ve bundan sonra da pek çok çarpışmadan geçecektir. Sert ve yoğun-devrimci bir süreçten geçmeden zafere ulaşılamayacağı açık. Devrimci işçi sınıfı, bunun bilinciyle hareket ediyor.

Kapitalizmin baskısı altında olan toplumun geniş kesimleri, bu toplumsal sistemle çatışma içinde. Ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi veren Kürt halkı da yine aynı şekilde tekeli kapitalist düzenle ça-

tışma halinde. Böylece Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, sömürücülerin egemenliğini devirme mücadelesinde, ezilen ve sömürülen kitlelerin büyük bölümünü yanında bulmuş oluyor. Proletaryayla diğer emekçi ve sömürülen kitlelerin gerçek ilişkisi ve ittifakı, çeşitli biçim ve yollarla sağlanıyor. Ortak bir programa, ortak bir anlaşmaya dayanmayan bu birliktelik pratikte, eylemde, mücadele içerisinde gerçekleşiyor.

Sermayenin büyümesi ve tekellerde merkezileşmesi ve toplumun büyük çoğunluğu üzerinde artan faşist devlet terörü, işçi sınıfının ve ezilen kitlelerin birlikte davranmasının zeminlerini oluşturuyor. Emperyalizmin artan sömürüsü ve egemenliği, emekçi ve ezilenlerin birlikteliğini daha da güçlendiriyor.

Devrimci yükseliş geniş halk yığınlarına dayanıyor ve bu, yığınların gerçek hareketidir.

Proleter kitleler, emekçiler, ezilen Kürt halkı her geçen gün gelişip güçleniyor, eylem içinde bilinçleniyor ve yetkinleşiyor.

Devrimin maddi temelleri ne denli olgun olursa olsun, devrimin toplumsal gücü ne kadar hazır olursa olsun, uzlaşmacı sosyalistler, devrim için ciddi bir yönelim içine girmeyeceklerdir.

Onlar işçi sınıfının halk kitlelerini kendi etrafında birleştirecek, onlara ve devrime önderlik edecek kadar gelişkin olduğunu, bunun için yeterli bir mücadele kapasitesine ve potansiyeline sahip olduğunu düşünmüyorlar.

Bu oportünist ve reformist unsurların bazılarının politik mücadelede “tecrübeli” olması, üstlendikleri uzlaşmacı çizgiyi değiştiriyor. Onlar bütün tecrübelerini ve tüm yeteneklerini kitleleri oyalamak için kullanıyorlar.

Bu, şu anlama gelir ki, halk yığınları bu tecrübeli uzlaşmacı sosyalistlerden bağını koparmadan, onların dışında gelişen gerçek devrimci hareket içinde yer almadan başarıya ulaşamazlar.

Yıllarca süren devrimci sınıf mücadelesinin en ileri, en iyi yönlerini ve devrimci geleneklerini sürdürenler, gerçek proleter devrimci güçlerdir ve her gün sokakta savaşıyor, proletaryanın kurtuluşu davasına tüm içtenliğiyle güvenen işçiler, emekçiler, kadınlar ve gençlerdir, devrimci kitlelerdir.

Eski toplumda devrimci bir fırtına gibi esenler bu cesur insanlardır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

23 Mayıs-6 Haziran 2012

Sayı: 211

SONUÇ ALANA DEK

Proletaryayla kapitalistler arasındaki çatışma, sınıfların varlığına bağlı olarak kaçınılmazdır. Bu çatışma, karşıt sınıflar arasındaki bir “sosyal sözleşme”yle sınıflar arasında sağlanması düşünülen bir “denge”yle önlenemez. Sınıf savaşımı, taraflardan birinin kesin zaferine dek sürer.

Kaçınılmaz çatışma, Latin Amerika'da 89 sonrası, gerilla hareketleriyle, egemen güçler arasında yapılan “barış” a karşı devam etti. Sınıf çatışması, sokak savaşlarına ve ayaklanmalarına dönüştü.

90 sonrası, sosyalist ülkelerde gerçekleşen karşı-devrimlere ve bunun yarattığı ortama rağmen, Latin Amerika'da ve dünyanın başka bölgelerinde sınıf savaşımı keskinleşerek sürdü. Uluslararası burjuvazinin tüm baskıları ve beklentileri boşa çıktı. Ezilen ve sömürülen kitlelerle, sömürücü sınıf arasındaki tarihsel olarak kaçınılmaz olan çatışmalar Ortadoğu'da devrime yol açarken, Avrupa ve Amerika'da ise isyan ve ayaklanmalarla derinleşiyor.

Bizde de 89 sonrası, burjuvaziyle çeşitli sol çevreler arasında belirli bir anlaşmaya dayanmayan bir uzlaşma sağlandı. Yılların “illegal” partileri küçük burjuva devrimci örgütler “yasallık” kazandı. Ancak sınıflar mücadelesi, bu durumdan olumsuz olarak etkilenmediği gibi bu yıllarda en yüksek düzeyine çıktı.

Şu gerçeğin altını çizmek gerekir: Sınıflar savaşımı her zaman yükselmez, her zaman kabarmaz; bazen geriler ya da zayıflar fakat bu durum sınıflar çatışmasının tarihsel kaçınılmazlığını ortadan kaldırmaz. Sınıf çatışması bu ya da şu etkene bağlı olarak çok ya da az düzeyde düşüş gösterse de, temelindeki sınıf karşıtlığına ve bu karşıtlığın gelişimine bağlı olarak yeniden şiddetlenir.

Sınıf çatışması egemen sınıfın halkların mücadelesinin baskısıyla vermek zorunda kaldığı ödünlere de sona ermez; ödünlere sınıf mücadelesinin devrim doğrultusunda ilerlemesinin yan sonuçları olduğu gibi ne kalıcıdır ne de emekçi kitlelerin temel sorunlarını çö-

zebilir. Egemen güçler ya güçler dengesi kendi lehlerine değişir değişmez ya da başka önlemlerle verilen ödünleri etkisiz duruma getirirler.

Sosyal reformistlerin peşinde koştuğu modası geçmiş burjuva “demokratik düzen”in uygulandığı ülkelerde sınıf savaşımı zayıflamamış tersine güçlenerek, keskinleşerek zorunlu sonuçlarına doğru ilerlemiştir. Sınıfları yaratan ekonomik koşullar var oldukça bu temele bağlı olarak sınıflar ve sınıf savaşları da olacaktır.

Emekçi sınıflara süslenerek önerilen “demokratik düzen” örneğin sanıldığı gibi militarizme karşı mücadelenin bir zemini değildir ve olmamıştır. Militarizm sermayenin, büyük mülkiyetin varlığına bağlıdır ve ancak büyük kapitalist mülkiyet toplumsal mülkiyete dönüşürdüğünde ortadan kalkar. Maddi, ekonomik temeli ortadan kalktığı zaman, savaşlar da sona erer.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler tarafından devrilmediği sürece, burjuvazi egemenliğini her politik biçim altında sürdürür. Egemenliğine, gücüne dayanarak politik sürece sürekli müdahale eder.

Ücretli-emekle sermaye arasındaki mücadelenin ve mücadele tarihinin ve emekçi sınıfın devrimci mücadele deneyimleri bize göstermiştir ki, işçi sınıfı ortaya çıkan geçici lehte durumlara güvenerek savaşımını gevşetip zayıflatmamalı. Kesin zafere dek mücadelesini devam ettirmelidir.

Devrimin zaferi, bir dizi çarpışma, isyan ve ayaklanma gerektirir. Bugüne dek gerçekleşen olaylar ve mücadeleler bize henüz devrimi vermez fakat hepsi devrimi oluşturur ve olgunlaştırır. Devrimin başarıya ulaşması belirleyici savaşımına bağlıdır. Her sınıf bilinçli işçi bu bilinçle davranmalıdır. Toplumun dönüşümü gibi köklü bir devrimin ısrarlı, girişken ve cesur olmayı gerektirdiği açıktır.

Küçük burjuva sosyalist hareketler, devrim için kitleleri isteklendireceklerine, devrim mücadelesinde karşımıza çıkacak zorluklarla, yığınların gözünü korkutmaya çalışıyorlar. Sadece bu topraklarda değil, her ülkede böyle davranırlar. Eğer onların düşüncesiyle hareket edilseydi, yirminci yüzyılın toplumsal devrimlerinin hiçbiri gerçekleşmezdi. Bu devrimler, proleterlerin ve proleter komünistlerin devrimci ateşliliği, yürekliliği ve girişkenliğiyle zafere ulaştı. Burada da aynı devrimci çizgi izlenmeli: Devrimci işçiler, devrimci kitleler ve devrimci öncüler; reformist ve oportünist gruplar, devrime ve devrimle birlikte karşımıza çıkacak zorlukları öne sürerek karşımıza çıktıklarında söyleyeceğimiz şu olacaktır: Başlayalım, görelim. Proletarya karşısına çıkacak güçlükleri yenmeyi ve aşmayı göze alamazsa, hiçbir zaman kendi kurtuluşunu gerçekleştiremez.

Sınıflar ilişkisi öyle bir dönemece vardı ki, karşıt güçler bugünkü durumlarını uzun süre koruyamazlar. Sınıflar ilişkisi, güç ilişkisi, zorunlu olarak değişecektir. Çünkü burjuvazi, bugünkü sınıf ilişkilerinin nesnelliği çerçevesinde gerçek anlamda egemen değildir ve bu durum sürdükçe de egemen olamayacaktır. Bu yüzden var olan durumu değiştirmek, kendi egemenliğini engelsiz uygulamak, yani kitlelere tamamen boyun eğdirmek ve boyunduruk altında tutmak için saldırılarını en üst düzeye çıkarmaktan çekinmeyecektir. Emekçi kitleler de, devrim olmadan, iktidara gelmeden temel isteklerini, hedeflerini hiçbir zaman gerçekleştiremeyecekleri bilinciyle mücadeleyi daha ileri noktaya taşımak için çabalarını yoğunlaştırıyorlar. Taraflardan hiçbiri bulunduğu yerde duramaz. Ya biri ya diğeri karşısındakinin üstüne yürüyecektir. Bu açıdan, emekçi ve sömürülen kitleler kendi hareketlerinin durumunu korumak yerine daha ileriye gitmek zorundadırlar.

Oysa küçük burjuva uzlaşmacı gruplar tam bir yönelimsizlik ve hedefsizlik içindeler. Bu nedenle olayların günlük akışı tarafından sürükleniyorlar. Devrimci bir yönelim ve hedef olmadan mücadelede etkin olunamaz ve istenilen sonuçlar alınamaz. İleri, açık, kesin bir hedefin yoksa ne denli büyük bir halk gücüne sahip olursan ol, yine etkin bir duruma gelemezsin.

Güncel, ileri, somut hedef ve yönelim iktidarın devrim yoluyla alınmasıdır. İktidar eğer halkın elinde değilse söylediği hiçbir şeyi gerçekleştiremez.

İşçi sınıfı partisi programında ifade ettiği devrimci hedefleri ancak eline geçireceği iktidara dayanarak hayata geçirebilir. Bu yüzden, işçilerin devrimci partisi iktidara geleceğini açıklamak durumundadır. Partinin iktidarı almak için ortaya koyacağı ısrarlı mücadele tavrı emekçilerin bu partiyi ciddiye almalarının koşuludur. İktidarı alma istek ve kararlılığı olmayan bir partiyi kitleler neden önemsesin ki?

Koşulların, durumların ortaya çıkardığı olanaklar devrimi gerçekleştirmek, iktidarı almak için her zaman yeterli olmayabilir. Fakat devrimin gerçek güçleri her olanağı, burjuvazinin içine girdi tüm zorlukları, krizleri vb. burjuvaziyi devirmek, işçi sınıfını, emekçileri iktidara getirmek için kullanırlar. Eğer orta yerde devrim, iktidar perspektifi yoksa en uygun olanaklar ve durumlar bile devrime dönüştürülmeden, boş yere harcanmış olur. Bizim uzlaşmacı sosyalistlerimizin durumu budur. Olayları, olguları, olanakları devrim yönünde değerlendirmeden berrak bir iktidar bilincine sahip olmadan oradan oraya sürüklenip duruyorlar.

Toplumsal ve politik durumun, sınıflar ilişkisinin genel çizgilerini çizmek gerekirse, bu belirlemede bulunabiliriz. Tekelci burjuva sınıf ve devlet egemenlik sistemi, gerek kapitalist toplumun keskinleşen iç çelişkileri sonucu ve gerekse şiddetlenen sınıf çatışmaları sonucu zayıf düşmüştür. Buna karşın, işçi sınıfının, emekçi kitlelerin, Kürt halkının, devrimci gençliğin devrimci mücadelesi ve hareketi gözle görülür bir gelişme, büyüme ve güçlenme içindedir. Kitlelerin devrimci hareketi gelip nitel sıçrama, devrim noktasına dayanmıştır.

Burada bütün mesele, toplumsal olaylara işçi sınıfı açısından, devrimci sınıfın tarihsel görevleri açısından bakmaktır. İşte o zaman devrimin oluşmuş olan gerçek koşullarının, bu koşulları devrime dönüştürme görevini bizlere verdiğini net biçimde görürüz.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

6-10 Haziran 2012

Sayı: 212

İŞÇİ SINIFININ DAHA ETKİN OLMASI

Dünyayı saran devrimci dalganın kabarıışı, devrimci hareketleri buldukları yerden daha ileriye götürüyor. Fakat bu devrimci gelişme tüm yönleriyle anlaşılmiş değil. Bu öylesine bir etki gücüne sahip ki, dünya burjuvazisi, kartopu gibi büyüyen dünya devriminin ilerlemesini durdurmada güçsüz kalmıştır. Ve çökmekte olan her gerici sınıfın yaptığını yapıyor; daha etkin ve daha yoğun şiddete başvuruyor. Burjuva gerici şiddet ise çatışmayı keskinleştirmekten ve üst biçimler almasını sağlamaktan başka bir şeye yol açmıyor. Dünya çapındaki çatışmaların, küresel iç savaşın ilk sonuçları ne olursa olsun, hareket, dünya devrimi yolunda şimdiden ileri bir konum edinmiştir.

Leninist Parti, eski dünyayı devirecek bir hareketin, devrimci bir dalganın uzun süredir başladığını biliyor ve bunu hızlandırmak için savaşım veriyor. Parti, rotasını uzlaşmaz bir biçimde devrime doğru çizmiştir.

Proleter sınıfın gerçek devrimci partisi, mücadelenin her alanında, ısrarla devrimci görüşleri savundu; yeni insanları devrimci marksist düşünceyle eğitti. Devrimci komünist partinin görüşleri, tezleri, politikaları ve taktikleri, kitleleri başarıya götürecek devrimci bir çizgi çizdi. Devrimci politikanın, devrimci mücadelenin bir ifadesi olan Parti'nin sloganları, şimdi geniş yığınların dikkatini çekiyor ve gün gün yeni insanlar tarafından benimseniyor, maddi bir güce, yaşamı değiştirme gücü durumuna geliyor.

Yıllarca mücadele eden, bugün sonuç alıcı bir konumda bulunan devrimci hareket sınırlı, yüzeysel, basit bir hareket değil, tarihsel bir harekettir. Bir tarihsel dönemi sona erdirip, yeni bir tarihsel döneme geçmeyi hedefleyen bir hareket. Bir süre önce, çeşitli ülkelerde, sosyalist, komünist hareketler gerileme içine girerken, buradaki gerçek devrimci hareket ise en büyük ilerleme ve gelişme içine girmiştir. Bu anlamda, dünya devrimci hareketler tarihi açısından ileri bir rol oynamıştır, ileri bir konum edinmiştir. Kitlelerin toplumsal ha-

reketine öncülük eden proletarya ve devrimci proleter partinin bu dönem yaptığı tüm girişimler, tarihsel öncülük niteliğindedir.

Egemenlerin giriştiği her saldırı, devrimci mücadeleyi her koşulda, kesintisiz olarak sürdüren örgütlü devrimci güçler tarafından başarısızlığa uğratılmıştır. Tekelci kapitalist sınıfın yeni saldırı dalgası da aynı sonuca uğradı. İşçi sınıfı ve halk kitleleri bu savaşımdan güçlenerek çıkıyor. Hareket ve savaşım sadece güçlenmekle kalmamış, aynı zamanda yeni bir ivme kazanmıştır.

Sürekli saldırı ve baskı altında olmalarına karşın, devrimci kitleler savaşımları devam ettirme gücünü göstermiştir. Devrimi bu güçler yapacaktır. Devrimin güçleri az çok tüm kentlerde varlığını çeşitli eylemlerle gösteriyor. Devrimci mücadele milyonların mücadelesi haline gelene dek, hareket uzun bir yol aldı. Hareket her ülkede farklı biçim ve yollarla bu süreci yaşıyor. Ama bir kez kapitalistlerin egemenliğini devrilecek bir noktaya ulaştı mı, burada örgütlü öncü güçlerin yapacağı şey, yığınların devrimci hareketini zafere taşımaktır.

Nasıl bir politik çizgi, nasıl bir hareket bizi buraya götürür? Bu çok basit ve açık soru, devrimci marksizmle, oportünizm arasında ayrımı ortaya koyuyor. Yığınların yaşamsal istemlerini ifade etmek yetmiyor. Bu istemlerin nasıl gerçekleşeceğine de yanıt verilmelidir. Buna yanıt vermek, kitlelerin toplumsal hareketinin başarıya kavuşması için temel önemdedir. Yanıtı kitleler pratikte veriyorlar: Devrimci gösterilerle. Daha bütünlüklü söylemek gerekirse, çatışmalarla, ayaklanmayla, devrimle. O halde devrimci kitle gösterilerini desteklemek, güçlendirmek ve ileri götürmek günün gerektirdiği devrimci politik görevdir. Halkın temel istekleri bugünkü toplumsal sistemin içinde değil, ötesinde, eski düzenin yıkılması ve toplumun yeniden örgütlenmesiyle gerçek olur.

Küçük burjuva uzlaşmacı hareketlerin tüm geri, uzlaşmacı ve hatalı görüş ve müdahalelerine rağmen kitleler, devrimci yönde ilerleyerek hareketi bir bütün olarak ileriye göturdüler. Devrimci hareket bütün engellemelere karşın, gelişme gösteriyor. Önemli olan da budur. İşçilerin, halk yığınlarının devrimci eğilim içinde olması, devrimci olana yönelmesi ve büyük bir heyecanla ileriye atılması karşısında uzlaşmacı görüşler iflas etmiştir. Hareketin devrimci mücadele yolunda ilerlemesi, reformist yolu savunanlara bir yanıtıdır.

Hareketin devrimci mücadele çizgisinde yürümesi, gelip geçici ve bir anlık değildir. Hareketin devrimci niteliği, uzun süreli savaşımdan geçerek şekillenmiştir. Faşist devlet terörüne, sermayenin despotluğuna karşı savaşım vermek, buradaki halk kitlelerine ve Kürt halkına çok şey öğretmiştir. Şimdiye değin öğrendikleriyle gelecek-

teki mücadeleyi biçimlendirecektir. Böyle bir yerde reformist görüşler emekçiler üzerinde istenilen etkiyi yaratamaz. Bırakalım reformist etkiyi yaratmayı, her devrimci gösteri, çatışma, eylem yığınlar üzerindeki devrimci etkiyi biraz daha güçlendiriyor ve hareketi bulunduğundan daha ileriye taşıyor. Politik ve toplumsal koşullar, işçi sınıfına ve emekçilere daha etkin olma olanağını veriyor. Ortaya çıkan olanakları devrim yönünde en iyi biçimde değerlendirme bilinci, kararlılığı ve deneyimi vardır.

Proleter hareket, sınıf savaşımında daha etkin bir rol oynayacak teorik ve politik donanımına sahiptir. Proletaryanın enternasyonal mücadelesinin bilgisini savaşımında bir dayanak olarak kullanıyor. Karşı karşıya geldiği yeni sorunları çözümlerken, uluslararası deneyimlerden yararlanıyor. Enternasyonal deneyimlerinin bilgisiyle bir iç içelik var. Bütün bu mücadeleleri öğrenmiş olmak proleter hareketi, savaşımında güçlü durumu getiriyor.

İşçi sınıfı hareketi ve işçi sınıfı partisi etkin bir rol oynayacak bir gelişim göstermiştir. Uzun süreli mücadelede, savaşımın bütün biçimlerini uygulamış olmak ve örgütlü çalışmanın her alanında bulunmak, kitlelere ve devrime önderlik etmede ona, gerçek devrimci bir konum kazandırmıştır.

Devrimci işçi sınıfı hareketinin, sınıf savaşımında tuttuğu yer ve etkin rolü bir gerçektir, bir olgudur.

Tekelci burjuva sınıf, büyümeye devam eden işçilerin ve kitlelerin toplumsal hareketini nasıl durduracaktır. Bugüne kadar devrimci mücadelenin ve devrimci hareketin önüne askeri faşist darbelerle geçmeye çalıştı. Buna rağmen, faşizme ve sermayeye karşı mücadele, faşist terör altında devam etti. Bugün ise devrim mücadelesi büyük halk kitlelerinin katıldığı bir mücadeleye dönüştü. Kabaran devrim dalgasını kırmak için, önüne konan her burjuva engel, hemen aşıyor. Egemen sınıfın daha büyük bir kuvvet ve şiddeti harekete geçirmesi ise, kitlelerin daha aktif eylemleriyle yanıtlanıyor. Karşılarına çıkan zorluklar ve engeller ne olursa olsun, emekçi ve sömürülen yığınlar, büyük tarihsel devrimci kavgayı sonuna dek götürecek bilinç ve azme sahiptir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
20 Haziran-4 Temmuz 2012
Sayı: 213

DOĞRUDAN DEVRİMCİ MÜCADELE

Bu topraklarda sınıf mücadelesi, kitlelerin mücadelesi, burjuvazinin egemenliğine karşı doğrudan mücadele, yani devrimci mücadele biçiminde sürüyor. Emekçi kitleler yalnızca bir istekler listesi ortaya koymuyorlar, kendi isteklerini, hedeflerini kendileri gerçekleştirmek için doğrudan eylemlere başvuruyorlar.

Dünya devrimi, kapitalist dünyada son yıllarda yükselen ve artan isyan, ayaklanma ve devrimlerle hızla olgunlaşıyor. Emperyalist kapitalist sistem eylemlerle sarsılıyor, alt üst oluyor, çatırıyor. Her ülkede emekçilerin, gençliğin doğrudan devrimci eylemleri için güçlü zeminler oluşuyor.

Bizde çeşitli küçük burjuva hareketler egemenlere karşı doğrudan mücadelelere katıldılar. Fakat bunu iktidarı alma düzeyine dek götürmediler. Politik mücadele “muhalefet” çizgisini aşmadı. Mücadele biçimi burjuva iktidarı yıkıp onun yerine emekçilerin devrimci iktidarını koymazsa, kitle hareketi yarı yolda kalır. Bu, uzlaşmacı sosyalist hareketin en kilit ve en belirleyici noktasıdır. Bu politika aşılmadan ne denli doğrudan mücadele yürütülürse yürütülsün, istenilen sonucu vermez.

Yeni bir tarihsel dönemin önündeyken, önceki süreçteki olayları irdelemek, gözden geçirmek, hataları ve eksiklikleri eleştirmek daha açık olarak gündeme gelir. Buradan çıkan sonuçla yeni adımlar atılmalı ve bu tam bir devrimci anlayışla yapılmalı.

Süreci karşılamak için daha devrimci politika, daha devrimci taktik, daha devrimci siyasi mücadele zorunlu. Dünyayı yeniden kurmak istiyoruz. Yapılanlar ve oluşturulanlar bu hedefe varmamıza yetmiyor. Yeni mevzileri, yeni örgütlenme ve yeni mücadele örnekleri yaratmalı.

Yeni mücadele örneklerini yaratacak kitleleri, burjuva egemenliğine karşı verilen açık mücadele içinde dönüşüme uğradılar. Bugün devrimci bir kitle hareketi ortaya çıkmışsa, yıllarca süren açık kapışmanın sonucudur. Yığınlar kendi örgütlenmeleri ve sokaktaki kendi eylemleriyle inisiyatiflerini geliştiriyorlar. Yığınsal devrimci

mücadeleyle büyük bir kitle enerjisi ortaya çıktı ve büyük bir halk gücü oluştu.

Sınıflar çatışması öyle bir momentte ki, burada uzun süre kalınamaz. Ya daha ileriye, devrime varılacak ya da ulaşılan noktanın gerisine düşülecek. Yoğun mücadelenin olduğu bir yerde, durum her an değişebilir. Olayları, olguları kendi içi bağıntıları, hareketleri ve değişimleri halinde ele almalıyız. Olaylar yavaş ilerlemiyor. Gelişmeler çok hızlı gerçekleşiyor. Sonuç almak için, emekçi hareketinin, devrimci güçlerin elini çabuk tutması gerekiyor.

Çok açıktır ki, devrimci bir iktidar hedefi olmadan ve iktidara gelme görevi varolan şartlar içinde günün öne çıkan bir görevi olarak görülmeden, daha ileriye gidilemez ve bu yönde ciddi bir hazırlık yapılamaz. Kitleleri derinden etkileyen ve daha ileri momentlere ulaşmalarını sağlayan etken, toplumun köklü dönüşümü, koşulların değişmesi, istek ve arzularının gerçekleşeceği koşulların oluşması. Buraya ancak devrimci iktidarla varılacaktır.

Devrimci kitlelerin, sömürücü azınlığa karşı giriştiği ve yıllarca süren açık ve doğrudan eylemlerinin çok önemli bir etkisi -ki asıl burası önemli- geniş kitleleri uyandırması ve daha kısa sürede mücadeleye çekmesidir. Devrimci eylemlerin kitlelerin üzerindeki devrimcileştirici etkisi ve hızlandırıcı rolü çok açık. Bu etkinin nasıl bir gelişmeye yol açtığı çok iyi biliniyor.

Tekelci sermaye ve faşist devlete karşı, başlangıçta, bir grup devrimcinin giriştiği, sınırlı olan doğrudan devrimci eylemler, gitgide geniş kitlelerin katıldığı eylemlere dönüştü. Açık, doğrudan, devrimci eylemler Türkiye ve Kürdistan'da milyonların kesintisiz süren büyük tarihsel gelişimleridir ve gelişmesi hedefe varmamızı kısaltmıştır.

Kesintisiz olarak sürdürülen ve kitlesel boyut kazanan yığınların ısrarlı, kararlı açık devrimci mücadelesinin kaçınılmaz bir sonucu, güçler dengesinin, emekçiler, sömürülen ve ezilenler lehine değişmeye başlamasıdır. Bu değişimle birlikte, burjuva sistem çok ciddi ve derin bir krize girmiştir. Devrimci kriz ise emekçi ve sömürülenlerin yararına. Halk kitleleri ortaya çıkan uygun politik ve toplumsal ortamdan yararlanıp, isteklerini ve özlemlerini gerçekleştirme yönünde daha ileri adımlar atabilir. Devrimci ortam, kitlelere zafere ulaşmaları için büyük olanaklar sunuyor. Halk yığınlarının istekleri ve arzuları devrimin zaferiyle gerçek olacaktır.

Dünyanın en baskıcı, ezici, katliamcı politik, toplumsal düzenlemelerinden birine karşı savaşmak, böylesine militarist ve faşist bir güçle mücadele etmek, bu kavgayı yürütenleri güçlendirmiş ve yet-

kinleştirmiştir. Bu denli zor ve ağır koşullarda mücadele eden devrimci kitleler bu cesur ve yiğit davranışı gösteren halklar, bu büyük savaşımı zafere götürececek bilinç, ısrar ve enerjiye sahip olduklarını ortaya koymuşlardır.

Tekelci sermaye ve faşist devlet işçi sınıfının ve halkların devrime doğrudan bu coşkunu gidişini durdurabilir mi? Bugüne dek durduramamıştır. Egemenliğini ve ayrıcalıklarını korumak ve sürdürmek için burjuvazinin yapmadığı ve göze almadığı baskı ve zorbalık yoktur. Halk yığınlarının gelişen devrimci hareketini ezmek ya da bastırmak için uyguladığı şiddeti en iğrenç düzeye vardirmiştir. Yine de emekçi kitlelerin o büyük devrim yürüyüşünü durduramamıştır. Devrimci mücadele her koşul altında devam etmiştir.

Tekelci sermaye ve onların devlet güçleri, işçilerin ve halkların bugün daha da güçlenen ve büyük bir hızla gelişen toplumsal hareketini ezmek için göze alamayacakları zorbalık ve despotluk yoktur. Fakat ne yaparsa yapsın, karşısında en çetin süreçlerden geçerek gelmiş, deneyimli, devrimci savaşı sürdürebilen devrimci emekçiler ve halklar var. Karşısında kendi mücadele tarihinden dersler, sonuçlar çıkarmış ve yenmeyi öğrenmiş olan kitleler var. Böyle bir yerde her burjuva saldırısı ve şiddeti, devrimci kitlelerden sert ve güçlü bir pratik yanıt alır.

Emekçilerin toplumsal hareketi, kurulu sosyal düzeni alt üst edecek, ileri bir gelişme aşamasına ulaşmıştır. Sınıflar mücadelesinin bugünkü düzeyini ve gereksinmelerini karşılayacak adımlar atılmamıştır. Ortaya çıkan yeni sosyal ve politik olayları ve koşulları teorik olarak çözümleyerek, izlemesi gereken politik mücadele çizgisini belirleyemeyenler, mücadelenin gerisinde kaldıkları gibi, kitlelerin toplumsal hareketinin gelişmesinin önünde de engel oluştururlar.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

4-8 Temmuz 2012

Sayı: 214

EMEKÇİLERİN BİLİNÇLİ HAREKETİ

Ezilen ve sömürülen kitleler, kendi koşullarının farkında. Ve bu koşulların değişmesinin gerekliliği, zorunluluğu bilinciyle hareket ediyorlar. Tekelci kapitalist düzene karşı gelişen yığımsal eylemlerin ve eylemcilerin sayısının sürekli artması bunun en ikna edici kanıtıdır.

Emekçilerin yaşadıkları koşulların bilincine varması, dünyada yükselen isyanlar, ayaklanmalar, toplumsal devrimler, yani dünya devriminin gelişimi, kısacası dünya koşulları tarafından belirleniyor. Sosyalizmin dünyadaki gücünün emekçilerin görüşlerini ve toplumsal hareketini nasıl etkilediği göz önüne alınmadan emekçi yığınlarının bilincinin gelişme düzeyi anlaşılabilir.

Emekçi ve sömürülen kitlelerin büyük devrimci dalgasının oluşması on yıllara malolan devrimci mücadeleye dayanıyor. Bugünkü ileri düzeye, büyük alt üst oluşlarla gelindi. Buradan daha ileri gitmek için, yığınlarda büyük bir azim, şevk ve istek var. Fakat işçiler, emekçiler adına ezilenler adına hareket ettiğini söyleyen politik hareketlerin çoğunluğunda, toplumsal hareketi daha ileriye götürme perspektifi, istek ve politikası yok. Onlar bahar aylarında tam bir isyan ve başkaldırı içinde olan kitlelerin pratiğinin devrimci anlamını ortaya koyabilmiş değiller. Büyük halk kitleleri gücünü ve enerjisini ortaya koymuştur. Burada eleştirilmesi gereken “muhalafet” çizgisini aşmayan uzlaşmacı sosyalist hareketlerdir.

Yığınlar dövüşüyor, mücadele şiddetleniyor, isyanlar, ayaklanmalar genel bir biçim kazanıyor, devrimci kriz derinleşiyor ama, uzlaşmacı hareketlerin süreci karşılayacak açık bir politikaları yok. Sistem toplumsal olaylarla temellerinden sarsılırken, onlar doğmuş olan durumu devrime çevirecek bir anlayışa sahip değil.

Halk kitlelerinin eylemlerinin, sınıf çatışmalarının, proletaryanın önderliğindeki emekçilerin, toplumsal hareketiyle zafere ulaşacağına güvenleri yok. İşçilerin ve tüm devrimci kitlelerin ortak mücadelesiyle özgür bir ortam yaratacağına güven duymuyorlar. Kendilerine

güvenleri yok, fakat proletarya hareketinin devrimci ve dönüştürücü gücüne de güven göstermiyorlar.

Onların bu durumları ve gerçek toplumsal karakterleri halen onların etkisinde olan kitlelere anlatılmalı. Yani yığınlar onlara ne denli destek verirse versin, kendilerini destekleyen kitlelerin isteklerini ve beklentilerini karşılayacak devrimci bir bakış açısına sahip değiller.

Dikkatimizi ve çalışmalarımızı esas olarak kitlelere, kitle hareketine ve eylemlerine yöneltmeliyiz. Yığinsal eylemler, mitingler ve gösteriler kitlelerin yaklaşmasını ve kaynaşmasını sağlıyor. Gerçek devrimci kitle gösterilerinde kitlelerin yaklaşma ve kaynaşması, tam bir bütünlük düzeyine varıyor. Yığınların yaklaşması, kaynaşması ve bütünleşmesi devrimin temel bir koşuludur.

Kitlelerin kendi aralarında kaynaşmaları için çok uğraşıldı, çaba gösterildi. Yığınların birbirine yaklaşmaları ve kaynaşmalarını diğer sokak gösterilerinin yanında, 1 Mayıs'ta bütün etkileyciliğiyle gördük. Bu saflaşma, kaynaşma ve kenetlenme burjuva güçlerle mücadele içinde sağlanmıştı ve ancak bu şeklide gerçekleşebilirdi. Kitle hareketleri, gelişmesi ve aldığı biçimler sıradan bir yaklaşımla anlaşılabilir. Yığınların toplumsal hareketi, devrimci bir bakış açısıyla, burjuvazinin devrilmesi ve emeğin iktidarı bakış açısıyla değerlendirilebilir.

Kapitalistler toplumsal kutbun bir ucunda, proletarya karşı ucunda yer alır. Sınıfların toplumsal kutuplaşmaları, yalnızca nesnel durumdan kaynaklanan “kendinden” saflaşma değil, sınıf mücadelesinin de sağladığı bir kamplaşmadır. İşçi sınıfının, emekçi kitlelerin hareketinin sistemi sarsması ve devrim yönünde ilerlemesi karşısında sermaye güçleri “düzen partisi” biçiminde davranıyorlar. Tekelci burjuvazi, şiddetlenen kapışmayı kazanmak için devlet iktidarını sürekli güçlendirirken, ittifak içinde emekçilere saldırırken, işçi ve emekçi halk kitleleri de egemen güçlere karşı sokakta, eylemde, mücadele birliğini sağlamak güçlendirmek ve perçinlemek için tutkulu bir coşkunlukla hareket ediyor.

Günlük olarak yaşanan ve kesintisiz duruma gelen çatışmalar, olaylar, olgular neyi gösteriyor? Tüm bunlar güncel devrimin olgularıdır. Toplumsal olaylar ve mücadeleler, işçi sınıfının büyük tarihsel rolüyle devrimle bağı içinde ele alınmazsa anlaşılabilir. Toplumsal kapışmalar sınıfsal anlamından, emekçilerin büyük amacıyla bağı dışında kavranamaz. Doğru sonuçlar çıkarmak için, toplumsal durumun ve mücadelelerin bir çözümlemesi yapılmalıdır.

İşçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının yoğunlaşan devrimci mücadelesi politik durumu büyük ölçüde değiştirmiştir. Tekelci güç-

ler, kendi aleyhine dönen politik durumu yeniden kendi lehine çeviremiyorlar. Ne düzenin ekonomik durumu buna izin veriyor ne de kitlelerin artan devrimci eylemleri. Tersine sistemin ekonomik krizi ve ekonomik çöküşü sürekli daha da derinleşiyor ve yıkıcı hale geliyor. İşçilerin ve emekçi halkların politik mücadelesi tam bir yükseliş içinde özcesi gelişmeler burjuva egemenliği sarsan zayıflatıcı ve alt üst edici yönde ilerliyor.

Sistemin derinleşen krizinden işçilerin emekçilerin devrimci iktidarından, emeğin iktidarından başka çıkış yolu yoktur. Uzun zaman önce sosyo-ekonomik ve politik gelişmelerden çıkardığımız bu devrimci sonuç her gün olup biten olaylar tarafından doğrulanmış ve gerçekleşmesini ivedileştirmiştir.

Devrimci çıkışı yapacak olan işçi sınıfı, emekçi kitlelerle birlikte büyük bir dönüşüm içindedir. Yoğun devrimci mücadelelerden geçen devrimin öznesi, bütün bu sürecin sonunda, tarihi görevini yerine getirecek bir konum kazanmıştır. Bugün yığınsal savaşımın etkin, en büyük ve ateşli gücü devrimcileşmiş, dönüşüme uğramış olan dünün sıradan kitleleridir. Oportünist sosyalistler koşullarda bir değişimin yaşanmadığını durmadan söylerler fakat halk kitlelerindeki değişimi göremiyorlar.

Her yeni eylem, her yeni toplumsal olay ve çatışmayla sürekli olgunlaşan devrimci durum, yani egemenlerin eksisi gibi yönetememesi ve yönetilenlerin de eskisi gibi yönetilmek istememesi, emekçilere devrimci savaşımı daha ileriye götürmeleri halinde, zafer olanağı sunuyor. Bu olanaklardan ve araçlardan, devrimci bir anlayışla sonuna dek yararlanabilecek miyiz? Asıl sorun ve asıl görev bu.

Devrimci kriz koşullarında reformist politika ve çizgi zorunlu olarak çöker. Devrimin güncellik kazandığı, açık kapışmanın öne çıktığı ve belirleyici olduğu bir süreçte, devrimci mücadele yolu dışında başka bir yönelik etkili olmaz ve sonuç alamaz.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
18 Temmuz-1 Ağustos 2012
Sayı: 215

OLAYLAR DEVİRİM YÖNÜNDE İLERLİYOR

Marksist taktiğin en sağlam dayanağı ve ölçütü olgulara dayanmasıdır. Genel ayaklanmaya gidişi olgular temelinde açıklanmalıdır. Olguların nesnel bir değerlendirilmesi politik ve toplumsal süreci anlamak için büyük önem taşıyor. Olgular ve olaylar devrim yönünde ilerliyor. Son yıllarda toplumu sarsıcı toplumsal olaylar (çatışma, isyan, sınırlı ayaklanmalar) çoğunu yaşadık. Önümüzdeki günlerde daha fazlası yaşanacaktır.

Türkiye ve Kürdistan'da her gün çok sayıda eylem gerçekleşiyor. Halklar yoğun eylemlilik, mücadele, hareket içinde. Sorunlar çelişki ve çatışmalar genel bir ayaklanmayı dayatmış durumda. Sorunlar ve çelişkiler bir ayaklanmayla ve ayaklanmanın yol açtığı bir devrimle çözümlenip aşılabilir. Birleşik ve genel halk ayaklanması tekelci kapitalist düzenin en zayıf halkasıdır. Ayaklanma halkasından yakalarsak, tüm zinciri yakalamış oluruz. Bu yolla politik sürece yön vermiş oluruz.

Bugünkü koşullarda sürece ancak bir ayaklanmayla müdahale edebiliriz. Son dönemde ortaya çıkan toplumsal olar da bunu gösteriyor.

Her büyük tarihsel olay gerçekleştiğinde, girişimcileri için riskler de içerir. Risklerini göze alamayanlar, giriştikleri devrimci eylemin sonuçlarından sorumlu olmak istemeyenler devrimci halk ayaklanması gibi büyük bir tarihi olayı gerçekleştiremezler. Özel sonuçları ne olursa olsun, bir halk ayaklanması, emekçilerin kurtuluşu için ileri bir adım, mücadele mevzisi ve bir kalkış noktasıdır. Çok büyük bir özveri gerektirdiği ve daha ağır bedel ödemeyi gerektirdiği için ayaklanmadan geri duranlar, neden şöyle düşünmüyorlar; bugüne dek, genel bir ayaklanma gerçekleşmediği için tarih çok uzun, sancılı ve ağır bedeller gerektirmiştir. Bu sürecin daha az sancılı ve daha fazla acı çekmeden sonuçlanması için devrimci ayaklanma başvurulması gereken zorunlu bir araçtır. Tekelci kapitalist düzeni yıkmamanın en kısa ve en köklü yoludur.

Tarihsel koşullar ve dünyadaki sosyal politik gelişmeler devrimi dayatmışsa ve devrim için ayaklanma bir zorunluluk olmuşsa sonuçlarını düşünerek, bundan uzak kalanlar çok şey yitirirler. En başta halk yığınlarının güveninin yitirirler. Devrimci bir eylemin dışında tuttukları için kadrolarını çürütür ve yitirirler. Tekrar bir ayaklanma durumunun ortaya çıkması için, bazen uzun yıllar gerekeceği için, emekçilerin kurtuluş yolunda büyük bir zaman yitirmiş olurlar.

Ayaklanmaya girişecek olan halk kitleleridir. O halde halkın bu açıdan, durumunun bütün nesneliliğiyle açıklığa kavuşturulması gerekiyor. Bütün sosyal pratik, toplumsal olaylar ve olgular, Türkiye ve Kürdistan halklarının bir ayaklanma ve devrim yolunda büyük bir olgunlaşma gösterdiğini kanıtıyor. İşçi sınıf ve halklar kırk yıldan fazla bir süredir, tekelci güçler ve onların devlet iktidarıyla açık ve şiddetli bir kavgaya tutuşmamış olsaydı, bu zaman içinde, mücadelenin bütün biçimlerini ve örgütlenmenin her alanını başarılı bir biçimde kullanmamış olsaydı, kitlelerin politik öncüsü, her koşul ve durumda devrimci çıkarları savunmamış ve bunun için çok ağır bedelleri ödemeyi göze almamış olsaydı; yıllarca süren iç savaştan geçerek yetkinleşmemiş olsaydı; kısacası devrimci mücadelenin büyük teorik, pratik birikimine ve deneyimine sahip olmasaydı, kitlelerin toplumsal hareketi ve savaşımı bir ayaklanma için bu denli olgunlaşmazdı.

Politik aygıtın uyguladığı baskı, katliam, faşist terör, kitlelerin, tekelci kapitalist düzenin baskıcı doğasını daha iyi tanımasını sağladı. Bu yüzden tekelci kapitalist düzenin ve faşist devletin yıkılması gerektiği, halk yığınlarınca her geçen gün biraz daha kavranıyor. Bunda yıllardır faşizme ve sermayeye karşı mücadele veren devrimci hareketin büyük bir etkisi var. Tüm bunların etkisiyle halkların başkaldırısı gittikçe büyüyor.

Burjuvazinin örgütlenmiş, kurumsal güç ve şiddet aygıtı olan devlet, reformistlerin ileri sürdüğü gibi politik ve hukuksal düzenlemeyle ortadan kalkmaz; sadece aynı temeller üzerinde yeniden örgütlenmiş olur. Kapitalist politik aygıtı ele geçirmek oportünizmdir. Burjuva devlet ele geçirilmez, o yıkılır, paramparça edilir. Bir güç örgütü, ancak başka bir güç örgütü tarafından ortadan kaldırılır. Bu emekçi halk kitlelerinin devrimci gücüdür, güç örgütüdür. Halk ayaklanması ve ayaklanma güçleri bunun önemli bir aracıdır. Kapitalistleri, işçi sınıfı ve halk üzerinde bir baskı gücü olan burjuva devlet makinesini ayaklanma yoluyla yıkmak, geniş halk yığınları tarafından daha anlaşılır duruma geliyor.

Kapitalizmin emekçiler üzerindeki baskı ve sömürsünün artması, ekonomik kriz, büyüyen işsizlik, sefaletin derinleşmesi, halkın yaşam koşullarının kötüleşmesi, zorunlu olarak çelişkilerin keskinleşmesini ve şiddetlenen çatışmalara yol açar. Çatışmalar, iç savaşa ve ayaklanmaya varır. Her gerçek komünist, kapitalist gelişmenin bu yasalarını ve kaçınılmaz sonuçlarını göz önünde tutarak davranır. Kendisini iç savaşa ve ayaklanmaya hazırlamayan bir komünist partisi, sınıf savaşımının gelişimine ayak uyduramaz.

Devrim, tarihsel hareket tarafından dayatılmıştır. Burada bir ayaklanmaya girişmek için işçilerin, kitlelerin örgütlülük düzeyine bakılmaz. Devrim, devrimci sınıfın, halk kitlelerinin hazır olduğu zaman başlamıştır. Devrim için halkın örgütlü olmasını beklemek, devrimin dışında kalmak anlamına gelir. Devrim, halk kitleleri, devrim yapmayı göze aldığı ve devrimci enerjisini harekete geçirdiğinde gerçekleşir. Yeter ki, halk o sırada dünyanın en devrimci kitlesi olarak davransın.

Bu yönde büyük bir ilerleme sağlanmıştır. İç savaş tarihi buna tanıktır. Yalnızca tarihsel yönde değil, güncel olarak, canlı mücadele olarak da kitleler devrimi bir gelişme içinde. Tüm bahar günleri boyunca sergilenen ve ayaklanma düzeyine çıkan eylemler bunun en ikna edici kanıtıdır.

Diyalektik, olaylara çok yönlü bakmayı gerektirir. Kitlelerin örgütlü hareketine sadece bir yönüyle değil, başka yönlerine de bakmak gerekiyor. Sendikalar, işçilerin örgütlülüğünün ve gücünün tek ölçütü olarak görüldüğü için, sendikalı işçi sayısında büyük düşüşler görülmesini, sınıf mücadelesinde, proletaryanın durumunun zayıflaması olarak değerlendiriliyor. Aynı bakış açısı ve ölçüt kitle hareketinin diğer alanları için de kullanılıyor. Yığınların örgütlenmesi ve örgütlü hareket, yalnızca meslek birlikleriyle sınırlı tutulunca örgütlenmede tam bir sefaletin yaşandığı sonucuna varılıyor. Oysa, gerçekte, uzun bir zamandır başka bir gelişme yaşanıyor: Yaygın genel ve kesintisiz duruma gelen işçi hareketinin, kitle hareketinin örgütlü biçim alması. Kitle hareketi, miting, yürüyüş ve çeşitli etkinliklerle örgütlü bir biçim kazanıyor. Hareketin bu öğelerini örgütlü davranış dışında görmemeliyiz. Bu araçlar tam da kitle hareketine örgütlü bir biçim veriyor.

Öte yandan, tekelci güçlere ve faşist devlete karşı uzun bir iç savaş içinde olmak, emekçi kitleleri, kendi arasında kaynaştırdı ve bilinçle donattı. İşçi dayanışması, kitle dayanışması, kaynaşma ve bilinç, emekçilerin tüm eylemlerinde yansımaları buluyor. Sokak gösterileri ve diğer kitle eylemleri çok kısa sürede organize ediliyor ve

disiplinli olarak sürüyor. Büyük yığınsal eylemler, aynı anda birçok kentte yapılıyor. Bu başka biçimde, örgütlü bir harekettir, devrimci bir davranış biçimidir. Kitlelerin bu davranış tarzı genel halk ayaklanmasını, sendikaların ve diğer meslek örgütlerinin davranış biçimine göre daha olanaklı yapıyor ve bunun zeminlerini oluşturuyor.

Ayaklanma yolunda ortaya çıkan bu olgular doğru değerlendirilmelidir. Toplumsal olguların, devrimci olayların ayaklanmanın temel taşlarını nasıl döşediğini anlamak için gerçekten devrimci bir bakış açısına sahip olmak gerekiyor.

Türkiye ve Kürdistan'da süren şiddetli, yoğun ve büyük bir devrimci mücadele uzun bir dönemi kaplıyor. Bu kadar uzun ve bu kadar büyük devrimci bir savaşım yaşamış ve kitlelerde devrimci yönde bilinç değişimi oluşmuşsa bunun kesin sonuçları olacaktır. Halk kitleleri, politik ve toplumsal gelişmenin yönünü belirleyecek bir güç ve düzeye gelmiştir. Henüz sonuç alınmamıştır fakat hareket sonuç alana dek yoluna devam edecektir. Devrimci sonuçlar için çok uzun sürenin beklenmesi gerekmiyor; çünkü süreç sıçramalı, patlamalı ve yoğun devrimcidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

1-15 Ağustos 2012

Sayı: 216

ÇATIŞMANIN YOĞUNLAŞMASI

Devrime girişmek için “önce halkın çoğunluğu” diyenler biçimsel çoğunluk peşinden koşanlardır. Onlar, biçimsel çoğunluğu buluna dek, kitleleri burjuva diktatörlük altında günlük sorunlarla oyalamaya devam edeceklerdir. Devrimin gerçek koşulları ne denli oluşmuş olursa olsun, devrim yapmaya kararlı yığınlar eylemlerle bu yöndeki ısrarlarını ne kadar gösterirlerse gösterebilirler yine de devrim küçük burjuva hareketlere uzaktaki bir hedef olarak kalır.

Emekçi ve sömürülen kitleler, devrim yönünde kendi kurtuluşları yönünde ortaya koydukları devrimci savaşıma rağmen ve yıllarca süren devrimci pratikten sonra halen yığınların devrime hazır olmadıklarını ileri sürebiliyorlar. Durmadan gelişen işçi hareketini, kitle hareketini ve hareketin devrimci yönelimini algılayıp kavrayamadıkları ve çözümlememedikleri için kitlelere, en az, en zayıf ve en etkisiz mücadele çizgisini öneriyorlar. İşçi sınıfına, kitlelere, Kürt halkına ileri hedef göstermeleri için, kendilerinin ileride olmaları ve sağlam devrimci görüşlere sahip olmaları gerekiyor.

Proletaryanın mücadele görevlerini doğru olarak belirlemek için, hangi tarihsel uğrakta olduğumuz tüm açıklığıyla gözlerin önüne serilmelidir. Doğru taktik, doğru sloganlar saptamak için tarihsel uğrağın gerçek ve eksiksiz kavranışı gerekiyor. Tarihsel uğrak iki yönlü ele alınabilir: Nesnel olarak ve sınıf mücadelesinin gelişme düzeyiyle, devrimci öznenin geldiği yer açısından. Her iki yön şimdiye dek Leninist Parti tarafından ayrıntılı olarak açıklanmıştır. Mücadele sloganları, izlenecek politik taktik ve teorik çözümlemelerden çıkarılmıştır.

Küçük burjuva hareketlerin yapmadığı da budur. Tarihsel çerçevenin bir çizimini yapmadıkları için izledikleri politika ve sloganları kendi öznelliklerini yansıtıyor. Partinin dönemi tanımlayan görüş ve sloganları kitlelerin devrimci görevlerini ortaya koymalı ve hedefi göstermelidir.

İşçi sınıfı hedefini, amacını açıkça ortaya koymalıdır. Proletarya amacını açıkça belirterek geniş kitleleri etkiler, onları kazanır. İşçi sınıfının amacı emekçilerin kurtuluşunu gerçekleştirmek, ezilen ve sömürülen kitlelerin çıkarınadır. Bu yüzden, proletarya amacını açıkça belirterek halk yığınlarını burjuvaziye karşı savaşında birleştirir. K. Marks ve F. Engels'in Komünist Manifesto'da belirttikleri gibi:

“Komünistler, görüş ve niyetlerini gizlemeyi reddederler. Amaçlarına ancak bugüne kadarki tüm toplumsal düzenin zorla yıkılmasıyla ulaşabileceklerini açıkça bildirirler.”

Leninist Parti devrim için mücadele ediyor. Hedefine ancak bu yolla ulaşacağını açıkça ifade ediyor. Sadece bunu söylemekle yetinmeyip, devrimin güncel olduğunu da söylüyor. Devrimle sonuçlanacak ayaklanmanın önemi ve rolü üzerine ısrarla duruyor.

Tekelci burjuvazinin siyasal gücünü, devlet egemenlik sistemini yıkmak halk devriminin ön koşuludur. İşçi sınıfı, emekçi kitleler daha ileriye, toplumun devrimci dönüşümüne ancak bu engeli aşarak varabilirler. Amaç, net, açık, berrak olarak belirtilirken, amaca nasıl varılacağı da aynı biçimde anlaşılır şekilde gösterilmelidir. Bu görevin, en ilerinin değil günün görevi olduğu da ifade edilmelidir.

Kitlesellik, yaygınlık, süreklilik ve netlik yönünden önceki yığınsal eylemleri aşan eylemler yaşanıyor. Kitlelerin ve mücadelenin geldiği yer doğru anlaşılmalıdır. Hareket belirlenen devrimci görevleri yerine getirecek bir gelişme göstermiştir.

Sokak gösterileri ve çeşitli yığınsal etkinliklerle birlikte devrimci hareket hem güç kazandı, hem politik etkisi arttı, hem de geniş kitleler için çekim merkezi haline geldi. Tüm bu gelişmeler karşısında etkisiz kalan burjuvazi ve devlet iktidarı, elindeki her olanağı, her aracı, her yolla harekete geçirerek, devrimci kitleleri baskıyla durdurmaya çalışıyor.

Devrimci düşünceler, devrimci güçler, yığınların içinde derin kök saldığı içindir ki, on yıllardır hiç eksik olmayan sermayenin ve faşist devletin tüm terörüne karşın devrimci hareket etkisizleştirilememiştir. Emekçi kitle hareketi, devrimci güçlerin güçlerini sürekli beslemektedir.

Burjuvazi, kapitalist zorbalığı, faşist şiddeti yoğunlaştırarak emekçilerin yaşamını biraz daha ağırlaştırır ve çekilemez duruma getirirken, böylece eski sisteme karşı gelişecek genel halk ayaklanmasını daha da olgunlaştırmış, derinleştirmiş ve belirginleştirmiş oluyor. Çalışmayan azınlığın, çalışan çoğunluk üzerinde artan saldırıları, kitlesele işten çıkarmalar, ücretlerin düşürülmesi, artı-emeğin arttırılması, çalışanlara daha fazla işin dayatılması, sefaletin boyutlanması, buna karşın emekçiler yönünden gelen eylemlerin, isyan ve başkaldırıların devlet zoruyla bastırılması, sınıflar çatışmasını çok daha şiddetli hale getiriyor. Ezilen ve sömürülen sınıfların ayaklanması sınıflar mücadelesinin merkezi sorunu durumuna gelmiştir.

Burjuvazi kendi egemenliğini ve toplumsal sistemini yıkacak koşulları yaratmakla kalmıyor, eski sistemi yıkacak güçleri de kendisi ha-

zırlıyor ve birleştiriyor. Sermaye ekonomik sömürüsünü ve bundan ayrı olmayan politik baskısını toplumun geniş emekçi kesimlerine yöneltmiştir. Bu saldırıları yalnızca işçi sınıfı üzerinde uygulamakla kalmayıp, kent ve kırsal yoksullarına ve tüm emekçilerine yöneltmiştir. Kadınlara, gençlere, aydınlara, Kürt halkına, Alevilere yöneltmiştir. Böylece egemen güçler kapitalist düzenin ezdiği sömürdüğü tüm kitleleri kendisine karşı birleştiriyor. Bu güçler her gün sokakta, yollarda ve alanlardalar. Eylemde güçlerini bir araya getiriyorlar.

Eylemlerin vardığı düzey ve aldığı biçim görülmelidir. Sınıf mücadelesi iç savaş biçimini alarak devam ediyor. İç savaş, burjuvaziyle proletarya arasındaki en aşırı mücadeledir. Proletaryanın mücadeledeki aşırılığı bu sınıfın kendi sınıf konumundan kaynaklanıyor. Emekçi sınıf aşırı davranarak, yani devrimci konumuyla amacına varabilir. Pratikte, günlük mücadelede, canlı siyasal yaşamda, çalışan sınıf, oportünist sosyalistlerin politik çizgilerini aşıyor; bu sınırları aşarak başarılı olabilir.

Sınıf mücadelesi, sınıf mücadelesinin yüksek biçimi olan politik mücadele biçiminde sürüyor. Burada önemli olan sonucu kararlaştıracak politik biçimin devrimci içeriğidir. Toplumun köklü dönüşümü, emekçilerin kurtuluşu devrimci politik mücadeleyle gerçekleşir.

Devrimci sınıf partisi işçi sınıfının zafere ulaşmasının önkoşuludur. Sosyalizmin kurucuları Marks ve Engels gerçek bir işçi hareketi ve onun örgütü için savaşım verdi. Lenin devrimci işçi hareketinin örgütsel ifadesi olan komünist partinin oluşturulması için mücadele etti. Emekçi sınıfı kurtuluşa götürecektir olan gerçek işçi hareketidir, devrimci proleter partidir.

İşçi sınıfının devrimci rolü, sınıf ideolojisi, sınıf siyaseti, sınıf partisi (işçi), sınıf egemenliği görüşlerini bir kenara atmak ve proletaryayı başarısızlığa uğratmak için, işçi sınıfı kavramı yerinde “çokluk” kavramı ileri sürülüyor. Bunlar küçük burjuva gerici görüşlerdir.

Kapitalizmin gelişimi işçi sınıfının devrimci rolünü ortadan kaldırmamış tersine emekçi sınıfın tarihte oynayacağı rolün önemini güçlendirmiş ve çok daha ivedi duruma getirmiştir. Sınıf partisinin görevi, devrim güçlerini, proletaryayı devrime hazırlamak ve tarihi rolünü oynamasını sağlamaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

15-29 Ağustos 2012

Sayı: 217

TEKELCİ KAPİTALİZMİ YIKMAYA YÖNELEN DEVRİM

İşçiler, uluslararası sermayenin hareketinden, akışından sık olarak etkilenirler. Sermaye hareketlerine bağlı olarak bazı işkolları kapanırken, yeni iş kolları açılabilir. Sermayenin bir işkolundan çekilip başka işkollarına yönelmesi, emekçilerin durumunu derinden etkiliyor. Emegın durumunu, hareketini ve mücadelesini etkileyen başka bir gelişme, sanayinin yer değiştirmesidir. Sanayi zaman zaman bir yerden başka bir yere taşınabiliyor. Sanayinin taşınması, emekçilerin yaşamını doğrudan etkilediği gibi -işten çıkarılma gibi-proletaryanın mücadelesinin gelişimini de etkiler.

İşçilerin mücadelesi üzerine sığ laflar edenler ya da emekçilere teorik bakış açısı kazandıracığım diye çeşitli kitaplardaki görüşlerin derlemeciliğini yapan ve bunu kendi görüşü diye göstermeye kalkınlar, bunun yerine emegın maddi koşullarını biraz ciddi bir biçimde inceleseler, çalışan sınıfa, bu sınıfın mücadelesine bir yararları dokunmuş olurdu.

İstanbul'un çevresindeki kentler, sanayi taşıma hareketinin birer örneğidir. İstanbul'da bulunan çok sayıdaki sanayi işletmesi yakın bölgelere götürüldü. Böylece bir sanayi kenti olan İstanbul, bu özelliğini çevre illerle birlikte paylaşmaya başladı. İstanbul'un büyük sanayi olarak yoğunluğu çepere doğru kaymış oldu. Büyük sanayinin azalmasına ve bir finans merkezi haline gelmesine karşın, İstanbul hala endüstri kenti özelliğini koruyor. Yine de eski düzeyinin altına inmiş durumda. Bu değişiklik, emegın hareketini ve mücadelesini çeşitli yönlerden ele almayı gerektirmektedir. 15-16 Haziran İşçi Ayaklanmasının tekrarının maddi temelini zayıflatmıştır. Büyük işçi ayaklanmasının kollarını oluşturan sanayi bölgeleri artık yok. 15-16 Haziran büyük sanayi, büyük işletme yoğunlukluydu. Büyük İşçi Ayaklanması üzerinde duranlar, hareketin dayandığı maddi temel-

deki bu değişimi göz önünde tutmak zorundadırlar. Büyük bir işçi ayaklanması çevre bölgelerle birlikte düşünülmeli. İstanbul böyle bir ayaklanmanın ilk başlatıcısı, merkezi ve son noktayı koyacak olandır. İstanbul'daki bir ayaklanma büyük sanayi işçileriyle sınırlı kalmayacak, irili ufaklı atölyeler ağıyla sarılı şehrin tüm emekçi semtlerini de kapsayacaktır. İstanbul ve çevresini kapsayan bir ayaklanma, hem proletaryanın damgasını taşıyacak, hem de geniş emekçi desteğine sahip olacaktır. Devrimin öznesi bu alanda yoğun olarak vardır.

Sınıf mücadelesinin verildiği maddi koşulları daha iyi anlamak, tablonun bütünlüğünü görmek için, bu koşullardaki değişimi irdelemeyi sürdürelim. İstanbul'da atölye işçiliği, sanayi sitelerinde çalışanlar, büro ve inşaat işçiliği, ev işçiliği, turizm sektöründe çalışan işçiler kentte çok büyük niceliğe ulaştığı gibi, aynı zamanda şehrin içinde çok yaygın olarak bulunuyorlar. İşsiz işçilerin sayısı hızla artan kitlesel işten çıkarmalarla birlikte büyük oranlara vardı. Küçük işyeri sermayenin çok elden çıkıp daha az elde merkezileşmesi, sermaye birikimi yasasına bağlı olarak ya da sermaye birikiminin tarihi eğilimine bağlı olarak iflasa uğruyor, sahiplerinin bir kısmı işsizler ordusunun saflarına katılırken, diğerleri de ücretli emekçilerin arasına katılıyor.

Kapitalizm her türlü emeği, ücretli emeğe çevirme eğilimi taşır. Daha fazla insan etkinliğini meta üretimine dönüştürür. Atölyeleri çok geniş alanlara yayarak çok sayıda kitleyi proleterleştirerek, kendi denetimime sokmuştur. Bunun sonucu, sermaye daha fazla insanın yaşamına el koymuştur. Bu gelişmenin geldiği kaçınılmaz yer, toplumsal üretici güçlerinin burjuvazinin elinden kaçmasıdır. Onları toplumun kolektif denetimine alana dek bu kriz daha da şiddetlenir.

Sanayinin, fabrikaların, atölyelerin geniş alanlara yayılması işçilerin yaşamının her kentte kötüleşmesi, yoksulluğun genel olması, devrimci kitle hareketinin çok ya da az tüm kentlerde görülmesi, yığın eylemlerinin aynı anda birçok ilde örgütlenmesi, devrimci halk ayaklanmasının, devrimin koşullarının ne denli olgunlaştığının kesin olgularıdır bu koşullar devrimin gerçek koşullarıdır.

Devrim, sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi ve şiddetlenmesidir. Sistem içi çelişkilerin derinleşmesi, burjuva düzenin krizini olgunlaştırmıştır. Emekçilerin yoksulluğunun boyutlanması, durumlarının çekilmez hale gelmesi baskıların, saldırıların yaygınlaşması devrimci krizi yaratan bir zemindir. Bu zemin Türkiye ve Kürdistan'da başkaldırıları sıklaştıracak denli güçlüdür.

Tekelci sermayenin, emekçi kitlelerinin büyüyen başkaldırıla-

rını önlemek için sistematik olarak giriştiği devlet terörü ve katliamlar, buna başvuranlar için sonuç getirmediği gibi, egemenlerin gerici şiddeti, kitlelerin isyan ve ayaklanmalarını daha da körüklemiş ve güçlendirmiştir. Halk kitleleri, işçiler kendilerine karşı en şiddetli bir şekilde yürütülen saldırılara karşı savaşıyorlar dönüştürme uğradılar, yetkinleştiler ve devrimi başaracak bir politik olgunluk kazandılar. Örgütlü mücadele, deneyim, ataklık, cesaret ve bilinç düzeyi olarak büyük bir gelişme gösteren devrimci özne, devrime çok yönlü olarak hazırlanmıştır.

Hazırlıkların devrime dönüşmemesi için küçük burjuva hareketlerin gösterdiği çabalar da sonuç vermiyor. Uzlaşma çabaları, devrimin zorunluluğunu ileriye ertelemeye yetmemiştir. Tüm uzlaşma, oyalama ve engellemelere karşı, yığınsal devrimci hareket, tekeli egemenliğin devrimci yıkılışına doğru ilerliyor.

Devrimin gerçek koşulları ne kadar olgunlaşmış olurlarsa olsun, ertelemeciler, bir ayaklanmanın önünde bazen iç koşulların yetersizliğini göstermişlerdi, bazen dış koşulların. Oysa ki devrimci bir ayaklanmaya kalkışan hiçbir halk desteksiz dayanışmasız, kendi başına kalmıyor. Ayağa kalkan ve savaşan her halk, dünya proletaryası ve halkları tarafından ateşli biçimde destekleniyor. Burjuvazi, uluslararası sermaye başkaldıran halkın ayaklanmasını ezmeye kalkıştığında, karşısında eyleme geçen dünya halklarını buluyor. Proletarya enternasyonalizminin bu güncel pratiği, bir ayaklanmaya girişildiğinde, tek başına kalacağı biçimindeki küçük burjuva argümanı da çürütmüş oluyor.

Devrimin ertelenmesi bir yana, yeni eylemlerle şiddetleniyor, güçleniyor ve genişliyor. Devrimci kitlelerin ortak mücadelesi ve eylemleri burjuvazinin yeniden yönetebilir duruma gelmesine izin vermiyor, tersine büyüyen çatışmalar, sistemin krizini derinleştiriyor, çatlaklarını genişletiyor, tepeden tırnağa sarsıyor. Egemenlerin bugünkü durumun genel bir ayaklanmaya yolaçması için, devrimin koşullarını yumuşatıp, büyük kapışmayı geleceğe ertelemek yerine, tersine tüm attığı adımlarla daha da öne çekiyor. Emekçilerin en önemli sorunlarının çözümü ivedi hale gelmiştir. Yaşamları gasp edilen yığınlar her alanda kurulu sosyal sisteme karşı başkaldırı içindedir. Başkaldırıya en ikna edici koşullar eşlik ediyor.

Burjuvazinin ideolojik aygıtları ne denli etkin olarak çalışırsa çalışsın, sonuç değişmez. Ezen ve sömürenlerle, ezilen ve sömürülenler arasındaki karşıtlık yumuşamıyor, sertleşiyor. Bu durumda burjuvazinin ideolojik argümantasyonları istenilen etkiyi yaratamaz, tersine tüm etkisini yitirir.

Tekelci kapitalist düzen okerken, buna bağlı olarak, burjuvazinin kitlelerin üzerindeki ideolojik politik hegemonyası yıkılırken ve her yönden kriz içindeyken, buna karşın bir devrim, işçi sınıfı önderliğinde ve ideolojik politik hegemonyasında bir devrim kendini her gün biraz daha belirginleştiriyor. Burjuvazinin şu ya da bu güncel uygulamalarına karşı mücadeleyi aşarak, tekelci kapitalist düzeni yıkmaya yönelen bu devrimcin gelişmesini görmek gerekir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
29 Ağustos-12 Eylül 2012
Sayı: 218

İŞÇİLERİN GERÇEK DEVRİMCİ MÜCADELESİ

Toplumun ezilen ve sömürülen geniş kesimlerinin kapitalizme karşı harekete geçmesi proletaryanın öncülük rolünü zayıflatmaz; tersine güçlendirir ve kolaylaştırır. İşçi sınıfı, sermaye tarafından, eylemlere itilen, geniş bir kitleyi, ittifak politikasıyla, kapitalizme karşı mücadelede birleştirir ve eski düzeni yıkmaya girişir.

Günümüzde yapılan devrimler, proletaryanın devrimci partisinin rolünü zayıflatmaz. Devrim, çeşitli iç ve dış gelişmelerin etkisiyle, kendiliğinden başlamış olsa da, devrimin sosyalizme doğru ilerlemesi ve sosyalizmi kurmak için, işçi sınıfı partisinin varlığı ve mücadelesi gerekir. Çünkü yalnızca proleter sınıf ve partis, sınıfsız bir toplumu amaçlar.

Devrimci sınıf partisinin, proletaryanın kurtuluşundaki yerini ve rolünü küçümsemek ve dışlamak için önerilen, “toplumsal hareket sendikacılığı” tamamen ekonomist, anarko-sendikalist bir görüşe dayanıyor. Kitlelerin kendiliğinden gelme hareketini temel alıyor. Ekonomik mücadele, bu temelde hareket eden kendiliğinden gelişmeler, kapitalist sınırları aşmaz ve kitleleri yenilgiye götürür. Sosyalizme, sınıfsız topluma, proletaryanın kurtuluşuna politik mücadele yoluyla varılır. Toplumsal kurtuluşun araçları, siyasal araçlardır. İşçilerin, burjuvalardan politik olarak bağımsız örgütlenmesi, kendi kurtuluşlarının ön koşuludur.

Anarşistler, kendi başarısız girişimlerini, yeni söylemlerle yeneden ileri sürüyor. Onlar, proletarya partisinin tarihsel başarısı orta yerdeyken bunu yapıyorlar.

Görüşlerini, doğmalarını, kitlelerin önüne tekrar getirmek için, doksan sonrası, dünyada oluşan politik durumdan yararlandılar. Tüm

araçları kullanarak ve her yoldan, tezlerini işçi hareketine taşıdılar, tartıştılar, gündeme soktular. Dünyada yükselen anti-kapitalist hareketleri tezleri için dayanak olarak gösterdiler. Fakat olgular onları değil, bir kez daha marksistleri doğruluyor: Sınıf savaşımı, devrimci politik biçimler olarak ilerliyor.

Sık sık proletaryanın ya da emeğin ortadan kaldırılmasından söz ediliyor, fakat proletaryanın ya da emeğin ortadan kalkması, kendi koşullarından koparılarak ele alınıyor. Oysa ki, üretimin dış koşulları, üretim araçları, bir grup insanın, kapitalistin mülkiyetinde olduğu için bundan yoksun olan diğer bir grup insan, emek gücünü satarak, yani proleter olarak yaşamını sürdürür. Üretici emek, karşıtı olan sermayeyle ya da proletarya, karşıtıyla; kapitalistlerle birlikte varolabilir. Bu anlamda, proletarya, ancak karşıtı yani sermaye ortadan kalkarsa kalkmış olacaktır. Proletaryanın kurtuluşu, üretici emeğin ortadan kalkması, proletaryanın proletarya olmaktan çıkması, sermaye yürürlükten kalktığında, kapitalist özel mülkiyetin yerine üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti geçtiği zaman olanaklı olur. Üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde emek, çalışabilir herkese dağıtıldığında proleter olmak, bir grup insanın öz niteliği olmaktan çıkar. Bunun ekonomik koşulları ortadan kalktığında, proletarya sınıfsal niteliğini yitirir, özgür emekçiler durumuna gelir.

Anarşist yazarlar, “keskin” devrimcilik, radikal dönüşüm adı altında, bize tastamam bir reform paketi sunuyorlar. Pratikte yaptıkları, kitleleri ciddi olarak devrime yönlendirmek ve hazırlamak değil, hedefsiz, amaçsız bir şekilde enerjilerini boş yere tüketmektir. Devrim hedefine, proletaryanın kurtuluşuna bağlanmayan tüm bu girişimlerin sonucunda, kaçınılmaz olarak yılgınlık, bıkkınlık ve mücadele saflarını terk etme başlıyor. Anarşist hareketin atağa kalktığı her yerde, ardından pasifizm ve boyun eğme baş göstermiştir.

Belirtmek gerekir ki, anarşistler, buldukları yerde (örneğin Yunanistan’da) komünistlerin, daha doğrusu uzlaşmacı komünistlerin yarattığı mücadele boşluğunu doldurmak için öne çıkıyorlar. Bizde ise söz sahibi olmamaları onların dolduracağı militan devrimci mücadele boşluğunun olmamasından ileri geliyor. Bizde militan devrimcilik ciddi bir savaşım, uzun soluklu olma ve ağır bedeller ödemeyi gerektiriyor. Bunlar ise anarşistlerde yok.

“Devrimci” bir ilke diye ileri sürülen “anı yaşa” demenin diğer anlamı, günü kurtarmaktır. Bu, aynı çevrelerin tipik bir düşünce tarzıdır. Kendilerine yaşanacak bir an yaratırlar, küçük burjuva yaşam biçimi içinde olan kesimlerdir. Küçük burjuvazinin entelektüel olan kesimi kendilerini tatmin edecek olanaklar ve anlar yaratırlar, öğ-

renci olanları ise eylemlere katılırlar. Ve bunu da devrimci bir ilke diye gösterirler. Proleter kitleler için durum farklıdır. Proleterlerin bütün zamanı, emek-zamanına bölünmüştür. O tüm zamanlarında bir proleter olarak yaşamını sürdürür. Fabrika dışında “kendisine” bir zaman bir “an” ayırsa da bu, ertesi gün, emek-gücünü satacak duruma gelmesi içindir. Sermaye düzeninde başka türlü olmaz. Devrimci proletaryanın birinci ilkesi, üretim araçlarının özel mülkiyetini toplumsal mülkiyete dönüştürmektir. Tarihsel misyon, kapitalizmi yıkmak ve proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Biz, işçi sınıfını tarihsel görevi doğrultusunda yöreklendiririz.

Toplumsal devrimi, kapitalizmi yıkacak hareketi başarıya ulaştıracak gerçek devrimci bir mücadeleyi göze alamayanlar; “kendi öz faaliyetimizin ürünlerini kendimize maletmek için, kapitalizm sonrasını beklemek gerek” diyerek, burjuva toplumda kendilerine yaşanacak alanlar yaratma peşinde koşuyorlar. Böylece, sermayenin diktasına her yerde boyun eğmiş oluyorlar. Orada burada yaptıkları eylemler de zaten kapitalizmin egemenliğini devirmeyi hedeflemiyor. Yalnızca tepkisel bir karşı çıkış var.

John Holloway, devrimi küçük burjuva bakış açısında şu şekilde tanımlıyor: “Devrim kapitalizmi yapmayı durdurmak ve onun yerine başka bir şey yapmak.” Yazar, ne ekonomiyi gerçek temeliyle kavramıştır, ne de burjuva toplumu. Bir grup insan tüm üretim ve geçim araçlarının tekeline sahip oldukça, bundan yoksun olan diğer bir grup insan da emek-güçlerini satarak, yani kapitalizmi “yaparak” yaşayabilir. İşçilere, “kapitalizmi yapmayın” yani “artı-değer üretimini durdurun” demek, onlara ya “açlıktan ölü”, ya da “dağa kaçın” demektir. İşçilere “tüm üretim araçlarına, emeğin toplumsal sonuçlarına el koyun, onları toplumun ortaklaşa denetimine alın” deneneğine, kitlelerin kendi reçetelerine göre davranmaları isteniyor.

Marx, kapitalist üretim sürecini nasıl açıklıyor: “Şu halde kapitalist üretim süreci, kendi iç bağıntısı içerisinde ya da bir yeniden üretim süreci olarak düşünüldüğünde, yalnız meta üretmekle kalmıyor aynı zamanda kapitalist ile ücretli işçi arasındaki toplumsal ilişkiyi de üretiyor. Ve yeniden üretiyor”.

Kapitalist ile ücretli işçi arasındaki toplumsal ilişkiyi kapitalist üretim sürecinin dışına çıkaramazsın. Kapitalist mülkiyete son ver; o zaman ne kapitalist sınıf ile proleter sınıf kalır, ne bunlar arasındaki toplumsal ilişki, ne de kapitalizmi yapacak koşullar.

Devrim geleceğin sorunu olarak görülünce, geriye, güncel görev olarak, pratik çaba olarak, günü kurtarmak kalıyor. Devrimci program, gelecek kuşaklara bırakmak için yazılmaz. Orada belirtilen he-

defleri hayata geçirmek için bugünden düşünülür. Geleceği savunurken, devrimci, bugün ise reformist olmak değil, her koşulda, her durumda devrimi hedeflemek ve devrimci çıkarları savunmaktır devrimcilik.

Proletaryanın, halk kitlelerinin günlük savaşında elde ettiği mevzileri, burjuvaziye devirmek amacıyla toplumsal devrime bağlamak yerine, günlük mücadelelerin devrimle bağı kopartılıyor. Bu durumda günlük mücadele, kendisine, kapitalizm altında yaşanılacak alanlar yaratmanın aracı haline getiriliyor. Böylece günlük mücadelenin abartılmış sonuçları uğruna gerçek amaç bir kenara itiliyor. Bu, reformizmin, oportünizmin ve küçük burjuva sosyalizminin ortak özelliğidir.

Proletaryanın, burjuvaziye karşı verdiği sınıf savaşımı, kapitalizm altında başlar, kapitalizmin yıkılmasından sonra, sosyalizm altında devam eder. Fakat artık yeni koşullarda kapitalizme karşı verilen mücadelede kitleler öyle bir noktaya varırlar ki, burada, artık burjuvaziye aldırış etmeden, pratikte kendi istekleri doğrultusunda hareket ederler. Grev, sokak gösterileri, fabrika işgalleri, alan işgalleri, boykot, isyan, ayaklanma, barikat savaşları... Girişilen eylemler, başarılı olsun ya da olmasın tümü halk kitlelerinin etrafında örgütlendikleri birer mevzi, birer araç, birer savaşım merkezi rolünü oynar. Proleter kitleler ve halk bu savaşında yetkinleşir, deneyimler elde eder, birleşir ve yenmesini öğrenir. Fakat tüm bu eylemlere, mücadelelere ve mevzilere karşın, halen kapitalist toplum çerçevesinde hareket ettiğimiz unutulmamalı. Kapitalizm çerçevesi ancak devrimle yıkılır. Toplumun köklü dönüşümü devrimle birlikte gerçekleşebilir.

Marksistler, küçük burjuvazinin teorisyenlerinden farklı olarak eylem, isyan ve ayaklanmalara, proletaryanın kurtuluşu bakışıyla bakarlar. Amaç proletaryanın tam kurtuluşudur. Toplumsal olayları, toplumsal hareketleri ve kitlelerin savaşımının toplumsal devrimle bağı içinde ele alırlar.

İleri sürüldüğü gibi, işçilerin ve halk kitlelerinin nasıl davranacağı, zamanını nasıl “ayarlayacağı” kendi tercihlerine göre değil, içinde hareket ettikleri ve dövdükleri koşullara göre belirlenir. Emekçi sınıfın, kitlelerin mücadelesi, soyut hedefler için mücadele değil, somut hedefler için mücadeledir. O sırada hangi mücadele biçiminin ön plana çıktığı, hangisinin ikincil olduğu içine girilen tarihsel uğrağa göre saptanır. Somut hedefler için mücadele taktiğinin ne olacağı, o sıradaki tarihsel çerçeveden, somut durumdan çıkarılır. Zamanın sadece bir “hazırlık” zamanı mı, yoksa aynı zamanda hatta esas olarak devrimi hızlandıran eylemler zamanı mı olduğu nesnel

koşulların durumuyla değerlendirilir. Hele bu topraklardaki halkların mücadelesi söz konusuysa, yani kitlelerin zamanının eylem içinde geçtiği durumda, siyasal ve kitlesel çalışma zamanıyla, eylem zamanı iç içe geçer.

Bu yazarların kapitalistler karşısındaki tavrı gericedir. Kapitalist toplumun yerine daha ileri bir toplum biçimi koymak yerine, küçük üretime dayalı bir toplum koymayı öneriyorlar. John Hollaway “Toplumda çatlaklar yaratmak”ta, sosyalistlerin kapitalizm sonrası “daha fazla toplumsallaştırılmış” bir toplum kurmak için mücadele etmelerini eleştiriyor. Bunu hem de marksizm adına yapıyor. Oysa Engels, kapitalizmi eleştirirken, bu üretim biçiminin üretici güçlerin toplumsallığını sonuna dek götürmediğini belirtiyor. Lenin, ünlü çalışması “Emperyalizm”de devlet-tekel bütünleşmesinin en önemli yanının, üretimin toplumsallaşmasını boyutlandırmak olarak nitelendiriyor. Üretimin toplumsallığının daha ileri düzeye varmasıyla emek-sermaye karşıtlığı en ileri noktaya varır. Bu tarihsel gelişme, devrimi zorunlu olarak gündeme getirir.

Sosyalist üretim biçimi, kapitalist toplumsallığa son verir, onun yerine komünist toplumsallığı koyar. Üretici güçlerin toplumsal karakteri, sosyalizmde sonuna dek götürülür.

Yazarın, kitabının sonunda vardığı yer; umutsuzluk, çıkışsızlık, muğlaklık ve kendiliğindenliktir. Ona göre, temel devrimci görev, kapitalizmi yıkmak değil, “kapitalizmi üretmemek”tir. Fakat bunun nasıl olacağını söyleyemiyor. Gelişme, olayların kendi akışına bırakılıyor. Parti örgütlenmesi yok. Disiplinli bir devrimci çalışma yok. Sadece kapitalizmin sonuçlarına karşı çeşitli tepkisel eylemler, girişimler vb. var. Herkes, kendi bulunduğu noktada, kendine göre, var olan topluma karşı çıksın; ama nasıl olursa olsun ileri için bundan fazla bir şey söylenmiyor.

Yazarın, tüm anarşistlerin söyledikleri o kadar basit ki, hemen-celik ezberlenebilir.

Kapitalizm üzerine değerlendirme yapan kimi yazarlar, bu toplumsal sistemin kendi evrimini, gelişimini ve dönüşümünü yok sayan bir anlayış sergiliyorlar. Kapitalizmden söz edilirken hangi aşamadaki kapitalizmin söz konusu olduğu belirtilmelidir. Kapitalizm gelişme içinde olan bir sistemdir. Bu gelişmenin izlenmesi gerekiyor. “Kapital” ciddi bir biçimde incelendiğinde, Marx'ın kapitalizmin gelişmesini nasıl izlediği ve ortaya koyduğu görülecektir. Sermayenin tarihsel eğilimini ortaya koyarken, kapitalist üretimin nasıl dünya çapında tek tekele doğru ilerlediğini gösterir. Engels, tekelleşmenin ilk girişimlerini anlatır. Lenin de, kapitalizmin gelişimini izleyerek, onun

nasıl kendi üst aşaması olan tekelci kapitalizme dönüştüğünü ortaya koyar. Marksist gelişme yasası, kapitalist topluma uygulanmalıdır.

Gelişme yasasına dayanmayanlar, toplumun tekelci kapitalist aşamaya geçişle birlikte, yeni bir ekonomik ve toplumsal düzene geçtiğini açıklayamazlar. Ekonomik gelişme karşısında kayıtsız kalanlar, politik biçimler karşısında da kayıtsız kalıyorlar. Oysaki politik biçimlerdeki değişimler proletaryanın programını, mücadelesini ve çalışmalarını kuvvetle etkiler.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

12-26 Eylül 2012

Sayı: 219

DEVRİMCİ PRATIĞİN NOTLARI

Türkiye ve Kürdistan'da proletaryanın sınıf mücadelesi ezilen ve sömürülenlerin devrimci mücadelesi pratik deneyimler yönünde zengin ve çeşitli birikimlerle yüklüdür. Milyonlarca insanın pratiği ortadayken ve büyük kitle pratiği geleceğin savaşımını kazanmak için önemli bir dayanakken, kitlelerin sosyal pratiğinin (praksis) üstünden atlanamaz.

Bugüne değin devrimci pratiğin çeşitli yönlerini irdeledik. Bu yazıda notlar biçiminde değerlendirmelerle devam edeceğiz.

1- Şimdiye kadar burjuva iktidarlara karşı her dönem yığınsal büyük gösteriler, çeşitli eylemler düzenlendi. Eylemler zaman zaman ayaklanmalara vardı. Fakat henüz bir sonuç alınmadı. Burada asıl eksik olan sermaye egemenliğini devirmek amacıyla sürekli sokak gösterilerinin yapılmamasıdır. Sermaye egemenliğini devrime hedefi, politik iktidarlara karşı aralıksız gösteriler kitleler için sonuç almanın en geçerli yoludur.

2- Emekçilerin sorunları kurulu sosyal sistemden doğmuştur. Çözümü, burjuva topluma son verecek toplumsal devrimden geçiyor. Bu devrimi sonuna dek götürecektir ve en sonunda başaracak olan güç işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı, sınıfsal konumu nedeniyle, yani kapitalizmin ezdiği ve sömürdüğü bir sınıf olarak, çıkarları kapitalistlerle karşıttır ve ancak karşıtını, sermayeyi ortadan kaldırarak kurtulacaktır.

Fakat, proletarya, tüm ezilenleri, kapitalizmin baskısından kurtarmadan kendini kurtaramaz. Bu nedenle, işçi sınıfı ezilen tüm kitlelerin yıkıcı tüm hareketlerini sermaye egemenliğini devirme mücadelesinde birleştirir.

Emekçilerin çeşitli kesimlerinin yüz yüze geldikleri sorunları çözmek için verdikleri mücadeleler bir sonuç getirmemiştir. Bu milyonların yıllarca süren sosyal pratiğinin ortaya çıkardığı önemli bir sonuçtur. Emekçilerin ve sömürülenlerin sorunları ancak genelde yani varolan sömürü ve baskı toplumuna son verilecek bir devrimle çözülebilir. Ve emekçilerin burjuvaziye karşı mücadelesi genel bir özellik kazanmıştır.

3- Devrimci nitelikli eylemlere, mücadelelere, etkinliklere, kültür ve sanat aktivitelerine büyük halk kitleleri katılıyor. Mücadelenin her alanında belli bir kitle katılımı görülebilir. Hareket nerede ortaya çıkarsa çıksın orada bir kitle hareketi özelliği taşıyor. Ama her kitle hareketi aynı değildir. Bugünkü kitle hareketi düne göre çok daha bilinçli, teorik, politik ve pratik mücadele deneyimleriyle donanımlı. Bugün "kitle" dediğimiz kimselerin bir bölümü yıllarca devrimci mücadele içinde bulunmuş kimselerdir. Yani artık kitlelerin politik yapısı ve niteliği çok değişmiştir. Kitle hareketinin ilerici ve devrimci yapısı; sınıf çatışmasının geleceği üzerindeki önemi, rolü ve etkisi bütün ve hatta esas yönleriyle görülebilmüş ve bilince çıkarılabilmüş değil. Oysaki, yaşadığı koşulların bilincine varmış, bu koşulları dönüştürmek için dövüşen ama gerçekten dövüşen kitlelerin varlığı ayaklanma ve devrimin zaferi için temel önemdedir.

4- Daha önceleri, kitleler üzerinde etkisi olan küçük burjuva hareketlerin etkisi bugün zayıflamıştır. Böyle bir sonucun ortaya çıkması, işçi sınıfının gerçek devrimci partisinin emekçiler tarafından daha iyi anlaşılmasını getirmiştir.

Oportünist ve reformistler tarafından bloke edilen kitleler, bugün aynı şekilde bloke edilemiyorlar. Bu, hem uzlaşmacı hareketlerin ideolojik, politik çizgilerinin iflas etmesinin bir sonucudur hem de öte yandan yığınların devrimcileşmesinin, uzun devrimci mücadele sürecinden geçerek olgunlaşmasının, bilinçlenmesinin ve siyasi yönde deneyimli olmasının sonucudur.

İşçiler ve halk kitleleri uzlaşmacı küçük burjuva blokunun engellemelerini ve gerici çabalarını aşarak, gerçek devrimci komünistlerin mitinglerine, eylem ve çeşitli aktivitelerine katılıyor ve birlikte harekete geçiyor.

Devrimci kitlelerin gerçek proleter komünistlerin yanında yer alması ve oportünist sosyalizmin etkisinden kurtulmaya başladıklarının bir göstergesidir. Bu, emekçilerin zaferi için büyük bir adımdır.

5- İşçi sınıfı ve halk kitleleri mücadelelerin yetkinleştirici okulundan geçmeden büyük bir toplumsal alt üst oluş olan devrimi gerçekleştiremez. Yalnızca başarmak için değil, devrimi yönetmek ve sürdürmek için de devrimci dönemden, devrimci savaşımdan ve devrim eğitimin-den geçmek gerekiyor.

Büyük devrimci çalışma olmadan devrimi yönetecek grup yetişmez. Devrim sürecinde yapılacak çalışmalar ve verilen savaşım, devrimin geleceği için büyük değer taşır. Bu topraklarda, açık çatışma sürecinden geçmiş, devrimi başaracak ve yönetecek yeteneğe sahip bir grup insan yetişmiştir. Bu insanlar proletaryanın, emekçilerin en ileri, en

devrimci ve en kararlı unsurlarıdır. İktidarı almaya girişirken devrimci halkın ve devrimci birikimin varolduğu bilinciyle hareket edilmelidir.

6- Tüm ileri duruma rağmen varolan düzey bizi sonuca götürmek için yeterli değildir. Bugüne kadar proleter mücadelenin ve örgütlenmenin çok zengin, etkileyici ve ileri örnekleri yaratıldı. Fakat tüm bu örnekler ve birikim kazanmamız için dayanaklardır. Yalnızca yaratılan örneklerle kazanamayız, yengi için yeni ve daha ileri örnekler yaratılmalıdır. Her şeyden önce, devrimci kitleler bu anlayışla eğitilmelidir.

Yeni ve daha ileri mücadele, devrimci halk ayaklanmasıdır. Bunun dayanakları da işçi komiteleridir, halk komiteleridir. Devrimci işçi komiteleri ve devrimci halk komiteleri, emekçi halk kitlelerinin bütünlüğünü sağlayan örgütsel biçimler olarak gelişebilirler.

Proletarya devrimci, eleştirici bir sınıftır. Sürekli olarak durumun ve koşulların gerektirdiği mücadele ve örgütlenmelere girişir. Bugüne dek olanların eksikliklerini, yetersizliklerini ve zayıflıklarını eleştirir ve daha ileriye götürecektir sonuçlar çıkarır.

7- Devrimci bir hedef varsa daha ileriye gidilebilir. Burjuva egemenliğini devrim yoluyla devirip, yerine emeğin devrimci iktidarını kurma hedefi halk kitlelerini esinlendirir ve tutkulu bir coşkunlukla ileriye yöneltir. Devrimci iktidarın görevi toplumun devrimci dönüşümüdür.

İşçi sınıfının böylesi bir devrimci hedefi yoksa, tüm burjuva güçler karşısında bağımsız sınıf politikası izlemiyorsa, emekçi hareketi sömürücülerin elinde bir oyuncığa döner.

Devrimci halk, emekçiler için köklü toplumsal dönüşümlerin yapılabilmesi için tüm iktidarı ele geçirmek ve devrimi zafere dek götürmek zorundadır.

Geçici Devrim Hükümeti, bu iktidarın ilk organı olacaktır. Geçici Devrim Hükümeti düşmanın direnişini bastırmak ve devrimi başarıya götürmek için zorunludur ve halkın devrimci enerjisini harekete geçirmenin etkin bir dayanağıdır.

8- Ancak ayaklanmaya, devrime yönelik olarak gelişen bir hareket, halk kitleleri üzerinde etkili olabilir ve bir çekim gücü durumuna gelebilir. Büyük halk yığınlarının sokağa çıkması, yüzeysel olarak ele alınamaz. İnsanlar, toplumsal yaşamlarında köklü bir değişiklik yapmak için, devlet güçleriyle çatışmaya giriyorlar. Ancak mücadeleyi üst biçimlerine götürerek durumlarında temelli bir değişiklik yapabilirler.

Devrimci ayaklanmaya yönelik bir hareket, kitleleri kendilerini komiteler biçiminde bir örgütlenmeye götürebilir. İşçiler, halk kitleleri, yığınsal devrimci örgütlenmelere yönlendirilirken, bu, devrimci hedefler doğrultusunda yapılmalıdır.

9- Burjuvazi emekçilerin, kitlelerin mücadelesinin, isyanının önüne yeni engeller koydukça, halk yığınları yönünden, konan engellerin kaldırılması için daha şiddetli eylemler yükselmiştir. Karşı taraf kitlelerin başkaldırısını ezmek amacıyla daha büyük bir güce ve zora başvurdukça, halk kitleleri gerici burjuva şiddeti, devrimci şiddetle yanıtlamıştır. Düşmanla sürekli çatışma içinde olmak ezilen ve sömürülenlere, onların en ileri kesimlerine militan, mücadelecı bir nitelik kazandırmıştır. İleri devrimci nitelik, düşman sınıfın alaşağı edilmesinde, emekçilere bir üstünlük sağlamıştır. Bunun sonuçları gelecekteki mücadelelerde kendini açıkça gösterecektir.

10- Ezilen ve sömürülenler, kendi üzerindeki burjuva baskının sona ermesi için yıllarca mücadele verdi. Onca mücadeleye karşın, baskıları azaltmadı, tersine sermayenin büyümesine bağlı olarak arttı. Sermayeye ve ücretli emeğe dayalı toplumda politik baskılar, sömürünün tamamlayıcı ögesidir. Kapitalist toplum sömürü ve baskı toplumdur.

Halk kitleleri iktidara gelmedikçe, kendilerine yönelik baskılar sona ermeyecektir.

11- Mücadelemiz sürekli daha da karmaşıklaşan koşullarda sürüyor. Sınıf mücadelesinin karmaşıklaşan koşullarını karşılamak ve değişen şartlarda emekçi sınıfın mücadele gereksinmelerine yanıt vermek için devrimci niteliğimizi daima güçlendirmemiz gerekiyor.

Devrime önderlik etmek ve başarıya taşınmak devrimci niteliğimizi devrimi geliştirmemize bağlıdır.

12- Geçen yüzyılın sınıf mücadeleleri ve toplumsal devrimler tarafından doğrulanmış Marx, Engels ve Lenin'in görüşleri, bizde daha kısa sürede doğrulanmıştır.

Marx'ın, proletaryanın bağımsız politik örgütlenmesi hakkındaki düşünceleri ve devrimci teoriyi, somut koşullara uygulamak gerektiği biçimindeki taktiği, ana çizgileriyle onyılların toplumsal gelişmesi tarafından onaylanmıştır.

Toplumsal gelişmelerin ancak adım adım yol aldığını düşünenler, bu topraklarda toplumsal gelişmenin sonuçlarının çok kısa sürede yani sıçramalı olarak ortaya çıktığını anlayamazlar.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

26 Eylül-10 Ekim 2012

Sayı: 209

MÜCADELENİN HEDEFİ DOGRU KONMALI

İşçi sınıfı burjuvaziye karşı savaşında bir mevzi kazandığında, bu kazanımı genelleştirmek ve kalıcılaştırmak için emekçilerin devrimci iktidarına dek vardırılmazsa, eldekileri her zaman yitirebilir. Kapitalist toplumdaki sosyal mücadelelerin tarihi göstermiştir ki, egemenliği sarsılan burjuvazi, dünya burjuvazisinin de etkin desteği ve çabasıyla, durumunu yeniden sağlamlaştırmak için tüm gücüyle yüklenecektir.

Sınıf mücadelesinin tarihinin bu dersi, proletaryanın, kazanımlarını güvenceye alana dek mücadelesini sürdürmesi gerektiğini gösteriyor.

Burjuvazi, ılımlı, sömürücülerce kabul edilebilir bir mücadeleyle devrilmez; kapitalist sınıf, sert, şiddetli zora dayalı bir mücadeleyle devrilir. İktidar emekçiler tarafından ele geçirildikten sonra ise devrim, ancak devrilen eski güçlere karşı en etkin, en enerjik devrimci yöntemlere başvurarak devam edebilir.

Kapitalist sınıf, halk kitlelerinin, burjuva egemenliğini tehdit eden bir noktaya gelmesi karşısında hiçbir biçimde kayıtsız kalmaz. Doğmuş olan durumu değiştirmek ve egemenliğini yeniden sağlamlaştıracığı koşulları oluşturmak için tüm gücünü harekete geçirir. Gerekirse emperyalist devletlerin desteğine başvurur. Böyle bir durum karşısında, dünya burjuvazisiyle birlikte tüm gücünü ve olanaklarını kullanmayacağını düşünmek ahmaklık olur. Buradan emek-sermaye çatışması tarihinin bize öğrettiği şu sonuç çıkar: Sömürücü sınıfa karşı sürdürülen mücadele, yarı yolda durmamalı, kesin bir sonuç alana dek devam ettirilmelidir.

Burjuvazi kendisine yönelen devrimci bir hareketi bastırmak, dağıtmak ve ezmek için güç üstünlüğüne, örgütlenme kapasitesine ve uluslararası ilişkilere sahiptir. Tüm güç ve olanaklarını en kısa sürede seferber etme yeteneğini taşıyor. İşçi sınıfının, yoksul köylülüğün, kent ve kır emekçilerinin elde ettiği hiçbir mevzi, hiçbir

ekonomik ve politik kazanım, burjuva egemenliği altında güvencede değildir. Burada esas olan sınıf savaşıdır, bu savaşımın sürdürülmesi ve üst biçimlere götürülmesidir. Emekçilerin geleceği, sınıf mücadelesinin gelişimine ve geleceğine bağlıdır.

Egemen sınıfın ayrıcalıklarının yitirmesine yol açacak koşullar doğduğunda, durumu ve koşulları tersine çevirmek için göze alınacağı baskı biçimi, saldırı ve şiddet yoktur. Böyle bir kritik an ortaya çıkar çıkmaz, ayrıcalıklarının korumak için çok daha büyük bir hırs, çaba ve enerjiyle harekete geçer. Yeni baskı yasalarına, politik ve pratik önlemlere başvurmadan hiç çekinmez.

Devrimci mücadele taktikleri üzerinde dururken, kapitalizmin dünyadaki nesnel güç durumunu unutmamalıyız. Burjuvazi, emperyalist-kapitalist sistemin gücünden, sürdürülen nesnel ilişkilerden güç alıyor. Emekçilerin devrimci mücadelesini sonucuna dek götürmez ve bir zaferle güven altına alamazsak varolan koşullarda şu iki durumla karşı karşıya geliriz: Ya sömürücüler büyük bir güç ve şiddetle kitlelerin devrimci hareketini ezmeye çalışacak, ya da işçi sınıfı hareketinin, mücadeleciler kitlelerin en iyi temsilcilerini ekonomik gücüne dayanarak satın alacak, onları yozlaştıracaktır.

İşçi sınıfı devrimci bir çizgide ilerleyerek hedefine varabilir. O halde elde ettiği her mevziyi, her aracı ve her olanağı emekçi sınıfın amacını gerçekleştirmek için kullanması gerekir. Bu anlayışla elde tutulan her mevzi bir mücadele dayanağı olarak görülmelidir. İşçi sınıfının kurtuluşuna bağlanmayan, ezilenlerin, kapitalizmin baskısından kurtarılmasına hizmet etmeyen, emekçilerin elindeki her politik araç her sınıfsal dayanak kaçınılmaz olarak bozulmaya yüz tutar.

Emek-sermaye çatışmasının tarihi göstermiştir ki, burjuvazi savaşında üstünlüğü ele geçirir geçirmez, daha önce egemenliğini korumak için, emekçilere vermek zorunda kaldığı tüm ödünleri zorla ve başka yollarla geri alır. Şartlar değişince, önceki koşullardan doğan sonuçlar da değişir. Bununla da kalmaz, işçi sınıfı hareketini baskı, kuşatma ve saldırı altına alır. Egemen sınıf, etkin bir işçi sınıfı hareketinin varlığını kabullenemez. Bu savaşımında işçi sınıfı halk kitleleri politik üstünlüğü ele geçirmek ve başarılı olmak için tüm gücünü ortaya koymalıdır.

İşçi sınıfıyla kapitalistler arasındaki mücadele şu ya da bu ülkenin sınırları içinde sürse de, toplumsa bir mücadele olarak evrensel bir mücadeledir ve alanı tüm dünyadır. Kapitalist güçler, herhangi bir ülkede yapılmış işçi emekçi ayaklanmasını tüm sisteme karşı bir başkaldırı olarak görür ve devrimci halk ayaklanması karşısında dünya kapitalizmi olarak, dünya emperyalizmi olarak, yani emper-

yalist-kapitalist sistem olarak davranırlar. Buna karşılık, işçi sınıfı başarılı olmak için, dünyaya işçi sınıfıyla, ezilen halklarla birlikte hareket etmelidir. Bütün ülkelerin işçileriyle en sıkı ilişki ve eylemsel dayanışma içinde olmalıdır. İşçilerin sınıf savaşımının enternasyonal birliği, emekçi sınıfın başarıya ulaşmasının önkoşuludur.

Başarıya ulaşmış, yani siyasi üstünlüğü ele geçirmiş olan emekçi sınıfın, devrimci kitlelerin görevi, devrimin kazanımlarını korumak, savunmak ve güçlendirmek için en etkin devrimci önlemleri almaktır. Yirminci yüzyılın sosyal devrimleri bu önlemlere başvurmasalardı bir gün bile ayakta kalamazlardı. Sınıflar ve sınıfları yaratan ekonomik koşullar varolduğu sürece sınıf mücadelesi devam eder.

İşçi sınıfı, halk yığınlarının desteğine, mücadelesine, gücüne ve girişkenliğine dayanan ve ayaklanmanın bir organı olarak geçici devrim hükümetine dayanmadan, devrimci önlemlerin hiçbirini hayata geçiremez. Geniş halk yığınlarının devrimci enerjisini en etkin biçimde harekete geçirecek olan devrimci bir hükümet olabilir. Devrimin yönetim organının varlığı sınıf mücadelesinin sürdüğünün bir ifadesidir. Geçici devrim hükümeti sınıf savaşımının devrimci yöntemlerini aktif biçimde kullanarak proletaryanın tam kurtuluşunun koşullarını yaratmış olur.

Emekçilerin kurtuluşu, toplumun köklü dönüşümü, emekçi sınıfın uzlaşmaz devrimci mücadelesini gerektirir. Devrim konusu olan, devrimci savaşımın karşılanacak olan yığınların köklü toplumsal istemleri, uzlaşmayla, reformlarla ödünlerle çözülemez. Ödünler devrim hedefli mücadelenin kendiliğinden ve doğal bir sonucu olacaktır. Küçük-burjuva gruplar, mücadelenin doğal sonucu olarak ortaya çıkacak olan kazanımları, mücadelenin esas hedefi olarak öne çıkarıyorlar. Tam da burjuvazi, devrimin birçok koşulunu bir araya getirmişken, tam da bu koşulları devrime çevirmek için tüm güç ve olanaklarla bu noktaya yüklenmek gereken bir sırada, oyalama-uzmanları, kitleleri oyalayacak kendi sınırlı önerileriyle ortaya çıkıyorlar.

Leninist Parti'nin bugüne dek ısrarlı olarak uzlaşmacı sosyalizme ve burjuvaziyle uzlaşmalara karşı çıkması gelinen noktada daha iyi anlaşılıyor. İsrarın karşı çıkışın ve mücadelenin amacı, yığınları ayaklanmaya ve devrime hazırlamaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

10-24 Ekim 2012

Sayı: 221

SONUCA GÖTÜREN MÜCADELE

Eski toplumu devirmenin geçerli yolu sınıf savaşımıdır; proleter sınıfın bu savaşı sonuna tek götürmesidir. Sınıfsız toplumla sonuçlanacak olan bu mücadele bugünden başlar, proletarya iktidarında devam eder. Yeni toplum eskinin yerini alacak ve onu yadsıyacaktır.

Burada temel soru şudur; mücadele hangi biçimi alacak ya da hangi mücadele yolu bizi amaca götürür?

Sorun yalnızca devrimden, zaferden söz etmek değil, hangi mücadele yolunun devrim ve zafer yolu olduğu, hangi yoldan yengiye götüreceğini tüm netliğiyle gözler önüne sermek ve halk yığınlarını bu sorunda bilinçlendirmektir. Bu sorun mücadelenin geleceğiyle ilgili bir sorundur ve bu nedenle büyük bir kesinlik, açıklık ve dolambaçsız biçimde izah edilmesi gerekiyor.

Küçük burjuva oportünist ve reformist hareketlerin ertelemeci, dolambaçlı, oyalamacı reform ve uzlaşma yolu emekçileri yenilgiye götürür. Gerçek devrimci mücadele yolu, doğrudan devrimci eylem ve ayaklanma ise halk yığınlarını zafere götürür. Demokratik halk devrimi bu yolla zafere ulaşacak kesintisiz olarak sosyalizme varacaktır.

Emekçi halk kitlelerini etkileyen, esinlendiren ve büyük tarihi eylemlere kalkışmasını ateşleyen, devrimci amaçtır; bugünkü toplumdan ekonomik ve toplumsal yönden daha yüksek bir sosyal düzendir. İşçi sınıfının tam kurtuluşu ifadesini, proletaryanın devrimci sınıf partisinin devrimci programında bulur. Devrimin ekonomik ve toplumsal temelleri, işçi sınıfı partisinin devrimci programında berrak olarak belirlendikten sonra, dikkatlerin çekilmesi gereken nokta, devrimin nasıl gerçekleşeceği ve hangi biçimi alacağı sorundur. Devrimci pratikte önderlik etme düzeyine gelmeyen, henüz bir propaganda grubu durumunda bulunanlar ya da önüne böyle bir görevi koymayanlar, bu soruna somut bir yanıt veremezler. Oysaki tüm dikkatlerimizi yöneltmemiz gereken nokta tam da yığınların devrimci başkaldırılarına önderlik etme sorundur.

Halk yığınlarının mücadele hedefleri açık, net ve kesin olarak belirlenmelidir. Görevleri de öyle. Erek ve görevler konusunda muğlaklık, belirsizlik, ne yapılacağıнын, nereye yürüneceğinin bilinmemesi mücadeleciler kitlelerin önünü görememesine, tökezlemesine ve sonunda yıl-

gınlığa düşmesine yol açar. Uzlaşmacı sosyalizmin içine düştüğü durum tam da budur. Güncel devrim hedefleri olmadığı için, kitlelerin devrimci savaşımını yönetemiyorlar ve bu nedenle olayların peşinden gidiyorlar. Oysaki böylesi devrimci dönemlerde, yığınların devrimci öncülerin desteğine daha çok gereksinimleri vardır.

Ezilen ve sömürülenler, baskı ve sömürü toplumuna ve içinde buldukları çekilmez durumlara karşı öfkelerini ve tepkilerini ortaya koyuyorlar ve bunun ötesine geçip çeşitli biçimlerde örgütleniyor ve eylemlerde bulunuyorlar. Burada da politik öncünün görevi kitleleri daha ileriye, devrime dek götürmek ve yığınların devrimci hareketini yönetmektir. Devrimden başka hiç bir girişim, yokluk ve yoksunluk içinde olanların en önemli isteklerine yanıt veremez. O halde kitlelerin tüm düzen karşıtı eylemleri devrim hedefine bağlanmalıdır.

Devrimci bir dönemde, kritik bir anda, sınıf savaşımının şiddetlendiği, devrimci kitle hareketinin yoğunlaştığı bir sırada inisiyatif üstünlüğüne sahip olmak işçi sınıfı ve onun partisi için her zamankinden çok daha büyük bir önem kazanır. Düşman böyle bir dönemde büyük bir atiklik gösterir, tüm propaganda araçlarını en iyi şekilde kullanarak halk kitlelerini yanına çekmeye çalışır, tehdit ve saldırılarını en üst düzeye çıkarır. Tüm enerjisini devlet içinde ve saldırılarda yoğunlaştırır. Buna karşın proletarya da tüm enerjisini devrimci sınıf partisinde yoğunlaştırmalı, geniş emekçi yığınları yanına çekmenin yollarını bulmalı, onların faşist devlete ve tekelci sermayeye karşı verdikleri mücadelelerini desteklemeli ve yönetmelidir. Tüm bu görevlerine ne denli büyük bir çabukluk ve başarıyla yerine getirirse, düşman üstünde o kadar üstünlük sağlar ve amacına güvenle ilerler.

Proleter sınıf devrim enerjisini ateşlemeden, yaşamını harekete geçirmeden, düşmanı yenemez ve yaşam araçlarını ele geçiremez. Bu da en etkin biçimde devrimci partiyle yerine getirilir.

Kendine devrimci diyen parti ve gruplardan değil, gerçekten işçi sınıfının devrimci karakterini yansıtan devrimci bir partiden, Leninist Parti'den söz ediyoruz. Emekçilerin enerjisini yükseltecek olan, programı, politik stratejisi ve taktiğiyle örgüt ve mücadele anlayışıyla, pratik yetenekleriyle, yani gerçek savaşçı yeteneğiyle devrimci olan bir parti. Ancak işçi sınıfının iç savaş partisi, devrimci nitelikleriyle kitlelerin enerjisini ve gücünü sonuç alıcı bir savaşta sonuna dek harekete geçirebilir.

Böyle bir örgütlü güç kendini yalnızca kendi çalışmaları, mücadele ve eylemleriyle sınırlamaz, geniş kitlelerin kurulu toplumsal düzene yönelen devrimci eylemlerini destekleyen, genişleten, yön veren bir politika izler ve izlemelidir. İşçi sınıfının ve halk kitlelerinin dev-

rimci hareketinin başarısı için mücadelenin tüm biçimlerinden en iyi biçimde yararlanır ve yararlanmasını bilir. Bunun yanında sonuç almada en etkin olan mücadele biçimini devreye sokar. Bu konuda tam bir devrimci anlayışla hareket eder ve etmelidir.

Küçük burjuva politik hareketler siyasi anlayış olarak büyümekte olan devrime hazır olmadıkları için halk kitleleri kendilerini aşıp, devrime yönelmesinler diye sürekli onları geri çekme çabası içindeler. Hiçbir biçimde emekçilerin muhalefet çizgisini aşmasını istemiyorlar. Onların mücadeleye koyduğu sınır düşman tarafından kabul edilebilir olarak görülen bir çerçevededir. Oysaki proletarya, halk kitleleri bu sınırları aşar ve burjuvalarca konan çerçeve parçalanır ve bunun ötesine gidilirse, düşman karşısında bir üstünlük sağlayabilir. Emekçi halk yığınlarının zaferine giden yol bu şekilde açılır.

Bu hareketlerin Türkiye ve Kürdistan'da ezilen ve sömürülenlerin on yıllarca verdiği büyük savaşımın devrimci değerini kavradıkları söylenemez. Faşizme ve sermayeye karşı yürütülen devrimci savaşım, burjuvaziye karşı muhalefet politikasıyla açıklanamaz. Sürdürülen mücadele devrimcidir, yani açık bir kapışmadır, bir iç savaştır. Savaşan kitleler, devrimci mücadeleyi devrimin zaferine taşıyacak istek, kararlılık ve yeteneğe sahiptir.

Emekçi ve sömürülenlerin, ezilen ve baskı görenlerin verdikleri mücadele son derece çetin, sert ve şiddetli bir süreçten geçti. Bu mücadelenin sonuç alıcı bir noktaya varması için çok zorlu bir dönemden, belirleyici savaşımın yoğunlaştığı dönemden geçeceğini de biliyoruz. Bu savaşımın ilk sonuçları ne olursa olsun devrimci bir gücün önüne sonuç alma hedefi koymasına gerektiğini söylüyoruz. Sonuç alma yolunda ilerlerken, büyük bir devrimci savaşım deneyimine sahibiz. Yapmamız gereken, kitleleri sonuç alma yoluyla cesaretlendirmek, teşvik etmek ve yönlendirmektir.

İşçi sınıfının, Türkiye ve Kürdistan emekçi halklarının tekelci kapitalist düzene karşı yönelen eylemleri ve eylemlerin sayısı büyük bir hızla artıyor. Kitlelerin toplumsal hareketi büyük bir ilerleme gösteriyor. Bu ilerleyen hareket devrimin gücüdür. Günün temel devrimci görevi, devrimci gücü, sonuç alacak biçimde harekete geçirmektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

31 Ekim-14 Kasım 2012

Sayı: 222

KİTLELERİN KENDİ İSTEKLERİYLE ÖNE ÇIKMASI

İşçi sınıfının kent ve kırsal emekçilerinin kendi istekleri, kendi sloganları ve pratikleriyle öne çıkmaları devrimin politik koşullarının gerçekleşmesi ya da olgunlaşması demektir.

Devrimden uzak durmak için sürekli gerekçeler üreten çevreler, dönüp kitlelerin günlük hareketlerine baksınlar orada halk yığınlarını göreceklerdir. Bugüne dek devrimci program ve sloganlarla öne çıkanlar, yığınların en tutarlı, en ileri ve en devrimci kesimiydi. Bugün ise büyük halk kitleleri isteklerini ortaya koyuyor ve gerçekleşmesi için sokağa iniyor.

Yığınların toplumsal hareketinde ve bu hareketin gelişmesinde aranmayacaksa başka nerede aranacak devrimin politik koşullarının gerçekleştiği! Mücadelenin hangi görevlerinin öne çıktığı, sosyal mücadelenin üzerinde hareket ettiği, politik ve toplumsal koşulların gelişmesinden çıkarılır.

Ezilen ve sömürülen kitlelerin toplumsal hareketinin gelişme derecesi en iyi yığınların pratiğinde, eylemlerinde, gösterilerinde görülebilir. Emekçilerin burjuvaziye karşı sosyal hareketi bugün ortaya çıkmıyor, bu hareket yıllardır sürüyor; bugün olan, bilinç, örgütlülük yönünden daha ileri gitmesidir. Hareket nicel olarak da, nitel olarak da ileri düzeye varmıştır. Bu düzey, devrimin politik yönde olgunluğunun durumunu verir bize.

Devrimci durumun varlığı, devrimin nesnel koşullarının oluştuğunu ifade eder. Devrimci durumun ortaya çıkışıyla birlikte sınıflar ilişkisi değişme uğradı. Yeni koşullarda, yeni bir politik ortam şekillendi. Politik durum, verili nesnel şartlarda yükselen sınıflar çatışması tarafından belirleniyor. Politik çatışmanın büyümesi, dolayısıyla siyasi krizin derinleşmesi bizi kaçınılmaz olarak devrime götürür. Halk yığınlarının burjuvaziye devirmeye giriştiği dönemler siyasi krizin en ileri düzeye vardığı keskinlik kazandığı dönemlerdir.

İşçi sınıfının, halkın politik gelişmesi, günlük olaylar karşısındaki pratik tavırlarında gözlemlenebilir. Kitleler, egemen güçlerin saldırıları, tutuklamaları ve katliamları karşısında sessiz kalmıyor.

Kürt halkının temsilcilerinin binlerce kişinin tutuklanması karşısında koyduğu aktif eylemler, Alevilerin kendilerine yönelik faşist saldırılar karşısındaki mücadeleci tutumu, Türkiye emekçilerinin sermayenin ve devletin saldırıları karşısında sokağa çıkması, kadınların ve gençliğin etkin ve yoğun mücadelesi ve eylemleri halk yığınlarının siyasi kararlılık gösterisidir. Yığınların eylemleri kurulu sosyal düzeni alt üst edici düzeye ulaşmıştır.

Tekelci kapitalist düzenin ekonomik temellerinin üzerinde meydana gelen emekçi halk kitlelerinin alt üst edici eylemleri, Türkiye tekelci sermayesi ve uluslararası sermayenin aldığı ekonomik ve politik kararlarla iyice tetikleniyor. Türkiye tekelci sermayesinin AB sermayesiyle birlikte kolektif egemenlik kurarak Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde ortak denetim kurmayı başarmaları bir yana, varlığı ve işleyişiyle emekçi kitlelerin ekonomik ve toplumsal yaşamında bir dizi alt üst oluşlar getirmiştir. Gerek "özelleştirme" gerek kapitalist tarım politikalarıyla milyonlarca emekçinin ekonomik ve toplumsal yaşamı tam bir yıkım ve sefalet içine girmiştir. İşçi sınıfının, emekçilerin kitlesel işten çıkarma, ücretlerin düşürülmesi ve öteki sermaye saldırıları karşısında gösterdiği eylemsel yanıtını her gün yaşıyoruz. Sadece işçi sınıfının henüz olgunlaşmadığı dönemin bir mücadelesi olan ve ekonomizm çerçevesini aşmayan mücadelesini değil, sınıf bilincini, kendisi için mücadele dönemini, politik olgunluğunu yansıtan siyasi eylem biçimlerini de yaşıyoruz. Proletaryanın ve diğer emekçilerin politik mücadelesi burjuvazinin egemenliğini devirmeye yönelmiştir.

Nesnel koşulları olsun, öznel koşulları olsun, devrimin birçok koşulu bir araya gelmiştir. Ortaya çıkan durum ve koşullar içte ve dünyadaki çok yönlü tarihsel gelişmelerin sonucudur. Devrimci kitleler bu durumda sonuç alamazsa başka zaman sonuç alamaz. Uygun durum bir kez kaçırıldı mı, aynı ortam bir daha kolay kolay yakalanamıyor. Gerek gelişmiş kapitalist ülkelerde olsun gerekse bağımlı kapitalist ülkelerde olsun, kaçırılan devrimci olanakların ve şartların yeniden olgunlaşması için aradan uzun bir zaman geçmesi gerekmiştir. Bundandır, devrimci kriz ortamın bilinçlice değerlendirilmesindeki ısrarımız.

Sonuç almak için dönemin bütünsel bir analizine dayanan bir teoriye dayanmayan devrim, bir hedefe yönelmeyen ve devrimci bir politik perspektifi olmayan güç ve olanaklar bize bir sonuç getirmez. Ne yönde ilerleyeceğimizi, hangi adımları atması gerektiğini ve hangi görevleri yerine getirmesi gerektiğini bilmeyen bir güç ve hareket zafere ulaşamaz.

Başarıya ulaşmada işçi sınıfının, emekçilerin isteklerinin nasıl bir mücadele biçimiyle elde edileceği, hangi mücadele yolunun izlenmesi gerektiğini belirtmek büyük öneme sahiptir. Reformlar yoluyla, uzlaşma yolunu izleyerek emekçilerin taleplerinin karşılanması, ezilen ve sömürülenlerin devrimci eğitiminde devrimin politik bilinç kazanmasında devrimci bir dönüşüme uğramasında hiçbir katkısı ve etkisi olmaz. Kitleleri eğitecek ve onları devrime yöneltecek olan devrimci mücadele yoludur, isteklerin devrimci biçimde elde edilmesidir, burjuva egemenliğin devrimci tarzda yıkılışıdır.

Emekçilerin eylemlerindeki belirgin artış sürüyor. Eylemlerin, mücadelelerin, başkaldırıların niceliğindeki artışla birlikte, eylemler devrimci bir biçim, devrimci bir içerik, yani devrimci bir nitelik kazanmıştır.

Uzlaşmacı küçük burjuva hareketler de, olayların etkisiyle, devrimin güncelliğinden söz eder oldular. Ortamın etkisiyle devrimci hedeflerden, kendilerinin devrimci niteliği üstüne açıklamalar yapmaya başladılar Burada gerçek devrimci nitelikte yalancı niteliği birbirinden ayırt etmek gerekiyor. Onlar devrimin güncelliğinden ve yapılacaklardan söz ederken, bunun bir dönemin ciddi analizi temeline dayandırmıyorlar. Sığ, yarım ağızla söylenmiş laflar olarak kalıyor. Uzlaşmacı çevrelerin görüşleri sürecin teorik, taktik, politik ve mücadele görevlerinin saptanmasının bütünlüğüne ve iç tutarlılığına dayanmıyor. Dolayısıyla proletaryayı, emekçi halk kitlelerini zafere ulaştırmaktan uzaktır.

Bu hareketlerin dönem hakkında ciddi araştırmaları, derinlikli kavrayışları ve tespitleri yok. Kanıtı, bir olgu olan devrimci durum hakkında hiçbir şey söylememeleridir. Süreci ele alış biçimleri onca laf etmelerine karşın gerçekte dönemi hiç anlamadıklarını gösteriyor. Devrimin nesnel koşullarını, politik olarak gelişmesini en keskin, en eksiksiz ve en ileri yönleriyle ele alacaklarına, en yumuşak, en ılımlı ve en geri biçimde değerlendiriyorlar. Bundan dolayı görüşleri gerçek durumu yansıtmıyor.

Devrimin güç ve olanaklarını en etkin biçimde harekete geçirmek ve var olan koşullarda en iyi sonucu almak için öncelikle bu koşulların doğru bir değerlendirmesi yapılmalıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

14-28 Kasım 2012

Sayı: 223

POLİTİK HEDEF VE ETKİN TOPLUMSAL MÜCADELE

Devrimci mücadelenin zafere ulaşması, proletaryanın ve halk kitlelerinin etkin savaşımına bağlı. Bu sonuç kendiliğinden, sınıf ilişkilerinin kendi seyrine bırakılarak alınmaz. Burada devrimi gerçekleştirme işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin önüne aktif bir görev olarak konmalıdır.

Bugüne dek büyük kitlesel güce ulaşan sosyalist hareketler oldu, fakat onlar reformist ve oportünist çizgileri nedeniyle kendi güçlerinin önüne devrimi gerçekleştirme hedefini koymadılar. Yığınların etkin desteğine karşın, önlerine devrimi aktif olarak gerçekleştirme görevi koymadılar. İzledikleri oyalamacı, dolambaçlı ve uzlaşmacı politikaları nedeniyle emekçilere gelecek açısından güven vermiyorlar. Bu durumda devrime inanların onlardan uzaklaşması kaçınılmazdır.

İşçi sınıfının, halk kitlelerinin önündeki görevin ne olduğunu açık olarak koymuşsan yani güncel görevin devrimi etkin olarak zafere götürmek olduğunu belirlemişsen, mücadelenin ikincil sorunlarıyla oyalanıyorsan, gelişen devrimci mücadelenin gerisinde kalırsın zorunlu olarak. Ancak etkin olarak devrim için mücadele eden bir güç olayların gerisinde kalmaz, tersine olaylara yön verir, etkiler, öne çıkar.

Bugün devrimi somut bir görev olarak önüne koymayanlar, gerçekte proletaryanın devrimdeki ve tarihteki rolüne güven duymuyorlar. Lafta proletaryanın devrimin öznesi olduğunu kabul ediyorlar ancak öznenin mücadeledeki konumunu kavramış değiller. Proleter sınıfın devrimin öznesi olması, bu sınıfın devrimin dayandığı bir güç olması, kitleleri harekete geçirici, ateşleyici ve gerçekleştirici güç olması toplumu dönüştürecek olan etkin güç olmasıdır. İşçi sınıfı sadece genel niteliği nedeniyle değil, taşıdığı pratik birikimler ve canlı deneyimleri nedeniyle de halk kitlelerinin desteğini alarak bu devrimi başarabilir. Oportünist sosyalizm devrimci halk kitlelerinin varolan durumu değiştirme gücüne, kapasitesine, yeteneğine ve savaşımına hiçbir şekilde değer vermiyor. Bu yüzden sloganları devrimi gerçekleştirmeye yöne-

lik değil, dolayısıyla bu sloganların kitlelerin üzerinde dönüştürücü bir etkisi olmuyor, onları devrime yöneltmiyor.

Bu nedenle kitlesel güçleri hangi düzeye çıkarsa çıksın, devrim üzerine ne denli devrimci lafazanlık yaparlarsa yapsınlar, bunlar proleter harekete, emekçi hareketine gerçek anlamda öncülük edemezler. Halk ayaklanması ve devrim zorunluluğunu en geniş kitlelere götürmek için bir anlayış ve çaba içinde olmayanlar devrimci yığın hareketine önderlik yapamazlar. Kitleleri devrim yönünde, emekçilerin iktidarı alması yönünde teşvik edeceklerine onları günlük istemlerin sınırları içinde tutmaya çalışıyorlar.

Oysa emekçi halk kitlelerine en büyük politik ve pratik desteğin yapılması gereken bir süreçten geçiyoruz. Kitlelere eksiksiz bir zafer için destek verilmelidir. Kesin ve sonuca bağlanmış bir zafer için kitlelerin devrimci hareketi bugünkü ileri noktaya gelmek için zorlu süreçlerden, sert ve şiddetli kavgalardan geçti, büyük özverilerde bulundu ve başarı için daha fazlasını göze alıyor.

Türkiye ve Kürdistan emekçi halklarındaki değişim iyi anlaşılmalı. Uzun çatışmalardan geçen, pratiğin her biçimine başvuran ve yıllar boyunca devrimci eğitimi edinen kitlelerde büyük bir değişim olmuştur. Bir süreden beri devrimci yığın eylemlerinden söz ediyoruz. Bu devrimci bir değişimdir, nitel bir değişimdir. Devrim, bir grup insanın iradesi değil, geniş kitlelerin iradesi olmuştur. Devrimci teori yığınlarca kavranmış ve maddi bir güç haline gelmiştir. Emekçi halk kitleleri işte bu ileri nitelikleriyle karşıyorlar yeni çatışmaları.

İşçilerin, emekçi halk kitlelerinin devrimci harekete katılımı mücadelenin ilk yıllarında sınırlı olmuştur. Daha çok destek verme, yardım etme ve olanaklarını sunma biçimindeydi. Bu çeşitli yol ve biçimlerde olmuştur. Yığınların devrimci biçimlenişi bu katılım sırasında gerçekleşmiştir. Bir halk devrim savaşçılarını barındırıyor, destekliyor ve daha ileriye giderek aktif olarak mücadele içinde yer alıyorsa, o halk dönüşüme uğramıştır ve hareket sağlam bir kitle desteğine sahip olmuş demektir.

Faşizme ve sermayeye karşı mücadele sadece bununla sınırlı olmamıştır. Edebiyat, sanat ve kültür alanında da sömürü ve baskı topluma karşı büyük bir kavga verildi. Bu alanda verilen kavga devrimci amacın geniş kitlelerce benimsenmesini ve kitlelerin harekete katılmasını sağladı.

Bütün bu yapılanlar devrim kavgasının ne denli zengin bir birikime dayandığını, kendini çok çeşitli görünüşler içinde gösterdiğini, halkın içinde ne kadar derin kök saldığını ve büyük bir gücü dönüştürdüğünü gösteriyor.

Mücadelenin düzeyi her dönem aynı olmadı. Fakat mücadele farklı düzeylerde de olsa süreklilik göstermiştir. Verilen mücadelenin temel bir özelliği militan olmasıdır. Savaşına katılan kitleler savaşım sırasında daima atılgan, enerjik ve canlı bir tutum sergilemişlerdir. Bunun böyle olması boşuna değildir. Ezilen ve sömürülen kitleler sürekli baskı gördü, sürüldü, katledildi. Böyle bir yerde mücadele devrimci biçimde devam edebilir ve tepede tırnağa devrimci savaşı bir nitelikte verilebilir. Bu koşullarda uyusukluk, ılımlılık, edilgenlik emekçi ve sömürülenlere hiçbir sonuç getirmez. Yığınlar politik deneyimlerinden biliyorlar ki, gerçek militan, devrimci çizgide yürütülen bir mücadele kendilerini zafere götürebilir.

Halk yığınları büyük bir istek, kararlılık ve coşkuyla mücadeleyi günden güne yükseltirken geleceğe kesin bir güven duyuyorlar. Geleceğe olan güven boş bir avuntu değildir. Her koşulda verilen devrimci savaştan ileri geliyor. Bugünkü güce devrimci savaşla geldi, yarınlara devrimci savaşı kendi üst biçimlerine çıkartarak varacaktır.

Emekçiler geleceğe boyun eğdirilemez mücadele temelinde büyük güven içindeyken ve bu yönde hareket ederken emekçi yığınların öncüleri olduklarını ileri süren oportünist ve reformist çevreler ise geleceğe aynı güveni duymuyorlar. Dolayısıyla bu çevrelerin taktikleri kesin bir zafer hedefine yönelmiş değildir.

Taktiğin sınıflar ilişkisini, sınıf çatışmalarını ve bu çatışmaları tüm doğruluğu, tüm gerçekliği ve tüm canlılığı içinde vermesi için verili koşulların etkisiz çok yönlü ve bilimsel, nesnel tam bir analizinin yapılması gerekiyor. Somut koşullar kendi gerçekliği içinde yani kendi somutluğu içinde çözümlenmelidir. Somut koşullar sürekli bir akış ve değişim içindedir.

İçinde bulunduğumuz dönem kendi gerçekliği içinde ele alırken, çalışan sınıf için, bu sınıfın amacı için en önemli, en temel ve en belirleyici olanı almamızdır. Bu gün öne çıkan hedef emekçilerin iktidarı ele geçirmesidir. Bu kitlelerin en yaşamsal, en temel siyasal sorunudur. Yığınların bu en yaşamsal siyasal sorunun çözümü için devrimci genel halk ayaklanmasının zorunluluğu tüm keskinliği ve tüm çarpıcılığıyla ortaya konmalıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
28 Kasım-12 Aralık 2012
Sayı: 224

DEVİRİM VE DEVİRİMCİ GÖREVLER

İşçi sınıfının, emekçi kitlelerin, Kürt halkının devrimci mücadelesinin bir ayaklanma düzeyine gelmesi tekelci sermaye için bir felakettir. Ayaklanmanın sonucunda bütün varlığını yitirebilir. İşlerin buraya varmaması için bugünden, gelecek günlere yönelik, görüş, öneri ve planlar geliştiriyor. Buna göre komünistler, ilericiiler, kurulu düzene karşı mücadele içinde olan sınıflar, gruplar ve akımlar çeşitli biçim ve yollarla etkisizleştirilecektir. Gelişmelerin kendisi için daha büyük bir felakete yol açmaması için çok yönlü olarak hareket ediyor.

ABD ve Avrupa burjuvazisi nasıl ki II. Emperyalist Dünya Savaşında komünistlerin savaş sırasında Avrupa'da artan etkisini kırmak için daha savaş sırasında, savaş sonrasında planlarını çizdiyse, Türkiye tekeli sermayesi de AB ile birlikte komünistlerin devrimci işçi ve emekçi kitlelerin etkisinin zayıflatıldığı bir geleceği bugünden düşünüp planlıyor.

Fakat devrimci olayların hızlı gelişimi, egemen olana, düşüncelerini, planlarını hayata geçirme olanağı vermiyor. Devrimci mücadele durmadan bir üst noktaya doğru ilerliyor ve her kez bir sonraki aşamaya varıyor. Bu da kapitalist sınıf üzerinde büyük bir baskı oluşturuyor. İşçilerin, emekçilerin, ezilen halkların burjuvazi üzerinde yarattığı baskı onları ister istemez bazı konularda taviz vermeye zorluyor. Devrim gelişip güçlendikçe ve büyük bir hızla ilerledikçe sömürücüler daha başka tavizler de vereceklerdir. Ne var ki, gerçek devrimci kitleler ve devrimci komünistler, ödünleri aşan devrimci bir anlayışla hareket ederek, devrim yolundan sapmadan yürüyerek sömürülenlerin bu konudaki tüm planlarını ve gelecek tasarımların alt üst ediyor.

Devrimci sınıf ve emekçilerin savaşımı sürekli yeni ve daha ileri bir düzleme çıkarması karşısında burjuva sınıfın görünürdeki tüm güçlülüğüne rağmen gerçekte gelişen devrimci mücadele karşısında ne denli zayıf ve dayanıksız olduğu ortaya çıkmıştı. Her ne yapsa süreci devrimci süreç olmaktan çıkaramıyor. Süreci geriletme, ılımlılaştırma yani kendisine karşı biçimlenen devrimci karakterinden soyundurma çabasının kitlelerin mücadelesini daha da şiddetlendirmesi karşısında sonuçsuz kalıyor. Bu yöndeki her girişimi de sonuçsuz kalacaktır.

Tekelci sermayeyi derin bir politik bunalım içine sokan, yönetemez duruma getiren ve gerçek anlamda egemen olamaz bir döneme girmesini sağlayan, başka etkenlerin yanında sınıf mücadelesinin iç savaş düzeyinde gelişmesi ve uzun iç savaş olarak sürmesi olmuştur. Bu savaşımın bütün bu dönem boyunca başarılı bir gelişme göstermesi Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının ve halkların devrimci niteliğini, gücünü ve sonuç almaktaki ısrarlı oluşunu ortaya koymuştur. Her yönden kaçınılmaz ve zorunlu olan ayaklanma, iç savaşın devrimci dinamiklerinin üzerinden yükseliyor.

Proletaryanın devrimci hareketi bugüne kadarki süreçlerden güçlenerek etkisini ve kitle desteğini artırarak çıktı. Burjuvazi ise eski gücünü de, etkisini de yitirmiştir. Ayaklarının altındaki toprak erozyona uğramıştır üzerinde rahatça hareket edeceği bir zemin yoktur artık. Yıllarca safça ve bilinçsizce kendisini ezen ve sömürenlerin peşinde giden en sıradan insanlar bile, bu baskı düzenine karşı çeşitli biçimde ve yollarla harekete geçmiştir. Devrim bu insanların katılımıyla hızla büyüyor. Bu hem nicel ve hem nitel yönde bir büyümedir.

Mücadele başka yerlerde ve diğer zamanlarda olduğu gibi, uzun zamana yayılan yavaş adımlarla ilerlemiyor. Bu topraklarda mücadele hızlı, kısa sürede büyük yol almış olarak sıçramalar biçiminde, patlamalı bir seyir izliyor. Tüm bunlar belli bir maddi temelden, nesnel gelişmelerden kaynaklanıyor. Sistemin iç çelişkileri son derece keskin, emekçilerin toplumsal koşulları sert bir şekilde kötüleşiyor, bunun sonucu ezilen ve sömürülenlerde büyük bir öfke birikti, biriken öfke toplumsal çatışmaya dönüşüyor, mücadele olabildiğince şiddetleniyor, devrim bu temelde büyüyor.

Devrimci kavganın genel bir ayaklanma yönünde ilerlediği bir süreçte, bu süreci sonucuna götürecektir devrimci önderliğin önemi o ölçüde öne çıkıyor. Halk kitlelerinin savaşımı bizim dışımızda yürüyor. Kitle eylemlerinde etkin olmak bunun için çaba harcamak yeterli değildir. Yıgınsal harekette yalnızca etkin olmak değil, önder bir

rol oynamak için büyük bir çaba sarf edilmelidir. Yaşadığımız büyük gelişme karşısında eski çalışma tarzı, eski düzeydeki görevler ve mücadeleler yetersiz kalıyor. İşçi sınıfı hareketinin, emekçi hareketinin, kitle hareketinin başarıya ulaşması ve zaferini güvenceye alması için devrimci komünist önderlik temel önemdedir.

Devrim bir olgudur. Böyle bir durumda yalnızca devrimin güncelliğinden söz etmek, görüşlerde bir ilerleme sayılmaz. Burada asıl sorun devrimi zafere taşıyacak, onu gerçekleştirecek olan devrimci görevleri bütünlük içinde ortaya koymaktır. Devrimi işçi sınıfının, yoksul köylülüğün, emekçilerin, kent ve kır yoksullarının devrimci iktidarı hedefiyle birlikte düşünmeliyiz. Devrimci ayaklanmayla sermaye egemenliğinin devrilmesi, geçici devrim hükümeti, işçi komite ve konseyleri ve devrimci halk komitelerinin örgütlenmesini birlikte düşünmeden devrim üzerine görüş ortaya koymanın pratik bir değeri yoktur. Proletaryanın gerçek devrimci partisi, devrimi bu bütünlük temelinde koyarken, küçük burjuva sosyalistleriyse devrimci görevler temelinde dayandırmadan onu boş bir kelimeye dönüştürüyorlar. Burada söylediklerimiz, devrimin kesin zaferi için devrimci komünist önderliğin ne denli yaşamsal olduğunu gösteriyor.

İşçi sınıfı tüm bu görevleri yerine getirebilir ve devrimi gerçekleştirmeyi başarabilir. Mücadelede ve örgütlenmede ulaştığı yetkinlik derecesi başarılı olmasının güvencesidir. Geniş emekçi kitleleri yanına çekerek zafere ulaşabilir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunarak ve birleşik bir devrimin önderlik görevlerini yerine getirerek amacını gerçek yapabilir. Yalnızca sınıfsal niteliği bakımından değil, en çetin mücadelelerden, süreçlerden geçerek elde ettiği bütün bu mücadele deneyimlerine dayanarak isteklerini ve düşlerini gerçek yapabilir.

Devrim mücadelesi bugünkü en ileri noktaya sınıf savaşımının çeşitli süreçlerinden geçerek geldi. Bugüne kadarki süreçler, devrimin temellerinin atıldığı, kitlelerin devrimci eğitimden geçtiği, devrimin zaferini hazırlama süreçleri oldu. İçine girdiğimiz süreç öncekilerden farklı olarak bu zaferi örgütleme sürecidir. Devrimin kesin ve tam zaferi devrimci işçi sınıfının ve komünist öncüsünün bu süreçte sadece etkin olmasına değil, gerçekten önder bir rol oynamasına bağlıdır. Tüm bu sonuçlara günün gerektirdiği devrimci görevlerin yerine getirilmesiyle varılacaktır.

En sert süreçlerden geçmek ve sürekli çatışma içinde olmak proleter kitleleri ve halk yığınlarını değiştirdi. Genişleyen eylemler, mücadeleyi daha ileriye taşımada kararlılık ve ısrar, devrimci harekette hiç eksilmeyen coşkunluk, kitlelerdeki değişimin somut göstergeler-

ridir. Bu noktada "tepedekiler" süreci bozmak için hangi demagojiye başvururlarsa vursunlar, hangi numaraları çevirirlerse çevirsinler hangi saldırı kararını alırlarsa alsınlar, "alttakiler" içinde buldukları ve her gün biraz daha kötüleşen her gün biraz daha çekilmez duruma gelen yaşam koşullarını değiştirmek için devrimci kavgayı yükseltmekte kesin kararlılar. Olayların çevrilemez gidişi ve emekçi kitlelerin savaşımı bu yöndedir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
12-26 Aralık 2012
Sayı: 225

SERBEST ZAMAN ÖZGÜR BİREY

İçinde bulunduğumuz süreçte, kısa süreye çok olay sığıyor. Bunu anlamak için Kasım'da gerçekleşen olaylara bakmak bile yeterli. Ayaklanma düzeyine varan kitle eylemleri, yaygın ve çok sık olarak ortaya çıkıyor. Bütün bu olaylar sıçramalı ve patlamalı biçimde gelişme gösteriyor.

Olayların bu denli sık, hızlı ve yaygın oluşuna ancak devrim dönemlerinde rastlanır.

Fakat çoğu kez, olayların böylesine büyük bir hızla yaşanmasının getirdiği günlük koşuşturmalar içinde sonal hedeflerde bir perspektif daralması görülebiliyor. Böylesi durumlarda, işçi sınıfı, emekçileri, gençliği, kadınları, aydınları etkileyen esinlendiren, ateşleyen, o evrensel ve enternasyonal büyük kavga, o büyük amaç, bir an için gözardı edilebiliyor. Komünist kadroların devrimci kitlelerin bu duruma düşmemesi için daima proletaryanın evrensel tam kurtuluş hedefiyle hareket edilmelidir.

Burjuva toplum düzenine karşı mücadeleye atılanlar kendilerini emeğin evrensel kurtuluş kavgasının bir parçası olarak gördüklerinde, hissettiklerinde daha büyük bir coşkunlukla ileri atılırlar. İnsanları asıl etkileyen ateşleyen ve ayaklanmalara götüren emeğin tam kurtuluş hedefidir yani sınıfsız toplum için mücadeledir. Büyük kitleleri derinden etkileyen, verdikleri mücadeleler hakkında onları bilgilendiren, toplumsal kurtuluş mücadelesine yön veren, Marksizm, Leninizm, bilimsel sosyalizmin ilke ve görüşleridir.

İnsanlar önlerine çıkan sorunları çözebilir, insanların bugün içinde bulunduğu koşullar, bu sorunların çözümünü kendi içinde olgunlaştırmıştır.

Üretken güçlerin gelişmesi ve dolayısıyla maddi üretim için harcanan toplumsal gerekli emeğin azalması, toplumsal bireye, kendini çok yönlü olarak geliştirmesi için gereken serbest zamanı sağlamıştır. Maddi üretime daha az zaman ayrılmasıyla ve insanlar açığa çıkan serbest zamanı değerlendirerek kendini dönüştürebilir.

Makinenin ve büyük sanayinin gelişmesi bu koşulları yaratmıştır. Bilimin, fizik biliminin öteki bilimlerin gelişmesi, bilimin teknolojik uygulanması bilimin üretici güç haline gelmesi, üretim sürecinde kullanılan doğrudan emeği düşürmüştür. Üretim süreci doğrudan emeğin kullanılmasından daha çok emek zamanında, harekete geçirilen araçların gücüne bağlıdır.

Maddi üretim için gereken toplumsal emeğin en aza düşmesiyle insanlar, ilk defa ekonominin baskısından kurtulacağı koşullara kavuşmuş oluyorlar. Doğmuş olan bu koşullar, aynı zamanda insanların özgür olacağı koşullardır.

Karl Marx'ın Kapital III'de belirttiği gibi; "Gerçek özgürlük alemi ancak emeğin zorunluluk ve günlük kaygılarla belirlendiği alanın bittiği yerde fiilen başlamış olur, demek ki, bu alem, eşyanın doğası gereği, fiili maddi üretim alanının ötesinde bulunur."

Üretici güçlerin ulaştığı gelişme düzeyi bilimin üretici güç olması, üretimin toplumsal boyutlarına ilerlemesi, emeğin kolektif karakteri vb. maddi üretimin en az enerji harcanarak yapılacak duruma gelmesi, maddi üretim için gereken gerçekçi toplumsal zamanı aşığıya çekiyor, işgünü daha da kısalıyor.

"Sanayiye ait üretim sürecinin sürekli bir biçimde yenilenmesi üretici güçlerin gelişimini öylesine yüksek bir seviyeye çıkarmıştır ki, ekonomideki faaliyetlerin % 30'undan azıyla dahi toplumun ihtiyacı olan tüm maddi ürünler sağlanabilir." (Zhang Tangyu - Ding Weimin)

Kıscacası tüm bu gelişmelerin sonucunda zorunluluk dünyasından, özgürlük dünyasına sıçrayışın tüm öğelerinin yeterince olgunlaştığını söyleyebiliriz.

Bu anlattıklarımızdan anlaşılacaktır ki, proletaryanın hedefi, istekleri, sınıfsız bir topluma ulaşmak ve bireyin özgür ve çok yönlü gelişmesi, üretken güçlerin evrensel gelişmesi yönündedir.

Çalışan kitlelerin isteklerini, düşlerini, hasretini karşılayan proletaryanın büyük siyasal hareketinin enternasyonal karakteri, deneyimleri ve devrimci görevleri doğru kavranmalıdır.

Sosyalizmin dünya genelindeki evrensel gücü ve bu gücün yarattığı etki, süren devrimci mücadeleler, her ülkede çok büyük kitleleri harekete geçirmiştir. Devrimci hedefleri hayata geçirmek için, devrimci bir çizgi izlenmezse, her ülkede büyük sayılara ulaşan kitlelerin devrimci enerjisi, ikinci sorunların çözümü yolunda boş yere tüketilmiş olur.

O halde kapitalist dünyada patlayan devrimci eylem dalgası, proleter başkaldırıları ve halk ayaklanmaları ve ezilen, sömürülen yığın-

ları zafere götürmelidir. Başarı elde edecek olan geniş emekçi kitleler, bu eylemler, mücadeleler ve çatışmalar sırasında, devrimci mücadelede yetkin bir seviyeye ulaşıyor. Dövüşen, değişen kitlelerin temel devrimci görevi, burjuva egemenliği yıkmak için bu toplumun ötesinde gitmektir. Eyleme geçen, çatışan ve dönüşen kitleler, büyüyen üretici güçler kısacası toplumsallaşmış insanlık eski toplumun dar kalıplarına artık sığmıyor. Burjuva toplum, işçi sınıfının bilimi, bilgiyi, üretici güçleri toplumsal bireyi daha uzun süre tutsak olarak tutamaz. Çünkü gitgide bu yüzden dünyadaki devrimci dalga ve proletaryanın büyük siyasal hareketi, kapitalist kölelik düzenini bu eski toplumsal sistemi alt üst edecek yönde ilerliyor.

Olayların devrimci yönde ilerlemesini sağlayan özne büyük gelişme göstermiştir. En altüst edici süreçlerden geçmek, özneyi başka bir özneye dönüştürmüştür. Artık devrimi gerçekleştirme yeteneğine sahip, gelişkin, nitelikli bir özne var. Bu alandaki açık, somut, çarpıcı gelişmeye karşın halen öznenin durumu üstüne hiçbir ilerleme göstermeyen bir yığın laf ediliyor. Oysaki karşıtların mücadelesi, devrimin öznesini amaca varmada çok ileri noktalara çıkarmıştır.

Devrim öncesinde, koşullar ne denli uygun olursa olsun, yine de bu gelişme burjuva toplumda sınırlıdır. Devrimin öznesi işçi sınıfı, ezilen ve sömürülenler asıl sızramayı, büyük gelişmeyi, eski sistemden köklü kopuşu devrimle yapacaktır. Büyük toplumsal dönüşümü yalnızca toplumsal devrim gerçekleştirebilir. Sosyalist düşünürlerin, sosyalist edebiyatçıların, insanlığın geleceğine dair görüşleri bir devrimci alt üst oluşla yaşama geçer. Her ülkenin devrimci proleter kitleleri devrimin öznesi, emeğin evrensel kurtuluşu kavgasına bulunduğu yerde devrim mücadelesini yükselterek devrimi zafere taşıyarak etkin bir şekilde katılmış olur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

2-16 Ocak 2013

Sayı: 226

DEVRİMCİ DÖNEMİN GÖREVLERİ

Toplumsal ilişkilerin, sınıf ilişkilerinin gelişimini, dönüşümünü ve geldiği yeri doğru ve nesnel biçimde anlamak için toplum bilimine dayanmalıyız. Bilime dayanarak ekonomik, politik ve toplumsal gücü elinde tutanlarla onların ezip sömürdüğü kitleler arasındaki ilişkinin güncel durumunu ortaya koymak, devrimci taktiğin anlaşılması için temel önemdedir.

Önümüzdeki devrimin çerçevesini belirleyen güçler, işçi sınıfı, yoksul köylülük, proleter olmayan emekçiler, kent ve kır yoksullarıdır. Hareketin sürekliliğini sağlayan ve zafere taşıyacak olan bu güçlerdir. Egemenleri yıpratıp zayıflatan ve sendeleten emekçilerdir, onların devrimci savaşımıdır. Yıllarca sürdürülen bu savaşımın sonucunda güçler dengesi emekçilerin lehine değişmeye başlamıştır. Bu sonucu sağlayan halkların gücünün iyi görülmesi gerekir.

On yılların çatışmalarından, sert süreçlerinden geçmiş, devrimci pratiğin eğitici okulunun yetenekleriyle donanmış, ileri bir düzeye ulaşmış ve büyük bir güç durumuna gelmiş olan işçi sınıfının ve emekçilerin bugün geldiği noktayı görmemek, halk yığınlarını olduğundan zayıf göstermek, sömürücü sınıfa hizmet etmek demektir.

Bütün illerde ve aynı anda geniş kitlelerin kendi istemleri için eyleme geçmesi, devrimin önemli bir kazanımıdır ve devrim mücadelesinin kitlelerin içinde ne denli kök saldığını, derin bir etki yarattığını ve yaygın olduğunu gösteriyor. Her tarafta alt üst edici eylemler var, işçi sınıfı ve halklar her tarafta kavgaya atılıyorlar.

Yapılması gereken yığınların eylemlerini desteklemek ve daha ileriye götürmektir. Bunun için her şeyden önce mücadele hedefi doğru konmalı ve gidilecek yer net olarak belirlenmelidir. Gösterilen hedefe nasıl gidileceği de aynı berraklıkla ortaya konmalıdır. Bu konu yan çizmeden, somut ve anlaşılır biçimde açıklığa kavuşturulmalıdır. Bu konuda muğlaklık ya da günden güne değişen zikzak çizen politikalar, ileriye atılan kimseler üzerinde geriletici, olumsuz ve pasifleştirici bir etki yaratır.

Devrimci hedef emeğin devrimci iktidarındır. Kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devrimidir. Proletarya-

nın devrimci partisinin devrim programı Leninist Parti tarafından bütün açıklığıyla ortaya konmuştur. Bu, proletaryayı kurtuluşa götürecektir işçi sınıfının gerçek devrimci eylem programıdır. Devrimci programın içeriği parti literatüründe çeşitli yönleriyle açıklanmıştır. Devrimci program içerik olarak, özsel olarak iç savaş temeline dayanıyor. İşçi sınıfının burjuva sınıfa karşı iç savaş temeline dayanmayan bir program, proletaryanın devrimci programı olmaz, olsa olsa uzlaşmacı sosyalizmin sınıf işbirliği platformu olur. Politik stratejilerini iç savaş temeline dayandırmayan politik hareketler, kendilerini ne denli proleter sınıfın temsilcileri olarak gösterecekler de onlar tüm görüşleriyle küçük burjuvazinin temsilcileri olduklarını ortaya koyuyorlar.

Devrimden söz ettikleri zaman devrimi eylemin temel konusu olarak değil, en ilerisinin konusu olarak koyuyorlar. Devrimi bir propaganda konusu olarak geleceğin sorunu olarak koyarken çoştukça çoşan oportünistlerimiz, devrimi güncel bir görev olarak, eylemin konusu olarak kitlelerin önüne koymaya gelince, tam bir umutsuzluk içine düşüyorlar, güçsüzleşiyor ve küçülüyorlar. Bu yüzden devrimci mücadeleyi zafere taşıyacak olan uzlaşmacı küçük burjuva hareketler değil, tüm içtenliğiyle devrimci olan proleter kitlelerdir, emekçilerdir, devrimci komünistlerdir.

Sloganlarımız, içinde bulunduğumuz süreçte, proletaryanın, emekçi kitlelerin devrimci görevlerinin ne olduğunu apaçık biçimde ortaya koymalıdır. Küçük burjuva hareketlerin sloganları devrimci durum, ayaklanma ve devrim döneminin devrimci görevlerini belirtmekten uzak. Sloganları devrimci dönemin gerisinde kalıyor. Oysaki günlük yaşamın politik ve toplumsal olayları ve olguları devrimci bir dönemde bulunduğumuzu tüm açıklığı, kesinliği ve keskinliğiyle gözlerimizin önüne seriyor. Fakat devrimci bir bakış açısına sahip değilsen, günlük hale gelen büyük olayların devrimci niteliğini göremezsin.

Devrimci Marksizm, sürecin en başında dönemin gerçek devrimci görevlerini doğru olarak belirlemiş ve bu görevleri sloganlarla öne çıkarmıştır. Devrimci marksizm açısından şimdi görev, yığınların devrimci savaşına önderlik etmek, daha doğrusu bu savaşımın, gösterilerin ve ayaklanmanın tümüne önderlik etmektir. Emekçi kitlelerin devrimci savaşımının başarıya ulaşması bu görevlerin yerine getirilmesine bağlıdır.

Türkiye ve Kürdistan proletaryasını ve halklarını bugünkü savaşım noktasından daha ileriye götürecektir olan küçük burjuva grupların kendi dar yaklaşımları değil, yığınların yaşamında köklü

değişim getirecek olan devrimci siyasal istemlerdir. Bu siyasal istemleri sağlayacak olan devrimin zaferi yönündeki bir savaşım tüm yığınları etkileyebilir, birleştirebilir ve harekete geçirebilir. Bir ayaklanmadan, bu yönde ciddi bir hazırlıktan başka bir etken, burjuva toplum boyunduruğu altında iyice ezilen emekçi kitleleri deriden etkileyip birleştiremez. Çünkü ancak tekelci burjuva egemenliği devirecek devrimci bir ayaklanma emekçilerin çıkarlarını ve gereksinmelerini karşılamasını sağlayacak uygun koşulları yaratabilir. Bugüne dek ezilen ve sömürülen kitleleri etkileyip harekete geçiren faşizme ve sermayeye karşı mücadele oldu. Bugünkü güç durumunda yapılması gereken bu mücadeleyi genel ayaklanma yoluyla sonuca götürmektir.

İşçi sınıfı ve halklar faşist devlet terörü ve sermayenin despotluğu altında büyük acılar yaşadı. Sınıf savaşımı çok sert biçimde gelişti. Süreç de bu temelde son derece sancılı bir seyir izledi. Küçük burjuva hareketlerin önerdiği dolambaçlı yol bu süreci daha da uzattı. Süreci kısaltan yalnızca başarılı bir ayaklanmadır. Halk ayaklanması, ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşunun gerçek yoludur.

Bu topraklarda devrimin gerçek yolunu izleyerek, halkların birleşik mücadelesini başarıya ulaştıracak devrimci dinamikler var. Uzun iç savaşın temelinde bu devrimci dinamikler vardır. Son olarak Türkiye ve Kürdistan halklarının Ekim sonunda başlattığı sınırlı bir ayaklanma düzeyine varan, genel bir ayaklanmayı tetikleyen, hazırlayan olgunlaştıran devrimci başkaldırısı, devrimci dinamiklerin gücünün hangi noktalara ulaştığının en çarpıcı kanıtı oldu. Günlerce alt üst edici eylemlere girişenler, daha etkili, daha güçlü ve daha büyük eylemleri gerçekleştirecek kapasiteye sahiptir. Büyük bir coşkuyla eylemden eyleme giden bu devrimci dinamikler, bizi zafere taşıyacaktır.

Çalışan sınıf ancak devrimci bir dönemden geçerek ve devrimci dönemi sürdürerek amacına ulaşır. Devrimci dönemin devam ettirilmesi ise devrimin ve emekçi halkların önderi, işçi sınıfının ve devrimci komünist partinin devrimci görevlerini yerine getirmesine ve sürecin tümünde etkin olmasına bağlıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

16-30 Ocak 2013

Sayı: 227

KİTLELERİN EĞİTİMİ VE ÖRGÜTLENME SORUNU

Polis, Kürt halkının, işçilerin, kadınların, öğrencilerin, sendikaların, meslek örgütlerinin, gecekondularda yaşayan emekçilerin velhasıl sokağa çıkan ve mücadele eden herkesin eylemine, basın açıklamasına, gösterisine müdahale ediyor. İçişleri Bakanlığı ve Valiler "yetkilerini aşarak" basın açıklamalarına varana kadar neredeyse bütün mitingleri ve gösterileri yasaklıyor. Bütün yasaklamalara rağmen, polisin basınçlı suyuna, biber gazına, gaz bombalarına rağmen kitleler ısrarla sokağa çıkıyor, mücadeleyi sürdürüyor. Eylemleriyle açıkça şunu söylüyor, ortaya koyuyorlar: Bizler çalışan, ezilen ve sömürülen işçiler, emekçiler öğrenciler, ezilen uluslar ve ulusal topluluklardan milyonlar, bugüne dek yeterince ezildik, sömürüldük. Burjuva sınıf için, tekeller için bolca zenginlik ürettik, ürettikçe daha çok ezildik, daha çok sömürülüp sefalete itildik, daha çok aç kaldık. Artık buna izin vermeyeceğiz. İşçi sınıfından, ezilen ulus ve ulusal topluluklardan milyonlarca emekçiden oluşan kitleler olarak bizler, artık daha iyi bir yaşam istiyoruz. Bunun için mücadele ediyoruz. Şimdi daha iyi bir yaşamı ve geleceği mücadelemizle kazanacak yeni ve daha ileri bir toplum kuracağız.

Kendi ellerimizle kuracağımız bu yeni yaşamda ne sermaye olacak ne de sermayenin boyunduruğu altında ezilen milyonlar.

Bu yeni ve daha ileri toplumda ne ulusal varlığı inkar edilmiş ezilen uluslar olacak, ne ilhak olacak ne de asimilasyon. Bu yeni yaşamda biz, bugüne kadar itilip kakılan, aşağılanan, ulusal olarak yok sayılan ezilen ulus olarak Kürtler ve diğer ulusal topluluklar kendi geleceğimizi kendi kaderimizi özgürce kendimiz belirleyecek, bütün uluslar gibi, ulusal varlığımızın gereği olan bütün haklarımızdan özgürce yararlanacağız.

Bu yeni ve daha ileri toplumda biz milyonlarca emekçi, kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldıracak, çalışabilecek durumda olan herkesle hep birlikte ortaklaşa üretecek ve ortaklaşa emeğimizin ürünlerinden hep birlikte yararlanacağız. Makineler ve bilim ve teknoloji bu yeni kuracağımız yaşamda bir avuç burjuvaya, sermayeye hizmet etmeyecek, aksine bütün çalışanların, bütün toplumun işini kolaylaştıracak ve bütün toplumun refahını, yaşam kalitesi arttırmaya hizmet edecektir.

Bugün bir avuç sermaye sahibi azınlığın egemenlik aygıtı olan burjuva devleti, nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan işçileri, emekçileri, ezilen ulus ve ulusal toplulukları baskı ve zorla egemenlik altında tutan, ezen, sermayenin sömürsünü devam ettirmesinin bir aracı olan bu makineyi bu faşist devleti yıkacağız. Yerine nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan işçilerin, yoksul emekçi kesimlerin, ezilen ulus ve ulusal topluluklardan geniş yığınların devlet yönetimine özgürce katılacağı yeni bir devlet kuracağız. Biz, bu toplumun yerine yeni ve daha ileri bir toplum kuracağız.

İşte bu toplum sosyalist toplumdur. Bu toplumu ve bu toplumun kuruluş mücadelesini inceleyen, bunu konu edinen bilim de marksizm-leninizmdir.

İşçi sınıfının, ezilen ulus ve ulusal topluluklardan emekçilerin oluşturduğu geniş yığınların kendi tarihlerini özgürce ve bilinçli olarak tapması denince anlaşılması gereken budur. Bilinçli olarak kendi tarihini yapma, proletaryanın ve ezilen emekçi sınıfların devrimci mücadelesiyle başlayan, emeğin iktidarıyla, proletaryanın iktidara gelmesiyle, proletarya diktatörlüğüyle devam eden bir süreçtir. Proletarya ancak bütün burjuva partilerden bağımsız olarak kendi devrimci sınıf partisinde örgütlenirse, bütün burjuva ideolojilerinden toprak kendi devrimci sınıf çizgisine sahip olursa tarihin kendisine yüklediği bu tarihsel görevini yerine getirebilir; burjuva toplum olan kapitalizme son vermek yeni ve daha ileri bir toplum kurmaya yönelen milyonlara önderlik edebilir.

Bütün bu süreçte, proletaryanın devrimci sınıf partisinin Leninist Parti'nin etkin rolü ve artan önemi anlaşılabilir. Leninist Parti'nin bütün bu süreçteki çalışmalarının odağında, ister kitlelerin artan oranda devrimci mücadeleye atıldığı, devrimin yükselişi içinde olduğu dönemlerde olsun, ister görece daha durgun, devrimci dalgalının geriye çekildiği dönemlerde olsun, isterse proletaryanın iktidarı fethetmesinden sonra, komünizmin kuruluşu sürecinde olsun, bu çalışmanın ana içeriği, yaşamın bütün alanlarını kapsayan ve en geniş yığınlara yönelik politik ajitasyon ve örgütlenme olmalıdır, kitlelerin

eğitimi olmalıdır. Kitlelerin eğitimi hiçbir zaman burjuvazinin ege-menliğine karşı m¼cadeleden, kitlelerin m¼cadelesinden ve ¼zellikle devrimci m¼cadeleden ayrı gerşekleşemez. Bu m¼cadelenin dışında gerçek bir kitle eğitiminin s¼z¼ dahi edilemez. İşçi sınıfını, ezilen ulus ve ulusal toplulukları, milyonlarca ezilen, s¼m¼r¼len emekçi kit-leyi eğiten, onların ufuklarını genişleten, d¼nyaya bakışlarını değiş-tiren, onları aydınlatan ve iradelerini g¼çlendiren, ancak ve ancak s¼m¼ren, ezen ve egemen olan sınıfa karşı, burjuvaziye karşı ver-dikleri m¼cadeledir. Emekçi yığınların bilincini geliştiren ve onları eğiten, onların verdikleri m¼cadeledir.

Bilinç hiçbir zaman nesnelere karşısında, olaylar karşısında edil-gen, pasif bir konumda değildir. Ezildiğinin, s¼m¼r¼ld¼đ¼n¼n far-kına varmış, kendi sınıfsal konumunun ve g¼revlerinin bilincine varmış bir işçi ¼evresindeki diğer insanların değişip d¼n¼řmelerinde daha etkili olacağı gibi içinde bulunduğu koşulları değiştirebilmek için de daha etkin olarak harekete geçer.

Proletarya ezilen ulus ve ulusal topluluklar geniş emekçi yığın-lar ¼n¼n¼ g¼rebildiđinde, devrimci hedeflerinin ve amaçlarının bi-lincinde olduklarında daha kararlı ve cesur olurlar. Proletaryayla burjuvazi arasında uzun yıllardan beri s¼ren iç savaş b¼t¼n toplumu ¼ylesine etkiliyor ki, giderek artan bir n¼fus bu savaşın içine ¼ekili-yor, herkesi savaşan bu iki temel sınıftan birinin yanında yer almaya, saf tutmaya zorluyor. İşçi sınıfı, burjuva sınıfa karşı, kapitalizme karşı s¼rd¼rd¼đ¼ bu sert savaşta kazanmak için daha c¼retli ve saldırgan bir hat izlemelidir. Devrim, proletaryanın burjuvaziye iktidardan ala-şağı etmesiyle gerşekleşebilir. Burjuvazi iktidarını koruyabilmek için her t¼rl¼ zora, şiddete, baskıya başvuruyor. İşçi sınıfı ve emekçi yı-đınlar ancak daha c¼retkar davranır, daha saldırgan bir m¼cadele ve-rirlerse kazanabilirler.

Tam da bug¼n, proletaryanın ezilen ulus ve ulusal toplulukların geniş emekçi yığınların kitleler halinde eyleme geçtiği, polisle, dev-let g¼çleriyle sokak savaşlarına giriştiği, devrimci m¼cadelenin hızla y¼kseldiđi bu s¼reçte, proletaryanın ileri kesimleri hızla ve c¼retkar atılımlarla s¼rece m¼dahale etmezlerse, daha ¼ncekilerde olduğu gibi bu sefer de kitlelerin eylemi bir s¼re daha kendiliğinden eylem ola-rak s¼recek ve sonunda zorunlu olarak devrimci dalga geriye ¼ekile-cektir. Burada c¼retkar hedef bilinçli atılımlar, kitlelere ¼nc¼l¼k iddiasında olan Leninistler açısından hayati ¼nemdedir.

B¼t¼n toplumu etkileyen bu uzun iç savaş s¼recinde b¼t¼n top-lumsal kesimlerde yeterince patlayıcı birikmiş durumda. Ezilen emekçi kitlelerin gerşekleştirecekleri bir ayaklanma için gerekli ve

zorunlu ön koşulu oluşturan, olası bir ayaklanmanın başarılı olması için mutlaka gerekli olan, emekçi yığınların, halkın çeşitli katmanlarının içinde biriken politik öfke giderek daha geniş alanlara yayılmakta, geliştirmekte, şiddetlenmekte ve patlama noktasına doğru yükselmektedir. Burada Leninistlerin yapması gereken propaganda ajitasyon, örgütlenme, örgütlenme, örgütlenmedir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

30 Ocak-13 Şubat 2013

Sayı: 228

BÜYÜK ÇAPLI ÇATIŞMALAR

Tekelci sermaye ve onun siyasi güçleriyle, işçi sınıfı ve siyasi hareketi arasındaki politik çelişkiler ve çatışmalar yeni bir boyut kazanıyor. Burjuvazinin emekçi halk kitlelerine yönelik saldırıları, baskıları ve şiddeti arttıkça siyasi çelişkiler ve çatışmalar keskinleşip daha ileri bir düzeye varıyor. Siyasi çelişkiler kritik bir uğrağa girmiştir ve bu aşamada sosyal mücadele büyük çaplı ve çok sert geçer.

Yıllarca, sırtlarına yüklenen bütün devlet harcamalarının altında ezilen emekçiler; işsizlik, ücretlerin düşürülmesiyle birlikte kötüleşen tüm yaşam koşullarının yükü de omuzlarına binince, içinde buldukları durum iyice çekilemez bir sınıra vardı. Çalışan nüfusta, burjuva topluma karşı ayaklanmanın bütün koşulları yeterince oluşmuştur. Bu yüzden en küçük bir sosyal olay bile çelişkileri keskinleştirebiliyor ve bugün için sınırlı bir ayaklanmaya dönüşebiliyor.

Çelişkiler bugünkü toplumun dağılmasını hızlandıracak biçimde kritik bir uğrağa varmıştır. Emekle sermaye arasındaki çıkar karşıtlığı, büyük çaplı politik savaşımın somutlanıyor. Karşıt güçlerin, düşman sınıfların savaşımı uzun yılları kaplıyor. Uzun iç savaş biçimini alan sınıflar mücadelesi, tüm bu zaman boyunca son derece sert, şiddetli, yoğun, yaygın ve çok sancılı geçmiştir. Büyük acılara mal olmuştur. Toplumsal savaşım bu şekilde devam ederse, büyük bir yıkım getirecektir. Ve daha büyük acılara yol açacaktır. Daha büyük acıların yaşanmaması, gözyaşının akmaması için emekçi sınıf ve ezilen yığınlar başarılı olmak zorundadır.

Sermayenin iktidarını sürdürmesinin araçlarından biri burjuva ideolojisi olmuştur. Ama baskı, ekonomik ve politik saldırı içinde geçen uzun bir tarihi süreçten sonra emekçilerin üstünde aynı ideolojik etkiyi koruyamıyor. Kapitalizmin gelişmeli evrimi, burjuvazinin ideolojik argümanlarının büyük bir darbe yemesini de getirdi. Bir baskı ve sömürü toplumu olan bugünkü toplumun geldiği yerden sonra burjuva ideologları, bu toplumun propagandasını nasıl yapacaklar, ezilen ve sömürülen yığınları mülk sahibi sınıfların peşine

nasıl takacaklar. Burjuvazinin çıkarlarının emekçilerin çıkarı olduğunu nasıl açıklayacaklar. Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ve karşıtlıklarının bu denli geliştiği ve keskin olduğu koşullarda burjuvazi toplumunda eski siyasi ve ideolojik etkini devam ettiremez.

Burjuva toplumun iç çelişkilerinin gelişmesi, burjuvaziye zayıf düşürürken, bu durum emekçiler için, amaçlarını gerçekleştirecekleri uygun koşulların oluşması anlamına gelir. Siyasi çatışmalar bu zemin üzerinde büyür. Siyasi savaşımın gelişmesi, devrimin büyümesi anlamına gelir. Nesnel koşulları oluşmadan, sınıf mücadelesi gelişmeden, devrim bu temelde ilerlemeden, emekçi sınıflar en önemli isteklerini nasıl gerçekleştirecektir; içinde buldukları koşulları nasıl değiştirecekler. Koşulları değiştirmemiz için her gün yeni olanaklar doğuyor. Devrimci proleter parti, tüm bu olanaklardan yararlanarak, verili durumu değiştirecek bir politika izler.

Toplumsal bir temele dayanan, toplumsal sınıflar arasındaki bir mücadele olan siyasi mücadele, on yıllardır etkin olarak sürüyor. Gerek 70'lerde, gerek 12 Eylül'de, gerekse bugün karşıt sınıfların siyasi temsilcilerinin arasındaki siyasi mücadele öne çıkan mücadele biçimidir. 12 Eylül'de tekellerin ve askeri faşist diktatörlüğün hedefi proleter hareketi devrimci güçleri ezmektir. O dönem sonuca ulaştığını sananlar 90'larda çok daha büyük devrimci bir güçle uğraşmak zorunda kaldılar. Devrimci mücadele öylesine ileri bir momentte ki, tekeller ve onların siyasi iktidarı ne yaparsa yapsın onun ilerlemesini durduramaz.

Bunun anlamı şudur: Burjuvazi ve onun siyasi iktidarı, politik süreci tek başlarına belirleyecek baskın bir güç değildir. Kendi istekleriyle tarih sahnesine çıkan ve dövüşen emekçi sınıf var. Ezilen ve sömürülen kitleler var. Toplumun tepesinde oturanların sürece kendi yönelimleri doğrultusunda, şekil verme, durumlarını yeniden güçlendirme girişimleri, devrimci halk kitleleri tarafından başarısızlığa uğrattılıyor. Onları sınırlayan ve krize sokan bir durum doğmuştur. Bu, basit bir durum değil, eski ilişki biçimini alt üst eden yeni bir durum, yeni bir süreçtir; içinde büyük çatışmaların, sosyal hareketlerin ve dönüşümlerin yaşandığı devrimci bir dönemi karakterize eder.

Devrimci dönemler, devrimin teorik bir önerme olmaktan çıktığı, pratiğe geçme koşullarının doğduğu dönemlerdir. Bu sırada emeğin sermayeye karşı mücadelesi ve kapitalizmin ezdiği tüm kitlelerin tekelleri burjuvaziye karşı savaşımı en üst noktalara doğru ilerler. Ama bu mücadelelerin sonuç vermesi için mücadele devrimci bir partinin önderliğinde yürütülmelidir.

Kendini öyle adlandıran bir parti değil, gerçek anlamda devrimci niteliklere sahip olan bir parti. Proletaryanın devrimci sınıftan hareket eden bir parti. Devrimci komünist niteliklerini daima geliştiren bir parti. İşçilerin sadece en ileri ve en mücadeleci alanlarını değil, en yeteneklilerini de kendi yapısına çeken bir parti. Ancak böyle bir parti, kitleleri etkiler, sınıflar savaşımının tüm cephelerini yönetir.

İşçi sınıfının, burjuvaziye karşı, bir sınıf olarak harekete geçmesi politik bir mücadeledir. Sınıf partisi, proletaryanın elinde, politik mücadelesinde, iktidar mücadelesinde en etkin araçtır. Sınıf savaşımının, tüm ezilen yığınların mücadelesinin hızlı bir gelişim ve değişim içinde olması gerçeği göz önünde tutulursa, devrim partisinde örgütlenmenin ivediliği ve önemi kendiliğinden anlaşılır.

Toplumdaki çelişkiler, toplumun yüzeyine, sosyal patlamalar biçiminde vuruyor. Olayların ortaya çıkışı ılımlı değil, patlama biçimini alıyor. Toplumsal patlamalar, burjuva toplumun çelişkili evriminin, karşıtlığa dayalı ilişki biçiminin yarattığı sonuçlardır. Patlayıcı toplumsal duruma uzun süre önce işaret ettik. Patlayıcı toplumsal durum bir anlık bir durum değil, bir süreçtir. Sürecin her anında olaylar patlama biçiminde kendini gösterir. Devrimci durum koşulları bunun bütün öğelerini içinde barındırıyor. Devrimci durumu patlamalı, sıçramalı ve çatışmalı bir süreç olarak nitelendiriyoruz. Devrimci siyasi mücadeleler bu süreci derinleştirir.

Doğmuş olan koşullarda politik mücadele biçimleri içinde, devrimci siyasi biçim öne çıkan, etkin ve kitleleri harekete geçiren, onları dönüştüren biçim oldu. Başka biçimde politika yapan, sosyalistlerde var, fakat devrimci politik biçim, emekçi ve sömürülenleri eyleme geçiren, heyecanlandıran ve ileriye atılmasını ateşleyen biçimdir.

Olaylar çeşitli görüşler içinde ortaya çıkıyor. Sosyal olaylar hangi görünüş içinde kendini gösterirse gösterebilir, devrimci komünistlerin taktiği, tüm olayları, tüm eylemleri devrimci iktidarın kurulmasına yönlendirmektir. Ezilen ve sömürülenler, devrimci iktidara dayanarak kendilerine yeni bir gelecek açabilir ve geçmiş dönemi tamamen kapatabilirler.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

13-27 Şubat 2013

Sayı: 229

DEVRİMCİ SIÇRAMA

Devrimin güncelliği, devrimci koşulların gelişimiyle kendini iyice belirginleştirdince, küçük burjuva oportünist çevreler, devrim üzerine daha sık laf eder oldular. Onların bakış açısında, devrim tüm aşırılıklarından, keskinliğinden, gerçek içeriğinden uzaklaşmış, ılımlı, yumuşak ve etkisiz bir düzeye çekilmiştir.

Bu çevrelerin "devrimi büyütelim" sözünü de aynı çerçevede anlamak gerekiyor. Devrim üzerine edilmiş bütün sözleri gibi bu da politik ve toplumsal sürecin ciddi, bilimsel ve derinlikli bir araştırmasına dayanmıyor. Yüzeysel, yarım ağızlı bir dil ucuyla söylenmiştir. Ne sloganları, ne teorik görüşleri ne politik belirlemeleri nesnel koşulların ve tarihsel uğrağın sağlam bir çözümlemesine dayanıyor ne de proletaryanın sınıf mücadelesini tam olarak yansıtıyor.

Biz bu sözden şunu anlıyoruz: Devrimci durumu devrime dönüştürelim. Devrimci durum nesnel ve ekonomik, politik kriz demektir. Nesnel temellerinden koparıldığında devrimin gelişimi anlaşılmaz olur.

Devrimi büyütelim demek aynı zamanda şu anlama gelir: İç savaş sonuna dek götürelim. Çünkü devrim, iç savaş biçiminde gelişiyor. Bu bağlamda iç savaş kazanmak, devrimi zafere ulaştırmak demektir. Devrim, yıllardır süren iç savaş dışında gelişmiyor. İç savaş gerçeğini, bu dünyanın en uzun, en sancılı ve en şiddetli iç savaşlarından birini yadsıyarak ortaya konacak bir taktik havada kalmış demektir. Kişi ya da bir parti ortaya bir tez, bir görüş, bir slogan attı mı, buna nasıl ulaştığımız da açıklanmalıdır.

Devrim Türkiye ve Kürdistan'da güncel olduğu halde, bu gerçeğe senelerce gözlerini kapayacaksınız, devrimin gelişimini ve geldiği noktayı tüm yönleriyle koyanların görüşlerini sessizlikle geçiştireceksin, arkasından devrimi büyütelim diyeceksin. Kişi bunu dediğinde tutarlı olabilir mi? Devrim güncel değilse, iktidarın alınması gündemde değilse, devrimi nereye doğru geliştireceksin? Devrimi bilinmez bir geleceğin sorunu olarak görenler, devrimin büyütülmesinden söz ederse bunda tutarlı olabilirler mi?

Görüldüğü gibi bu sözü edenlerin ne döneme ne de içinde bulunduğumuz tarihsel uğrağa dair bilimsel ve derinlikli bir analizleri var, ne de ortaya koydukları taktiklerin sloganların bildirilerin sağlam bir temeli var.

Sınıf mücadelesine kaba yaklaşan küçük burjuva hareketin sadece bir grubu değildir, diğer küçük burjuva çevrelerde de aynı sığ yaklaşım sürüyor. "Sınıf mücadelesini yükseltelim" sloganı sığ, kaba bir yaklaşımla

ileri sürülüyor. Slogana yüzeysel yaklaşım, ne bunun koşullarını değerlendiriyor, ne de sınıf mücadelesinin geldiği düzeyi. Sınıflar mücadelesi gelişiminin belli bir noktasında en yoğun ve en şiddetli biçimi olan iç savaşa dönüşmüştür. "Sınıf mücadelesini yükseltelim" deniyor ama onun aldığı yüksek biçim yok sayılıyor. Böylece iç savaşın gerisinde kalan önerilerde bulunuyorlar. Ama söylediklerini yetersiz bulmuş olacaklar ki -başka konularda olduğu gibi bu konuda da Leninist Parti'nin görüşlerini "aşırarak" - "devrimci sınıf savaşı" demeye başladılar. Böyle demeleri onların sınıf savaşının koşullarını, durumları ve süreci kavradıkları anlamına gelmez. Sadece kendi gerçek görüşleriyle nasıl bir çelişkiye düştüklerini gösterir. Devrimci sınıf mücadelesi, sınıf savaşımının devrimci bir biçim almasıdır. Sınıf mücadelesinin içinde meydana geldiği devrimci koşullarla bağıntılıdır ve işçi sınıfının burjuvaziye devirme eylemine giriştiğini ifade eder. "Devrimci sınıf savaşımı" deniyor fakat devrimci dönemlerde proletaryanın hangi strateji ve taktiği öne çıkarması gerektiği söylenmiyor ya da devrimci durum koşullarında politik strateji ve taktiğin kitlelerin hangi yaşamsal sorunlarına yanıt vermesi gerektiği belirtilmiyor. Yine bununla bağlantılı olarak, genel ayaklanma ve Geçici Devrim Hükümeti konusunda tek laf edilmiyor. Devrimin güncelliğini anlatan sloganlar ortaya konuyor ancak devrimin güncelliğinin gereği olan bütünlüklü politik görüşler ortaya konmuyor. Bunların durumu tam bir ciddiyetsizlik örneğidir.

Politik sürece müdahalenin en etkin aracı sınıf mücadelesinin yüksek biçimi olan devrimci halk ayaklanmasıdır. Burjuvaziye devirmek için siyasi gösteriler örgütlemiyorsan, gösterileri ayaklanmaya dönüştürmek için mücadele vermiyorsan, politik ortama müdahale edemediğin gibi, politik ortamdan kaynaklanan olayların peşinde sürüklenirsin. Ayaklanma bir mücadele aracı olarak sonuç üzerinde belirleyici bir etkiye sahiptir.

Küçük burjuva uzlaşmacı sosyalistlerin kitlelere yaptığı "kararlılık" çağrısı hiç de diğerlerinden daha az değildir. Daha sık yapılır, yapılan çağrı, günlük mücadelelerin sınırlarını aşmıyor. Bu nedenle yapılan çağrılar, atılan sloganlar ve dağıtılan bildiriler, emekçi halk yığınlarında ne bir coşku yaratıyor, ne ataklık duygusu yaratıyor ne de onlarda kararlılık yaratıyor. Kitleleri ateşleyecek ve onları ısrarlı olarak öne çıkmalarını sağlayan günlük istemler değil, temel yaşamsal istemleri ve çıkarlarıdır; toplumu yeniden kurarak, onlara bunu sağlayacak olan devrimdir. Halk yığınlarında mücadelede kararlılık yaratmak, onları devrim yolunda yönlendirmekle sağlanır.

Küçük burjuva çevreler de devrimi öngörüyorlar fakat belirsiz geleceğin sorunu olarak ve nesnel tarihsel gelişmelerin kendiliğinden bir sonucu olarak. Pratikte önerdikleri ise günlük istemler etrafında bir

mücadeledir. Böylelikle kitlelerin en geri, en bilinçsiz kesimi düzeyinde bir politik mücadele çizgisi izlemiş oluyorlar. Geri kitleleri devrimci kitlelerin düzeyine çıkaracaklarına, devrimci kitleleri geri olanların seviyesine çekmiş oluyorlar.

Ezilen ve sömürülenlerin sorunları en geri işçi ve emekçilerin düzeyine inilerek değil, emekçilerin en ileri kesiminin düzeyine çıkılarak çözümlür. Bunun için de sınıf mücadelesinin geri çekilmesi değil, en üst biçimlere vardırılması gerekiyor. Çalışan halkın yaşam koşullarında köklü değişiklikler basit ve fazla etkisi olmayan toplumsal düzenlemelerle değil, devrimci bir sıçramayla, nitel bir sıçramayla, devrimci bir değişimle sağlanır. Büyük halk yığınları, kurulu sosyal sistemi alt üst edici hedeflerle ayağa kaldırılmalıdır. Kitlelerin mücadelesi bu amaç doğrultusunda yönlendirilmeli ve öncülük edilmelidir.

Türkiye ve Kürdistan halkları her zaman sokağa çıkma gücüne sahipler ve bunu yıllarca gösterdiler. Uzun süredir de her gün sokaktalar. Kitlelerin eylemleriyle ortaya koydukları tekelci burjuvaziyle hesaplaşma gücüdür. Yokluk ve yoksunluk içinde olan yığınların, mücadelenin tüm biçim ve yöntemlerini kullanma yeteneğini ve gücünü egemen sınıf çok iyi biliyor. Mücadeleci kitleler, bundan sonra egemen olanı sarsıcı daha etkin ve büyük eylemleri gerçekleştirme güç ve kararlılığını taşıyorlar. Peki, siz lafta devrimci gerçekte ise oportünist politika izleyenler, sürekli eylem yapma gücüne sahip olan ve bunu kanıtlayan emekçileri ve sömürülenleri genel ayaklanmaya ve devrime yönlendirme ya da onların devrimci savaşını yönetme politik cesaret ve gücüne sahip misiniz?

Uzlaşmacı küçük burjuva sosyalistlerinin görüşleri çelişkili ve tutarsızdır. Ekonomik, toplumsal ve politik süreci somut olarak çözümlenecek bilimsel ve doğru bir teorileri yok. Olayları, olguları ve çatışmaları belli koşullara bağlı olarak ve nesnel biçimde ele almadıkları için onlara göre her toplumsal gelişme ve hareket birbirinden kopuktur. Bu yüzden her olayda birbiriyle çelişen düşünceler ortaya koyuyorlar. Eylem çizgileri de aynı şekilde çelişkili ve zikzaklıdır.

Ezen ve sömürülenlerle, ezilen ve sömürülenler arasındaki tarihi kavganın düne göre çok daha yoğunlaştığı bir dönemde olaylara devrimci bir açıdan bakan gerçek devrimci önderliğin mücadeledeki konumu her zamankinden daha büyük bir önem kazanmıştır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

27 Şubat-13 Mart 2013

Sayı: 230

KİTLELERİN TARİHE KENDİ ADINA MÜDAHALE ETMESİ

İleriye doğru olan gelişmelerin, olayların yönünü ana çizgileriyle ortaya koyabiliriz. Toplumsal olaylar devrimci iktidarın kurulması ve toplumun köklü dönüşümü yönünde gelişiyor. Tüm bu olaylar sırasında büyük bir güç açığa çıkıyor. Çok sayıda insan sosyalizm saflarına katılıyor ve devrim mücadelesine atılıyor.

Gelişmeler, koşullar, durum ve olaylar devrime gebe. Devrimci dinamikler olayların yönünü belirliyor. Proletaryanın devrimci sınıf partisinin devrimci taktiği olayların yönünü ve hedeflerini ortaya koyuyor. Zaten marksizm-leninizmin görevi süreci tüm açıklığıyla emekçi ve sömürülenlerin gözlerinin önüne sermektir.

Büyük bir kitlenin devrimcileştiği ve devrime doğru ilerlediği koşullarda, tekeli sermaye eski konumunu sürdüremez. Mücadeleci yığınlar, savaşım, isyan ve başkaldırıyla devamlı yeni ve daha ileri bir düzeye varıyor. Ezilen ve sömürülenler her geçen gün yeni bir gelişme gösterip, gücünü pekiştirirken, burjuvazi sürekli zayıflıyor ve konum kaybediyor.

Toplumda öylesine toplumsal güç birikimi ve toplumsal öfke birikimi oluşmuş ki, bu ortamda en ufak bir gelişme bile çelişkileri hemen keskinleştirebiliyor, çatışmaları şiddetlendirebiliyor ve büyük olaylara dönüştürebiliyor. Her şey su üstünde, her şey açıkça yaşanıyor. Dolayısıyla ne burjuvazi, ne onun demagogları ve ne de onların demagojileri gerçek çatışmanın üstünü örtebiliyor. Toplumdaki tüm gelişmeleri, toplumun bütün yüzeyine yayılmış olan bir taraftan tekeli burjuvazi ve onun güçleri, diğer tarafta işçi sınıfı ve ezilen kitlelerin yer aldığı çatışmalar, belirliyor.

Büyük eylemlerin oluşmasında bir yetersizlik yok. Koşullar bunları bolca üretiyor. Asıl sorun, siyasal hareketin her eylemi karşılamaya hazır olmasıdır. Ama yığınların en ileri unsurlarıyla sıkı bir ilişki yoksa öncünün olayları karşılamada ve devrimci görevlerini

yerine getirmede çok eksik ve yetersiz kalacağı açıktır. Halk kitlelerinin en ileri, en mücadelecisi ve en yetenekli kesimleriyle canlı bağlar kurulmuşsa verili durum, öncünün bundan yararlanıp en iyi sonucu alması için son derece uygundur.

İşçi sınıfı hareketinin verilen mücadeleleri iktidara kadar götürmek ve emeğin iktidarını kurmak için teorik, politik ve kadro yönünde bir eksikliği yok. Tüm ezilen ve sömürülenlerle birlikte iktidar sorununu çözebilir. Bilimsel komünizmin devrimci teorisiyle yüklü kalabalık bir insan malzemesi var. Teoriyi kavramada ve yaşama uygulamada belli bir düzeye ulaşmış bir yetenek ve yeterlilik var. İşçiler, emekçiler devrim yaptıklarında, kendi devrimini yapmış olan burjuvazinin o sıradaki durumundan daha güçsüz ve yetersiz olmayacaklar.

Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci güçler, günümüzde gerçekleşen ya da bu yolda olan devrimleri çok yakından izliyor, irdeliyor, tartışıyor ve sonuçlar çıkarıyorlar. Güncel devrimci hareketler olduğu gibi geçen yüzyılın toplumsal devrimleri de aynı biçimde çok yönlü olarak inceleniyor. Bu alanda gösterilen çabalar, halk yığınlarının devrime ciddi olarak hazırlandıklarının somut bir göstergesidir. Devrimi kitleler yapar. Bu kitleler ise devrimi gerçekleştirecek teorik pratik birikime sahiptir.

Emekçi sınıfın hareketinden kaynaklanan ve uzun bir dönemi alan gerçek devrimci mücadele sürüyor. Aralıksız süren bu mücadeledir ki, sermaye güçlerini sarsmış, yıpratmış ve güçten düşürmüştür. Gelişmeler, tekelsel burjuva egemenliği tepetaklak edecek yönde ilerliyor. Gelişmelerin genel yönünü saptayacak teorik yetkinliği gösterecek durumdayız.

İşçi sınıfı, Türkiye ve Kürdistan halklarının her gün sokağa çıktığı, çatıştığı, ilerlediği, etkin örgütlülük, etkin devrimci mücadelenin verildiği koşullarda, sonuç çok daha çabuk alınır. Çünkü mücadeleciler kitleler, savaşımı her gün biraz daha ileriye taşıyor ve daha güçlü bir duruma geliyorlar. Mücadeleciler yığınlar olayların genel gidişinde etkin bir rol oynuyor.

Emekçi halk, tarihsel sürece kendi adına, kendi çıkarlarına, kendisi için mücadele ediyor. Kendi tarihlerini kendileri yapıyor. Bu, toplumu oluşturan sınıfların kaçınılmaz çatışması ve hesaplaşmasıdır. Tarih yapımcılarının sahneye kendi adına çıkması, burjuva güçlerle derin ve ciddi bir ayrışma, eski toplumu alt üst edici bir bunalım ve tüm ilişki biçimlerinin yeniden dizilmesine doğru büyük bir gelişmedir.

Sık sık sürece müdahale etmekten söz edilir. Fakat bu ifade gerçek anlamında kullanılmıyor. Süreç, halk kitlelerinin yaptığı müdahale temelinde bir ilerleme ve derinleşme gösteriyor. Bu çelişki ve çatışma içinde bir ilerlemedir. Sürecin karşıtlarının mücadelesi sonucunda ilerlemesi, emekçi sınıf açısından devrimci programını hayata geçirmek için uygun koşulların daha kısa sürede oluşması demektir.

Devrim, birbirini zincirleme olarak etkileyen, güncel olaylar dizisidir. Bu açıdan bakıldığında olayların yayılması, sıklaşması ve büyümesi, devrimin büyümesi, gelişip güçlenmesi demektir. Dolayısıyla yığınların burjuvaziye karşı geliştirdiği eylemleri desteklemek, genişletmek ve ileri götürmek, devrimi büyütmek ve sonunda onu gerçekleştirmektir. Devrim iç savaş biçiminde, isyan ve ayaklanmalar biçiminde gelişiyor.

Eylemler, ekonomik ve politik gücü elinde tutanlara karşı, patlama biçiminde ortaya çıkıyor. Bu, halk yığınlarının içinde bulunduğu genel koşullar nedeniyledir. Emekçi halk kitlelerinin durumu, hem ekonomik baskı nedeniyle, hem de politik baskı nedeniyle devamlı kötüleşiyor. Büyük mülk sahiplerinin aldığı ekonomik kararlar, kendilerine büyük servet getirirken, çalışan nüfusa ise derin bir yoksullaşma getiriyor. Büyük burjuvazinin artan ve şiddetlenen politik baskıları da emekçilerin durumunu daha da ağırlaştırıyor. Eylemlerin bir patlama biçiminde gelişmesi bu koşullar nedeniyledir.

Tekellere karşı yükselen mücadele onların ekonomik ve politik gücünü ortadan kaldırmaya yönelmelidir. Emekçilerin özgürleşmesi bunun ardından gelecektir. Verilen mücadelenin devrimci biçimler alması, isteklerinin devrimci biçimde gerçekleşmesi, burjuva egemenliğinin devrimci tarzda yıkılışı, onları buraya götürecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

20 Mart-3 Nisan 2013

Sayı: 231

SINIF İLİŞKİLERİNİN DEĞİŞMESİ

Sınıf ilişkileri, sınıf mücadelesi ilişkisidir. Kapitalizm gelişirken, sınıf ilişkileri de değişir. Burjuva üretimin gelişimiyle birlikte, aralarında uzlaşmaz karşıtlık olan sınıflar arasındaki sınıf savaşımı keskinleşir, derinleşir ve bunun sonucunda, sınıf ilişkileri değişime uğrar. Hem sermayenin büyümesi ve hem de sınıf savaşımının gelişmesi, sınıfların karşılıklı ilişkisini değişikliğe uğratar.

Sermayenin birikimi ve yoğunlaşması, artı değer sömürsünün yani sömürü oranının artmasını getirir. Dolayısıyla işsizlik, üreticilerin sefaletinin derinleşmesi emekçilerin yaşam koşullarının kötüleşmesi kaçınılmaz olur. Bu da beraberinde uzlaşmaz karşıtlıkların ve çatışmaların keskinleşmesini doğurur. Tüm bu gelişmelerin zorunlu sonucu, sınıf ilişkisinin değişmesidir.

Sınıf ilişkilerini değişime götüren temeldeki süreçleri çok yönlülüğü ve bütünlüğü içinde anlamak gerekir. Kapitalist üretim biçiminin süreklilik kazanan ve çok daha yıkıcı duruma gelen ekonomik krizleri bunların politik ve toplumsal krizlere dönüşmesi yani insani bir boyuta varması, toplumda ortaya çıkan devamlı bunalım hali, gerilim ve çatışmalar, toplumda var olan durumu değiştirir, sosyal sınıflar arasındaki ilişkileri alt üst eder.

Uluslar ve uluslararası ilişkiler yerinde durmuyor, sürekli bir değişim geçiriyor. Tek tek ülkelerdeki sınıf güç ilişkileri dünyadaki yeni gelişmelerden etkilenir ve bu kendi değişimini de hızlandırır. Emperyalist kapitalist dünyadaki ekonomik bunalım, politik çalkantılar, halk ayaklanmaları, toplumsal devrimler vb. tüm bu olgular, karşıt sınıfların birbiriyle olan ilişkilerini az ya da çok ama kesin olarak etkiler.

Sınıf ilişkilerinin değişmesi, anın koşullarını güçlü bir şekilde etkiler. Kriz sırasında devrimci durum ve politik çatışmaların yo-

ğunlaştığı dönemlerde, anın koşulları, çok sık olarak değişime uğrar. Bu durumlarda anın değişikliklerini anlamak için somut şartların, günün koşullarının analizini sıkça yapmak zorunda kalırız. Yoksa ipin ucu kaçarılır.

Devrimci işçi sınıfı hareketi ve onun devrimci sınıf partisi, taktiğini değişen sınıf ilişkilerinden anın koşullarından çıkarmalıdır. Politik taktiğini, nesnel gelişmelere, değişen durumlara göre ayarlamayan daha doğrusu buraya dayandırmayan bir sınıf, sınıf savaşımında etkin duruma gelemez.

Bu yönden açıktır ki, her komünisti, her sınıf bilinçli işçiyi, bulunduğu yerdeki ve dünyadaki önemli toplumsal olayları ve gelişmeleri günün gününe izlemeye yöneltir. Dünyada olup bitenleri yakından gözlemek, irdelemek, buradan çıkarsamalar yapmak, bu işi yapanları politik olarak yetkinleştirir. Politik yetkinlik, olgunluk ve yeterlilik, işçi sınıfı ve sınıf bilinçli parti için, devrime önderlik etmenin temel bir koşuludur.

Politik savaşım alanında ortaya konan donanımlı yaklaşım, savaşımın amacı ve araçlarında da gösterilmelidir. Çünkü savaşım, bunun amacı ve araçları olmadan düşünülemez. Burjuvaziye tarih sahnesinden indirecek olan proleter sınıfın mücadele araçlarıdır. Bu araçlar, parti, sendikalar, komite, konseyler vb. sınıf örgütleridir.

Proleter mücadele araçlarının ortaya çıkışı kapitalizmin gelişiminin sonucudur. Sermayenin büyümesi, emek sermaye karşıtlığını öne çıkarır ve keskinleştirir. Emek sorununun doğması ve bu sürecin doğal bir sonucudur. Emek sorunu, bu sorunun çözümü için emek hareketinin oluşmasını kaçınılmaz hale getirir. Ücretli emek sorununun, sermayenin büyümesine bağlı olarak büyümesi, yansımaları, sertleşen sınıf çatışmalarında bulur. Bu çatışmanın zemininde hareket eden emek hareketi (işçi hareketi) ekonomik sendikal hareketle sınırlı değildir. Ekonomik sendikal hareketin sınıf savaşımındaki yetersizliği işçilerin politik hareketini doğurmuştur zorunlu olarak. İşçi sınıfının tarih sahnesine bağımsız politik örgütlenmesiyle çıkması, sınıflar mücadelesinin yeni ve önemli bir aşamasıdır. Bundan sonraki süreç, proletaryanın ve politik öncünün, sınıf savaşımının çetin uğraklarından geçip devrimin yetkin bir gücü olmaktadır.

İşçilerin bağımsız devrimci parti biçiminde örgütlenmeleri tek başına yeterli değildir, yani burjuvazi karşısında salt biçimsel bağımsızlık, emekçileri tam kurtuluş amacına götürmeye yetmez. Asıl sorun, burjuva egemenliği devirecek bir niteliğe sahip olmaktadır. Ancak devrimci nitelikli bir örgütsel araç, çalışan nüfusu komünist geleceğe taşıyabilir. Proletaryanın politik örgütlerinin niteliği sorunu,

oportünistlerle devrimci marksistleri ayıran temel bir meseledir. Oportünist bakış açısında proleter sınıf araçları, işçilerle kapitalistler arasında uyum sağlamanın, bir denge kurmanın araçlarıdır. Proleter kitlelerin politik sınıf örgütleri, burjuvaziye devirmenin ve emekçileri kurtuluşa götürmenin araçlarıdır.

Eldeki araçları eski toplumun yapısında doğmakta olan yeni toplumun ortaya çıkışını hızlandırmak için etkin biçimde kullanmak, sosyalizme özgü değildir. Her devrimci sınıf, yeni toplumun doğuşunu çabuklaştırmak, yeni bir toplumsal düzene geçişi hızlandırmak için sahip olduğu tüm araçları ve mevzileri sonuna dek kullanır ve kullanmıştır.

Hiç bir devrimci sınıf, hedeflediği ekonomik ve sosyal düzeni kurmak için koşulların sonuna dek olgunlaşmasını beklememiştir. Burjuvazi, burjuva topluma geçmek için, bu geçişin önünde engel olan eski toplumun egemenleri olan feodal sınıfa ve sosyal düzenine karşı zor araçlarına başvurmuştur. Proleter sınıf da devrimci bir sınıf olarak kapitalizmden komünizme geçişte mücadele araçlarını en etkin biçimde kullanacaktır.

Sorunu bu şekilde koymamız, onu devrimin zaferi açısından ele almamız demektir. Emek hareketi, burjuva egemenliğinin devrimci yıkılışı olmadan zafere ulaşamaz. İşçi sınıfının gerçek devrimci hareketi önemini ve tarihsel rolünü bu noktada açığa vurur. Sınıf savaşımı, toplumsal devrim ve proletaryanın mücadelede öncü rolü üzerinden tüm söylediklerimizi bu noktaya taşımamızdır. İsteklerimizin devrimci tarzda elde edilmesi tekellerin iktidarının devrimci biçimde yıkılması, bizi devrimci iktidara ve geleceğin toplumunun kuruluşuna götürür.

Böylece konuyu ele alma biçimi, bizi geleceği belirleme mücadelesi noktasına getirdi. Geleceği belirleyecek olan, bu mücadeleyi kazanacak taraf olacaktır. Devrimci işçi ve emekçi hareketi bu savaşımında son noktayı koyabilir. Türkiye ve Kürdistan'da devrimci kitleler bu birikime sahiptir. Bütün mesele, varolan gücü, olanakları ve mücadele kapasitesini, son noktayı koyacak şekilde yoğunlaştırmaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

3-17 Nisan 2013

Sayı: 232

ÇELİŞKİLER VE ÇATIŞMALAR

Sermayeyi yıkıma götürecek olan çelişkileridir. Sermayenin çelişkiye düşmesidir. Çelişkiler derinleşip keskinleştikçe, burjuva toplumsal ilişkiler büyük bunalımlara girer ve işçiler çelişkileri çözecek koşullara kavuşur.

Üretici güçler ve servet artarken, işçiler değerini yitirir, en yamsal fonksiyonlarını kaybeder; uzlaşmaz karşıtlıklar ve çelişki gelişir; bunun sonucu olarak krizler, gerilemeler, yıkım ve çatışmalar zorunlu olur.

Eylemlerin patlamalar biçiminde baş göstermesinin temelinde uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin gelişip keskinleşmesi vardır.

Sistemin şiddetlenen çelişkileri, patlayıcı toplumsal durum yarattı. Ama patlayıcı durum sadece potansiyel bir durum değil, çeşitli olaylarla açığa çıkan bir durumdur. Burada bilmemiz gereken, sosyopolitik eylemlerin, mücadelenin, olayların ardında uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin olduğudur.

Kuşkusuz olaylar birbirinden tamamen kopuk değildir. Bütün bir sürecin, bütünlüklü bir durumun parçalarıdır. Ortak toplumsal ve siyasal temellere dayanıyorlar. Varolan koşulların değişimini ifade ederler.

Devrimci dönemlerde yoğun savaşım sırasında, ayaklanmada, büyük bir toplumsal güç birikiminin açığa çıktığı koşullarda olaylar aniden ve arka arkaya patlar, birbirini zincirleme etkileyen olaylar dizisi olarak akıp gider. Fakat çeşit çeşit ve son derece zengin biçimde. Her olay başka bir biçimde başka bir görüntü içinde kendini gösterir. Her olay yerini hemen yeni bir olaya bırakıyor. İşte geçmekte olduğumuz tarihi süreç, böyle olaylar yönünde çok zengin ve çeşitlilik gösteriyor.

Yıllarca kesintisiz olarak süren olaylar, ezilen ve sömürülenlerin tekeli burjuvaziye karşı verdiği devrimci mücadele niteliğindedir. Bunun anlamı, devrimin, devrimci olaylar dizisi biçiminde geliştiğidir.

Mücadelenin ilk başlarında, toplumsal olaylar, devrimci eylemler pek sık görülmez, fakat bazen toplumda büyük yankı yaratırlar. Etkileri uzun yıllar devam eder. Mücadelenin yoğunlaştığı, ileri tarihsel dönemlerde, daha önce yapılan eylemler tekrar görülmekle birlikte, önceki etkiyi yaratamazlar. Eskisi kadar dikkat çekemedikleri gibi, sıradanlaşırlar. Kitleler, yeni koşullarda, eskiyi aşan çok sayıda eylem örgütleyecek duruma gelirler. Olayların niceliğinde ve niteliğinde belirgin bir ilerleme ortaya çıkar. Bu süreçte artık devrimi örgütlemek ve başarmak söz konusudur. Devrim emekçilerin kolektif çabası, girişimleri ve eylemleriyle başarıya ulaşabilir. Sonuç alıcı mücadeleye yoğun, yüklü, yığınsal kolektif devrimci mücadelelerdir.

Türkiye ve Kürdistan'da onyıllardır süren devrimci mücadelenin gerçek tarihçesine bakıldığında olayların ne denli çeşitlilik ve zenginlik gösterdiği açık olarak görülebilir. Yeter ki, olaylar devrimci bir anlayışla ele alınsın. Devrimci anlayış ifadesini gerçek anlamda kullanıyoruz. Ancak devrimci bir anlayışla irdelersek olayların basitten karmaşığa doğru olan gelişmesini ve devrimi oluşturduğunu anlayabiliriz. Devrimci bir zihniyete devrimci bir bakış açısına sahipsen, olayların devrime, bugünkü durumdan daha yüksek bir toplumsal duruma geçiş zorunluluğuyla olan bağımlı kurabilirsin.

Mücadelenin derinliği, kesintisizliği ve devrimci niteliği göz önünde tutulduğunda; devrimci mücadeleler ve devrimci eylemler temelinde gelişen harekete büyük tarihsel hareket özelliği kazandırdığı söylenebilir. Gerçi hareket, henüz sonuçlanmamıştır, fakat daha şimdiden yarattığı büyük etki ortada. Bu hareket, bugünkü toplumsal duruma son verip, başka bir toplumsal durum yaratacak dinamiklere, değerlere ve niteliklere sahiptir. Türkiye ve Kürdistan'daki büyük tarihsel hareketi görmek için, kesinlikle devrimci biçimde düşünmek gerekiyor.

Sınıf mücadelesinin gelişme çizgisini anlamak için, olayların seyrine bakılmalıdır. Çünkü sınıf savaşımı çatışmalar, eylemlerde somutlanır. Emekçi kitlelerin eylemlerinin yoğunlaşması, gelişmesi ve şiddetlenmesi, sınıf mücadelesinin hangi noktada olduğunu gösterir. Grev, genel grev, fabrika işgali, dayanışma eylemleri, sokak gösterileri, çeşitli protesto biçimleri, politik mücadeleler, enternasyonal eylemler, isyan, iç savaş, ayaklanma sınıf savaşımının durumunu anlamamızı sağlayan olgulardır. Olgulara bütünlüklü olarak baktığımızda, sınıf mücadelesinin bu topraklarda ne denli ileri düzeylere vardığını görürüz. O büyük tarihsel hareket, proletaryanın, ezilen ve sömürülenlerin etkin mücadelesinde yükseliyor.

Çalışan sınıfın, emekçilerin büyük tarihsel hareketi geçmişe bakarak değil, geleceğe bakarak ilerliyor. Tarihin ekonomik ve toplumsal gelişmeleri bu yöndedir. Üretici güçlerin yönü, üretim araçlarının ve insanın ulaştığı bugünkü gelişme derecesi, emekçilerin isteklerini karşılayacak zeminleri yaratmıştır. Daha yüksek bir toplumsal durum, bu zeminler üzerinde kurulacaktır. Kısacası, burjuvazi, emeğin başarılı olmasının tüm tarihsel koşullarını bir araya getirmiştir. Demek ki, proleter sınıfın büyük tarihsel hareketinin sonuca varması için tüm koşullar, olanaklar ve durumlar yeterince vardır.

Yeni bir geleceğe doğru ilerleyen işçi sınıfının büyük tarihsel hareketi, hedefi doğrultusunda daha bilinçli ve daha örgütlü davranıyor. Kazanmak için, emeğin sermayeye karşı mücadelesinin deneyimlerinden yararlanıyor. Emekçi sınıfın tarih sahnesine bağımsız bir güç olarak çıktığı ilk dönemlerinden tamamen farklı olarak, sınıflar mücadelesinin teorik, pratik birikimiyle yüklenmiştir. Koşulları değiştirirken kendisini de dönüştürmüş ve sınıf savaşımının yeni çarpışmalarına, dövüşmüş, dönüşmüş ve yetkinleşmiş olarak giriyor, öznenin hareketinden, eyleminden, mücadelesinden ayrı olmayan toplumsal olaylar, sosyal devrim yönünde geliyor.

Kitlelerin güncel pratiği içinde etkin olarak yer almamız, hareketin kendisine bir yön vermemiz, sürece müdahalede bulunmamız, savaşımın geleceği için bir hazırlık yapmak anlamına gelir. Geleceğe bugünden hazırlanabiliriz. Hareket içinde, bugün aktif bir rol oynamadan, ileride tayin edici bir konuma gelemeyiz. Ama olaylar çabuk ilerliyor, bizim de elimizi çabuk tutmamız gerekiyor. Dönemin gerektirdiği devrimci görevleri, zamanında, eksiksiz ve başarıyla yerine getirmeliyiz.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

17 Nisan-1 Mayıs 2013

Sayı: 233

KAPİTALİZM TOPLUMSALLAŞMIŞ İNSANLIĞLA KARŞI KARŞIYA

Uzlaşmacı küçük burjuva sosyalizminin işçilerin sosyal statüsünü ve halk kitlelerinin maddi koşullarını ele alış tarzı, sıradanlığı, sığılığı aşamıyor. Sosyal teori alanında hiçbir ilerleme göstermeyen yazılar, tam anlamıyla usanç verici. En ileri gidilen nokta ise derlemeciliktir. Birçok konuda, bir yığın laf ediliyor, fakat bir görüş, bir tez ortaya konmuyor. Daha doğrusu bir tez, bir görüş ileri sürülemediği için bir yığın laf ediliyor.

Emekçi halk kitlelerinin içinde olduğu koşulları bütün gerçekliği içinde kavramak için, küçük burjuva sosyalizminin ufkunun ötesine gidilmelidir. Sosyal gelişim yasalarını anlamak için ekonomi biliminin en devrimci dönüşümünü temsil eden Marx'ın teorisine dayanmalıyız.

Güç koşullarda yaşayan proletarya ve proleter olmayan emekçilerin, büyük ekonomik krizle birlikte durumları daha da güçleşti. Güç yaşam koşulları, halkın hoşnutsuzluğunu git gide büyütüyor. Çeşitli biçimlerde ortaya çıkan yığın eylemleri, halkın hoşnutsuzluğunun dışa vurmasıdır. Burjuvazinin buna çözüm bulma çabası ise pratikte sonuçsuz kalıyor. Kapitalistlerin, halkın büyüyen öfkesine, hoşnutsuzluğuna ve ayaklanmalara varan tepkisine çözüm arayışları, sorunun özüne dokunmamış, sadece ertelemiştir. Karşıtlıklar ve çelişkiler ertelenerek, fakat birikerek çok daha keskin bir şekilde öne çıkmıştır.

İşçilerin sömürülmesi, tüm kapitalist ülkelerde büyük bir yoğunluk kazandı. İşçilerin artı emeğinin sömürülmesinin artması, zenginlerle yoksullar arasındaki uçurumu iyice derinleştirdi. Proletarya artı-değer yoluyla sömürülürken, diğer emekçiler de, ekonomik olarak eziliyorlar. Bunun kaçınılmaz sonucu, tekelci burjuvaziye karşı geniş halk kitlelerin mücadeleye atılmasıdır.

Kapitalizm çerçevesinde bugüne dek çeşitli ekonomik modeller izlendi ve farklı sosyal programlar devreye sokuldu. Sosyal alandaki uygulamaları yansıtan siyasi seçenekler öne çıkarıldı. Çünkü siyasal alana göre sosyal alan daima temeldir, birincidir; politik olan ise ikincidir. Ve sosyal alanı yansıtır. Ortaya konan tüm bu programların, modellerin ve girişimlerin sınıfsal özü kapitalisttir. Sonuçta hepsi denendi ama bur-

juva ekonomik sistemin krize girmesini ve çökmesini önleyemedi. En parlak ekonomik ve sosyal programlar bile son büyük bunalımda tepetaklak oldu.

Burjuva üretim biçiminin tüm çelişkileri, arızaları, gerilimleri ve karşıtlıkları kendini büyük bir şiddetle ekonomik bunalım sırasında açığa vurur. Devrimci marksistler bu yıkıcı, sarsıcı, alt üst edici durum karşısında kapitalizme karşı, en sert eleştirilerini yöneltip en yıkıcı ve en öfkeli dili kullanırken, uzlaşmacı küçük burjuva sosyalizmi eleştiri adı altında son derce korkakça, oportünistçe, kaypakça bir dil yumuşatıcı bir dil kullanılıyor. Fark ve hedef ayrılığı çok açıktır. Uzlaşmacı sosyalizm, kaypak, belirsiz ve silik üslubuyla emekçileri, en geri eylem çizgisinde tutmaya çelişirken, devrimci marksistler dönemin eksiksiz ve açık bir tablosunu çizerek işçi sınıfını ve emekçi kitleleri somut görevler temeline devrime hazırlıyor.

Devrim tarihsel gelişme tarafından ekonomik, sosyal ve siyasal kriz biçiminde güncel ve pratik olarak önümüze getirilmesine karşın, onu belirsiz bir geleceğe bırakmak, burjuvaziyle uzlaşma içine girmektir. Uzlaşma ise burjuva sınırlar içinde kalır. Dolayısıyla bu uzlaşmadan egemen güç kazançlı çıkar. Devrimci kitlelerin yapacakları çok açıktır: Küçük burjuva hareketlerin uzlaşmalarını bir kenara iterek, ortaya çıkan uygun durumu devrime çevirmek için kararlı bir amaçlılık göstermelidir. Devrimci bir alt üst oluş olmadan, emekçilerin hiçbir sosyal ve siyasal girişimi burjuva toplumun çerçevesinin ötesine geçemez.

Ekonomik krizlerin bir sonucu da sermayenin az sayıdaki büyük tekelde toplanmasıdır. Kriz sonrasında zayıf olanlar yıkıma uğrarken, en güçlü olanlar ayakta kalır ya da ayakta kalmak isteyenler, birleşmelere giderler. Her krizden sonra, daha az sayıda kapitalist toplumda güç ve söz sahibi oluyor. Bir tarafta çok büyük bir zenginlik birikimi, diğer tarafta ise emekçi halkın çok büyük sefalet birikimi. Toplumsal uçurum, kamplaşma ve sosyal çelişki çok belirgindir, elle tutulur haldedir. Sermayenin bu merkezileşmesi karşı bir hareket olmasaydı, şimdi çoktan kendi çelişkilerinin ağırlığı altında yıkılıp giderdi ya da emekçi sınıf bu sistemi çoktan devirirdi. Karşı hareket sermayenin yeniden bölünmesidir. Sermaye birbirinden ayrılan tekelleri kapitalistlerin aileleri arasında bölünür veya devletler sermayenin sınırlı ellerde daha fazla merkezileşmesini önlemek için denetim getiriyorlar vb.

Sermayenin en ileri, en güçlü tekellerde merkezileşmesi süreci aynı zamanda fiili toplumsal üretim sürecidir ve burada bir avuç kapitalist, toplumsal insanlıkla karşı karşıyadır. Bu tarihsel diyalektik süreç kendi yadsınmasını da yaratmıştır. Halk yığınları, el koyanlara, el koyacak bir noktaya gelmiştir. Bu tarihi eylemin ilk örnekleri geçen yüzyılda ortaya

çıkı ve günümüzde gelişen yeni eylemlerle devam ediyor. Süreç, birçok ülkede ortaya çıkan halk eylemlerinin yeni zaferleriyle büyük bir hız kazandı. Yok edenlerin, yok edilişi her yerde yaklaşmaktadır.

Marx, kapitalist toplumu bir bütün olarak analiz eder. Kapitalist üretim biçimi, maddi yasalara dayanır, ama bu yasalar önsüz sonsuz değildir. Marx, bütün toplumsal olguları belli bir tarihsel çerçeve içinde ve karşılıklı ilişkileri içinde ele alır. Ve bu üretim biçiminin ve yasalarının geçici olduğunu gözler önüne serer.

İşçi sınıfının görevi burjuva toplumun şu ya da bu yanını iyileştirmek değil, eski toplum biçiminin yerine yeni ve daha yüksek toplum biçimini koymaktır. İşçi sınıfının evrensel görevi, kapitalist toplumdan komünist topluma geçmektir.

Toplum daha ileri bir temelde yeniden örgütlenmezse varolan ilişkiler, toplumsal aksaklıkları, gerilim ve karşıtlıkları sürekli olarak üretecektir. Demek ki, tüm toplumsal kaosun, gerginliklerin ve çatışmaların temelinde içsel bir zorunluluk var. Emek, ücretli emek olarak varlığını sürdürdükçe, toplum üretici emeğe dayandıkça, buna bağlı olarak toplum sosyal çalkantılardan kurtulamaz. Çözüm emeğin yeniden örgütlenmesidir. Fakat emeğin yeniden örgütlenmesi her yerde aynı biçimde olmaz; her ülkenin somut şartlarına göre şekillenir.

Amaç, sınıfların kaldırılmasıdır. Sınıflar yalnızca sınıf mücadelesi yoluyla ortadan kaldırılır. Hedefe ekonomik mücadele yoluyla değil, siyasi mücadeleyle varılır. Sınıf mücadelesinin asıl yürütücü gücü ve önderi olan proletaryanın bilinçli ve örgütlü mücadelesiyle hedef özneye daha yakınlaşmış olur. Dolayısıyla bu süreç, edilgen evrimcilerin düşündüğünden farklı olarak sıçramalı, patlamalı ve kısa süreye büyük gelişmelerin sığıdığı bir süreçtir.

Amaca devrimle varılır. Devrim ise devrimci sınıfın eylemiyle yapılır. Devrimci öznenin son derece aktif olduğu eylemle. Öylesine bir tarihsel momente vardık ki, uzun dönem edilgen olan Avrupa proletaryası aktif eylemler ortaya koyabiliyor. Türkiye ve Kürdistan'da ise işçi sınıfı ve emekçi halklar ve gençlik yıllardır son derece aktif ve kesintisiz bir devrimci mücadele yürütüyor. Özcesi, emekçi kitlelerin etkin ve devrimci toplumsal mücadelesi devrimin zaferi yolunda hızla ilerliyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

1-15 Mayıs 2013

Sayı: 234

ÖRGÜTLÜ MÜCADELE EMEKÇİLERİN KURTULUŞUNU ÇABUKLAŞTIRIR

Olaylar durmadan çeşitlenip, genişleyip büyürken, burjuva iktidar olayları uç noktaya götürüyor. Böyle yapmakla, karşıtlıkları ve çatışmaları derinleştiriyor. Çelişkilerin derinleşip, keskinleşmesi, emekçilerin ve halkların başkaldırılarını daha ileriye getirmesini sağlıyor.

Sermayenin büyümesi ve tekellerde yoğunlaşmasının zorunlu sonucu, emekçilerin koşullarının her yönden kötüleşmesidir. Çalışan bireylerin yaşamı asgari düzeyin altına düşmüştür. Zenginliğin artışıyla birlikte, emekçilerin yoksulluğu da artmıştır. Halk kitleleri zenginlik içinde yoksulluk çekiyor. Çalışanların çalışmayanlara bağımlılığı artıyor. Bütün bu gelişmelerin kaçınılmaz sonucu biriken öfke ve artan ayaklanmalardır.

Açlık, yoksulluk, işsizlik yalnızca kriz sırasında ortaya çıkan geçici bir durum değil, toplumun kapitalist özel mülkiyet temelinde örgütlenmesinin bir sonucudur. İşsizlerin varolması, daima kapitalistlerin işine gelir. İşsizlerin sayısı ne denli fazla ise, çalışanların ücretleri de o oranda düşer. Çünkü ücretlerin durumu, yani düşmesi ya da yükselmesi işsiz nüfusun oranına bağlıdır. İşsizlik kapitalistlere servet getirirken, işsiz işçilere ise her türlü geçim arasından yoksun olmayı getiriyor. İşsiz kalmanın bir emekçi için ne demek olduğunu anlamak için çalışanların işsiz kaldıklarında, işten atıldıklarında gösterdikleri tepkiye bakmak yeterlidir.

Kapitalizmin gelişme yasası, daha çok işçinin işsiz kalması yönünde işler. Sermaye daha az elde toplandıkça sabit sermaye yatırımları denilen, makine, ulaşım, iletişim araçlarına ayrılan payın artması ve işçilere ayrılan fonun azalması yani, daha fazla işçinin

işsiz kalması demektir. Şirket birleşmeleri ya da tekellerin birleşmeleri çalışan kitleleri vurur. Birçoğu işten atılırken, kalanları ise düşük ücret, ağırlaştırılmış çalışma koşulları ve artan baskılara uğrar. Sermaye çalışanlara işten atma tehdidiyle kendi diktasına boyun eğdirir.

Çalışan yığınlar, sermayenin kendilerine yönelik şiddetli saldırıları, ücretlerin düşürülmesi ve kitlesel işten çıkarmalar karşısında sessiz kalamazlardı ve kalmadılar. Uzun süredir kapitalist ülkeler, işsiz işçilerin büyük eylemleriyle sarsılıyor. İşsizlerin eylemleri kapitalistlerin en büyük korkusu oldu; çünkü bu eylemler, artık doğrudan kapitalist kuruluşlara yöneliyor ve burjuva egemenliğini tehdit ediyor.

Burjuva toplumun çelişkileri ve karşıtlıkları, kriz sırasında şu üstüne çıkar. Onun sınıflı doğası kendini belirgin olarak açığa vurur. Ekonomik krizler sırasında, işten çıkarılma kitlesel boyut kazanır, çalışanların yaşam koşulları iyice kötüleşir, son büyük bunalımda görüldüğü gibi, korkunç bir bunalımı emekçilerin korkunç sefaleti izler, sınıf karşıtlıkları daha da derinleşir ve keskinleşir: bununla birlikte yığınların başkaldırıları yaygın bir duruma gelir. Ekonomik krizlerle devrimlerin bağı dünyayı sarsan eylemlerle kendini ortaya koymuştur.

Tarihsel, toplumsal süreçlere, edilgen evrimciler olarak bakanlar, bu ağır ekonomik bunalım sırasında işçi sınıfının, ezilen ve sömürülenlerin eylemlerinde nasıl bir patlama yaşandığını ve nasıl ani, hızlı ve sıçramalı bir gelişim göstererek tüm yeryüzüne yayıldığını açıklayamazlar. Daha önceleri Avrupa ve Amerika'da durumun kısa sürede değişmeyeceğini ileri sürenler, bu kıtalarda, devrimci durumun gelişimi ve tüm ülkeleri sarsan eylem dalgasının büyük bir yükseliş göstermesi karşısında hayretler içinde kaldılar. Hiçbir ülkenin sanıldığı gibi devrimci kitle eylemleri karşısında dayanıklı olmadığı, hiçbirinin devrimden çok uzak olmadığı ortaya çıkmıştır. Devrimci durum koşullarında devrim olasılığı her zaman vardır.

İşçi sınıfı, toplumu derinden etkileyen yığınsal eylemlere nasıl yaklaşmalı? Devrimci sınıfın bu konuda bakış açısını belirlemek, sürecin geleceği açısından çok önemlidir. Emekçi sınıf, sınıf ilişkilerindeki değişime dayanarak, sınıf mücadelesini toplumun dönüşümüne vardırarak zorundadır. Emegın, dolayısıyla toplumun yeniden örgütlenmesi temel hedef olarak konulmalıdır. Proleter sınıf, nesnel koşullar ne denli uygun olursa olsun, yeni topluma ancak sınıf mücadelesi ve toplumsal devrimle varılacağına bilincindedir. Kapitalist dünyadaki büyük eylem dalgası, verilen mücadelelerin kesinlikle devrime vardırılması, sonuç alınan noktaya dek götürülmesi

gerektiğini yeterince öğretmiştir. Hareket devrim hedefiyle daha ileri gidebilir.

Kapitalizmin tüm sınırlı doğasına karşın üretici güçlerin evrensel gelişmesi, bu toplumsal sistem altında büyük ilerleme gösterdi. Tam da üretken güçlerin evrensel gelişmesi sonucudur ki, burjuva üretim biçimini dağılmaya sürüklemiştir. Ekonomik kriz, bu toplumsal biçimin üretken güçleri hapsettiğini bariz olarak gözlerin önüne sermiştir. Maddi koşulların gelişkinliği yeni toplumun koşullarını oluşturur. Kapitalistlerin niteliklerinden kurtarılmış toplumsal üretici güçlerin serbest, engelsiz, ilerici ve evrensel gelişimi yeni ve daha yüksek toplumun koşulu olur.

Kapitalist üretimin geldiği ve her seferinde gelmek zorunda olduğu nokta ekonomik bir krizdir. Ekonomik kriz, sadece ekonomik çerçevede kalmayıp, toplumsal ve politik bir krize dönüşüyor. Burjuvazi, topluma içine girilen durumdan bir çıkış gösteremiyor. Yalnızca işçi sınıfı gerçek bir çıkış yolu gösterebilir. Bu devrimci bir çıkıştır. Emekçi sınıf halk yığınlarına bir çıkış gösteremez ve bu mücadeleyi kazanamazsa o zaman Marx'ın işaret ettiği gibi sınıf savaşı, tüm sınıfları birlikte yıkıma sürükler. Bu durum, tarihte ortaya çıkmıştır. Ama işçi sınıfı gerek nüfustaki nicel durumu, gerekse üzerinde taşıdığı nitelikler nedeniyle topluma bir çıkış yolu gösterebilir ve sınıflar savaşımını sonucuna vardırabilir. Toplumı yönetebilir, çünkü burjuvaziye karşı verdiği demokrasi mücadelesi sırasında kitleleri yönetme tecrübesini edinmiştir. İşçi sınıfının gerçek devrimci hareketi, bu topraklarda kırk beş yıldır, devrimci siyasette önemli bir rol oynamıştır. İşçilerin devrimci sınıf partisi edindiği siyasi teorik, pratik birikime dayanarak yönetici ve yönlendirici bir yetenek gösterebilir.

Kapitalizmi yıkmak ve proletaryanın devrimci diktatörlüğüne dayanarak sosyalizme geçmek, bütün ülkelerin işçi sınıfının ulaşılması gereken hedefidir. Ulaşılması gereken sınıfsız toplum hedefi bütün ülkelerin proletaryası için aynıdır. Fakat aynı hedefle hedefe varma yolları birbirine karıştırılmamalı. Her ülkede komünist hareket program oluştururken, ülkenin özgül farklılıklarını göz önünde bulundurur. Proletaryanın devrimci programı, devrimci teori, ülkelerin somut koşullarına uygulanarak hazırlanır. Dünya proletaryası için aynı olan hedefe ancak bu şekilde varılır. Marx, Engels ve Lenin bunun üzerinde önemle dururlar.

Belirtmeye bile gerek yok ki, devrimlerin ortak yönleri, ortak yasaları vardır. Her ülkede devrim devrimlerin ortak yasalarını, kendi gelişiminde yansıtmalıdır.

Devrim önemli bir tarihsel, toplumsal olaydır. Böylesine önemli bir olayın gerçekleşmesi için birçok koşulun bir araya gelmesi gerekiyor. Bu topraklarda devrimin birçok koşulu bir araya gelmiştir. Burada ana görev, bu koşulları devrime çevirmektir.

Burjuvaziyle işçi sınıfının arasındaki kapışma bir dizi gelişmenin sonucu olarak gündeme gelir. Emekçi sınıf örgütlüyse devrimci bir örgüte dayanıyorsa kesin kapışma çok daha çabuk gerçekleşir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
17-31 Mayıs 2013
Sayı: 235

TOPLUMSAL DEVRİMİ KESİNTİYE UGRATMA ÇABALARI

Sahiplenenler sınıfıyla, emekçi sınıflar arasında, bir uyumun sağlanması, "toplumsal barışın" yapılmasını savunan görüşler, sosyalizm ve siyasal mücadele tarihi kadar eskidir. Sınıflar mücadelesinin bu yolla yumuşatılacağı düşüncesi, toplumsal sınıflar arasında, savaşımın şiddetlendiği, yoğunlaştığı ve yükseldiği günümüzde yeniden öne çıkartılıyor.

Büyük sermaye açısından, sosyal barış, sosyal sınıflar arasında uyumun sağlanması, bir dengenin kurulması şu anlama gelir: Ezilen ve sömürülenlerin, el koyanlar sınıfına karşı sürdürdüğü devrimci mücadeleden vazgeçmesi, sınırlı talepler ileri sürmesi, varolan toplumun çerçevesini aşmayarak, sermayenin egemenliğini güven altına alması. Toplumsal barışın pratik yansımaları olarak, örneğin Newroz'un, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bir parçası olmaktan çıkarılması ve devletin de katılacağı bir etkinliğe dönüştürülmesi; 1 Mayıs'ın, proletaryanın sınıf savaşımının bir aracı olmaktan çıkarılması ve mülk sahipleri sınıfı, sınıf işbirliğine dönüştürülmesi; sermayenin ve siyasi iktidarın denetiminde yapılması. Kısacası, emekçi yığınların, sermayenin sınıf egemenliğine dokunan her hareketten kaçınması isteniyor. Ezilen sınıflar ve halk kitleleri, burjuvazinin bu politikasına "gönüllü" olarak destek vermezse, bu, zorla, şiddetle, bastırma yoluyla sağlanacaktır.

İşçi sınıfının ve halk yığınlarının uzun süren saldırı dalgalarıyla, sınıf egemenliği sarsılan, yıpranan ve zayıflayan burjuvazi için, egemenliğini yeniden kurmak, en ivedi, en temel ve en yaşamsal sorundur. Çünkü, ekonomik ayrıcalıklarını korumak, politik egemenliğini sağlamlaştırmasına bağlıdır. Bu durumda kendisine karşı savaşanlarla bir "sosyal sözleşme" yapmak, onun için bulunmaz bir fırsattır. Kendilerine karşı savaşan bir sınıf ve halk bloku varken, sermaye sınıfı, kendi egemenliğinden emin değildir. Dolayısıyla, şurası çok nettir ki, toplumsal uzlaşma, yönetici sınıfa ve onun egemenliğine hizmet eder.

Sınıflar ve siyasi güçlerin arasında bir anlaşmanın yapılmasını en çok isteyen, bu işin ateşli savunucuları olan ve en büyük çabayı gösterenler, küçük burjuvalardır. Bu unsurlardan söz ederken, en geniş yelpaze gözönünde bulundurulmalıdır. Küçük burjuva sosyalist hareketten, Kürdistan ulusal reformist gruplarına kadar geniş bir blok akla gelmelidir. Tepedekilerle "alttakileri" bir masa etrafında toplamak isteyen bu çevrelerdir. Bunlar, karşıt sınıfların ve siyasi güçlerin, kendi iradelerini, birbirlerine, zor yardımıyla kabul ettirmeye çalıştıkları, şiddetin, çatışmaların önde olduğu bir ortamda kendilerini gösteremeyeceklerini pratik yaşamlarından çok iyi biliyorlar. Öne çıkmaları için görece sakin bir ortama ihtiyaçları var. En tutkulu, sosyal barış taraftarı olmaları bundandır.

Bunlardan bazıları var ki, toplumsal barış politikasına teorik bir temel kazandırmaya çalışıyorlar. Dolayısıyla barış siyasetine bu yolla bir tutarlılık verme çabasındalar. Bu yüzden, bunlarda, küçük burjuvazinin tüm çelişkileri ve tutarsızlıkları daha belirgindir ve ön plandadır.

Toplumsal barış, devrimin kesintiye uğramasıdır. Burjuva ve küçük burjuvazinin iç barışı istemesi, toplumsal devrimi kesintiye uğratmak içindir. Tarihin kesintiye uğraması burjuvazinin işine yarar, hızlanması, kesintisiz sürmesi ise işçi sınıfının yararınadır. Tarihin kesintiye uğramadan ve hızlandırılarak devam etmesi, sömürücü sınıfın egemenliğinin yıkılışını çabuklaştırır. Emekçi sınıfı amacına daha erken varır. Çok açıktır ki, iç barış yanlıları, baskı ve sömürü toplumunun sürmesinden yana tavır almış olurlar. Dolayısıyla buldukları yer, sermayenin yanındır. Lafa gelince, emeğin kurtuluşundan yana olduklarını söyleseler de, toplumun dönüşümünü gerçekleştirmek için, devrimci mücadele yolunu izleyeceklerine, uzlaşma yolunu seçtikleri için statükodan yana tavır koymuş oluyorklar.

Tüm bu çabaların sonucunda, iç barış gerçekleşip, devrim kesintiye uğrar mı? Dolayısıyla, tekelci sermayenin egemenliği güven altına alınabilir mi? Latin Amerika, bu konuda bize bir fikir verebilir. Orada, 90'larda yapılan geniş kapsamlı toplumsal anlaşma, egemenler için istenilen sonucu vermedi. Barış anlaşmalarının üstünden çok zaman geçmeden, kıtasal ayaklanma ve zincirleme devrimler tarihin gündemine girdi. Çünkü, iç barış, halkın ayaklanmasını ve devrimi dayatan nesnel durumu ortadan kaldırmadı. Halk yığınlarının devrimci devinimi, yeni koşullarda sürdü.

Toplumsal sınıflar arasında barış yapılması, bir uyum sağlanması Türkiye ve Kürdistan'da gerçekleşemez -aralarında uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıkların olduğu bir toplumda bu olanaksızdır- siyasi güçler -karşıt

sınıfları temsil eden- arasında bir uzlaşma, bu topraklarda, sınıf çelişkilerinin son derece keskin ve derin olması ve sınıf savaşının iç savaş düzeyinde sürmesi nedeniyle, havada kalıyor. Üstelik burada, yüksek bir politik bilinç, politik ve pratik deneyim, zengin bir devrimci savaş tarihi var. Uzlaşmacılık bu koşullarda, savunucularının beklediği sonucu vermez.

Sosyal barışa yönelik her tasarı, hayal ve hülya, pratik yaşamın çelişki ve çatışmalarında siliniyor.

Pratik yaşamın çatışmaları, ezilen sınıflar ve ezilen halklarla, egemenler arasındaki bu savaşımın yönünü derinlikli olarak kavramalıyız. Halk yığınlarının devrimci mücadelesi, parlamentarizme doğru ya da yeniden yazılmış anayasa yönünde ilerlemiyor. Kavganın daha şimdiden ortaya çıkardığı işçi komite ve konseyler ve halk meclisleri vb. yığın örgütlerinin parlamentarizmi hedeflediği söylenemez. Devrimci yığınsal mücadele ve bu mücadelenin öne çıkardığı kitle örgütlenmeleri, burjuva devletin yıkılmasının ardından, onun yerine neyin olacağını ifade ediyor. Parlamentarizmden başka bir şeyi görmeyenler, bunu anlamazlar. İşçi sınıfının mücadelesi, devrimci iktidarın kurulması ve toplumsal ilişkilerin yeniden kurulmasına yöneliktir.

İşçi sınıfı güncel devlet aygıtını yıkıp, tekelci sermayeyi yenecek durumda mı? Evet, emekçi sınıf, düşmanlarını altedecek güç ve yeteneğe sahiptir. Politik güce sahiptir. 20. yüzyıl toplumsal devrimlerini gerçekleştiren proletaryanın, o sıradaki durumundan daha güçsüz değildir. Siyasal olarak daha deneyimli, bilinçli ve örgütlü durumda. Ekonomik koşullar yönünden de devrimi zafere götürebilir; çünkü, köklü bir toplumsal devrimin ekonomik - toplumsal koşulları, kapitalizmin tüm gelişmesi boyunca oluşturuldu. Emek araçlarının, bilim ve tekniğin gelişme düzeyi, ulaşım ve iletişimin ileri gelişmesi, yeni toplumun üzerinde kurulacağı maddi temel nasıl uygun durumda olduğunu gösteriyor. Proletarya, ekonomik güce dayanarak, ekonomik yolla, halk yığınlarının desteğini alarak, onları yeni toplumun kurulmasına çekebilir.

Devrimin gücü, olanakları ve birikimi gerçek anlamda anlaşılmış değildir. Sermaye sınıfının egemenliğine ve ayrıcalıklarına karşı bir devrim uzun yıllardır geliyor. Bu kadar uzun süreli bir savaşımın varlığı bile tek başına, devrimin büyük gücünün, en çarpıcı kanıtıdır. Devrim, güçler dengesini de kendi yönünde değiştirmiş durumda. Halkın kendi gerçekleştirdiği toplumsal hareket ciddi olarak irdelendiğinde, hareketin devrimci bir anlayışa sahip olduğu ve devrime yöneldiği net olarak görülecektir. Pratiğin diyalektiğinde, devrimin zorunluluğu sonucu çıkar.

Apaçıktır, bütün uygun duruma rağmen, devrimin önünde engel oluşturan sadece kitle ayaklanmalarının dağmıklığı değildir; asıl olarak, uzlaşmacı sosyalizmin yığınları yıllarca siyasal ve sosyal reformlar yönünde oyalaması, ömürlerince toplumsal barış peşinde koşmalarıdır, devrime sırt çevirmeleridir.

Bu yüzden devrim, onların dışında ve gerçek, devrimci işçi sınıfı hareketi ile gerçek devrimci siyaset tarafından gerçekleştirilecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
31 Mayıs-14 Haziran 2013
Sayı: 236

İŞÇİLER, GERÇEK DEVRİMCİ SAFLARDA BİRLEŞİN

Ajitasyon araçlarının kullanımında, taktikte, siyasi çizgide, devrimci marksizmle küçük burjuva sosyalizmi arasında büyük farklılıklar var. İkisi arasındaki içerik farklılığını göstermek, işçi sınıfı hareketinde ve genel olarak devrimci harekette etkin bir rol oynamak, önderlik görevini yerine getirmek, daha artan bir önem kazanmıştır.

Küçük burjuva sosyalizmi, dünyanın dönüştürülmesini nasıl anlıyor. Kendine sosyalist, komünist diyen herkes, dünyanın değiştirilmesi gerektiğini söyler; çünkü, hiç kimse dünyayı değiştirme hedefini önüne koymadan, kendi durumunu açıklayamaz. Buraya kadar bir sorun yok. Fakat uzlaşmacı küçük burjuva siyasetler, dünyayı değiştirme eylemsel görevini ve bu görevin savunulmasını soyut bir ifade haline getiriyorlar. Gerçekte, böylece, somut devrimci görevin üstünü atıyorlar. Dünyayı değiştirmek, proletaryanın iktidarı ele geçirmesi, toplumu dönüştürmesi, sınıfların kaldırılmasıdır. Böylesine somut, eylemsel görev, ancak devrimci mücadele temelinde yerine getirilebilir. İnsanların karşılıklı ilişkilerinin değiştirilmesi, köklü toplumsal devrimi gerektirir. Onlar ise, bunu, boş bir söz durumuna getiriyorlar. Bir taraftan dünyayı değiştirmenin öneminden söz ederken, diğer taraftan, bunun gerektirdiği eylemsel, devrimci yükümlülüklerden kaçıyorlar, ciddi bir sorumluluk üstlenmiyorlar. Ama, işçi sınıfının tarihi görevinin devrimci öneminden söz ederek, emekçi kitleleri yanlarına çekmeye çalışıyorlar.

Aynı anlayış, bu topraklarda sürüp giden mücadele üzerine değerlendirme yaparken de karşımıza çıkıyor. Bu çevrelerin devrimden, devrimin toplumu değiştirmedeki rolü ve öneminden söz ettikleri yazılar ciltleri doldurur. Görüşler yayınlarla kalmamış, sloganlara da yansımıştır. Bu kadarı bile, onların politik çizgilerine devrimci bir görüntü kazandırmaya yetiyor. Yalnızca bir görüntüdür, fakat bu durum, onların bir süre daha ayakta kalmalarını sağlıyor. Kendi aralarında, daha fazla devrimci görünmek konusunda hırslı, çekişmeli büyük bir yarış var.

Devrimin rolü ve önemi üzerine tüm laflarına karşın, sıra gerçek devrime, güncel devrime gelince, hemen, onun üzerinden atlıyorlar. Devrim kendini sayısız olayla ortaya koyduğu az çok düşünen her insana apaçık görüldüğü halde, küçük-burjuva sosyalizmi, devrimin en

somut olgularla kendisini göstermesine rağmen, onu, görmezlikten getiriyorlar. Oysa gerçek işçi sınıfı devrimcilerinin yapması gereken, sadece devrim üzerine laflar etmek değil, asıl olarak onu gerçek yapmaktır. Devrim yönünde ciddi bir hazırlık yapmak ve oluşan koşulları, tüm gücünü kullanarak, devrime çevirmektir. İşçi sınıfı hareketinin elindeki tüm araçları, devrimi, devrimin utkusu için harekete geçirmek ve süreci hızlandırmak için kullanmaktır.

Devrimci görevler, iktidarı alma somut hedefine bağlı olarak, bütünlüklü olarak konmadığı sürece, taktik, stratejik hedefe bağlanmadığı sürece, pratik çalışmalar, dalgalı, tutarsız ve çelişkili olacaktır. Böyleleri siyasi süreci ve gidişatı etkileyecek durumda değildir; tersine, her zaman, olayların gelişmesi tarafından etkilenir ve sürüklenirler. Ama olaydan olaya koşmak, onlara, sürece müdahale ediyorlarmış gibi gelir. Sermayenin sınıf egemenliğinin devrilmesi ortaya konmadığı ve bu işi yapacak devrim günün ana görevi olarak konmadıkça, eylemler, kapitalizmin etkilerine, sonuçlarına karşı olmakla sınırlı kalacaktır.

Dolayısıyla verilen mücadele hiçbir zaman sonuca götürülemez. Sonuç almak, burjuva sınıf egemenliğinin ötesine geçmek demektir. Sadece, burjuva saldırılara yanıt vermekle sınırlı olan bir mücadele, kapitalist toplum çerçevesini aşamaz.

Dolayısıyla, emekçiler iktidara gelmediği müddetçe, pratikte, ne kadar savaşım mevziisi ve politik, ekonomik kazanım elde edilirse elde edilsin, hiçbiri güvenceli değildir. Siyasi üstünlük kapitalistlerin elinde oldukça, büyük mücadelelerle kazandığımız her aracı ve olanağı yitirebiliriz. O halde, bir ayaklanmayla derhal iktidarı almak, işçi sınıfının ivedi görevi olmalıdır.

Bu satırlar yazıldığı sırada, Taksim Ayaklanması, Taksim'de zaferle sonuçlanmıştı. Olan, Taksim için, ama geniş kitlelerin katıldığı bir halk ayaklanmasıdır. İktidara, sömürü ve baskı toplumuna karşı yapılan bir başkaldırıdır. Ama bunu değerlendirmenin yeri burası değildir. Burada üzerinde durduğumuz, işçilerin, halk yığınlarının nasıl, uzun zamandır, hücumcu, saldırgan ve ayaklanmacı bir anlayışla hareket ettikleridir. Taksim için yapılan ayaklanma, söylediklerimizin en çarpıcı pratik kanıtı oldu. Leninist Parti, bu anlayışı bilinçli bir şekilde ortaya koyarken ve yıllarca bunda ısrarlı olurken, küçük burjuva siyasi hareketleri ise en son 1 Mayıs ajitasyonunda bilinçsizce ve yarım ağızlı ve eksik olarak gündemlerine aldılar ve ifade ettiler. 1 Haziran Taksim zaferi, halk yığınlarının nasıl kazanacaklarını ortaya koymuştur. Küçük burjuva hareketlerinde, olayların arkasından nasıl sürüklendiğini göstermiştir.

İşçilerin, halk kitlelerinin ayaklandığı, kendi yaşam koşullarında

radikal değişiklik istediği koşullarda, küçük burjuva hareketler, onları, daha ne kadar iyileştirme-reformist talepleriyle oyalayabilir ve emekçileri kendi saflarında tutabilirler. Diğer bir gelişme, işçilerin ulaştığı bilinç düzeyidir. Bugünkü bilinç düzeyinden söz ederken, bundan anlaşılması gereken, gerek teorik bilgi birikimine sahip olmak, gerek politik mücadelenin deneyimlerinin bilgisini taşımak, dünya işçi hareketinin büyük savaşımının engin pratik bilgisini edinmiş olma, kısacası pratiğın okulundan geçmenin, devrim eğitimi almış olmanın ve enternasyonalist bir anlayışta olmanın ileri düzeyini anlıyoruz. Özcesi, bu gelişime dayanarak diyebiliriz ki, işçilerin gerçek devrimci saflarda birleşmeleri daha uzun süre engellenemez.

Bu gelişmeler karşısında uzlaşmacı sosyalist gruplar, kendi görüş, politika ve sloganlarını bir kenara bıraktılar, daha doğrusu pratik olaylar karşısında iflas edince, Leninist Partinin düşünce ve sloganlarına daha fazla sahiplenmeye, kendilerine maletmeye yöneldiler. Bu yolla, politik olarak bir süre daha ayakta kalmaya çalışacaklardır. Ancak, devrimci işçiler, siyasi manevrayla, içten devrimciliği ayırt edecek durumdadır.

İşçiler ileri sürülen fikirlerin içten olup olmadığını ve bu siyasi hareketlerin durumunu -onların kendi hakkında söylediklerinden ayrı olarak- denetleyebilir. Uluslararası işçi hareketinin pratiği ve kendi mücadelesinin pratiği, emekçilere, küçük-burjuva grup ve partilerin durumunu denetleme olanağı veriyor. Yapılması gereken, enternasyonal işçi hareketinin pratiğinin derslerini, sonuçlarını, güncel sınıf mücadelesiyle canlı bağını kurmaktır.

Taksim ayaklanması, genel halk ayaklanması, ya da halkların devrimci ayaklanması, yıllarca ortaya koyduğumuz görüşlerimizin, izlediğimiz devrimci siyasetin haklılığını doğrulamıştır. Leninistler sürecin ana yönünü ve işçilerle, halk kitlelerinin güncel görevini ve 1 Mayıs Taksim'in temel hedefini açıklarken ifade ettiği “isyan-ayaklanma-devrim” yaşam tarafından doğrulanmıştır. Olan şey büyük devrimci sıçramadır, devrimin önlenemeyen ilerlemesidir. Bundan sonra işçilerin, gerçek devrimci mevzilerde, proletaryanın devrimci sınıf partisinde birleşmesi daha da hızlanacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
19 Haziran-3 Temmuz 2013
Sayı: 237

EYLEM DÖNÜŞTÜRÜR

İnsanlar koşulları değiştirirken, kendilerini de değiştirirler. Değişim eylemle olur. Devrimci pratik bu bütünsel işlevi içinde kavranmalıdır.

Koşulların değiştirilmesi devrimden önce başlar, fakat köklü bir değişim, ancak devrimle olur. Zaten devrim, eskiyle en köklü kopuştur. Koşulların ve insanın değişiminin çakışması devrimde gerçekleşir.

Devrim öncesi, koşullar ne denli değişime uğrarsa uğrarsın, bu değişim sınırlıdır ve güdüktür. Ve halen burjuva toplum sınırları içinde bulunmaktayız.

Uzlaşmacı sosyalizm, toplumsal koşullarda nitel bir değişim olmadan, eksik, yetersiz, sınırlı değişimlerle, sınıfsız topluma varılacağını düşünür. Tüm kampanyaları, aktiviteleri ve politikaları iyileştirmelere, düzenlemelere yöneliktir. Reformlara, sınırlı değişimlere ve günlük mücadelelerin abartılmış sonuçlarına büyük önem vermeleri bu yüzdendir.

Burjuva toplumda, sosyal ilişkilerde yapılacak iyileştirmelerle, insanlar, insani potansiyeli tam olarak harekete geçiremez, kendini gerçekleştiremez. Tersine, sermayenin daha az elde yoğunlaşması, eski toplumun ilerlemesiyle, emekçilerin genel durumunda görülen gerileme elele gider. Kapitalist küreselleşmenin bugün vardığı ileri noktada, halk kitlelerinin durumundaki gerileme çok belirgin bir durum almıştır.

Kapitalizmin insanlık dışı koşulları, her geçen zaman biraz daha ağırlaşıyor. Bu koşullarda yapılacak sınırlı iyileştirmeler, nicel değişimler, varolan ilişkilerin, emekçileri ezen işleyişini ve yapısını değiştiremez. Yapılması gereken nicel değişimler değil, koşullarda ve ilişkilerde nitel bir değişimdir.

Nitel değişim, üretim araçlarının özel mülkiyetinin, toplumsal mülkiyete dönüştürülmesi, yani toplumun devrimci temelde yeniden örgütlenmesi demektir. İnsanların kendi öz çalışması, kendine yabancılaşmadığı, tersine, insanın kendi gelişme koşulları olarak kullanıldığında, tüm insanal güçler tam bir gelişme gösterir.

Koşulları ve insanları baştanbaşa değiştirme mücadele süreci çeşitli biçimlerde ilerler. Sınıf bilinçli işçilerle, sınıf bilinci almamış işçiler arasındaki iç ittifak-mücadele birliği - işçi sınıfı üyelerinin, sınıfın diğer üyeleriyle dayanışma eylemleri, özneyi dönüştüren araçlardır. İşçiler, sınıf mücadelesinin gelişmesi içinde, çok ya da az belli bir değişime uğrar. Eylem, değişimin temel aracıdır.

İşçi sınıfının mücadelesinin, eylemlerinin, birliğinin ve örgütsel araçlarının amacı, tekelci sermayenin tüm emekçiler üzerindeki egemenliğine son vermek, işçilerin kurtuluşunu gerçekleştirmek, özgür bireyler toplumunu kurmaktır. Dünyayı değiştirme, yani işçilerin kurtuluşu, son derece devrimci bir eylemdir. İşçilerin, dünyanın efendilerine karşı evrensel devrimci eyleminin, proletaryanın iktidarıyla sonuçlanması kesindir. Bu eylem, sınıfların kaldırılmasına varır ve büyük bir çağı kaplar. Tüm bu sürecin devrimci öznesinin, kendini dönüştürmesi, burjuvaziye karşı mücadeleyle başlayan ve sosyalizm altında devam eden, sürecin bütünüdür. İnsanları dönüştüren eylem, kolektif bir eylemdir, daha doğrusu, kolektif eylemler dizisidir.

Yeni toplumun, eski toplumun içinde ortaya çıkması ve yükselişi, doğal biçimde, kendiliğinden gerçekleşir. Fakat yeni toplumun ortaya çıkarılması, kendiliğinden olmaz. Bunun için, devrimci sınıfların, dış müdahalesi, devrimci zoru, burada ebe rolü görür. Eski yıkma, yeni kurma eylemi işçi sınıfının ortak eylemiyle başarılıdır.

Eski toplum, gelişimiyle birlikte yeni ilişkiler yaratır, geleceğin toplumunun üzerinde yükseleceği maddi öğeleri oluşturur; bu yeni ilişkilerin ve çeşitli öğelerin büyümesi, bu toplumun çitlerinin içine sığamaz olur. Burada, dönüştürücü devrimci eylem, var olan toplumdaki daha ileri topluma varmayı hedeflemelidir. Kapitalist toplumun iç çelişkileri bu yolla çözülür. Toplumun kendisi ve evrimi, devrimci sınıfa, eski toplumu yürürlükten kaldıracak koşulları, araçları ve durumları veriyor. İşçi sınıfı, ortaya çıkan olanakları, ama tamamen devrimci bir perspektifle hareket ederek, eski toplumu dönüştürür.

Kapitalist toplum, bir özel mülkiyet toplumu olarak, sınıflı bir toplum olarak tarihsel sınırlılıkları olan bir toplum biçimidir. Kapitalist ilişkiler çerçevesi içinde, örnek sosyalist işletmeler, girişimler ne denli yaygınlaşırsa yaygınlaşsın, tüm bu çabalar var olan toplumu dönüştüremez. Toplumun dönüşümü için, bir toplumdaki başka bir topluma, eski toplum biçiminden daha yüksek bir toplum biçimine geçilmesi bir zorunluluktur. Kapitalist toplumda, ne denli iyileştirmeler yapılırsa yapılsın, tarihsel sınırlılığını aşamaz. Bireylerin tüm

insani potansiyelinin tam bir gelişimi için, buna olanak veren daha ileri bir toplumsal temele dayanmak gerekir.

Marx, yeni bir tarihsel gelişmenin, eskinin içinden nasıl yükseldiğini gösterir: “Kapitalist üretim değere ve değer içinde bulunan toplumsal emeğin gelişimine dayanır.” Kapitalist değere, artı-değere el koymak ve onu artırmak için, toplumsal emeğin gelişimini derinleştirecek biçimde, maddi koşulları, ileri düzeyde geliştirir. Toplumsal emeği geliştirmek kapitalizmin evrensel eğilimidir. Bununla birlikte kapitalist üretim kendi doğasının getirdiği kısıtlılıklara sahiptir. Toplumsal emeğin gelişimi, kapitalist niteliğinden bu sosyal biçiminin kısıtlamalarından kurtarıldığında zengin bir bireyselliğin gelişiminin temeli olur.

Sermayenin toplum üzerindeki baskısına ve tekeline son verilmesiyle, kafa ve kol emeği arasındaki karşıtlık ortadan kalkar ve kapitalizmin yarattığı parça insan yerine, insani yeteneklerini çok yönlü olarak geliştiren, bütünlüklü gelişmiş insan alır. Sosyalizm de insanın tek yönlü gelişiminin yerine, insanın düşünsel ve pratik çok yönlü gelişimini korur.

Kadınlar, koşulları dönüştürme eylemine etkin olarak ve büyük kitleler halinde katılırlar. Kadınlar bu eylemde ilk defa kendi özgürlüğünü elde eder. Kadınların özgürlük durumu, toplumun özgür gelişiminin ölçüsüdür. Kadınların özgürlüğü, komünizmin temel bir amacıdır. Özgür bireylerin oluşturduğu toplumda, kadınlar, özgür bireyler olarak, erkeklerle, gerçek yaşamda, toplumsal yaşamın tüm alanlarında, günlük ilişkilerde eşit olur.

Kapitalist ekonominin küresel egemenliği ve geldiği nokta, emeğin dünya çapında sosyal karakteriyle, kapitalist özel mülkiyet aramadaki, kapitalizmin temel çelişkisini derinleştirmiş ve keskinleştirmiştir. Bu durum, dünya devriminin daha da olgunlaşmasına ve şiddetlenmesine yol açmıştır.

Burjuvaziyle proletarya arasındaki savaşta, ilkinin kazanma şansı yok; çünkü kapitalist toplum kendi yadsınmasını yaratır, kendi yok oluşuna doğru ilerler, yani geleceği yoktur. Proletarya ise, evrensel gelişme yönünde hareket eder, tarihsel zaferi kaçınılmazdır.

(Not: Bu makale, 31 Mayıs Ayaklanmasından önce kaleme alınmıştır.)

Yeni Evrede Mücadele Birliği

10-24 Temmuz 2013

Sayı: 238

DEVİRİMİ HAZIRLAYAN DİNAMİKLER

Ekonomik ve toplumsal alandaki nesnel gelişmeler, politik durum toplumu devrim noktasına getirdi. Egemen güçlerle, ezilen ve sömürülenler arasındaki ilişkiler altüst olmuş durumda. Uzun süreli, sert ve şiddetli sınıf mücadelesine karşın, tekeli güçler yerinde duruyorsa da, kitleler, onların iktidarını devirecek denli politik deneyim ve savaşım yeteneği elde etti.

Politik ve toplumsal altüst oluş yaşandığı dönemlerde, olaylar çok daha sık olur, değişim çarçabuk gerçekleşir. Bütün olaylar, değişimler gelip, toplumun köklü değişimine dayanır. Kitlelerin temel ihtiyaçları ivedi çözüm bekliyor. Kimse daha fazla bekleyerek, oyalanmak istemiyor. İnsanların en temel gereksinimleri ancak, radikal biçimde, radikal bir devrimle karşılanabilir. Siyasi iktidarın ele geçirilmesiyle başlayan ve daha ileriye gidebilen bu devrim, kendini daha çabuk gösteriyor.

Dünyadaki gelişmeler de, devrimin ilerlemesini destekler yönde yol alıyor. Uluslararası objektif durum, devrimin başarıya ulaşmasına uygun. Kapitalist ülkelerde, işçi sınıfının, halk kitlelerinin durumunda yaşanan sert düşüş ve kötüleşme, artan siyasi baskılar ve ortaya çıkan güvensizlik, sermaye sınıfının politik iktidarına karşı bir dizi ayaklanmaya yol açtı ve yol açmak zorundaydı. Kapitalist sistemde ortaya çıkan genel ayaklanma, sistemin bunalımını daha ileriye götürdü. Sonuç olarak şiddetlenen küresel iç savaş, her ülkede devrimin zafere ulaşması için uygun nesnel koşullar yarattı.

Birçok ülkede gerçekleşen işçi ve halk hareketleri ve bunların bazılarının devrimle sonuçlanması dünya tarihini kesin olarak hızlandırdı. Kıtayı sarsan devrimlerle, birçok Latin Amerika ülkesinde halk iktidara geldi. Tunus ve Mısır Devrimleriyle, eski burjuva iktidarları devrildi. Aynı tarihsel dönem içinde, Avrupa ve Amerika'da işçilerin, kadınların, gençliğin ve halkın altüst edici başkaldırıları ortaya çıktı. Etkin, ısrarlı ve militan, yığınsal-devrimci eylemin ateşlediği dünya devrimi daha bir olgun duruma geldi. Türkiye ve Kür-

distan'da, büyük bir güce sahip olan devrimci mücadele, dünyadaki devrimci yükselişin etkisi ve desteğiyle daha ileri bir noktaya doğru ilerliyor.

Düne göre farklı bir durum doğmuştur. Tüm sınıflar, partiler ve güçler arasındaki ilişkiler değişime uğramıştır. Karşıt güçler arasındaki siyasi mücadele sonucunda politik kutuplaşma büyüdü, derinleşti ve keskinleşti. İç çatışmanın boyutları, devrimci krizin olgunluk derecesini ortaya koyuyor. Bu, aynı zamanda, devrimin gelişme düzeyini işaretliyor. Sosyal ve politik ilişkilerde meydana gelen değişim ve devrimci krizin büyümesi işçi sınıfının önderlik ettiği devrim cephesinin, düşman güçler karşısında, avantajıdır.

Burjuvaziye karşı savaşımında, şu sınıfsal araçlarda, avantajımızdır, üstünlüğümüzdür, gücümüzdür: Sınıf dayanışması ve enternasyonalizm. Sınıf dayanışması, işçiler arasında bencilliği, meslek darlığı ve rekabetin yerine, bu sınıfın birliğini ve sınıf olarak hareketini koyar. Ortak çıkarlar, ortak istekler ve ortak amaç için, birlikte mücadele öne geçer. Sınıf dayanışması ve enternasyonalizmin, sınıf savaşımında oynadığı rol, son yıllarda, daha bir belirgin duruma geldi. Proletaryanın politik ve toplumsal mücadelesindeki önemi apaçık ortaya çıkan bu araçlar, başarıya ulaşmasının güçlü dayanaklarıdır. İşçilerin genel dayanışmasının ve bunun çeşitli eylemlerle somutlanmasının açık bir yükseliş içine girmesi, devrimin güncelliğinin net göstergesidir.

Devrimin öznesi yıllarca süren açık çatışmalardan geçerek doğmuş olan gerçek koşullarını, devrime çevirecek bir yetkinlik edindi. Proletarya ve halk yığınlarının mücadelesi açık biçimler olarak sürmüştür. Burjuva devletin baskıcı ve bastırıcı niteliği ön planda olmuş ve açık olarak uygulanmıştır. Bugüne kadar, devletin baskıcı niteliğinin çeşitli yönleri üzerinde durulmuş, onun faşist karakter alması da ortaya konmuştur, fakat, burjuva devletin, halk yığınlarına karşı açık bir savaş yürüttüğü, bir savaş örgütü, bir iç savaş aracı olduğunun üzerinde durulmamıştır. Bu, çeşitli yönleriyle Leninist Parti tarafından gözler önüne serilmiştir. İşçiler, halk yığınları, devrimci siyasi hareket, tekelleri sermaye ve onun savaş örgütüne karşı verilen çetin ve şiddetli mücadeleler sırasında politik bir yetkinlik ve olgunluk kazandı. Edindiği militan nitelik, ekonomik ve siyasi gücü elinde tutanlara karşı, devrimci öznenin lehinde olan bir durumdur.

Toplumun efendilerinin son yıllarda gerçekleştirdiği ve bugün daha aktif olarak devreye soktuğu politik çevirme, kapitalist devletin baskıcı niteliğini değiştirmeyeceği gibi, halk yığınlarının, tepedekilere karşı artan eylemlerini de geriletemez. Bu yönde ortaya

çıkan durum, geçici olur. Çünkü, egemen gücün “toplumsal uzlaşma” girişimleri, sistemin iç çelişkileri ve bunun siyasal alandaki yansımaları nedeniyle sonuç vermez. Halk yığınlarının demokrasi istemleri ve özlemleriyle, devletin anti-demokratik karakteri arasındaki çelişki ve çatışmalar tüm şiddetiyle devam ediyor. Burjuva devletin bir baskı aygıtı niteliği ve savaş örgütü yapısı, proletaryanın ve halkların ayaklanmalarının önemli bir etkenidir. Halk yığınları devrim hedefi doğrultusunda ilerledikçe, siyasi çatışmalar kaçınılmaz olarak yoğunlaşacak, derinleşecek ve şiddetlenecektir.

Devrimin olgunluk düzeyini anlamak için, toplumsal ve siyasi kutuplaşmanın geldiği yere bakmak yeterlidir. Toplumsal sınıflar arasında, ezilen ve sömürülen yığınlarla tekellerin siyasi gücü arasındaki çatışma ve ayaklanmalar, politik ayrıştırmaları derinleştirmiş ve devrimin siyasi şartlarını hazırlamıştır.

Savaşın nesnel koşulları, tabii ki savaşın araçlarını, yöntemini, taktiklerini vb. etkiler. Proletarya ve halk yığınlarının içinde bulunduğu nesnel koşullar da onların eyleme geçmesini ve devrimci bir hareket yaratmasını kuvvetle etkiler. Fakat, Türkiye ve Kürdistan halk yığınları sadece nesnel durumun ateşlemesiyle harekete geçmiyor; bunun daha ötesinde bir durum var. Tüm zayıflıklarına karşın, yığınlar istekleri yönünde örgütlü ve bilinçli olarak davranıyorlar. Sadece kendilerine yönelik bir saldırı olduğunda, saldırıyı protesto etmek için harekete geçmiyorlar, aynı zamanda tekellerin egemenliğini devirmek için yüksek bir politik bilinçle davranıyorlar. Bu, devrim için, başlı başına büyük bir ilerlemedir.

Burjuva cephe ve faşist devlet, hiç eksik olmayan saldırı, terör ve katliamlara rağmen, devrimci hareketi yok edememiştir. Bugün yok edemediği devrimci hareketin büyüyen gücüyle karşı karşıya. Devrimci hareket, mücadeleciler ve sağlam yapısıyla yığınlar üzerinde derin bir etki bırakmıştır. Devrimci mücadelenin etkileyici, eyleme geçirici ve dönüştürücü gücüne büyük bir önem verilmelidir. Çünkü, bir hareket, uzun ve çetin süreçlerden geçmeden bu yüksek düzeye ulaşamaz. Egemenleri, oradan indirecek, proletarya ve halk yığınlarını devrimci bir iktidarın kuruluşuna götürecektir olan bu devrimci güçtür.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
24 Temmuz-7 Ağustos 2013
Sayı: 239

AYAKLANMA ÜZERİNE NOTLAR-I

Her devrimci alt üst oluşun temelinde, toplumun, eski sistemin kurumları tarafından karşılanmayan istemleri, arzuları ve özlemleri vardır. Bizdeki 31 Mayıs devrimci halk ayaklanması, Marksizmin bu kavrayışıyla anlaşılabilir.

Burada tutulan notlar, ayaklanmanın dolaysız etkisi altında yazıldı.

1-Ayaklanma İstanbul tarafından başlatılmıştır, fakat burayla sınırlı kalmamıştır. Taksim Ayaklanması etkisini diğer yerlerde de gösterdi ve tüm kentler ayaklanmada yerini hemen aldı. Bunun böyle olması doğaldır: çünkü, birincisi emekçilerin, halk kitlelerinin içinde bulunduğu durum her yerde aynıdır; aynı ekonomik ve toplumsal koşullar içinde bulunuyorlar; ikincisi işçiler-emekçiler ülke çapında örgütlenmiştir; üçüncü olarak, gelişen iletişim ve haberleşme olanakları nedeniyle, kendi güçlerini, her tarafta hemen organize edebilmekte ve harekete geçirmektedir.

2-Öte yandan, ezilen sınıfların, kendilerini ezen sınıfa karşı mücadelede edindiği, uzun yıllara dayanan büyük deneyimi var. Bugüne kadar, eylemler birçok kentte birlikte başlatıldı. Kitlelerin siyasi deneyime sahip olmasının savaşında ne anlama geldiği, en iyi bu ayaklanma sırasında görülmüştür. Halk yığınları, deneyimlerini ayaklanma sırasında hayata geçirmişlerdir.

3-Ayaklanmanın nedenleri, bu işi başlatanların durumuyla değil, toplumun ekonomik ve sosyal şartlarının durumuyla açıklanmalıdır. Halk başkaldırısının görünürde olup-bitenden farklı olarak, derine inen temel etkenleri var. Şu ya da bu olay, temeldeki gelişmeleri tetikleyici rol oynar.

Halkın isyanı, 1 Mayıs'ın Taksim'de yasaklanması ve devletin kitlelere saldırmalarıyla başladı, ardından Taksim'in tüm emekçi, ilerici ve devrimci güçlerin gösterilerine kapatılmasına karşı yapılan eylemlerle keskinleşti ve Gezi nedeniyle 31 Mayıs'ta bir ayaklanmaya dönüştü.

Ayaklanma, çatışmalar, bu baskı ve sömürü toplumunda, bu toplumun çelişki ve karşıtlıklarından doğmuştur. Ayaklanma, bir taraf-

tan tarihsel gelişme tarafından hazırlanmıştır, diğer taraftan güncel sınıf savaşımı tarafından oluşturulmuştur. 31 Mayıs devrimci başkaldırısının, yıllarca süren örgütlü devrimci mücadelenin sonucu olduğu çok açıktır.

4-Uzlaşmaz sınıf karşıtıklarının son derece keskin olduğu, düşman sınıflar arasında şiddetli ve süreklilik gösteren çatışmaların vardiği koşullarda, küçük bir kıvılcımın büyük bir ayaklanmaya dönüşmesi kaçınılmazdır. Yani bu ayaklanma, nesnel şartlar nedeniyle zorunluydu.

5-Bu, bir sosyal patlamadır. Devrimci marksizm, sosyal patlamayı ya da patlayıcı sosyal durumu oluşturan koşullara uzun süredir dikkat çekiyordu. Oluşan koşullar yani patlayıcı sosyal durum, kendini sık sık daha küçük patlamalar biçiminde dışa vuruyordu. Bu seferki daha büyük bir patlama oldu ve daha büyük bir halk enerjisi açığa çıktı. Burjuva çevreler de olan şeyin bir toplumsal patlama olduğunu kabul ediyorlar, fakat, onun devrimci niteliğini görmezlikten geliyorlar; çünkü sosyal depremin devrimci içeriğinin gelişmesi, derinleşmesi ve daha ileriye gitmesi, burjuva egemenliğinin yerle bir edilmesi demektir.

6-Ezilen ve sömürülen sınıf için, verilen mücadeleyi ve eylemleri bir biçim olan ayaklanma düzeyine çıkarmaları, her bakıma bir zorunluluk oldu. Halk yığınları, şimdiye dek başvurulan eylem biçimiyle ne en temel isteklerini karşıladılar, ne de bir sonuç aldılar. İstemlerini kabul ettirmek bir yana, sermayenin artan saldırılarını, siyasi iktidarın yoğunlaşan baskılarını bile durduramadılar. Daha etkin bir mücadele aracına başvurmak, önceki mücadele araçlarının yeterince etkili olmamasının bir sonucudur. Ancak genel bir ayaklanmayla tüm güçlerini harekete geçirebilir ve sonuç alabilirler. Henüz bir sonuç alınmasa da, bu yolun sonuç almada en etkin yol olduğu anlaşıldıktan sonra, artık daha sık başvurulur. Ayaklanmalar, iktidarın, emekçi halkın eline geçmesini getirir.

7-Ayaklanmanın, sermayeye ve faşist devlete karşı olan devrimci niteliği belirginleştikçe; emekçilerin, yoksul halkların ağırlığı arttıkça, iktidarıyla ve muhalefetiyle tüm burjuva güçler birlikte davrandılar. Halkın devrimci başkaldırısı ilerledikçe, düzen güçlerinin, karşı-hareketi iyice yoğunlaştı. Böylece, siyasi mücadelenin, ideolojik mücadelenin, toplumsal sınıflar arasındaki savaşımın bir ifadesi olduğu biçimindeki devrimci marksizmin teorisi bir kez daha doğrulanmış oldu.

Sömürücü güçler, kendi aralarında ne kadar çatışsalar da, işçi sınıfının, ezilen sınıfların gelişen devrimci hareketi karşısında, arala-

rında varolan tüm anlaşmazlıkları bir kenara bırakır ve emekçi yığınlar karşısında tek bir güç olarak hareket ederler. Burjuvazinin ittifak halinde nasıl davrandığını, bu ayaklanma sırasında bir kez daha gördük.

8-Burjuvazi, ayaklanan yığınları zayıf düşürmek, yenilgiye uğratmak, ezmek ve kendisini tehdit edici bir güç olmaktan çıkarmak için vahşi bir saldırganlık sergilerken, aynı zamanda, gerici propagandanın o bilinen eski yöntemlerine başvurmaktan geri kalmadı. Önce, devrimci güçleri, halk kitlelerinden yalıtmaya, hatta karşı karşıya getirmeye çalıştı. Bundan bir sonuç alamadı, çünkü bu yönetime, şimdide dek o kadar çok başvurdu ki, artık planları iyice açığa çıkmış durumda. İzlediği politika işe yaramayınca, yine her devrimci eylem sırasında gündeme getirdiği, gerici kitleleri harekete geçirme tehdidinde bulundu, faşist devlet saldırılarını en iğrenç noktaya vardırdı. Halkın buna yanıtı, devrimci gösterilerini, eylemlerini yoğunlaştırmak, genişletmek, büyütme ve yükseltmek oldu. Tavır netti ve kesindi. Böylece egemenlerin planı çöktü.

9-Burjuva muhalefet, ayaklanmada “ulusal güçler”le temsil edilmiştir. Bu güçler, harekete sonradan katıldılar. Ama sahip oldukları propaganda olanaklarıyla, hareketi, kendi denetim ve yönetiminde yürüyormuş gibi göstermeye çalıştılar. Amaçları, ayaklanmayı geriye, burjuva çerçeveye çekmekti. Oysaki, ayaklanan güçler, burjuva dar yapıya, dar kalıplara karşı harekete geçmişti. Burjuva dar biçim, gericiliği kendi içinde barındırıyor. Sermayenin halk yığınları üzerindeki egemenliği, din olmadan düşünülemez. Kısacası, burjuvazi statükoyu savunuyor. Devrimci bir fırtına estiren kitleler ise, varolan siyasi ve toplumsal statükoya karşı sokağa, barikata ve alanlara koştu.

10-İşçi sınıfı, diğer emekçilerle birlikte toplumda nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturuyor. İşçilere ve halk yığınlarına dayanmayan bir burjuva muhalefet iktidara gelemez. Bir takım burjuva güçlerin ayaklanan yığınların yanında görülmesi bundandır. Devrimci halk kitleleri, bunun tamamen farkındadır. Ama burjuva güçler daha fazla devrimci kitlelerin yanında görülmeye devam edemezler. İşçi sınıfıyla, kapitalist sınıf arasında uzlaşmaz çelişki olduğu için, bu geçici yan yanalık daha fazla sürmez, dağılır.

Burjuva muhalefetin, barikatlar üzerinden, iktidara sürekli uzlaşma çağrısı yapması, onların aslında barikatın öbür tarafında yer aldığını çok çabuk göstermiştir. Tarih, sınıf savaşımı temelinde ilerliyor.

11-Büyük yığımsal savaşında küçük-burjuvalar da yerini aldı. Bunlar, tekelci kapitalizminin gelişimiyle, hızla ve sert biçimde yıkıma uğrayan kesimlerdir. Bunların bazıları ise, entelektüel olarak davranan, küçük mülk sahibi olmayan, ama küçük-burjuvazinin toplumsal konumundan hareket etmektedir. Her kitle hareketinde, “halktan biri” olarak davranırlar. İçlerinde teori yönünden en ileri gidebilenleri, “sosyalist” kimlikleriyle yığınların karşısına çıkarlar. Bunlar, küçük-burjuva sosyalizminin gücünü oluştururlar.

12-Devrimci halk ayaklanması, küçük-burjuva sosyalizminin, sosyal barış ve tüm uzlaşmacı görüşlerini yerle bir etmesine rağmen, onlar, bu kez de, uzlaşmacı görüşlerini ayaklanmanın içine taşıdılar. Devrimci başkaldırıcıyı yumuşatmak, geriye, burjuvazinin kabul edebileceği sınırlara çekmek için özel bir çaba harcadılar. Fakat ayaklanan halk, ılımlı, uzlaşmacı değil, devrimci ve daha ileriye gitmek için eylemleriyle kesin bir kararlılık içinde olduğunu gösterdi. Böylece, devrimci kitlelerle, uzlaşmacı küçük burjuva hareketleri arasındaki uçurum biraz daha büyümüş oldu.

13-Ayaklanma, somut, elle tutulur, apaçık ve bir olgu olmasına karşın, devrimci ayaklanmayı “direniş” vb. düzeyinde gösterme yoluna gittiler. Yani şimdiye dek yaptıklarını, bir kere daha, hem de ayaklanma gibi verilen mücadelenin bir üst biçimine karşı yaptılar: Sınıf savaşımını yumuşak göstermek ve böylece burjuvaziyle uzlaşma köprülerini atmamak. Reformistlerin, oportünistlerin, küçük-burjuva sosyalizminin içinde, bu büyük alt üst oluşa ayaklanma diyenler de oldu, fakat onlar da, ayaklanmayı diğerleri gibi, direniş çizgisi düzeyinde ele aldılar. Ayaklanmayı, devrimci bir ayaklanma olmaktan çıkaracak şekilde, en alt düzeye indirgediler. Onu yüzeysel biçimde koyarak, aslında devrimci halk ayaklanmasının devrimci içeriğini hiç anlamadıklarını ortaya koydular. Onlar, ayaklanmayla devrimin bağımlı kurmadan, sadece bir tepki hareketi olarak görüyorlar. Bugüne kadar, gerçekleşen devrimci halk eylemlerinde olduğu gibi, halk eyleminin bu daha ileriye giden üst biçiminde, devrimle sıkı bir ilişkisi var. Tüm bu proletarya ve halk eylemleri, devrim zorunluluğundan ileri geliyor ve hepsi de devrimi oluşturuyor. Uzlaşmacı sosyalizm, “devrimin ilk adımlarını attık” diyen sıradan insanın çok gerisinde kaldı.

14-Bu siyasi hareketler, isyan, ayaklanma ya da devrime götürececek eylemlerin, mücadele ve girişimlerin kendileriyle başlayacağını düşünüyorlardı. Ama, tümü de yanıldı. Devrimi yapan tarihi yapan halk kitleleridir. Bu işin kendileriyle başlayacağını ve kendi taktikleri, kendi stratejileri ve kendi çizgilerini izleyerek sonuca gi-

deceğini sananlar, büyük bir bozguna uğradılar. Onlar, işçi sınıfının dünyayı değiştirme gücüne ve yeteneğine büyük bir güvensizlik gösterdiler. Ortaya çıkan durum neyi gösterdi: İsyan ve ayaklanmanın, reformist ve oportünist çevrelere rağmen ve onların dışında başladığını ve ilerlediğini. Onlar ise, daha önce olduğu gibi, hareketin peşinden sadece sürüklendiler.

15-Burjuva çevreler, ayaklanmayı, burjuva muhalefete ve küçük-burjuvaziye dayandırmakla, devrimci hareketin temel devrimci-sınıfsal kitlesini ve gücünü, yani bu hareketin esas olarak işçilere ve halk kitlelerine (kent yoksullarına) dayandığının üstünü örtmek istiyorlar. Kentlerin hem merkezlerinde, hem de semtlerde ayaklananların ana gücünü ezilen ve sömürülenler oluşturuyordu.

İşçiler tüm eylemlerde yer aldılar. Aynı şekilde kamu emekçileri de eylemlerin temel bir gücüdür. Bugüne kadarki tüm yığınsal eylemlerde çalışanların yeri ve rolü hep var olmuştur. Burada eleştireceğimiz ciddi eksiklikler, gerilikler ve zayıflıklar var. İşçi sınıfı, ayaklanmada ağırlığını daha kuvvetli olarak hissettirebilirdi ve hissettirmeliydi. Hissettirebilir, çünkü işçi sınıfı hem nicelik olarak ve hem de taşıdığı devrimci nitelikler bakımından, kendi etkisini harekette daha açık olarak gösterebilir.

Halkın sosyal hareketinin daha ileriye, devrime, oradan emeğin tam kurtuluşuna kadar gitmesi, bu harekete proletaryanın her yönden önderlik etmesine bağlıdır. Kazanmak isteyen devrimci bir sınıf, varolanla yetinmez ve giriştiği hareketteki zayıflıklarını ve yetersizliklerini açıkça, yüreklice, içtenlikle eleştirir; dersler, sonuçlar çıkarır.

16-Sendikalar (DİSK ve KESK) ayaklanmaya katıldılar. İki defa örgütlü olarak sokağa çıkarak halk eyleminin proleter yönünü güçlendirdiler. Fakat bu, çok zayıf olmuştur. Zaten, sendika yöneticileri, bundan daha fazlasını yapmak istemiyordu. Onların burjuva sendikacılık anlayışları, uzlaşmacı çizgileri, daha fazlasını yapmalarının önünde engel oluşturuyor. Eylemlere etkin olarak katılan devrimci emekçiler, uzlaşmacı ve sınıf işbirlikçisi sendika yönetimleriyle ve sendikal politikalarıyla daha açık hesaplaşmaya gideceklerdir.

17-Devrimci marksistler, devrimci komünistler yani Leninist Parti, diğerlerinden farklı olarak sürece bilinçli olarak katılmıştır. Gelişmelerin genel ve devrimci bir halk ayaklanmasına doğru gittiğini çok net olarak gözler önüne sermiştir. Leninist Parti'nin görüşlerini kopya edenler de bu konuda zayıfça bir şeyler söylemeye çalıştıysa da, temelde diğerlerinden pek farklı davranmadılar. Leninist Parti'nin, ideolojik ve politik önderliği çok açık.

Ayaklanmanın yarattığı devrimci ortam, ilkelerimizin, devrimci programımızın uygulanması için uygun bir ortamdır. Devrimci ortam, ayaklanma öncesinde oluşmuştu, ayaklanma ise bunu daha ileri götürdü. Leninist Parti, devrimci amaçlar için mücadele veriyor. İşçi sınıfı devrimci hedeflerine, devrimci bir ortamda ulaşabilir. Oluşan koşullarda, işçilerin devrimci programını yaşama geçirme somut olanaklarını yaratmıştır. Bu, teorinin maddi güce dönüşmesidir, pratiğe uygulanmasıdır.

18-Siyasal mücadeleleri ve devrimleri ciddi olarak inceleyen biri, birçok ayaklanmanın iç savaş biçiminde geliştiğini görecektir. 19. ve 20. yüzyılın toplumsal devrimleri bu açıdan irdelenebilir. Ama, her siyasal ve sosyal olguda olduğu gibi, ayaklanmalara ve devrimlere sığ yaklaşanlar, bunu ortaya koyamazlar.

Bu topraklarda sınıf savaşımı, on yıllardır ya iç savaş biçiminde ya da iç savaşa yakın bir çizgide geliyor. 31 Mayıs Halk Ayaklanması iç savaşı daha ileriye götürdü ve milyonları bu savaşa çekti. İç savaşla bu sıkı bağı ortaya konmadan, devrimci halk ayaklanması doğru biçimde anlaşılması olmayacaktır.

19-Taksim’de oluşturulan komün, ayaklanmanın en güçlü yönlerinden biridir ve halk kitlelerinin yaratıcı gücünün bir ürünüdür. Doğrudan demokrasinin bir örneğidir. Kapitalizmin katı, baskıcı, meta fetişizmine ve yabancılaşma düzenine karşı, insancıl ilişkilerin somutlanması oldu. Kapitalizm insanda kötü tutkuları geliştirir. Oysa komünal düzen, sosyalizm insanda iyi tutkuları geliştirir. Taksim Komünü bunu göstermiştir. Halk kitleleri kapitalizmden kurtulduğunda, nasıl insanca ilişkiler kuracağına inka edici bir örneğini oluşturmuştur.

Taksim Komünü’nü değerlendirirken, iki nokta göz önünde tutulmalıdır:

İlki, Taksim’de olan, halkın dayanışmasına dayanan geçim araçlarının paylaşımını esas alan bir ilişkidir. Bu ise, kendi varlık koşullarının dar sınırları içinde hareket eder. Hedeflenmesi gereken komünal ilişki, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine dayanmalıdır. Ve ancak büyük üretim araçları eski dünyayı dönüştürebilir. Sosyalizm, üretim ve geçim araçlarının ortak mülkiyeti üzerinde gelişebilir.

İkinci nokta, 31 Mayıs Ayaklanmasında siyasi iktidar, burjuvazinin elinden henüz alınmamıştı; Taksim Komünü’nden farklı olarak, Paris Komünü sırasında, siyasi iktidar iki ay proletaryanın elinde kaldı.

20-Yakın zamanda gerçekleşen Tunus ve Mısır Devrimleri ani-

den gelişti ve toplumu hazırlıksız yakaladı. Tıpkı 18. yüzyıl burjuva devrimleri ve 1848 devrimi gibi çabucak ortaya çıktı. Türkiye ve Kürdistan Devrimi ise aynen 20. yüzyıl toplumsal devrimleri gibi uzun savaşımın sonucu olarak gerçekleşti. Devrim bugüne dek, sayısız eylem, çatışma, olayların akışı içinde, iç savaş biçiminde gelişti, sınırlı ayaklanmalarla büyümesini sürdürdü. 31 Mayıs'ta başlayıp, Haziran'da devam eden ayaklanma günlerinde devrim büyük bir sıçrama yapmıştır. Devrim, bu büyük ileri sıçramayla şimdi daha olanaklı hale gelmiştir. Zafere ulaşması için, yine de, yeni savaşım, isyan ve ayaklanmalar gerektirir.

21-Sermaye egemenliğine ve faşizme karşı verilen mücadele sürecinde, işçi sınıfı ve halk yığınları, kendi içinde kaynaştı ve yeni ilişkiler yarattı. Kitlelerin kendi arasında kurduğu yeni ilişkiler ayaklanma günlerinde genişledi, derinleşti ve perçinlendi. Ezilen ve sömürülen sınıfların birbiriyle kaynaşması, yakınlaşması ve yeni ilişkiler içine girmesi devrimin başarıya ulaşmasının önemli bir koşuludur. Ayaklanma tam da bu koşulları geliştirmiştir.

22-İsyan ve ayaklanma yalnızca halkın gücünü ve devrimci enerjisini açığa çıkarmakla kalmamış, kitlelerin kahramanca girişimlerine de sahne olmuştur. Eyleme atılanlar, günlerce süren devlet, polis terörüne rağmen eylemlerini sınırsız bir özveri sergileyerek devam ettirdiler. Faşist devletin sınırsız terörü sonuç vermediği gibi, yığınların öfkesini, kararlılığını ve eylemlerini büyütüştür. Eylemcilerin yüreklice davranışı ve savaşımı toplumu derinden sarsmış ve geniş kitlelerde büyük etki, sempati ve destek yaratmıştır. Ayaklanma; kitlesel bir ajitasyonu, kendisi gerçekleştirmiştir. Devrim, işçi sınıfının ve halk kitlelerinin cesurca eylemleri ve girişimleriyle yapılır; yeni toplumun doğuşu, emekçi yığınların kahramanca hareketini gerektirir.

İsyan, başkaldırı ve ayaklanmaya girişen ezilen ve sömürülen kitleler açığa çıkan güçlerini gördüler, kendilerine güvenleri arttı ve dünyayı değiştirecek durumda olduklarının bilincine vardılar. Bu güvenle, kendi isteklerini açıkça ortaya koyuyor, daha da ötesinde, bunun için dövüşüyorlar. Bu, bugünkü toplumsal sistemin krizini derinleştiren büyük bir tarihsel dönüşümdür.

24-Toplumsal devrim, burjuva toplumun krizinden çıkışın tek yolu olarak, zorunluluğunu herkese kabul ettiriyor. Çıkış için devrimci mücadele yolu, mücadelenin etkin yolu olarak kitleler arasında yerleşmiştir. Burjuvaziye karşı mücadele uzun zamandır, bu biçimde gelişme gösteriyor. Halk ayaklanması, devrimci niteliğiyle, verilen devrimci savaşımı daha ileriye taşıdı. Milyonlar, devrimci savaşımı,

kendi mücadele biçimi haline getirmiştir. Halk yığınları, hedefine yalnızca bu yolla varabilir.

25-Eylemcilerin girişken, gözüpek ve militanca davranması, devlet güçlerinin, iktidarın, devrimci başkaldırıcıyı daha ortaya çıkar çıkmaz bastırmasını önlemiştir. Taksim için yapılan bu cesur savaşım, etkisini her tarafta gösterdi ve insanlar aynı cesaret ve coşkunlukla sokağa, alanlara ve barikatlara koştular. Ayaklanma günlerinde, her eylem cesaretin ve militanlığın yeni bir örneğini verdi. Ayaklanma bu şekilde, her adımda çetin bir savaşım ile ilerlemiştir.

26-Halkın sokakta olması, dövüşmesi ve ilerlemesi, toplumun efendilerinin en istemediği şeydir. Halk sokaktaysa, onların egemenliği ve ayrıcalıkları tehdit altındadır. Bu yüzden, kitlelerin sokaktan çekilmesi için ağız birliği ve ittifak içinde hareket ederler. Öyle de oldu. İktidar ve muhalefet, yığınların sokaklardan çekilmesi için, bir süre sonra ortak davrandı.

27-Ayaklanma sonuna dek götürülemezse ya da bunu yenileri izlemezse ve devrimin zaferiyle sonuçlanmazsa, ezilen sınıflar kazandıkları tüm mevzileri yitirebilir. Durum değişir değişmez, burjuvazi karşı atağa kalkar, halkın savaşım ile elde ettiği ne varsa, tümünü ortadan kaldırır.

28-Proletarya, emekçiler savaşırken, burjuvazi gerçek anlamda egemen değildir. Ayaklanma, bu durumu tüm keskin çizgileriyle açığa çıkardı. Yığınlar dövüşüyorken, sömürücülerin ve devlet iktidarının üstüne yürüyorken, tepedekiler gerçekten egemen değildir.

Şimdi tekeli sermaye daha zayıf, işçi sınıfı ve halk yığınları ise daha güçlü durumdadır. Ezen ve sömürülenler iyice sarsılıp güçten düşerken, buna karşılık, ezilen ve sömürülenler ise örgütlenme yeteneğini pekiştirdi, savaşım kapasitesini güçlendirdi ve zafer yolunda önemli bir adım attı.

29-31 Mayıs'ta başlayıp, Haziran'da devam eden halk ayaklanması, günün en önemli olayıdır. Ama toplum üzerindeki etkisi, kesinlikle yapıldığı dönemle sınırlı kalmaz. Etkisi ve izleri gelecek savaşımarda, isyan ve ayaklanmalarda kendini gösterecektir. Zaman geçtikçe, mücadele ilerledikçe, tarihte oynadığı devrimci rol daha iyi anlaşılacaktır.

30-Devrim, ayaklanma içerde büyük bir etki yarattı, toplumu derinden sarstı, uyandırdı ve harekete geçirdi. Bu başarılı gelişmenin dışarıdaki etkisi de çok büyük oldu. Halkın her devrimci toplumsal hareketinin içeriden çok, dışarıda yarattığı yankı daha büyük olur. Diğer ülkelerin emekçi sınıfları içinde, kadınlar ve gençlik içinde dayanışma eylemlerine yol açar, geniş olarak tartışılır ve her ülke pro-

letaryası, en ileri mücadele örneklerini kendi olduğu yerde hayata geçirir.

31-Yaşanan yoğun-devrimci mücadele günleri, ezilen sınıflar için, halklar için gerçek bir eğitim okulu oldu. Başka dönemlerde kolay kolay elde edilemeyecek olan gelişme, devrim eğitimi ve dönüşüm bu sırada gerçekleşti. İnsanlar koşulları değiştirirken, kendilerini de dönüştürdüler. Artık dövüşmüş, dönüşmüş, deneyimli bir özne var. Yeni eylemlere yüksek devrimci niteliğiyle katılacaktır.

32-Türkiye ve Kürdistan'da işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin, sömürülenlerin kapitalizmin baskısından kurtuluşu mücadelesinde, parlamenter biçimlerin ağırlıklı bir etkisi olmamıştır. Bu topraklarda, emekçi halkların parlamento-dışı mücadele biçimleri her dönem önde ve baskın biçimler olmuştur. Halkın toplumsal mücadelesi esas olarak sokak gösterileri, çatışmalar, isyan ve ayaklanmaya dayanmıştır. Kısacası, devrimci biçim ve devrim mücadele yöntemleriyle yol almıştır.

33-Siyasal ve toplumsal üstünlüğün ele geçirilmesi; güçler dengesinin tamamen emekçi sınıfların lehine değişmesi, devrimin zafere ulaşması demektir. Hedefe varmak için siyasi ve toplumsal üstünlüğe sahip olmak gerekiyor. Ayaklanmayla bu yönde atılan adımlar çok önemlidir. Siyasi üstünlük hala burjuvazinin elindedir. Devrimin sonraki atakları, sömürücülerin bu alandaki üstünlüğüne son verecektir. 31 Mayıs'ta bunun koşulları yaratıldı. Koşullarının doğması tek başına yeterli değildir, siyasi iktidarın ele geçirilmesi pratik bir görev olarak yerine getirilmelidir.

34-Bir gelişme de, mizah, karikatür, alay, sanat ve eleştirel düşünce alanında ortaya çıktı. Zihinsel alanda yaşanan devrim, ayaklanmanın bir ürünüdür, aynı zamanda hareketin etkisini en geniş kitlelere taşıdı. Büyük alt üst oluş, müzik alanında da kendi yansımasını buldu. Yaratılan ezgiler, kitlenin coşkusunu daha da ateşledi. Devrimin entelektüel alandaki gelişmesi, elbette yeni değildir, fakat ayaklanmayla tam bir patlama gösterdi. Toplumun yeniden örgütlenmesinde bir diğer alan, entelektüel devrim, bugünden ortaya çıkmıştır.

35-Gezi Parkı'nın yıkımı şimdilik durduruldu. Diğer yerlerde doğanın tahribatı bütün hızıyla sürüyor. Halkta, doğanın yıkımının önlenmesi, etkin önlemlerin alınması yönünde bir bilinç yerleşti; daha da ötesi çevreyi korumak için kıyasıya bir kavgaya atılmıştır. Bu yöndeki mücadele dünya genelinde veriliyor. Gösterilen çabalar gidişi değiştirmede, fakat bu gidişata son verecek çok yaygın bir kitle hareketi yarattı.

Doğanın yıkımını önlemenin en ivedi ve en radikal yolu, doğası gereği çevreyi tahrip eden ve çevreyi kurutarak ilerleyen kapitalizmi yıkmaktan geçer. Bu nesnel gerçek, çevreci hareketleri pratikte, kapitalist toplumsal düzenle çatışmaya götürüyor.

36- Kadınlar katılmadan ne böyle bir ayaklanma olabilirdi ve ne de günlerce devam ederdi. Kadınlar daha en baştan etkin, önde bir rol oynadı ve bu durum ayaklanma günlerinin tümü boyunca sürdü. Kadınların katılımı sokaklarda, meydanlarda, barikatlarda, grevlerde olduğu gibi, sokağı etkileyecek biçimde, evlerdeki eylemlerde de yoğundu. Kadınların coşkusu, heyecanı, tutkuları olmasaydı, halkın sosyal hareketi bu denli etkileyici olamazdı. Emekçiler, devrimci amacını, kadınların harekete aktif katılımıyla gerçekleştirebilir. Devrimci amaç, kadının kurutuluşunu da içerir.

37-Gençlik, ayaklanmanın etkin, yürütücü ve vurucu gücü oldu. Gençliğin, öğrenci ve işçi gençliğin, halkın toplumsal hareketinin gelişiminde ve başarıya ulaşmasındaki belirgin rolü, en son Tunus, Mısır Devrimlerinde, Latin Amerika ayaklanmalarında, Avrupa ve ABD'deki isyan ve ayaklanmalarda çok somut olarak görülmüştür.

Biz, önceki dönemlerde olduğu gibi, 31 Mayıs Halk Ayaklanması; barikatlarda, çatışmalarda ve sürecin tümü boyunca gençliğin cesaretini, enerjisini, kararlılığını ve yaratıcılığını tüm etkileyiciliği içinde gördük, yaşadık. Kentlerde etkili olanlar, öğrenciler, işçi gençlik ve işsiz gençliktir. Emekçi semtlerindeki eylemlerde işçi gençliğin ve işsiz gençliğin ağırlığı belirgindir.

38-Ayaklanmayla devrimin sıkı bağı var. Devrimle olan ilişkisi ve devrimdeki yeri ortaya konmadan, ayaklanmanın gerçek önemi, tarihsel rolü anlaşılmış olmayacaktır.

31 Mayıs ayaklanması, devrimin gelişiminde büyük bir sıçramadır, devrimin büyümesidir. Devrim çeşitli eylem biçiminde, iç savaş biçiminde, isyan ve ayaklanmada gelişiyor. Ayaklanma günlerinden itibaren devrim çok daha güçlenmiş, olgunlaşmış ve olanaklı hale gelmiştir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
24 Temmuz-7 Ağustos 2013
Sayı: 239

AYAKLANMA ÜZERİNE NOTLAR-II

39- Bizde olan “olaysız tarih” değil, yani olaylar bakımından durgun, çorak, yoksul bir tarih olmayıp, olaylar temelinde, hem de son derece zengin ve yoğun olaylar temelinde oluşan bir tarihi gelişmedir. Halkın eylemleriyle ilerleyen tarih.

40- Devrimin yükselen bir çizgide ilerlemesi sürüyor. İşçi ve halk eylemleri bir süreden beri kendi üst biçimlerine doğru çıkma eğilimi ve yönelimi gösteriyordu. Eylemler, sokak gösterileri giderek sınırlı ayaklanma biçimini almaya başladı. Ve en sonunda 31 Mayıs'ta genel halk ayaklanmasına dönüştü. Bu büyük isyan, bu başkaldırı, bu ayaklanma, ürünleri ve yapıtları olarak park forumları, halk meclisleri, halk komitelerini yarattı. Böylece devrim, örgütlere dayanarak büyümesine devam etti. Halkın toplumsal hareketinin bu çizgisi devrimin halk eylemine dayanan yükseliş çizgisidir.

41- Taksim'de, Gezi'de oluşturulan komün ve birçok kentte, semtlerde ortaya çıkan ortak tartışma forumları, halk örgütlenmeleri, kitle örgütlenmelerinin yeni toplumsal ve örgütsel biçimleridir. Halkın ve devrimin ortak dehasının, yaratıcılığının ürünleridir. Kitlelerin kendi özgür iradeleriyle katıldığı, doğrudan demokrasinin örnekleridir. Devrim bu ortak deha tarafından geliştiriliyor, zenginleştiriliyor ve gerçekleştirileceği noktaya doğru götürülüyor.

42- Devrimci komünizm, ayaklanma başladığında, güçlü araçlarla, güçlü örgütsel yapıya ve geniş kitlelerle sıkı bağlara sahip değildir. Devrimci bir parti, koşulların tamamen lehte olduğu, yeterince güçlü olduğu ve güçlü araçlara sahip olduğunda savaşa girmesi gibi bir durumun doğmasını beklemez. Tarih kendi çelişkileri içinde ilerler. Dış koşullar bizi beklemez, kitleler de ayaklanırken, bize sormazlar. Burada yapılması gereken, mevcut güç, yetenek kapasite ve ilişkiyle en iyi sonucu almaktır. Ve buradan çıkarılan derslerle sonraki savaşıma hazırlanmaktır.

43- Burjuva muhalefetin çeşitli gruplarıyla ayaklanmada yer alması, sanki bu mücadele sınıf savaşımı temelinde yürümüyormuş gibi bir görünüm yarattı. Fakat işçiler gösterilerde kendi istekleri, kendi sloganları ve kendi sınıf araçlarıyla yerini alınca yaratılmak is-

tenen görüntü çok çabuk dağıldı. Şu apaçık bir olgudur: Semtlerde, emekçilerin katılımı, ağırlığı ve rolü belirleyici olmuştur. Gerek semtlerde ve gerek her tarafta ve genel olarak ayaklanma, esas olarak ezilen ve sömürülen sınıfların kendilerini ezen sınıfa karşı açık bir başkaldırısıydı, sınıf savaşının yüksek bir ifadesiydi.

Sosyalizmin, isyan eden ve başkaldıranlar üzerindeki etkisi çok açıktır. Komünist işçilerin etkin olarak yerelması, proleterlerin siyasal gücünün aktif mücadelesi, sosyalizmin etkisinin kanıtlarıdır. Sadece bizde değil, dünyada işçilerin, halkın ayaklanmalarında, isyanlarında sosyalizmin etkin rolünü görmek mümkündür.

44- Gösterilere katılan, barikatlarda yer alan, çatışmalarda bulunan halkın eğilimi, istemleri, hedefleri çok nettir: Gerçek özgürlük, tam demokrasi ve toplumun yeniden örgütlenmesi. İstemler devrimci içeriğiyle, burjuvazinin sınıf egemenliği ve faşist devletle çatışma içindedir. Halk kitlelerinin istekleri, eğilim ve yönelimiyle, statükonun çatışması pratik yansımasını devrimci ayaklanmada gösterdi.

Küçük burjuva unsurlar, çevreler, yığınların taleplerinin devrimci ucunu “aşırı” yönlerini törpülemek, ılımlılaştırmak ve burjuvazinin kabul edebileceği çerçeveye çekmek için çok uğraştılar. Fakat halk yığınlarının gelişen devrimci dalgası karşısında sonuçsuz kaldılar. Ayaklanmanın devrimci niteliğini derinleştirmek için mücadele edeceğine bu devrimci niteliği yumuşatarak, toplumsal hareketi burjuvaziyle, siyasi iktidarla uzlaşma zeminine çekme çabasına giriştiler. Ancak çelişkilerin keskinliği, çatışmanın şiddetli olması, tüm bu girişimleri etkisizleştirdi.

45- 31 Mayıs'taki halk kitlelerinin sosyal hareketine yarım ağızla “ayaklanma” diyen uzlaşmacı küçük burjuva sosyalistleri de oldu. Fakat onu gerçek devrimci içeriği ve devrimci sonuçlarıyla bütünlük içinde ele alacaklarına, ayaklanmayı “direniş” düzeyinde tanımlayarak, yani onun gerçek devrimci niteliğini bozarak kabul ettiler.

Ayaklanmayla devrimin bağıını kopararak halk yığınlarının büyük toplumsal hareketine yaklaştılar. Leninist Parti'nin uzun süredir ortaya koyduğu, devrimci durum, isyan ve ayaklanma hakkındaki görüşlerini kopya ederek, somut duruma sığ biçimde uyguladılar. Bu yüzden, hareketin gerçek devrimci niteliğinin derinlikli, bütünlüklü bir kavranışını sergileyemediler.

Bazıları, yine Leninistlerin devrimin güncelliği üzerine olan düşüncelerini “aşırarak” kendi görüşlerinin arasına yerleştirdiler. Ne ki, devrim sorununa ne kadar yüzeysel ve ciddiyetsiz yaklaştıklarını da

göstermiş oldular. Devrim, bugüne değin süren olayların akışında, isyanlarda, iç savaşta ve en son genel halk ayaklanmasında gelişiyor. Devrimi güncelleştiren bu olgulardır. Toplumsal ve siyasi olguların dışında ele almak, devrimin gelişimini hiç anlamamaktır.

46- Ezilen sınıfların toplumsal hareketi gücünü sokaktan alıyor. Sokaklar, örgütlü emekçi hareketinin kendini gösterdiği alandır, savaşı meydanıdır. 31 Mayıs'ta başlayıp, Haziran'da devam eden ayaklanma, sokağın, yani eylem sahasının toplumu alt üst eden gücünü çok etkileyici biçimde her insana gösterdi. Artık hiçbir çalışan, hiçbir emekçi, halktan hiç kimse sokağa inmeden sorunları çözebileceğine inanmaz. Sınıf mücadelesinin gidişi, sokakta, savaş alanında belirleniyor.

47- Gösteriler devam ederken, siyasi iktidar, halka karşı alacağı önlemleri açıkladı: Polisin gücü arttırılacak. Bu karar, devletin yeni halk ayaklanmalarına nasıl hazırlandığını gösteriyor. İktidarın elinde büyük bir devlet gücü, asker ve polis gücü olmasına rağmen, halk kitlelerine boyun eğdirememiştir. İnsanlar, yapılan şiddetli saldırılara karşın sokaktan çekilmemiştir. Tersine kitleler daha büyük bir öfkeyle sokağa, alanlara ve barikatlara koşmuştur. Artan saldırılardan sonra, sokağa henüz inmeyenler de eylemcilere katıldı. Gösteriler kısa sürede büyüdü ve tam bir eylem dalgasına dönüştü. Açık olarak görüldü ki, devletin, siyasi iktidarın, sermayenin baskıları, sokağa çıkan, gücünü birleştiren, dövüşen devrimci insanlar üzerinde bir sonuç getirmiyor. İktidar gücünü elinde tutanlar, halka karşı savaşta başarısızlığa uğramıştır. Her yeni saldırı, halk yığınlarının daha sert tepkisi ve eylemleriyle karşılaşacaktır.

48- İktidar, kendince devletin baskıcı yapısını güçlendirerek, kamu harcamalarını arttırarak, işçi ve halk hareketine karşı önlemler aldığını sanıyor. Oysaki aldığı tüm bu önlemler kitlelerin toplumsal hareketini iyice şiddetlendiriyor. Çünkü devletin tüm giderlerinin, bütün kamu harcamalarının asıl kaynağı halk kitleleridir. Her yeni devlet harcaması, halkın sırtına yeni mali yük bindirecektir. Yeni maddi yük ise emekçilerin sefaletinin derinleşmesi, işsizliğin artması, yaşam koşullarının daha da kötüleşmesi demektir. Genel durumunun kötüleşmesi ise burjuva toplumsal sistemin iç çelişkilerinin keskinleşmesi ve sömürücülerin ve sömürülen yığınların arasındaki çatışmaların derinleşmesi anlamına gelir. Bu baskı gücünü ve maddi temelini yıkmak için daha büyük ve daha devrimci halk eylemlerini gündeme getirir.

49- Kapitalistler nasıl ki, her grevde sonlarını görürlerse, devrimci bir halk ayaklanmasında da bu sonun ne kadar yakın olduğunu

görürler. Bu nedenle, halk ayaklanmasını önlemek eğer mümkün değilse, patlak veren ayaklanmayı, her araca, her yola başvurarak ve tüm kuvvetlerini kullanıp bastırmak, onlar için yaşamsal bir sorundur. Ama tekeli sermaye, toplumsal hareketi yalnızca şiddetle, devlet gücüyle engelleyemeyeceğini uzun yılların pratiğinden öğrenmiş durumdadır. Bu yüzden, 31 Mayıs'ı takip eden günlerde, ayaklanmacılarla bir uzlaşma yolunun bulunması gerektiğini söyledi. Burjuvazi genel maddi çıkarlarını tehlikeye atmak istemez. Buradan da anlaşılacağı gibi toplumsal uzlaşma burjuvazinin maddi çıkarlarına uygun düşer.

50-Emekçi ve sömürülen sınıflar başkaldırdıkça, burjuvazi o çok eski parolayı yeniden öne çıkarttı: "Mülkiyet, aile, din ve düzen". Halka yönelik saldırılar bu parola altında yapılıyor. Türkiye'de de siyasi iktidar aynı şeyi yaptı, bu eski burjuva işaret altında saldırılarını artırdı, tüm araçları harekete geçirdi, statükoyu korumak için kararlılık gösterisinde bulundu. Ne var ki; işçilerin, emekçilerin, halkın birliği, eğitim, kültür ve bilinç düzeyi öyle bir noktaya ulaştı ki, bu eski yöntemler, kitlelerin devrime doğru ilerleyişini artık durduramaz. Tarihin çarkı geriye çevrilemez.

51- Proletaryanın sınıf konumunun, sınıf mücadelesinin ve tarih sahnesine bağımsız bir güç olarak çıkmasının bir yansıması, bir ifadesi olan devrimci fikirler geniş kitleleri etkiliyor. Komünizmin devrimci fikirlerinin kitlelerde ne denli derin bir etki yarattığı ayaklanma günlerinde açıkça görüldü. Bu etkiyi park forumlarında da gördük. Şurada burada başka görüşler de ortaya atıldı. Fakat devrimci görüşler, hep daha öndeydi. Toplumun dönüştürülmesini hedefleyen devrimci düşünce halk kitleleri içinde bu çekim merkezini oluşturuyordu.

Ayaklanma bu etkiyi artırdı, geniş kitlelere taşıdı ve güçlendirdi. Burjuvazi, komünizmin emekçileri, gençliği, kadınları etkilemesini önlemek için tüm baskı ve yasak yöntemlerine başvurdu. Fakat ayaklanma konan tüm bu engelleri yıkıp geçti. Bugüne dek devrimci güçlerle bir araya gelemeyen insanlar, çatışmalarda yan yana oldular. Komünal yaşam kurdular, forumlarda tartıştılar ve kolay kolay kopmayacak bir ilişki kurdular. Burjuvazi ve siyasi iktidar, yaratılan bu devrimci atmosferin diğer kitleleri etkilememesi ve kendi etkisindeki yığınların kendi denetimleri dışına çıkmaması için hemen harekete geçti. Bugüne kadar olduğu gibi gericiliğe, milliyetçiliğe, şovenizme vb. başvurdu. Ama artık tüm bu çabaları işe yaramıyor. Burjuva toplum çözülüp dağılıyor. İnsanlar kendi aralarında ilerici, devrimci, hümanist yeni bir ilişki kurdular. Artık bunun öncesine dönmeyecekler. Yeni bir gelecek için yola çıkmıştır. Ve her gün yeni yeni insan grup-

ları bu harekete katılacaktır.

52- Çalışanlar, gençlik, kadınlar, halk kitleleri açısından, özgürlükleri ne denli genişletirse genişletsinler, bu özgürlükler, burjuva toplum çerçevesinde yine de sınırlı, eksik, gelişmemiş ve denetimli olacaktır. Buradan özgür insanların oluşturduğu yeni birliğe, demokrasinin en olgun ve tam olarak uygulandığı sosyalizme varmak için toplumsal ilişkilerde nitel bir değişim, devrim gerekiyor. Yani varolan mevzilerin niceliği artırılarak geleceğin özgür bireyler toplumuna varılmaz. Komünizme, ortaya çıkan hareket alanını genişlete genişlete varılması tezi, oportünist sosyalizmin tezidir. 31 Mayıs, halkın yeni bir geleceğe devrimci savaşımla, devrimle varmak biçimindeki isteklerinin, eğilim ve yönelimlerinin apaçık ifadesidir.

53- Gözü parlamentodan başka bir şey görmeyen reformistler, ayaklanmanın toplumda yaptığı derin etkiyi sandığa, seçimlere, parlamentoya nasıl yansıtırsın diye düşünce geliştirmeye başladılar. Parlamento budalarının devrimci bir hareketten çıkardıkları sonuç bu. Onlar böylece bu toplumsal hareketten hiçbir şey anlamadıklarını tanıtlamış oldular. Devlet güçleriyle günlerce çatışan insanların amacı, burjuva parlamentosuna taze güç taşımak, onu yenilemek değil, tersine, parlamento da içinde devlet egemenlik sisteminin baskıcı, sömürücü niteliğini açığa çıkartmak, geniş kitleleri devletin yıkılması mücadelesinde birleştirmek. Kısacası başka bir dünyanın başka bir ilişki biçiminin olanaklı olduğunu göstermektir.

Parlamento ahmakları bilmiyor ki, burjuvazinin amacı, bugünkü sistemden uzaklaşan, başkaldıran, devrime yönelen kitleleri, parlamentoya çekerek bu yolla yeniden yönetir duruma gelmektir. Burjuvazi, parlamento yoluyla halk yığınlarının isteklerini yönetmek ve denetlemek istiyor.

54- Kahramanlık çağının kapandığını söyleyenler, 31 Mayıs'a ve Haziran'a baksınlar. Yoğun saldırılar altında barikatlara, sokaklara koşanlar, bu çağın sürdüğünü gösterdiler. Barikatlar orada burada toplanan derme çatma malzemeler üzerinde değil, başkaldıranların cesareti üzerinde kuruluydu. Gösterileri sürdürmek, kent merkezlerine, alanlara yürümek için ortaya konan yürekli davranış, toplum üzerinde derin bir etki yarattı. Ortaklaşa ve insanca bir gelecek, halk kitlelerinin yürekli davranışları, kahramanca girişimleriyle kurulacaktır.

55- Gençler, kadınlar, çalışanlar, bugünkü toplumsal ve siyasi statüye karşı mücadele verirken, gelecektek esinleniyorlar. Koşulların hümanist olduğu, bireylerin özgürlük içinde davrandığı, yabancılaşmanın ve bugünkü toplumun sınırlılıklarından kurtulmuş olarak,

kendilerini çok yönlü olarak geliştirdiği bir gelecek. Burjuva toplum tüm bunların önünde engel. Reformlarla düzeltmelerle ve iyileştirmelerle bu toplumun doğası değiştirilemez. Yeni bir gelecek eski toplumun ilerlemesiyle olanaklı duruma gelmiştir.

56- Kitlelerin coşkunluğunun devrimci enerjisinin, cesurca girişimlerinin dorukta olduğu, ayaklanmanın etkisinin gün gün, saat saat arttığı, harekete milyonların katıldığı, iktidarın iyice sıkıştığı bir sırada daha ileriye gidilemedi. Halk daha ileriye gitmek için eylemden eyleme koştukça, hareketin içindeki örgütlü burjuva ve küçük burjuva unsurlar, çevreler, ilerleyen hareketi geri çekmeye, ya da onu ılımlılaştırmaya çalıştılar. Bu çevreler, değil ayaklanmayı zafere kadar taşımayı, bir an evvel sona ermesi için ellerinden geleni yaptılar. Eğer hareket bu noktaya kadar ilerleyebilmişse, bu onlara rağmen, onların dışında ve onları sürükleyerek olmuştur. Ama böylece herkes bir ayaklanmadaki, devrimdeki yerini belli etmiştir. Devrimci kitleler bu durumu kendi içinde değerlendirecektir.

57- Proletaryanın ayaklanmadaki rolünü ve yerini değerlendiren, işçi sınıfının tavrının bütünlüklü olmadığı ve olmayacağı bilinmelidir. Kapitalizmde bölünmüş bir sınıf durumundadır proleter sınıf. Bu nedenle büyük toplumsal olaylarda aynı zamanda farklı ve karşıt ideolojik akımların etkisi altındadır. Kapitalizmde ekonomik ve politik gelişmenin eşitsizliği işçi sınıfının mücadelesinin eşitsiz olmasını getirir. Emekçi sınıf bu durumu, örgütlenme ve ortak mücadeleyle aşmaya çalışır. Belirtmek gerekir ki, devrimin daha güçlü dalgaları, işçi sınıfını daha geniş kitleleriyle harekete çekecektir.

31 Mayıs'ta olduğu gibi daha önceki tüm yığınsal devrimci eylemlerde işçi sınıfının en devrimci, en kararlı ve sınıf bilinçli kesimi etkin bir rol oynadı. Devrimci unsurlar dışında emekçi sınıf, sendikalarıyla birlikte, bu sırada bu gösterilere de kitlesel olarak katıldı. Fakat daha fazlası beklendi. Sendikalar daha fazla ileri gitmek istemiyorlardı. Sendikalı işçiler de öyle davrandılar. Bugünkü işlerini korumak için yani maddi çıkarları için siyasal olarak daha ileri gitmek istemediler. Oysa ki, tüm ezilenlere öncülük ederek kendilerini kurtarabilirler. Halkın toplumsal hareketinin daha ileri gitmesi, işçi sınıfının öncü rol oynamasına bağlıdır. İşçilerin görevi her koşulda, devrimci çıkarlarını, siyasal çıkarlarını, sınıf mücadelesinin çıkarlarını savunmaktır.

58- Büyük kitlelerin devrimci bir başkaldırı içinde olduğu bir sırada toplumun dönüştürülmesinin ya da yeniden örgütlenmesinden ne anlamak gerektiğini açıklamak gerekiyor. Öncelikle belirtmek gerekir ki, toplum kapitalizm çerçevesinde sürekli yeniden örgütlenir.

Kapitalizm varolan durumu sürekli alt üst ederek var olabilir. Örnek; kamu sektöründeki işletmelerin özel sektöre devredilmesi (özelleştirme), emeğin özel sektör temelinde yeniden örgütlenmesidir. Bizim sözünü ettiğimiz yeniden örgütlenme, kapitalist temelde değil, bu temelin yıkılması ve toplumun toplumsal mülkiyete dayanan örgütlenmesidir. Toplumun devrimci yeniden örgütlenmesidir. Bu örgütlenme, üretici güçlerin evrensel gelişmesi yönündedir. Toplumun küçük-mülkiyet temelinde yeniden örgütlenmesi ise, toplumsal üretken güçlerin evrensel ilerlemesine terstir ve gerici bir örgütlenme olur.

Proletaryanın savunduğu toplumun komünist yeniden örgütlenmesi için, öncelikle koşulların devrimcileşmesi gerekiyor.

59- Bu ayaklanmanın somut, elle tutulur kazanımı nedir diye sorulduğunda, buna verilecek yanıt: Taksim Komünü, semtlerde oluşturulan halk meclisleri ya da park forumlarıdır. Taksim Komünü şu an ortada yok, park forumları da dağılılabılır. Ancak her yeni isyan ve ayaklanmada yeniden ortaya çıkarlar. Şu an hareket devam ediyor, yeni ürünler çıkarabilir ya da ortaya çıkan araçları biçimlendirip kalıplaştırabilir.

Proletaryanın kurtuluşu, insanlığın kurtuluşu hedefi olanlar, büyük bir toplumsal alt üst oluşun kazanımlarını yalnızca o sırada ortaya çıkan somut ürünlerle, araçlarla ölçmez. Bu sırada devrimin dayanacağı birçok devrimci değer yaratıldı. Daha önce birbirini tanımayan, ayrı ayrı duran ve hatta birbirine yabancılaşan insanlar, eylem içinde bir araya geldi, birleşti, kaynaştı, kenetlendi. Yani devrimci temelde faşizme ve sermayeye karşı mücadele temelinde yeni bir ilişki yarattı. Savaş yeteneği kazandı, devrimci eğitimden geçti ve önemli bir politik deneyim edindi. İnsanlar özgür ve insancıl bir geleceği bu değerlere dayanan bir devrimle kuracaklar.

60- Çok sayıda insan eylemlere ilk kez katıldı. Bir çoğu örgütlü siyasi yapıların dışında. Ama toplumsal sorunları yakından izlemiş ve siyasal alanda olanları da yine yakından gözlemiş. Sadece izlemek ve gözlemlemekle kalmamış, aynı zamanda belli sonuçlara ulaşmış. 31 Mayıs'ta ise gidişata müdahale etmek bir zorunluluk oldu. Sokaka, alanlara ve barikatlara koşarken son derece içtenlikli davrandılar. Hareket eğer günlerce sürdüyse halktan insanların, kadın ve gençlerin bu içtenlikli davranışı nedeniyledir. Onların katılımıyla devrim büyük bir hız kazandı, derinleşti ve daha ileri noktalara taşındı. Küçük burjuva sosyalist çevreler, küçük bir ilerleme için büyük bir güdültü koparırken, onlar büyük sonuçlara yol açacak olan eylemlerini gerçekleştirirken bile tam bir yalınlıkla davrandılar.

AYAKLANMA ÜZERİNE NOTLAR-III

61- Burjuvazinin ve siyasi iktidarın halka karşı yaptığı büyük güç gösterileri egemenlerin gücünü değil, emekçi halkın gücünü gösteriyor. İktidarın gösteri yapan insanlara karşı büyük bir güç kullanması ve bu gücü arttıracaklarını açıklaması, gerçekte halktan, halkın gücünden ne denli korktuklarının somut kanıtıdır. Onlar, halkın cehaletinden, çabuk aldanma özelliğinden değil, zekâsından, zekice eleştirilerinden, içinde olduğu kölelik ve sömürü koşullarını sorgulamasından, devrimci eğiliminden ve politik yöneliminden, güçlerinin devlete karşı birleştirmesinden, devrimci bir gücü oluşturmasından korkuyorlar.

Önce 1 Mayıs'ta Taksim'i işçilere ve halka yasaklayarak; kitleler güçlerini birleştirmesin diye köprüleri açarak, sonraki süreçte ve 31 Mayıs'ta ve izleyen günlerde halk kitlelerine saldırarak; dövüşen ve dönüşen bir halktan ne kadar korktuklarını ortaya koydular. Halk kitleleri savaştan ve tarih yapan bir güç durumuna gelmiştir.

62- Kitleler yalnızca isteklerini açıkça ortaya koymakla kalmadılar, bunları yaşama geçirme yeteneğine sahip olduklarını da gösterdiler. Bu süreçte oluşturulan komünal ilişki, halk meclisleri, halk komiteleri, toplumsal yeteneklerinin ürünüdür. Yeni toplumsal ilişki kalıcı olarak, ancak üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde kurulabilir. Burada önemli olan, emekçi kitlelerin yeni bir ilişki biçimini gerçekleştirme yeteneğine ve kararlılığına sahip olmasıdır.

Tarihsel olarak, varolan ilişki tarzında farklı bir ilişki tarzı ancak bunu maddi koşulları oluşmuşsa ortaya çıkar. Kapitalizm, toplumsal üretici güçlerin evrensel gelişimini gerçekleştirerek, kendi ilişki biçiminden farklı olanının nesnel, tarihsel koşullarını oluşturmuştur. Yeni ilişkiler ise toplumsal devrimi geliştirir. 31 Mayıs Ayaklanması, işçilerin ve halk yığınlarının devrimci yetisini, ısrarını ve gücünü ortaya koydu.

63- Halk ayaklanması, devrimi soyut biçimde değil, somut olarak, canlı yaşamın bir olgusu olarak ele almamızın koşullarını yarattı, somut olanak ve araçlarını gösterdi. Bugüne dek, devrim üzerine soyut laf edenler, bundan sonra somut olarak konuşacaklar. Devrimci proleter parti, şimdiki kadar devrimi olgular temelinde ele aldı. 31 Mayıs Ayaklanması, somut bir olgu olarak ve yarattığı toplumsal örgütlenmelerle devrime pratik yaklaşmayı herkese kabul ettirecektir. Ortaya çıkan tüm bu durumlar, olgular ve araçlar devrimi olanaklı duruma getiriyor.

64- Ayaklanma günlerinin ortaya çıkardığı başka bir öge de, büyük halk dayanışmasıdır. Dayanışma barikatlarda, sokakta, çarpışma anında, kendini gösterdi. Savaşımın en yoğun anlarında tüm savaşçılar birbirlerine yardım etti, sahiplendi, birbirine siper oldu, bağrına bastı. Yaratılan bu değer öylesine önemli ki, herkese güç kattı ve daha bir coşkuyla ileri atılmasını ateşledi. Gelecek kuşaklara taşınması gereken bir değer, bir sağlam karakter ve gerçek devrimci nitelikli.

Dayanışma sadece bunlarla sınırlı değil. Halkın eylemcilere evlerini açması, onları desteklemesi, çeşitli yardım malzemeleri vermesi, tüm bunları yaparken sergilediği içtenlikli davranış çok etkileyiciydi. Taksim’de –Gezi Parkı’nda- kurulan komün tamamen halkın ortaya koyduğu dayanışmanın bir ürünüdür. Komün, insanlarla dayanışmanın ne denli önemli olduğunu gösterdi ve gereksinmelere göre paylaşmanın güzelliğinin yaşattı insanlara. İnsanlar arasında yepyeni ilişkiler buradan doğar.

65- Devrimin ayaklanmayla gelişimi ve bu sırada biçimlenen toplumsal örgütlerle toplum yeni bir anlayış kazandı. İnsanlar artık geçmişe, güncel burjuva topluma, bugüne kadarki yaşam biçimine eleştirel biçimde yaklaşıyorlar. Sorguluyorlar, gözden geçiriyorlar ve yeni değerlendirmelerde bulunuyorlar. Park forumları insanlardaki büyük değişimin yansımasıdır. Gelişen yeni anlayış, eleştirel bakış açısı, eski toplumun dağılmasının ve yeni bir toplumun kaçınılmazlığının açık bir ifadesidir. İşçi sınıfı ve halk yığınlarının devrimci hareketi ve bu temelde gelişen yeni düşünceler, toplumu derinden sarsıyor ve dönüştürüyor. Toplumdaki dönüşümün pratik yansımalarını, yaşamın her alanında görebileceğiz.

66- Bu süreçte örgütlenen komün, park forumları ve halk meclislerine hatalı yaklaşıyor. Devrim yoluyla, toplumu dönüştürme hedefi olmayanlar ya da devrimden çoktan uzaklaşmış olanlar, bu yeni örgütlenmeleri, kendi anlayışına uygun olarak birer kültürel etkinlik ya da yerel yönetimlerin işlevini üstlenen toplumsal kurumlar olarak

görülyor ve öyle kalmasını istiyorlar. Oysaki, bu çok hatalı bir yaklaşımdır. Ortaya çıkan organlar kurulan toplumsal ilişkilere karşı hal-kin yaptığı devrimci saldırıyla bağıntılı olarak şekillendi. Yani birer mücadele aracıdır. Toplumu değiştirmek için birer mücadele aracı olarak görmemek, devrimci kavgayla bağıni koparmak, onların canlılığını, dinamizmini, gelişmişliğini ve etkisini yok etmek demektir.

Paris Komünü ile ilişkisi ise yanlış yerde kuruluyor. Paris Komünü (1871) işçilerin burjuva baskılara bir iç savaşla yanıt vermesiydi. Bir iç savaş aracıdır. Proleter iç savaşın gücünü göstermiştir. Politik bir araçtır, politik bir biçimdir. Proletaryanın nihai kurtuluşunu sağlayabilecek politik bir biçimdir.

31 Mayıs'la ortaya çıkan yığımsal örgütlenmeler, devrimci mücadele araçlarıdır, devrimi gerçekleştirmenin pratik araçlarıdır.

67- milyonların katılımıyla, ayaklanma örgütlü güçleri çok aştı. Bu denli büyük bir kitlenin katılması, devrimin halk içinde nasıl derin kök saldığının ve ne kadar sağlam bir temele sahip olduğunun güçlü bir kanıtıdır. Her büyük ayaklanma, her gerçek devrim örgütlü güçleri aşan bir kitlenin katılımıyla gerçekleşir. Ya da bir hareket geniş kitleleri eyleme geçirebiliyorsa, bir devrime dönüşür. Devrimi kitleler yapar.

O büyük halk hareketinin yanında küçük bir güç olarak kalan örgütlü komünist güçler, örgütlü davranışları sayesinde, kendisinden yüzlerce kat büyük olan örgütsüz yığınlara göre daha etkin olabilir. Ve işçi kitleleriyle, emekçilerle kurdukları sıkı ve sağlam ilişki sayesinde kitleleri etkileme, harekete geçirme, yönlendirme yeteneğine dayanarak, işçilere, halka ve devrime önderlik edebilir.

68- Ayaklananlar, her kentte, sempatiyle karşılandılar, içten bir destek gördüler. Çünkü onlar, toplumun büyük çoğunluğunun istekleri, özlem ve arzuları için dövüşüyorlardı. Ayaklanmanın kitleler tarafından sahiplenilmesi, geliştirilmesi, genişletilmesi ve güçlendirilmesi bundandır. Kapitalizm tarafından köleleştirilen, sömürülen, baskı gören emekçiler ve yoksullar tarafından ateşli biçimde destek görmesi bundandır.

69- 31 Mayıs Ayaklanması, devrimci mücadelenin bu topraklarda ulaştığı tepe noktalarından biri ve en ileri gidebileni oldu. Mücadelenin zirve noktalarına çıkması, sınıflar savaşımının gidişi üzerinde büyük bir etki yaratmıştır. Zirve noktasına çıkmakla hareket daha geniş kitleri eyleme, öne atılması için ateşleşmiş ve genel olarak daha ileri gitmiştir. Daha sonra, mücadeleye yeni atılan insanların, kendisine örnek aldığı ilk planda uygulamaya sokmak istedikleri mücadele tepe noktasına çıkmıştır. Elbette yığınların yeni,

özgür ve insanca bir gelecek için savaşımı, yeni doruk noktalarına çıkacak, varılan noktalardan daha ileri gidecektir. Fakat oraya varılan doruk noktalarına bakarak ilerleyecektir.

70- Yığınsal eylemler, başta İstanbul olmak üzere diğer kentlerde yoğunlaştı. İstanbul'un diğer büyük kentlerin birer ayaklanma merkezi olmaları elbette bir rastlantı değildir. Bu topraklardaki nüfusun yüksek bir bölümünü barındırıyor. Daha önce kırsal alanda ayrı ayrı duran, dağınık nüfus İstanbul'da ve diğer kentlerde bir arada bulunuyor. Nüfusun büyük çoğunluğu kentlerde toplanmıştır. Bununla bağıntılı olarak bugün emekçi nüfus buralarda, kapitalizm tarafından birleştiriliyor, eğitiliyor ve kültür edinmeleri sağlanıyor. Böylece kentler burjuvaziye karşı birleşmenin, ortak örgütlenmenin ve ayaklanmaların merkezi haline getiriliyor. İşçi nüfusun yoğun olduğu bu kentler sosyalizmin ortaya çıkmasının da zeminidir. Kentler olmasaydı, sosyalizm de ortaya çıkmazdı. Kapitalist gelişme çerçevesinde zorunlu olarak çok büyüyen kentler, uzlaşmaz sınıf çelişkilerini içinde barındırıyor. Bu nedenle toplumsal sınıflar arasındaki sosyal çatışmaların da yoğunlaştığı merkezlerdir.

İstanbul'un diğer kentler ve kırsal nüfus üzerinde ayrı bir etkisi ve ağırlığı var. İstanbul'un burjuvaziye ve iktidara karşı harekete geçmesini getiriyor. İstanbul'un bu etkisi, ateşleyiciliği ve halkta yarattığı sempati, bu ilin işçi kenti olması, devrimci mücadelede genellikle ön planda olması vb. den ileri geliyor. Yine Taksim'in, 1 Mayıs eylemlerinin ağırlık merkezi olması, bu kente karşı duyulan sempatinin oluşmasında ayrı bir yeri var.

71- Burjuva ulusalcılar, burjuva cumhuriyetçiler, propaganda yaparak toplumdaki sosyal sınıflar arasında sürüp giden toplumsal sınıf çatışmasının üstün örtmeye çalışıyorlar. Ulusalcılığı öne çıkartarak halkı kendi ideolojik etki alanında tutmayı amaçlıyorlar. Burjuva ulusalcılık, burjuva cumhuriyet, burjuvazinin ulusal sınıf çıkarlarını ve ulusal sınıf egemenliğini ifade eder. Burjuva cumhuriyet, burjuvazinin sınıf egemenliğinin siyasi bir biçimidir ve burjuva içeriği tarafından belirlenir.

Siyasi iktidarın, dini gericiliğin, toplumu varolan burjuva toplumun kurumlarının daha gerisine götürmek istediği ileri sürülerek halktan varolan siyasi kurumların savunulması istenmektedir. Öncelikle belirtmeliyiz ki, Türkiye'de kurulan burjuva cumhuriyeti kuruluşundan beri gerici burjuva diktatörlüğü karakterine sahip olmuştur. Ve burjuvazinin proletarya ve halk kitlelerinin üstündeki sınıf egemenliği olarak daima dinin egemenliğini de içermiştir. Burjuvazinin kitleler üzerindeki egemenliği din olmadan düşünülemez. Cumhuri-

yetin dinin egemenliğine karşı olduğu ya da dine dayanmadığı görüşü gerçek dışıdır.

İşçilerin, tüm ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşunu sağlayacak olan politik biçim emeğin cumhuriyetidir. Devrimci komünizmin görevi burjuva düzeni ve onun siyasi üst yapısını yıkıp, emeğin devrimci iktidarını kurmaktır.

Ulusal bakış açısı burjuva bakış açısıdır. İşçilerin sınıf bilincinin köreltilmesidir. Sınıf mücadelesi yerine, burjuvaziyle sınıf işbirliğini savunur. Dolayısıyla burjuvaziyi, onun sınıf egemenliğini ve kurumlarını devirmeyi, yıkmayı amaçlayan devrimin engellenmesidir. Ulusalcılık başka bir yönüyle Türk ulusunun egemenliği altında tutulan tüm ezilen ulus ve ulusal topluluklara karşı geliştirilen şovenizmin kaynağıdır. Sosyal şovenizm de ezen ulusun ulusal duygularından beslenir. Devrimci işçiler, yurtseverlik, ulusalcılık ve burjuva cumhuriyetçiliği yanlısaması içine düşmeyecekler. Onlar enternasyonalist bir anlayışla mücadeleyi sürdüreceklidir.

72- 31 Mayıs'ta burjuva ulusal duygularla hareket edenler olsa da ayaklanma halkın toplumsal hareketidir, toplumsal bir ayaklanmadır. İleri sürülen istemler toplumsal ve siyasi karakterlidir. Gerek Türkiye'de gerek Brezilya'da, gerekse de Avrupa ve Amerika'da son dönemde yükselen tüm gençlik, işçi ve halk hareketleri toplumsal hareketlerdir. Toplumsal nitelikleriyle, evrensel hareketlerdir. Varolan toplumsal sistemden kaynaklanan kitlelerin sosyal istemleri ve karşılanmayan arzuları burjuvazinin açık devrimci mücadeleyle ve zorla devrilmesiyle, işçi sınıfının egemenliğini kurmasıyla yerine getirilebilir. Dünya her yerde toplumsal ayaklanmalar ve toplumsal devrimlerle alt üst oluyor.

73- Ayaklanma sadece bir ya da birkaç kentle sınırlı kalmadı. Hemen hemen tüm kentlere yayıldı. Ayaklanmanın aynı anda bu kadar geniş alanda etkisini göstermesi için buralarda patlayıcı toplumsal durumun olması daha ötesi, anında eyleme geçecek bir gücün olması gerekir. Böyle bir güç var, gerçekten var! Bir toplumsal ayaklanmayı zorunlu yapan nesnel koşulların zemini üzerinde oluşan böyle büyük ve yaygın başkaldırının aynı anda patlak vermesi, iletişim ve ulaşım araçlarının günümüzde ulaştığı düzeyle yakından bağlantılıdır. Bunun yanında, halk kitlelerinin şimdiye dek sık sık eyleme geçmesinin getirdiği kendi güçlerini çabuk hareket geçirme deneyimi ve yeteneği de önemli bir faktör.

Gördük işte, devrimin nasıl bir güce sahip olduğunu. Harekete geçen bu gücün egemenler tarafından kolay kolay bastırılmayacağı da ortaya çıktı.

74- Devrimi hazırlayan koşullar üzerinde dururken, yalnızca iç etkenleri göz önünde tutmak çok eksik bir değerlendirme olur. Oysa dış etmenler, devrimin oluşumunda, temposunda ve sonuçlanmasında önemli bir rol oynar. Uluslararası ilişkilerin çok daha iç içe geçtiği karşılıklı etkileşimin çok büyük olduğu günümüzde dünyadaki değişimler ve gelişmeler her ülkeyi az ya da çok bu ya da şu derecede etkiler. Her ülke kapitalist dünya pazarına dâhildir, aralarında kozmopolitik, ekonomik ilişkiler oluşmuştur. Bu çerçevede meydana gelen kapitalizmin dünya ekonomik krizi, her ülkeyi çeşitli düzeylerde etkiliyor.

Kapitalist ülkelerdeki, kapitalist dünyadaki sınıf savaşmaları, ayaklanmalar ve devrimlerin etkisi her ülkedeki mücadelede kendini gösteriyor. Latin Amerika devrimleri, Mısır ve Tunus devrimleri, Avrupa ayaklanmaları tüm dünyada işçilerin ve halkların devrimci savaşımının gelişiminde kendisini açıkça hissettirdi. Bizde, 31 Mayıs halk ayaklanmasında dış etkinin rolü olduğunu biliyoruz.

75-Ayaklanma daha ileriye, iktidara gidemedi. Bunda ayaklanma bileşenlerinin çok farklı ve karşıt siyasal görüşlere sahip olmalarının etkisi var. Burjuva kesim, toplumsal durumu gereği işi bu noktaya kadar vurdıramazdı. Çünkü devrim, onların toplumsal temellerinin ortadan kaldırılması demektir. Küçük burjuvaların içinde oldukları açmazları yansıtan küçük burjuva sosyalizmi, bırakalım hareketin daha ileriye gitmesini istemelerin, ileriye giden eylemci yığınları, geriye kendi geri noktalarına çekmek için bir çaba içine girdiler. Onlara göre kendi politik platformları, toplum için tek kurtuluş yoludur. Devrimci kitlelerin gerçek devrimci çizgisini hep aşırı bulmuşlardır. Ama devrimci olan hep baskın geldiği için sürekli devrimci olayların peşinde sürüklenirler. Halk kitleleri bu ayaklanma sırasında daha ileri gittiler ve pek ‘aşırı’ davrandılar. Ezilen sınıfların gerçek kurtuluş yolu, uzlaşmacı sosyalizmin mahkûm etmeye uğraştığı tüm bu ‘aşırılıklar’ın devrimci bir iktidara kadar vurdurulmasından geçer. Kitleler bu sırada, savaşımın yoğun pratiği içinde ortaya çıkan eksikliklerini, zayıflıklarını, yetersizliklerini giderirlerse, yani kendilerinden ileri gelen engelleri aşarlarsa, kesinlikle devrim bu toplarlarda gerçek olur.

76- Bu insanların gerçekleştirdikleri burjuva tarihsel olaydaki rollerini değerlendirirken, attıkları adımın politik değerini göz önünde tutmalıyız. Giriştikleri eylemler, bu baskı ve sömürü toplumdandan kurtulmak için gerçek bir ilerleme oldu. Ve dünyayı değiştirecek olan, işçilerin, halkın alt üst edici pratiğidir, doğrudan eylemidir. 31 Mayıs’ta ve Haziran günlerinde büyük bir etki yaratan

toplumu derinden sarsan milyonların güçlerini, enerjilerini olanaklarını eylemde birleştirmeleri ve harekete geçirmeleri oldu. Eylemlerin, gösterilerin, barikatların çekiciliği gücü ve etkisi en uzak noktalara ve dünyanın birçok köşesine dek gitti, sempatiyle karşılandı ve destek gördü.

77- Halkın tarihsel girişkenliği bütün devrimci önemine karşın, oportünist sosyalizm tarafından en sığ yaklaşımla ele alınıyor. Varolan toplumsal durum sokağa çıkanların eylemleriyle değişti ve devrimci bir atmosfer topluma egemen oldu. İnsanlar günlerce bu özgür atmosferi soludu. Bu ortamda halk kendi tarzında yeni bir ilişki yarattı. Bu sonuçlar 31 Mayıs'la yaratıldı. Tarihsel bir değişim, kitlelerin girişkenliklerinin, devrimci enerjisinin ve eylemci gücünün harekete geçirilmesinin bir sonucu olacaktır. Uzlaşmacı hareketlerin kitlelerin tarihsel girişkenliğini yumuşatma çabalarına karşın, devrimci marksizm bu girişimlerin sonuna dek geliştirilmesi ve en devrimci biçimleri alması için ısrarlı bir uğraş içinde olacaktır.

78-Ezilen ve sömürülen yığınların girişkenliği devrimci bir saldırı temelinde sonuca ulaşabilir. 31 Mayıs ve Haziran halkın devlet güçlerine karşı tam bir devrimci saldırısıydı. Bu sırada olan şey sermayeye ve devlet iktidarına karşı sokağa çıkan insanların davranışına egemen olan bir eğilimin devamı ve daha üst düzeye çıkmasıdır. Uzun zamandır sokağa inen, meydanlara çıkan işçiler, emekçiler HES'lere vb. karşı mücadeleye eden köylüler, burjuvaziye ve devlet güçlerine karşı saldırgan, ortakçı ve ayaklanmacı bir davranış içine girdiler. Öğrenciler "başkaldırıyoruz" diye eyleme geçtiler. Halk ayaklanması bu eğilim ve yönelim üzerine geldi. Görevimiz kitlelerin mücadelesini geliştirmek, güçlendirmek ve daha ileriye götürmektir.

79- Dünyada gözlemlenen bir durum bizde de kendini gösteriyor. Aydınların, sanatçıların orta sınıf bireylerinin ve hatta burjuvalardan kimi unsurların halk mücadelesinin yanında yer alması. Bizde bu durum yeni değil, ama ayaklanma günlerinde daha belirgin ve daha yoğun olarak görüldü. Alt orta sınıfa giren çok sayıda sanatçı ve aydının yaşam koşulları, sermayenin büyümesiyle, hızla bozulmakta ve işçilerin yaşam durumuna yaklaşmaktadır. Dolayısıyla onların emekçi sınıfların safalarına katılması bu durumun zorunlu bir sonucudur. Burjuvazinin entelektüel unsurları ise entelektüel yetenekleri sayesinde burjuva toplumun çözülüp dağıldığını ve geleceğin işçi sınıfının tarafında olduğunu sezinliyorlar. Emekçi hareketinin yanında yer almaları bundandır. Bu eğilim, burjuva toplumunun nasıl sıçramalı bir çöküş içinde olduğu ve hızla dağılmakta olduğunun bir başka kanıtıdır.

80- Büyük halk eylemi toplum üzerinde radikal bir etki yaratan kolektif ajitasyon örneği oldu. Kolektif devrimci ajitasyon günlerce süren sokak eylemleri, barikat savaşları, yürekli yığınsal ataklar üzerinden yapıldı. Geniş kitleler üzerinde bu denli derin bir iz bırakması, eylemlerin bu kitlesel devrimci niteliği nedeniyledir. Kapitalizmin insanlık dışı koşullarına karşı koşulların insancılıştırılması ya da en insancıl koşulların yaratılması için verilen bu kolektif halk eylemi, toplum üzerinde en hümanist duyguları uyandırdı ve onları yepyeni bir yaşam için verilen mücadeleye çekti. İnsanların bilincinde ve kalbinde sevgiyle bir yer edindi.

81- Aleviler, yığınsal devrimci hareketin önemli bir gücü ve bileşenidir. Ayaklanma günleri Alevilerin devrimdeki etkin rolünü bir kez daha gözlerin önüne serdi Bu topraklarda bugüne dek verilen bütün ileriye yönelen mücadelelerde Aleviler içten bir biçimde yer almışlardır. İlerici ve devrimci toplumsal bir olay yoktur ki, Aleviler onun içinde yer almamış olsun. Aleviler, insanca olan her ileri hareketin içinde bulunurlar. Proletaryanın devrimci siyaseti Alevilerin devrime daha etkin olarak katılmaları için her zamankinden daha fazla bir çaba içinde olmalıdır.

82- Reformist yasal sol partilerin yaptıkları değerlendirmelere bakılırsa, ayaklanmadan ne öğrenmişler ne de doğru sonuçlar çıkarabilmişlerdir. Ayaklanma halk kitlelerinin tarih yapma gücünü, yeteneğini ve yaratıcılığını ortaya koyarken onlar halk kitlelerinin bu özelliklerine karşı çok açık olarak güvensizlik göstermişlerdir. Bugüne dek işçi sınıfının, halkın dünyayı dönüştürücü gücüne güvensizlik gösteren; bağımsız devrimci bir mücadele ve eylem çizgisi izlemeyen ve burjuvazinin kabul edebileceği sınırlar içinde siyaset yapanlar, bundan kendi uzlaşmacı, reformist çizgilerini terk etme biçiminde bir sonuç çıkaracaklarına, tersine kendi durumlarını pekiştiren bir sonuç çıkarıyorlar. Bundan sonra da gerçek devrimci mücadelenin bunların dışında gelişeceği açıktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
24 Temmuz-7 Ağustos 2013
Sayı: 239

DEVRİMCİ KAVGANIN TARİHSEL SONUÇLARI

İşçi sınıfının, eski toplumsal sisteme yönelik devrimci eleştirisi, köklü kopuşu hedefleyen radikal eylemleri, toplumu derinden sarsar, insanların gözünü açar ve geriye dönmek üzere harekete geçirir. Toplumda yeni bir hava esmeye başlar. Yeni bir heyecan ve sınırsız bir coşkunluk patlar. Süreç ne denli sert, şiddetli ve sancılı geçse de, bugünkü toplum, yeni topluma dönüştürülecektir. Tüm kavga bunun içindir.

İdeolojik mücadele, propaganda ve ajitasyon çalışması, devrimci eylemler proletarya ve halk yığınlarının zihniyetinde radikal bir dönüşüm yaratır. Kitleler olaylara ve dünyaya artık yeni bir gözle, devrimci bir bakış açısıyla bakmaya başlar. O güne kadar ki, tüm ilişkileri, tüm bakış açıları ve anlayışları, yeni bir görüş açısıyla, devrimci bir dünya görüşüyle, yeniden ele alır, irdeler, yorumlar ve sonuçlar çıkarır. Devrimci bakış açısı, devrimci bir sınıfın, proletaryanın bakış açısıdır. Devrimci görüşün ortaya çıkması, devrimci bir sınıfın ortaya çıkışının ve mücadelesinin bir ifadesidir. Dönüşüme uğrayan işçilerin, emekçilerin açık katılımı ve desteğiyle, hareket büyük bir hız kazanır.

Sömürücülere karşı devrimci biçimde harekete geçmenin, harekete geçen halk yığınları üzerinde ki etkisi, gelip geçici ve anlık değildir; izlerini hareketin sonraki gelişme aşamalarında sürdürür. Halk kitleleri, kendi çıkarları için savaşmak üzere ayağa kalkmışlardır. Ezilen sınıflar, her seferinde kendi çıkarları ve kendi istekleri için ayaklanacak kadar, sınıf mücadelesinin, olayların ve eylemlerin akışı içinde değişime uğramışlardır.

Bu topraklarda, devrimci mücadele on yıllardır sürüyor; bu uzun soluklu mücadele, gelip geçici heyecan ve bir anlık hevesle açıklanamaz. Bu, proleter sınıf temeline dayanan, devrimci mücadele biçimlerini kullanan ve derine giden bir devrimdir.

Sınıflar savaşımı, karşıtların birliği ve mücadelesi diyalektik ilkesine uygun bir seyir izliyor. Süreç son derece çatışmalı ve sert bir süreç olmuştur. Karşı taraf, tüm bu süreç boyunca saldırı ve savaş içinde davranmıştır. Fakat, işçi sınıfı ve halklar, her durum ve koşulda, devrimde olan ısrarlarını çeşitli yollarla göstermişlerdir. Ağır baskı ve saldırı altında kalmak, tepedekilerin beklediği gibi, kitleleri devrimden uzaklaştırma gibi bir sonuca yol açmamıştır. Devrimci olana yönelme, devrimci biçimde davranma, bir anlayış olarak halk yığınlarının içinde yerleşmiştir.

Devrimci anlayış, halk kitlelerinin içinde öyle kök salmıştır ki, faşist devletin tüm bastırmalarına rağmen, emekçi yığınları devrimden uzaklaştırmayı başaramamıştır. Tersine, tekellerin özel baskı gücü, iç savaş aygıtının sürdürdüğü saldırılar, ezilen sınıfları, egemen sınıfa ve onun politik kurumlarına karşı devrimci eylemlere itmiştir. Burjuvazinin gerici şiddeti, karşıtını, devrimci şiddeti yaratmıştır.

Türkiye ve Kürdistan'da mücadele devrimci temelde doğdu, öyle gelişti ve bu süreçte devrimci bir öz yaratıldı. Bugün hareket bu devrimci öze dayanarak ilerliyor. Devrimci öze, devrimci ilkelere ve devrimci taktiklere dayanan proleter ve emekçi halk hareketi bir güçtür. Karşıtlar arasındaki savaşım, güçlerin mücadelesidir. İktidar olan ve iktidar gücüne dayanan tekellerdir, fakat, pratikte, kitleleri etkileyen ve onları yeni bir yaşam için kavgaya çeken emekçilerin devrimci gücüdür. İşte egemenlerin durumunu sarsan ve yönetemez duruma getiren, sistemi derin bir bunalıma sokan devrim öznesinin gücü ve savaşımıdır. Bu savaşımında, birincisinin gücü sürekli zayıflarken, ikincisinin gücü ve etkisi ise devamlı gelişip, büyümektedir.

Devrimci nitelikte mücadelenin halk kitleleri üstündeki etkisi ve sonuçları tarihsel oldu. Yığınlar öyle bir siyasi devrimci bilinç düzeyine ulaştılar ki, toplumun efendileri ne yaparsa yapsın bir daha önceki dönemlere götürülemezler. Burjuvazinin karşısında bilinçli ve savaşan işçi sınıfı ve halklar var. Eylemlerle ve örgütlü çalışmalarla güçlenen hareket, daha üst noktalara doğru ilerliyor.

Politik alanda oluşan bir dizi değişiklik ve birbirini izleyen olaylar dizisi sonucu, yani sınıf mücadelesinin akışı içinde egemenlerle, ezilen ve sömürülenler arasındaki güç ilişkileri de değişime uğramıştır. Güç ilişkilerindeki değişiklik, bir devrime yol açacak kadar tamamen emekçilerin lehine değildir, fakat, devrimi güncelleştirecek bir momenti ifade eder. Güçler dengesinin bugünkü değişikliği bile, olayların ani ve sık sık patlak vermesini getirdi. Ve bu olayların büyük bir kuvvetle ilerleyişi, devrimi getirecektir.

Verilen savaşım, kapitalizmin sonuçlarına karşı tepkiciliğin, iyileştirmeciliğin ötesindedir. Mücadele devrime yöneliktir. Ezilen sınıflar, geçici rahatlama sağlayacak toplumsal çözümler değil, asıl olarak radikal bir değişiklik istiyor. Sosyal ilişkilerde keskin bir devrim onların sorunlarını çözebilir ve isteklerini karşılayabilir. Keskin devrim, devrim üzerine parlak sözlere dayanmaz, o, eski düzeni altüst eden pratik bir harekettir.

Radikal, keskin ve derine giden bir devrim, yiğitçe girişimleri, sınırsız bir cesareti ve özveriyi gerektirir. Böylesine yoğun-yüklü bir mücadele süreci ancak proletarya tarafından sonuna dek götürülebilir.

Toplumsal konumu gereği, işçi sınıfı, toplumsal devrimi zafere kadar götürebilir. Proletarya ve proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket eden devrimci siyasetin bugüne dek ortaya koyduğu pratik hareket söylediklerimizi doğruluyor. Yıllarca sistematik olarak, sömürülenler ve emekçiler üzerinde uygulanan tekeli sermayenin faşist devlet terörü, kent ve kır yoksullarının başkaldırısını engelleyememiştir. Proletarya ve halk yığınlarının başkaldırıları çeşitli biçimlerde ortaya çıkmıştır.

Uluslararası proletaryanın yalnızca tarihsel deneyimleri değil, çok yakın zamanda, Latin Amerika, Afrika ve Avrupa'daki ayaklanmaların ve devrimlerin deneyimleri de göstermiştir ki, olaylar ne kadar sert, uzun ve devrimci biçimde geçerse geçsin, halk yığınlarının zafere ulaşması, mücadelenin, işçilerin devrimci partisinin önderliğinde gelişmesine bağlıdır; çünkü, birincisi, emekçi hareketini zafere ulaştıracak devrimci bir program ancak böyle bir parti tarafından ortaya konabilir; ikincisi, bu parti, işçi sınıfının devrimci sınıf konusundan hareket ediyor. Özcesi, Marksist-Leninist Parti, proletaryanın toplumsal kurtuluşunun güvencesidir.

Proletaryanın büyük tarihsel görevi, dünyayı değiştirmek, kapitalizmden komünizme geçmektir. Sömürüye dayalı üretim yerine, Komünist üretimi koymaktır. Burjuvazinin bastırıcı devlet organları yıkılmadan, askeri ve bürokratik devlet aygıtı ortadan kaldırılmadan emekçi sınıfın daha ileriki sosyo-ekonomik hedeflerinin yerine getiremeyeceği açıktır. Yine açıktır ki, devrimci sınıf partisi biçiminde örgütlenmeden, işçi sınıfı tüm bu bütünlüklü süreci ve uzun süreli görevleri başarıya ulaştıramaz.

Proletarya ve halk yığınlarının, yani kent ve kır yoksullarının tekelin politik egemenliğine karşı verdiği devrimci mücadeleler, nasıl ki, toplumda büyük bir sarsıntı yaratıp, emekçilerin gözünü açıp, onları kavganın orta yerine çektiyse; gerçek işçi sınıfı partisinin, devrimci proleter partinin kurulması ve mücadelesi de, işçilerin sınıf savaşımında yeni bir dönemi başlatmıştır. Proletaryanın bilinçli, örgütlü ve devrimci Marksist bir programa dayanan savaşımı, parti önderliğinde başlamıştır. İşçiler, partisiyle birlikte, partinin önderliğinde büyük devrimci hedefleri yönünde, emin adımlarla ilerleyebilir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

14-28 Ağustos 2013

Sayı: 240

SIYASİ SAVAŞIM VE DEVRİM

Siyasi mücadele, bir sınıfın, diğerine karşı mücadelesidir. Siyasi mücadele iktidar etrafında odaklanır. Sınıfların arasındaki ilişkiler, sınıf ilişkileri olarak siyasi ilişki biçimini alır. İnsanlar arasındaki ekonomik ilişkiler gereği, siyasi karakter kazanır. Ekonomik ilişkilerin niteliği değişince, insanlar arasındaki ilişkileri siyasi ilişki olmaktan çıkar.

Sınıflı toplumda, her sınıf, kendi ekonomik sınıf konumuna ve çıkarlarına bağlı olarak, diğer sınıflarla ilişkiye girer. İşçi sınıfıyla kapitalistler arasındaki ilişki böyle bir ilişkidir. Ekonomik alandaki karşıtlık yaşamın diğer alanlarına yansır. Her sınıf, kendi konumuna denk biçimde diğer sosyal sınıflarla siyasi ilişkilere girer ya da politika yapar. Bunu anlamak için sok iki yüzyılın siyasi mücadele tarihine bakmak yeterlidir.

İşçi sınıfının, her tür siyasi mücadelenin dışında tutmaya çalışan çeşitli küçük burjuva akımların, anarşistler ve yarı-anarşistlerin tezleri, zengin bir birikime sahip, sosyalizm ve siyasi mücadele tarihi içinde, geçersiz duruma gelmiştir. Bugün, bu yöndeki görüşler, çok daha etkisizdir. İşçi sınıfı hareketleri, her alanda siyaset yapıyorlar. Burada önemli olan, nasıl bir siyasetin izleneceğidir. Takip edilecek siyasetin içeriği ne olacaktır.

Burjuvaziye karşı mücadelede, proletaryanın izleyeceği siyaset, işçi siyasetidir, devrimci siyasettir.

Siyasi üst yapı -ve tüm üst yapı- ekonomik temel tarafından, toplumun ekonomik ilişkileri tarafından belirlenir. Toplumun ekonomik ilişkileriyle, politik ilişkileri ve doğal üstyapı ilişkileri arasında, ekonomik olan, son kademedede belirleyicidir. Bu bağlamda politika, ekonominin yoğunlaşmış anlatımıdır. Fakat, bu demek değildir ki, politik üstyapı ve ideolojik biçimler alt yapıyı güçlü olarak etkiler.

Burjuva toplumunun politik üstyapısı, ezilen ve sömürülen sınıfları, kapitalist egemenliğe boyun eğmeye zorlar. Baskı altında tutar, kapitalist kölelik koşullarını sürdürür ve böylece eski üretim

ve bölüşüm biçimini ayakta tutar. Emekçi sınıfın, halk kitlelerinin ilk yapacağı, tekelci burjuvazinin siyasi üstünlüğüne son vermek ve siyasi üstünlüğü ele geçirmektir. Bu adımla, toplumun köklü dönüşümü başlatılmış olur.

Böylece, siyasi mücadelenin, ekonomik mücadeleye göre önceliğine gelmiş oluyoruz.

Marx ve Engels, birlikte yazdıkları Komünist Manifesto'da, siyasi mücadelenin, siyasi iktidarı ele geçirmenin önemi ve önceliğini çok net ortaya koyarlar. Proletaryanın toplumsal devrimde, ilk atacağı adım, egemen sınıf durumuna gelmek ve demokrasiyi ele geçirmektir.

Marx, bu anlayışını, yıllar sonra 1864'te Uluslararası Emekçiler Birliği'nin (1.Enternasyonal) Açılış Konuşması'nda da ortaya koyar:

“Siyasi iktidarı ele geçirmek, işçi sınıfının ilk görevi haline gelmiştir.”

1.Enternasyonalin 1867 Lozan Kongresi'nde, proletaryanın toplumsal kuruluşuyla, siyasi kurtuluşu arasındaki ilişkiyi şöyle açıklar:

“Emekçilerin toplumsal kurtuluşu, onların siyasi kurtuluşundan ayrılamaz.”

Devrimci sınıf, siyasi egemenliğini, sermayeyi, burjuvazinin elinden çekip almak ve kendi elinde yoğunlaştırmak için kullanır.

Burjuvazinin ekonomik gücünü ortadan kaldırma, el koyma, zor önlemleri, toplumsallaştırma, devrimci siyasi iktidarın alacağı önlemlerdir. Emekçi sınıfın örgütlü zoru olan devrimci iktidar, eski sınıfın bastırılmasını yerine getirir ve yaratılan devrimci ortamda, ekonomik ve toplumsal dönüşümlere girişir.

Lenin, Marx ve Engels'in yazışmalarının, Rusça baskısı için 1913'te yaptığı değerlendirmede, bilimsel komünizmin kurucularının, işçi sınıfı siyasetini, her dönemde nasıl ele aldıklarının üzerinde, altını çizerek durur:

“Daha değerli olanı, işçi sınıfı politikası tarihidir. Eski ve Yeni dünyanın değişik ülkelerinde ve farklı tarihi kesitlerinde, işçi sınıfının politik görevlerinin sunulduğundaki başlıca ilkeleri çok değişik durumda tartışırlar.”

Marx ve Engels'in, teoriyi, savaşımın somut koşullarına nasıl uyguladıklarını, bu mektuplarda öğreniyoruz.

Lenin'in siyasi mücadelesi ve teorik, politik yapıtları, Lenin'in Marx ve Engels'i nasıl izlediğini gösteriyor. Türkiye'de yayınlanan Seçme Eserler, Lenin'in nasıl büyük bir diyalektikçi olduğunu tüm yönleriyle ortaya koyuyor. Lenin, ilkeleri somut koşullara uygulamada son derece başarılıdır.

Devrimin görevlerinin, pratiğe geçirme koşulları yoksa, bu koşullardan bağımsız, soyut olarak ifade edilir. Devrimin görevleri, bunun gerçekleşme koşulları oluşmuşsa, bu durumda, görevlerin uygulanacağı koşulların açıklanması gerekiyor. Devrimci durum, günlerce süren ayaklanmada, tek kelimeyle, nesnel ve öznel koşullarının bir araya gelmesi, bir çok koşulun bir arada olması, devrimin gerçek koşullarının ya da gerçekleşme koşullarının ortaya çıkması, bize devrimci ilkeleri, devrimci programı yaşama geçirme olanağı sunar.

Devrimci koşulları açıklamakla, devrimin zorunluluğuna da değinmiş oluyoruz.

Burada, proleter sınıfın siyaseti ve proleter partinin görevi, emekçilerin devrimci görevlerini açıklamak ve başarıya ulaşması için bir yönlendirme yapmak olmalıdır.

Devrimci teori, somut koşullara, pratiğe doğrudan uygulanmaz. Teorik ilkeler, politika aracılığıyla, politik mücadele yoluyla pratiğe uygulanır. Devrimci ilkelerin hayata geçmesi, için, öncelikle somut durumun bilimsel analizi, buradan çıkan politik taktikler ve günün gerektirdiği siyasi mücadelenin açıklığa kavuşturulması gerekiyor. Bu, işçi sınıfının devrimci sınıf partisi öncülüğünde yapılır. Teorinin yaşama geçirilmesi, emekçilerin sosyal pratiğine uygulanması, yetenekli, birikimli, deneyimli proleter partinin öncülüğünü gösterir.

Partinin konumu, sınıf mücadelesinin gelişimini karşılayacak, emekçi sınıfa öncülük edecek bir durumda olmalıdır. Halk kitleleri, her tarafta harekete geçmişse, ayaklanıyorsa, devrimci mücadeleyi daha ileriye, başarıya ulaştıracak bir niteliğe sahip olmalıdır.

Ayaklanma günlerinde, eylemlerin akışı içinde mücadeleciler yığınlarında önemli bir yön, anında davranma, anında siyaset yapma yeteneği gelişti. Bu, sürecin tümü boyunca gözlemlenen bir olgudur. Ayaklananlar, yalnızca savaşım vermekle kalmıyor, savaşımını anlatacak, güçlendirecek ve yayacak biçimde günü gününe politika yapıyor. Eleştiri, karikatür, mizah, müzik, politik bir bakış açısıyla yapılıyor. Daha en başta Taksim'in halk gösterilerine açılması, Gezi'deki ağaçlar sorunu ve sonraki her sosyal sorun, politik bir nitelik kazanmıştır. Genel ayaklanmanın pratik deneyimi, her açıdan irdelemelidir.

Paris Komünü'nde (1871) ve Ekim Devrimi'nde (1917) işçilerin, halk yığınlarının gösterdiği esneklik, 31 Mayıs Halk Ayaklanması sırasında da gösterildi. Günü gününe ve her saat değişen olayları karşılayan ya da daha doğrusu olayların kısa sürede yön değiştirmesi karşısında eylemci kitleler de, son derece esnek bir davranış, pratik bir zeka örneği sergileyerek kendi tavırlarını ve siyasetini geliştirdi.

Yüksek bir esneklik ve yeteneği göstermesi, ayaklananların üstün yönlerinden biridir.

En üstün siyasi yetenek, sınıf mücadelesi sonuna dek götürülmez yani devrimci bir iktidarla taçlandırılmazsa, yarı yolda kalır ve yozlaşır. Siyasi savaşım, sınıf savaşımının bir biçimidir. Savaşımın diğer biçimleri, teorik mücadele ve pratik mücadeleyle birlikte bütünlük içinde ele alınmalıdır. Sınıf savaşımı, ne diğer biçimlerden koparılacak, ne de devrimci hedeflerden, işçi sınıfının mücadelesi ve halk yığınlarının mücadelesi, tekelci sermaye egemenliğinin alaşağı edilmesi, devrimci hedefine bağlanmalıdır.

Siyasetin içeriği ve hedefi konusunda reformist sol hareketlerle, temelde ayrılıyoruz. Onlar da, biz de siyasi savaşım veriyoruz, fakat farklı nitelikte bir siyasi savaşım veriyoruz. Onlar, günlük siyasi mücadeleyle çok fazla meşgulken, biz devrimle sıkı bir bağ içinde olan bir siyasi mücadele veriyoruz.

Lenin'in, bir tartışma nedeniyle, Kautsky'nin oportünizme nasıl düştüğünü ortaya koyarken, yaptığı değerlendirme ve nitelendirme, bizim oportünist ve reformistlerimizin durumuna çok iyi uyuyor:

“Sözkonusu olan, genel olarak ne muhalefet, ne de siyasi savaşımdır; söz konusu olan devrimin ta kendisidir.

İlmli, uzlaşmacı sosyalizmle aramızda temel sorun, genel olarak siyasi savaşım değil, devrimin ta kendisidir.”

Onlar günlük siyasetle çok meşgulken ve tarihi edilgen bir gelişme olarak görürken, tarih 31 Mayıs'ta büyük bir sıçrama yaptı. Büyük bir şaşkınlık içinde, kendilerini ayaklanmanın içinde buldular.

Devrimci Marksistler, devrimci biçimde düşünerek ve devrimi hedefleyerek, politika yapar ve politik savaşımı yürütürler.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
29 Ağustos-15 Eylül 2013
Sayı: 241

DEVİRİMİN NESNEL VE ÖZNEL KOŞULLARI

31 Mayıs'ta bu topraklarda yeni bir tarihsel dönem açıldı. Ezilen sınıfların, kendi tarihlerini, bilinçlice yapmak için, tarih yapıcılar olarak hareket ettikleri, devrimci halk ayaklanmasını gerçekleştirdikleri, yeni bir geleceğe açılan bir dönem.

Tekelci sermaye ve devlet iktidarı, doğmuş olan yeni ortamın bir devrimle sonuçlanmaması için kendince önlemler alıyor.

Kazanmak için, devleti güçlendiriyor, tüm güçlerini gözden geçirip onlara çeki düzen veriyor; baskı üzerine baskı uyguluyor, saldırı üzerine saldırı düzenliyor. İşçi sınıfı hareketi ve halk güçleri büyük bir güçle bastırılınca, böylece devrim uzun süre belini doğrultamaz duruma gelir.

Fakat fena halde yanılıyorlar. Yanılırları şuradadır: Burjuva egemenliği devirmeye yönelik yıkıcı ve devrimci güçler, güncel topluma dıştan dayatılmıyor; eski toplumsal ilişkileri yıkacak olan güçler, bu ilişkiler içinde doğup geliyor ve hazırlanıyor.

Burjuvazinin bu şekilde akıl yürütmesi de evrenseldir, yanılırsı da. Akıl yürütme biçimi onu, dünyanın her yerinde, devrimci güçleri ezmek için, bastırıcı gücünü en üst noktaya çıkartmaya götürmüştür. Varlıklı sınıf, ezilen sınıfların büyüyen devrimci hareketini bastırıldığını ve bundan tamamen kurtulduğunu sandığı bir sırada, karşıt sınıfların çok daha güçlü ve büyük başkaldırısıyla karşılaşmıştır.

Türkiye burjuvazisinin düşünce tarzı, diğerleriyle aynıdır. Bu topraklarda, dünyanın en baskıcı ve en saldırgan devlet düzenlerinden birini kurarken, kendisine yol gösteren düşünce biçimi, aynı olmuştur. Ama ne kesintisiz olarak süren devrimci hareketin büyümesini önleyebildi, ne Kürdistan'da güçlü ve etkili bir hareketin boy verip gelişmesinin önüne geçebildi. Ezilen sınıfların devrimci hareketi, 31 Mayıs'ta bir halk ayaklanmasına dönüştü. Sonuçta, burjuvaca akıl yürütme tarzı bizde de çökmüştü.

Güncel burjuva toplum, proleter kitlelerin emeğine dayanır, sermaye ücretli emekçiyi sömürerek büyür. Ücretle çalışanların sayısı arttıkça, sermaye hem kendi gücünü artırmış olur, hem de, kendini devirecek karşıt gücü yaratmış olur. Eski toplumu yıkacak güçler, bu topluma dıştan dayatılmıyor; bu toplum tarafından örgütleniyor, eğitiliyor, birleştiriliyor. Ve başkaldırlara zorlanıyor. Tüm toplum amansız çıkar çatışması alanıdır.

Bu, sınıf karşıtlığına dayanan bir savaşımdır. Varlıklılarla, ezilen sınıflar arasındaki bir savaşımdır. Toplumun sosyal sınıfları arasındaki uzlaşmaz çelişki keskinleştikçe sosyal sınıflar arasındaki savaşım da keskinleşir ve şiddetlenir. Toplumun dayandığı çelişki onun çözülüşünü de gerçekleştirir. Çelişkilerin gelişmesi devrimi kaçınılmaz yapar.

Toplumun tepesindekiler, kendilerini oradan alaşağı edecek bir devrim tehlikesinden hep korkmuşlardır. Devrimi, devrimi yaratan koşulları, kendi elleriyle oluşturdular. Yok olma tehdidi altında, kendilerini ortadan kaldıracak güçleri, kendileri geliştirdiler. Kısacası, sermayenin büyümesini sağlayan, aynı koşullar, sermayeye dayalı üretimi ortadan kaldıracak koşullardır. Bu koşulların gelişimi ve organik toplama devrimi zorunlu duruma getirir.

Yakın dönemde, dünyadaki büyük toplumsal politik olayların gösterdiği gibi toplumsal devrim yavaş değil, hızlı ve sıçramalı bir gelişim içinde. Sıçramalı, hızlı ve aniden patlak veren isyan ve ayaklanmalar, çelişmeli ve çatışmalı bir sürecin birikimlerinin sonucudur. Tüm bu gelişmelerin bir devrimi doğurması, karşıtlık içindeki tarihsel gelişmenin doğal bir sonucudur.

Tekelci sermayenin sınıf egemenliğine son verecek devrim, pratik ve ciddi bir güçtür. Gaspedicileri alaşağı edecek bir durum kazanmıştır. Sadece nesnel dayanaklara değil, öznel dayanaklara da sahiptir. Devrimin öznesinin savaşımına bağlı olarak süreklilik gösteriyor. Devrimde ısrarlı, tutarlı ve kararlı devrimci bir sınıfın, proleter sınıfın önderliğine bağlı olarak başarıya ulaşır. Nesnel ve öznel koşullarının birleşmesi, bir araya gelmesi devrimi verir. Burjuvazinin en çok korktuğu durum da budur. Ortaya çıkan durumun yarattığı sonuçlardan kurtulmak için, bütün gücüyle devrimci kitlelere onların gerçek devrimci hareketine saldırır. Politik yolla, gerici şiddetle, kendilerine karşı yönelen hareketi bastırmak için ne kadar enerji harcarsa harcarsınlar, kapitalist toplum, ekonomik yolla, bu hareketin ilerlemesini sağlayacak koşullar her gün yeniden üretiyor.

Halkın en derin özlemleri, bugünkü ekonomik ve toplumsal sistemden kaynaklanıyor. Özlemlerini, arzularını, beklentilerini karşı-

lamak için eylemlere, her defasında daha etkin eylemlere başvur-
maktan geri durmayacaktır. Kitlelerin, içinde oldukları sosyal ilişki-
lerden ileri gelen durumları gün gün kötüleşiyor. Yokluk ve
yoksunluk içindeler ve sefalet derinleştikçe derinleşiyor. Kapitaliz-
min insanlık dışı ve yabancılaşan koşulları altında ezildikçe ezili-
yorlar. Ve en sonunda tüm bu koşullara şiddetle başkaldırmak ve
insanca bir gelecek için tüm güçlerini harekete geçirmek zorunda ka-
lıyorlar. Nereden bakılırsa bakılsın, ortaya çıkan durumlar, koşullar
ve gelişmeler, bir devrimi dayatıyor.

Kısacası, burjuvaziye karşı gelişen devrimci yığın hareketlerini
önlemeye yönelik tüm çabaları, sonuçsuz girişimler olmaktan öteye
gitmez. Bunun kanıtı: dünyada yükselen güncel isyan ve ayaklan-
malardır.

Burjuva üretim biçimi, burjuva üretim ilişkileri, devrim yoluyla
değiştirilmediği, ücretli emekle-sermaye arasındaki ilişkiye doku-
nulmadığı sürece; güncel toplumda krizler emekçilerin sosyal yaşa-
mının kötüleşmesi, gericilik ve gerilimler hiç eksik olmayacaktır.

Çıkış ya da ilişkilerin devrimci çözümü: Siyasal iktidarın ele
geçirilmesi, mülksüzleştiricilerin mülksüzleştirilmesi, üretim araçla-
rının toplumsal mülkiyeti, tüm üretimin örgütlü bireylerin elinde top-
lanması.

Küçük-burjuva siyasi hareketler, burjuvaziye devrim yoluyla de-
virmek yerine, eski toplumsal ilişkileri, reform yoluyla dönüşüme
uğratma yoluna yöneliyorlar. İyileştirmecilik, ılımlılık ve barışçı yol,
onda temel bir anlayıştır. Toplumun temellerine dokunmadan, emek-
çiler yararına değişiklikler yapmak; işte peşinde koştuğu amaç. Ger-
çekte ise, izlediği yolla, tekelci sermayenin büyümesinin önündeki
pürüzleri kaldıracak, eski toplumun ekonomik temellerinin korun-
masına hizmet etmiş oluyor.

Kapitalizm karşısında, edilgen evrimci, iyileştirmeci, düzeltmeci
ve onarıcı bir rol üstlenen küçük-burjuva hareketlerin, siyasal planda
en ileri gittikleri nokta, muhalefet yoluyla, güçler dengesini değiştir-
mek ve burjuvazi üzerinde bir baskı gücü haline gelmek, baskı yo-
luyla egemen sınıftan emekçiler lehine çeşitli ödümler koparmak;
kitlelere daha geniş bir hareket alanı sağlamak. Gerçekte ise, emekçi
yığınları sosyal ve siyasal ödümlerle oyalayarak tekelci sermayenin
konumunu güçlendirmiş ve ona daha rahat hareket etme olanağı sağ-
lamış oluyorlar.

Komünistlerin, işçilerin görevi, tekelci sermayenin egemenliği
çerçevesinde, güçler dengesini değiştirip, burjuva devleti ele geçir-
mek, yani devletin el değişimini sağlamak değildir. Paris Ko-

münü'nden (1871) bu yana, tüm toplumsal devrimlerin deneyiminin pratikte gösterdiği gibi, emekçi sınıf burjuva devleti ele geçirip onu kendi amaçları için kullanamaz. Her halk devriminin ilk koşulu burjuva askeri ve bürokratik devlet makinesini yıkmak, onu paramparça etmektir. Devrimci olan budur.

Devrimci marksizmin görevi eski devlet iktidarını yıkmak ve onun yerine yeni bir iktidarı, işçilerin, emekçilerin devrimci iktidarını kurmaktır. Devrimci iktidarı toplumun yeniden örgütlenmesinin temeli yapmaktır. İşçilerin, emekçilerin, halkın Halk Demokrasili İktidarı tam da toplumun devrimci dönüştürme görevini üstlenecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

11-25 Eylül 2013

Sayı: 242

İŞÇİ SINIFININ DEVRİME VE HALKA ÖNDERLİK ETMESİ

Ayaklanma yeni siyasal koşullar doğurdu. Yeni siyasal koşullar başlamamış gibi yeni bir tarihsel dönem açılmamış gibi davranamayız. Değişen politik durum, yeni görevler, yeni sorumluluklar getirmiştir.

Eski toplumsal sistemin ve onun siyasal sisteminin ne kadar kof duruma geldiği, ne denli çürümüş olduğu, her türlü çağdaş gelişme önünde sökülüp atılması gereken bir ayakbağı olduğu iyice açığa çıkmıştır. Bu ayaklanmanın devrimci sonuçlarından biridir ve denebilir ki, en önemli sonucudur. Kitleler, eski politik yapıyı yıkmaya, onun yerine kendi tarzında, kendi gereksinimlerini ve çıkarlarını karşılayacak yeni bir politik yapı kurma ve devrimci politik yapıya dayanarak, güncel toplumun ayak bağlarından kurtulma ve insanca bir gelecek kurma yönünde arzularını ortaya koymuş oluyolar.

Yalnızca isteklerini ortaya koymakla kalmıyor, bunları gerçek yapmanın araçlarını da örgütleyolar. Kendi tarzında yığın örgütleri oluşturuyor, buralarda kendi tarzında demokrasi gerçekleştiriyorlar, yapılanların kitlelerin devrimci mücadelesinde nasıl bir yer tuttuğunu anlamak için egemen sınıfın ve devlet iktidarının tehditlerine baskılarına, saldırılarına ve aldığı önlemlere bakmak yeterlidir.

Büyük ezilen sınıf hareketlerini sığ, ciddiyetsiz ve geri bir bakış açısıyla değerlendirenler, bu topraklarda gerçekleşmiş büyük ezilen sınıflar savaşımına, ayaklanmaya da aynı biçimde bakıyorlar. Bu çevreler önceki siyasal gelişmelerin, toplumsal durumun bir ayaklanmaya doğru ilerlediğini, görememişlerdi. Şimdi de beliren yeni

durumdan, milyonların devrimci mücadelesinden ileri bir sonuç çıkmaz, buradan bir devrim çıkmaz diyorlar. Kendi düşünce tarzındaki çoraklığı devrimci sürece, halkın büyük mücadelesine maletmeye kalkışıyorlar. Küçük burjuva darkafalılık onların, olayların büyüdüğü, devrimci içeriği, derinliği ve yol açacağı genel devrimci ve tarihsel sonuçları görmelerinin önünde engel.

Oysaki ezilen ve sömürülen yığınların büyük politik girişimi bugünden ilk devrimci sonuçlarını doğurmuştur. Daha bir dizi sonuçlara yol açacak ve yeni gelişmeleri tetikleyecektir.

İçinden geçmekte olduğumuz döneme damgasını vuran halk ayaklanması, daha önceden gerçekleşen birçok olayın akışı içinde oluştu. Alınması gereken mesafeyi kısalttı. Dolayısıyla, sınıf savaşımında ve emekçi halk kitlelerinin gelişmesinde gerçek bir ilerleme oldu.

Politik alanda görülen alt üst oluş, kültür ve sanatta da etkisini gösterdi. Bugüne kadar dünyayı değiştirme devrimci amacına bağlı olarak ve bu amacın bir parçası olan yüksek nitelikli sanat eserleri verildi. Devrimci, toplumcu sanat, burjuvaziye karşı verilen genel devrimci mücadelenin, proletaryanın devrimci sınıf savaşımının hep etkin bir cephesi oldu. Zengin sanat, estetik, kültür birikimi halk ayaklanmasıyla bir patlamaya dönüştü, duygu patlaması, eleştiri patlaması, yaratıcılık patlaması... Bu devrimci bir patlamadır.

Entelektüel gelişme bakımından, halk ayaklanma öncesine göre daha faklıdır. Eylemler ve tartışmalar park forumlarındaki özgürce tartışmalar, görüş açıklama belirgin bir değişim sağladı.

Emekçilerin devrimci mücadelesinin geldiği düzeyi saptarken yalnız 31 Mayıs'ta başlayan, Haziran'da devam eden, varlığını ve etkisini bugün de devam ettiren halk ayaklanmasını göz önünde tutmuyoruz; ayaklanma bugüne kadarki en ileri girişim olsa da, sınırlı bir deneyimdir. Bu topraklarda on yıllardır süren zengin pratik mücadele deneyimleri ve birikimi var. Tümünün bugüne etkisini ele alıyoruz.

Burjuvaziyi senelerce yönetemez duruma getiren işçilerin, halk yığınlarının, uzun bir dönemi kapsayan devrimci savaşımıdır. Tepedekiler, gerçek anlamda egemen değilse, geleceklerine güven duymuyorlarsa, işte bu durumu yaratan, yılların mücadelesinin getirdiği sonuçlardır. Diğer etkenlerin yanında, sömürücü sınıfa zayıf düşüren güncel toplumun çözülüp, dağılmasını hızlandıran kitlelerin devrimci enerjisidir. Mücadele tutarlılığıdır.

Ezilen ve sömürülen sınıfların temel istemleri ve gelişen arzuları, eski toplum çerçevesinde çözülemez. Çözüm devrimi dayatmış-

tır. Kitleler bunun için en büyük kavgayı göze almış durumdadır.

Burjuvazinin yığınların istemlerine verdiği yanıt, siyasi çelişkileri ve çatışmaları daha da şiddetlendirmiştir. Tekelci sermayenin, kapitalizmin baskısından kurtulma, ezilen sınıfların en acil sorunudur.

Kapitalizmin emekçiler üzerindeki baskısına proleter sınıf son verebilir. Bu proletaryanın tarihsel devrimci görevidir. İşçi sınıfı burjuvazinin ezdiği tüm kesimleri özgürleştirmeden, kendisini özgürleştiremeyecektir. Bu kent ve kır yoksullarının yani işçi sınıfı ve halk yığınlarının işçi sınıfı önderliğinde ortak hareketini gerektirir. Ortak hareketin oluşmasında elbette ki, pratik öncü rol oynaması gereken proletaryadır, sınıf bilinçli proletaryadır, sınıf bilinçli partidir.

Kapitalizm, aşılımış bir üretim biçimidir, toplumsal sistemdir. Sosyalizmin, toplumsal bir sistem olarak ortaya çıkışı ve gelişmesi, burjuva sistemin aşıldığının en ikna edici, en tarihsel kanıtıdır. Dolayısıyla çözülüp dağılan eski toplumsal üretim tarzını ve üretim ilişkilerini devam ettirmek insanlığı ağır sosyal yıkımla karşı karşıya bırakmaktadır.

Bu toplumsal sistem, yarattığı kötülüklerle insanlık için her gün daha büyük tehdit durumuna geliyor. İşçi sınıfı kendisini, insan toplumunu bu durumdan kurtarabilir. İnsancıl bir gelecek kurabilir.

Gerçek insancıl bir gelecek maddi koşullarla ilgilidir. Ve bu maddi temel oluşmuştur. Bizim gelecek için söylediklerimiz maddi temellere dayanıyor, yoksa boş bir ütöpik duygusal düşünceden hareket etmiyoruz.

Bu temel işçi sınıfının, ezilen sınıfların egemen sınıfa karşı sınıf kavgasının yükseldiği zemindir.

Proletaryanın, tüm emekçilerin, tüm yoksulların genel temsilcisi durumuna gelmesi için marksist programa sahip olması yeterli değildir; pratikle de sermaye ve faşizme karşı mücadelenin başını çekmesi gerekiyor.

Ezilen ve sömürülen kitleleri, devlet iktidarına, tekelci sermayeye karşı, coşkun bir ortaklıkla birleştirdiğinde, o zaman toplumsal kurtuluşun yolu açılmış olacaktır.

Gerçekleşen devrimci halk ayaklanması ve bundan doğan ortam, işçi sınıfı için, devrimin ve halkın önderi ve genel temsilcisi olma, yığınları devrimci amaca yönlendirmek açısından çok uygun bir durum yarattı. Fakat bu olanaklar değerlendirilemedi. Bu hem kendi zayıflıklarından, hatalarından, yetersizliklerinden, bir kelimeyle kendi durumundan kaynaklanan nedenlerle hem de sendikacıların taşıdıkları burjuva anlayıştan ötürü gerçekleşemedi.

Ama buradan eğitici dersler çıkarabiliriz, tüm ezilenleri ve dolayısıyla kendisini de özgürleştirmek için kendinden kaynaklı engelleri aşabilir ve yeni ayaklanma girişimlerine daha etkin olarak katılabilir.

Burjuvazi realist çıkarları için gerici olan ne varsa onunla uzlaşabilir. Burjuva devrimleri döneminde savaştığı soylularla uzlaşmıştır. İşçi sınıfının toplumsal devriminden duyduğu büyük korku, onu devrimi yarı yolda bırakmaya götürmüştür.

İşçi sınıfı ise, tutarlı devrimci bir sınıftır. Mücadeleyi sonuna dek götürür. Eski toplumun devrimci dönüşümü yoluyla, ezilen sınıfları, kendini kurtarabilir.

İşçi sınıfı devrime ve halka önderlik ederek, büyük devrimci amaca giden yolu açabilir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

18 Eylül-2 Ekim 2013

Sayı: 243

HAZİRAN'DAN EYLÜL'E

Olayların yaz ayları boyu gelişimi ve başlayan ayaklanmanın çeşitli eylemlerle devam etmesi, yeni bir ayaklanmanın gelişini haber veriyordu. Yeni bir olay, bir sorun mücadeleyi bir ayaklanma boyutuna çıkarabilirdi. Öyle de oldu. ODTÜ eylemleri yeni bir dalgayı tetikledi.

Ahmet Atakan'ın Hatay'da devlet tarafından öldürülmesi, ODTÜ'den geçen yol protestosuyla genişleyen eylemleri yeni bir ayaklanma düzeyine çıkardı. Böylece Eylül Ayaklanması başlamış oldu.

1-Eylemler devlete, siyasi iktidara karşı bilinçli, örgütlü güçlerce başlayıp yaygınlaştırıldı. Her ayaklanmada, her devrimde yalnızca olayların etkisiyle başkaları da yer aldığı için eylemlere katılanlar vardı. Ama olaylara bilinçlice katılan ya da eylemleri önceden hazırlayan; kendi dışında başlamışsa, ona bilinçlice müdahale eden, geliştiren ileri götüren devrimci hedefler doğrultusunda yön veren bilinçli, devrimci politik güçlerdir.

2-Bu olayın her yerde isyan hareketine yol açması için siyasal ve toplumsal ortamın buna uygun olması gerekir. Ancak devrime gebe bir yerde küçük bir sorun, bir park sorunu, bir yol sorunu vb. tüm kentleri ayağa kaldırabilir.

Eylül eylemleri, genel durumun bir devrim için ne denli uygun olduğunu bir kez daha göstermiştir.

3-Yönetenlerin şiddeti, tutuklamalar ve katliamları kimseyi korkutmuyor, mücadeleden bir adım bile geri atırmıyor. Tersine herkes kavganın en önüne geçmek için büyük bir istek duyuyor ve öne çıkıyor.

İktidarın onca şiddetine karşın insanlar sürekli sokağa iniyor ve devlet güçleriyle kıyasıya bir kapışmaya giriyor.

Bu demektir ki, burjuva şiddet, halkın yürekli davranışı karşısında etkisiz kalıyor.

Bu yaygın cesarettir. Halkın yaygın cesareti olmadan ne bir devrim zafere ulaşabilir, ne de bu yönde ciddi bir adım atılabilir.

4-Gözüpek siyasi girişim, bu isyan ve başkaldırı devrim içindir, köklü devrimci dönüşümler içindir, reform için değil.

İnsanlar bunca şeyi politik özgürlükler ve yaşam koşullarını değiştirmek için göze alıyorlar.

Reformlar devrimci mücadele sürecinin doğal bir sonucudur.

5-Egemen sosyal sınıf ve politik iktidarın yükselen devrim dalgasını kırmak için geliştirdiği yeni saldırılar ve aldığı önlemler bu sonucu almaya yetmedi. Tarih artan saldırı dalgasıyla kesintiye uğratılmadı. Tersine tarihsel süreç büyük bir hız kazandı.

Kısa sürede büyük bir gelişme sağlandı. Tarihsel gelişme ise kitlelerin, işçilerin rolü olmadan kavranamaz. Çünkü tarihin itici gücü kitlelerdir, sınıf mücadelesidir.

6-Eylül ayaklanmasında, Haziran'dan sonra oluşturulan park forumları, komite ve konseylerin iyi bir rol oynadığı açık.

Bu yeni tip mücadele organlarının kitle eyleminden kopuk var olmayacağı ancak eylem tarafından ve eylem için gelişeceği aynı şekilde çok açıktır.

Yığınsal eylemler, bu örgütsel araçlara dayanarak daha ileri gittiği gibi kendileri de her eylemde biraz daha yetkinleşti, yaygınlaştı ve güçlendi.

7-Kitleler Haziran'da da, Eylül'de de ayaklanmayı, devrim yönünde atılmış önemli bir adım olarak nitelendirdi. Bunu duvar yazılarıyla, pankartlarıyla ve başka yollarla ve sloganlaştırarak duyurdular. Halk gerçekleri tanımlamada açık ve cesur. Küçük burjuva sosyalist hareketler ise böylesi bir netliğe kavrayışa ve cesarete sahip olmadılar.

8-Olaylar kendi koşulları ve gelişmeleri içinde kavranabilir. Bu olayların canlı kavranışıdır. Yaşayan marksizmin olguları ele alış yöntemidir.

Binlerce olayın içinde gerçekleştiği güncel durum, sistemin ekonomik, politik krizinin yani devrimci durumun derinleştiği zenginliğini, refahını ve kültürünü başkalarının emeğinden sağlayanların, bu koşulların devamı için emekçiler üzerindeki baskılarını ve saldırılarını artırdığı, bu gelişmenin kaçınılmaz sonucu olarak, düşman sınıflar arasındaki çelişkilerin şiddetlendiği dolayısıyla siyasi çatışmaların yoğunlaştığı siyasi iktidarın, bu çelişkisi ve çatışmaları uç noktaya kadar götürdüğü ve bunun bir ayaklanmaya yol açtığı bir süreci karakterize ediyor.

Uzun bir azmandır devrimci yönde ilerleyen olayların bir yerde genel bir ayaklanmaya dönüşmesi kaçınılmazdır.

Emekçi halkın ezilen halkların koşulları sürekli ağırlaştığı için daha büyük sosyal patlamaların olması bu durumun bir sonucu olacaktır.

9-Milyonların düzene başkaldırması yönetenlerin bugüne dek devrimci gruplara karşı demagojik olarak kullandığı burjuva argümanları, kullanılamaz duruma getirdi.

Haziran'da ve onun bir devamı olan Eylül'de büyük halk kitleleri

devrimci tarzda savaşınca yönetenlerin tüm ideolojik cephanelikleri çöktü ve artık işe yaramaz hale geldi.

Devrim, toplumun bir kesiminin (devrimci kesiminin) toplumun diğer kesimine (gerici güçlere) zor araçları yardımıyla kendi iradesini kabul ettirmesidir.

Yönetenler şimdi toplumun devrimci kesimini toplumun gerici kesimiyle tehdit ediyorlar.

Böylece devrimin ne denli güçlü duruma geldiğini kabul etmiş oluyorlar.

10-Bugüne dek burjuvaziye karşı çok sayıda eylem gerçekleşti. Eylem yoğunluğu, yaygınlığı ve niceliği yönünde dünyanın ön sıralarında yer alıyoruz. Eylemler zaman zaman ayaklanma boyutuna varıyor. Süreç, eyleme, isyan ve ayaklanmaya uygun. Ama bu hep böyle devam etmez. Eylemler bir yerde nitel bir sıçrama yapar. Nicelik niteliğe dönüşür. Bu diyalektik bir gelişmedir.

Devrimci yığın eylemlerinin gelişme temposu, yoğunluğu ve genelliği hedefe daha çabuk varacağımızı gösteriyor.

11-Kitlelerin devrimci yönelimiyle oportünist sosyalizmi temsil eden çeşitli hareket, örgüt ve partiler arasında bir paradoks yaşanıyor. Reformistler ve onların oportünist takipçileri, Haziran'da ve Eylül'de hareketi daha ileriye, oradan devrimin zaferine dek götürebilecek perspektife, yetenek ve genel düzeye sahip olmadıklarını çok açık biçimde yığınların gözlerinin önüne serdiler.

Birçok olayda ortaya çıkan, Haziran'da çok daha belirgin duruma gelen bu anlayış yoksunluğu ve pratik çapsizlik, kapasitesizlik, Haziran'a rağmen devam etti. Eylül'de ise değişen bir şeyin olmadığı görüldü.

Eylemlere yön vermek için onun içinde olmak gerekiyor, fakat içinde bulunmak, ona yön vermek demek değildir.

Devrimin güncelliğini kavramayan, kabul etmeyen biri, yığın eylemlerine devrimci doğrultuda yön veremez.

Artık şu apaçıktır; eksiklerini ve yetersizliklerini görerek ve onları gidererek hareketi daha ileriye taşıyacak olan devrimci Marksistlerden başkası değildir.

12-Kitlelerin, işçilerin tekelci sermaye ve faşist devlete karşı mücadelesi uzun zamandır saldırı boyutundadır. Haziran'dan Eylül'e saldırılar üst düzeye çıktı ve bunlara milyonlar katıldı.

Bu süreçte halk kitlelerinin kazandığı yani zafer elde ettiği de oldu. Haziran ve Eylül bunun en somut kanıtıdır. Halkın zaferi proletaryanın zaferine hizmet eder ve proletaryanın zaferinin koşullarını hazırlar. Bu nedenle işçi sınıfı halk eyleminin önünde yer almalıdır.

13-Halk eylemi, yönetenlerin egemenliğini tehdit eden bir noktaya doğru yol aldıkça uzlaşmacı sosyalistler de bugün devrimi düşünmediklerini devrimin ilerinin sorunu olduğunu söyleyerek burjuvaziye güvence verme yarışına girdiler. Ayaklanma sırasında tam da bunu yaptılar.

Böylece kendi oportünist politik özlerinin ve düşüncelerinin iyileştirmeler olduğunu açığa vurmuş oldular. Başka zaman gerçek politik çizgileri bu denli çabuk açığa çıkamazdı.

Ayaklanma sırasında, devrim dönemlerinde her sınıf, her politik parti ve her eğilim, bu gelişme karşısında tavrını net olarak ortaya koymak zorundadır.

14-Bu hareketler, bugüne dek aslında muhalefet hareketi olmanın ötesine geçemediler. Kendilerini parlamenter bir kavram olan “muhalefet” kavramıyla tanımlıyorlar. Hatta isim olarak bile kullanıyorlar. Olayların devrimci yönde ilerlemesi karşısında kullandıkları devrimci mücadele ifadesi de onların ağzında gerçek içeriğinden farklı olarak muhalefet mücadelesi biçimini almıştır.

Daha çok devrimci olmayan dönemlerde kullanılan bu kavram yerine devrimci dönemlerde devrimci mücadele kavramı –gerçek anlamıyla devrimci mücadele- kullanılır.

Bu topraklarda burjuvaziye ve faşist devlete karşı verilen mücadele devrimci mücadele biçimini aldı. Haziran’da ve Eylül’de ise bu mücadele üst biçimine ayaklanmaya dönüştü. Yaz boyunca süren devrimci savaşımdı.

15-31Mayıs’ta patlak veren Haziran devrimci halk ayaklanması kitleler için tam bir eğitim okulu oldu. Devrimci eğitim daha sonra çeşitli eylem biçimleriyle ve park forumlarıyla devam etti ve derinleştirildi. Eylül’de ise eylemlere katılan yığınlar daha deneyimli, savaş kapasitesi artmış ve birçok yönden yetkinleşmiş olarak çıktılar. Şimdi yeni eylemlere daha deneyimli, nitelikli ve daha yetkin olarak hazırlanıyorlar.

Dolayısıyla bu süreç ve verilen savaşım ılımlı, geri, sığ ifadelerle tanımlanamaz. Süreç olaylar ve gelişmelerin yönü en özsel, en önemli ve en temel yönüyle tanımlanmalı ve en keskin biçimiyle açıklanmalıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

23 Ekim-6 Kasım 2013

Sayı: 244

EMEKÇİLERİN KESİN ZAFERİNE KADAR

F. Engels, Paris Komünü'nden 20 yıl sonra (1891) Komün deneyimini de göz önünde tutarak özlü belirlemelerde bulunur:

“İşçilerin kanı pahasına kazanılmış her devrimden sonra, işçilerin yenilgisiyle sonuçlanan yeni bir savaşım patlak verir.”

Engels'in, proletaryayla burjuvazi arasındaki savaşımın pratik deneyimine ilişkin bu önemli değerlendirmesi, yirminci yüzyılın toplumsal devrimleri tarafından da doğrulanmıştır.

(...)Ücret artışlarının, kapitalistlerin karını düşürmeye doğru ilerlemesi ve giderek sermayenin varlığını tehdit edecek bir noktaya varması karşısında sermaye buna çok ser tepki gösterir. Aynı şekilde işçi sınıfının, burjuvazinin siyasi iktidarını alaşağı edecek bir noktaya doğru ilerlemesi karşısında egemen sınıfı çok şiddetli bir tepki gösterir.

Her iki olguda, karşıt sınıfların karşılıklı ilişkisi ve ikisi arasındaki sınıf savaşımı tarihinde ortaya çıkmıştır.

(...)Egemenliklerini gerçek anlamda yitirmiş olan toplumsal güçler, sanki iktidarlarının temelleri çökmemiş gibi belki eski konumlarını tekrar yakalarlar umuduyla bütün güçlerini toplayıp tekrar saldırıya geçerler.

Kendi güçlerinin yetmediği yerde uluslararası sermaye güçlerini yardıma çağırır.

Gerici burjuva şiddetin en yoğun kullanıldığı, en uç noktaya dek götürüldüğü, en büyük kitle katliamlarının gerçekleştiği dönem, kapitalizmin dağılma dönemidir. Kapitalizmin, tekelci kapitalizm aşamasına geçmesiyle birlikte, eski ekonomik ve sosyal ilişkileri tam bir çürüme ve çözülme gösterdi. Bu gelişmenin bir sonucu olarak, düşman sınıflar arasındaki karşıtlık ve çatışma da en keskin düzeye gelerek, dünyada devrimci bir dönemi başlattı.

Diyalektik bize, tarihe, tarihsel süreçlere ve olgulara çok yönlülük içinde bakmamız gerektiğini öğretir. Gerici zor, kendi karşıtını, devrimci zoru yaratmıştır. Egemenlerin tam kazandıklarını düşündükleri sırada ezilen ve sömürülenlerin geçmiştekileri aşan büyük gösterileriyle karşılaştılar. 77 1 Mayıs'ında yaptıkları katliamlarla işçi sınıfı hareketini ve halk güçlerini sindirip, boyun eğdirdiklerini sanıyorlardı ama işçiler ve halk yığınları 78 1 Mayıs'ıyla yanıt verdiler. 77 1 Mayıs'ından 35 yıl sonra ise Taksim'de dünyanın üçüncü büyük 1 Mayıs gösterileri yapıldı. Kürdistan serhıldanlarından sonra 31 Mayıs'ta patlayan ve Haziran'ı da kapsayan genel halk ayaklanması tekelci sermaye ve faşist devlete şiddetli bir yanıt oldu.

Ayaklanan halk "Bu daha başlangıç" dedi. Peki, bu neyin başlangıcı? Ayaklanma, devrimin başlaması olarak, bu devrimin başlangıcı olarak değerlendirildi. Bu büyük bir devrimin ilk patlamasıdır. Daha büyük patlamalar ise kapıda.

Halk kitlelerinin başladığı işi tamamlamaya kararlı olduğu şuradan da bellidir. İlki düzeyinde olmasa da eylemler çeşitli biçimlerde devam etti. Eylemlere örgütsel bir yapı kazandırmak için semtlerde örgütlenen park forumları komite ve konseyleri (halk meclisleri) yaygınlaştırıldı. Ortaya çıkan her olanak iktidara karşı bir mücadele aracı haline getirildi. Ekonomik krizin derinleştiği haberleri ve pratik yansımaları siyasi iktidarın her başarısızlığı çevre sorunu, sosyal yıkım, eğitim sorunu yeni bir ayaklanmanın, gelişen devrimin bir ögesi olarak değerlendirildi. Merdivenlerin boyanması ve yol sorunu devrimci mücadelenin bir ögesi haline getirildi.

Bu eğilim, hazırlıklar ve olayların yönü, sürecin büyük kapışmaya gebe olduğunu haber veriyor.

Halk ayaklanmasında büyük bir devrimci enerji harekete geçti. Ama bu harekete geçmesi gereken kitle enerjisinin tümü değil. Eyleme geçenler henüz harekete geçmeyenleri de eyleme çekecektir. Bu süreç, devrime akar ve işçi sınıfının ve halkların devrimci gücü, haklı öfkesi ve devrimci enerjisi o zaman tam anlamıyla harekete geçer.

Bu, egemenlerin alaşağı edilmesi demektir. Fakat onlar oturup buldukları yerden tepetaklak edilmelerini beklemeyeceklerdir. Örneklerini verdiğimiz tarihteki deneyimlere göre davranacaklardır. Çünkü hiçbir egemen sosyal sınıf, gözlerinin önünde bir devrimin gelişim göstermesine izin vermez. Kendi varlığını ortadan kaldıracak sosyal mücadeleyi engellemek için elinden gelen her araca, her olanağa ve kötülüğe başvurmaktan çekinmeyecektir. Baskı aygıtını güçlendirmesi, saldırı üzerine saldırıda bulunması ve aldığı diğer tüm

önlemler onların kendi çıkarlarını ve iktidarını korumak için neleri göze alabilecekleri ve yapacakları hakkında kesin bir fikir veriyor.

Devrimci işçiler, mücadeleci kitleler, komünistler hazırlıklarını ve çalışmalarını buna göre yapmalıdır. Mücadelenin bizim zaferimizle sonuçlanması için örgütlenmeye hız verilmeli. Komite ve konseylerin sayısı arttırılarak yeni bir ayaklanmanın dayanakları olarak görev üstlenmeleri sağlanmalıdır.

Mücadelemizle doğmuş olan politik ortam, örgütlenmek, daha iyi bir hazırlık yapmak ve başarmak için büyük olanaklar sunuyor. Devrimci yetenek, doğmuş olan bu olanakları en etkin biçimde değerlendirmektir.

Ortaya çıkmış olan bütün olanaklar, bütün araçlar ve mevziler, devrim için, devrimci bir iktidar için harekete geçirilmeli. Emekçi kitlelerin çıkarına bir şeyler yapmak için iktidarda olmak gerekiyor.

Burjuva egemenliği altındaki bir toplumda halk tarafından yönetim bir saçmalaktır. Burjuva yönetimindeki bir toplumda bir “işçi hükümetinin” kurulması, işçi sınıfının iktidarı anlamına gelmez. Böyle bir hükümet burjuva egemenliğin işçiler ve halk tarafından desteklenmesi anlamına gelir.

Egemen sosyal sınıfın iktidarı yıkılmadan emek sermaye ilişkisine dokunmadan emekçilerin lehine bir şeyler yapılamaz.

Buradan çıkan özlü sonuç apaçıktır: Başlamış olan –daha doğrusu ileri düzeye varmış olan- mücadele devrimci bir iktidarın kurulmasına kadar götürülmeli, elde edilen kazanımlar ve zafer bu yolla güvence altına alınmalıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

6-20 Kasım 2013

Sayı: 245

DEVİRİMCİ TAKTİK -I-

Proletaryanın devrimci taktiği, devrimci marksizm tarafından uzun süre önce ortaya kondu ve çeşitli yönleriyle açıklandı. Sınıf mücadelesinin bugün geldiği noktada üzerinde tekrar durma gereksinimi doğmuştur. Kitlelerin ayaklanması devrimci taktiğin önemini çarpıcı bir biçimde gözlerimizin önüne sermiştir.

Hedef Somut Konmalıdır

Yürütülen günlük mücadelenin üretken, etkin, sürekli gelişme göstermesi ve sonuç alıcı olması için, somut bir hedefe, devrimci iktidarın kurulması hedefine yönelmelidir.

Devrimci iktidara kaba ve ezberci yaklaşım, emeğin devrimci iktidarını güncel devrimci mücadeleden ve başkaldırılarından kopuk olarak; yani canlı yaşamdan, canlı kavgadan, olayların akışından ayrı olarak koyar. Böylece iktidarın ele geçirilmesi somut hedefi, devrimin bu temel sorunu, emekçilerin güncel ana görevi, en ilerideki hedef, en ileriye bırakılan mücadelenin sorunu olarak ele almıyor.

İktidarın ele geçirilmesini günün öne çıkan, temel ve en önemli görevi olarak görmeyenler bunun yerine neyi koyuyorlar? Reformlar mücadelesini. Taktikleri iktidara bağlamadığından, devrimci değil, reformist bir taktiktir.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, devrimin temel hedefi olan, iktidarı alma hedefinin ve görevinin önüne, diğer günlük istemleri koyarak, ana görevini ikinci plana itmez. Demokratik halk iktidarı hedefini diğer istemlerin önünde tutar.

Devrimin Güncelliği Ve Devrimin Koşullarını Devrime Çevirmek

Devrimci taktik tam da bunu ortaya koyar. Yalnızca devrimin güncelliğinin belirtmek, devrimin gerçek koşullarını açıklamak yetmez. Bilimsel analiz yöntemiyle, emekçilerin içinde bulunduğu koşulları açıklayabiliriz. Ama görevimiz sadece varolan koşulları açıklamak değil, bu koşulları değiştirmektir. Bunun için devrimci sınıfın ve emekçi halk yığınlarının devrimci görevlerinin belirlenmesi gerekiyor.

Emekçilerin öne çıkan birincil önem kazanan görevi, bir araya gelmiş olan devrimin koşullarını devrime dönüştürmektir.

Bu kitlelerin görevinin en genel çizgileriyle belirtilmesidir. Devrimci görevin iyi anlaşılması için, devrimin gerçek koşullarının oluştuğunun belirtilmesi gerekiyor. Leninist Parti, bu koşulların oluştuğunun uzun yıllardır söylüyor. Leninistlerin devrimci taktiği devrimin gerçek koşullarının ortaya çıktığı gelişip olgunlaştığı, devrimin bu gelişmeye bağlı olarak güncelleştiği gerçeğinden hareketle saptandı. Proletaryanın devrimci görevleri yine bu temele bağlı olarak belirleniyor.

Devrimci Yığın Eylemcilerini Desteklemek Güçlendirmek Ve Yaymak

Haziran'da üst düzeye çıkan devrimci yığın emekçileri, son yılların öne çıkan etkin ve en baskın eylemleri oldu.

Devrimci eylemin, gösterilerin, mücadelelerin yığınsal bir karakter kazanması, devrimci değişimin daha geniş kitlelerin istemi olmasının bir sonucudur. Emekçiler, devrimci bir değişim olmadan bugünkü yaşam koşullarının düzelmesi bir yana, daha da kötüleşeceğini kendi uzun pratiklerinden öğrenmiş durumda. Etkisiz eylemler ile devrimci dönüşüm getirmez. Daha etkin ve daha devrimci eylemlere başvurmak bir zorunluluk olmuştur.

Öte yandan iktidarın artan saldırıları, halk yığınlarında devrimci mücadeleye başvurma eğilimi ve yönelimi yarattı.

Bu süreçte başvurulmuş örgütlü bağımsız devrimci eylemler, devrimci yığın eylemlerini isyan ve halk ayaklanmasını bütünleyici onu güçlendirici ve hızlandıran bir rol oynayabilir. Temel alınması gereken devrimci kitle eylemleri, devrimci halk ayaklanmasıdır.

Dolayısıyla buradan, devrimci komünistlerin süreç görevlerinin neler olması gerektiğine gelmiş oluyoruz: Devrimci yığın eylemlerini desteklemek, pekiştirmek, genişletmek ve iktidarın ele geçirilmesine yönlendirmek.

Birçoğuna yeni gelen bu kavramlar ve mücadele görevleri, Leninist Parti tarafından uzun süredir ortaya konmuş ve savunulmuştur.

Devrimci marksizm için şu durum apaçıktır: Devrimci ayaklanma yolu devrim yoludur; devrimin zaferi yoludur. Bu nedenle gerçek işçi sınıfı devrimcileri, devrimci halk ayaklanmasına büyük bir önem verirler. Ayaklanmanın başarıya ulaşması için en büyük çabayı gösterirler.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

20 Kasım-4 Aralık 2013

Sayı: 246

DEVİRİMCİ TAKTİK -II-

Yeni Tıp Örgütlenmeler Komünler Komite Ve Konseyleri Yaygınlaştırmak

Komünler, komite ve konseyler, emekçilerin yeni tipte örgütlenmeleridir. Komite ve konsey örgütlenmesi, bizde uzun süredir çok sınırlı ve nüve biçiminde de olsa vardır. Haziran'dan itibaren rolleri, etkileri ve önemleri iyice arttı. Kitleleri etkileme bakımından diğer sınıf ve yığın örgütlenmelerini (sendika vs.) geride bıraktılar.

Bu tipte devrimci mücadele araçlarını en geniş biçimde yaygınlaştırmak en önemli, en öne çıkan görevlerimiz arasındadır. Bu araçlar ne denli yaygın olursa ayaklanma, sağlam dayanaklar temelinde daha etkileyici biçimde örgütlenir. Burjuvazi devrime kadar daha kısa sürede ve daha kolay olur.

Bu nedenle işçilerin devrimci partisi bu örgütleri, bu ayaklanma organlarını en geniş biçimde yaygınlaştırmak için olanca gücüyle bir uğraş içinde olur.

Kitlelerin Tüm Yıkıcı Ve Devrimci Güçlerini Birleştirmek

İşçi sınıfı amacına, ezilen ve köleleştirilen emekçi kitleleri, tek- elci sermaye ve faşist devlete karşı birleştirerek varabilir.

Güncel burjuva devletin görevi, emekçi ve sömürülen kitleleri, sermayenin egemenliğine kölece boyun eğdirmektir. Bu amaçla tüm yığınları baskı altında tutar. Dolayısıyla burjuva devleti yıkmak, burjuvazinin egemenliğini devirmek ezilen ve sömürülen tüm kitlelerin çıkarınadır. Halk yığınları ancak bu hedef etrafında birleştirilebilir. Bu devrimci bir birleşmedir.

Ezilen bir ulus olan Kürt ulusunun ve ezilen tüm ulusal toplulukların demokratik hareketini, devrimci hareketini burjuvazinin devrilmesi mücadelesinde birleştirmek, proleter sınıfın devrimci görevidir.

Türkiye ve Kürdistan devriminin birleşik karakteri tüm ulus ve ulusal topluluk işçi ve emekçilerin hareketinin birleştirilmesini gerektirir.

Devrimci Ajitasyon Devrimci Propaganda

Halk ayaklanması, devrimci ajitasyonun, yığınları devrime yönlendirmedeki rolünü ve önemini tüm çarpıcılığıyla gözlerimizin önüne serdi. Devrimci iktidarın kurulması yönünde bir ajitatif çalışma yapılmazsa, yığınların ayaklanma sırasında nasıl bir belirsizlik içine düştüklerini hep birlikte gördük. Bunda uzlaşmacı küçük burjuva hareketlerin rolü oldu. Yığınlar devrimcilerin etkisiyle kısa sürede toparlandılar.

İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri devrimci iktidar yönünde yönlendirilmez, devrimci içerikte ajitasyon yapılmazsa, yığınlarda ne yapacağı, nereye gideceği sorununda bir belirsizlik doğar. Belirsizlik kararsızlık getirir. Kararsızlık ise isyan ve ayaklanmada yenilgiye yol açar.

Leninist Parti, günlük mücadelesinde yığınlar içinde eylemlerde devrimci ajitasyona belirgin bir ağırlık veriyor. Halk ayaklanması devrimci ajitasyonun yanında, devrimci propagandanın da önemini etkin bir araç olarak öne çıkardı.

Neyin propagandası? Öncelikle proletaryanın devrimci programının propagandasıdır. Devrimin güncelliğinden hareketle, devrimin gerekliliğinin, kaçınılmazlığının ve zorunluluğunun propagandası. Devrimci sloganların daha da öne çıkartılması.

Devrimin, emeğin devrimci iktidarının, sınıfsız toplumun propagandası edilemez ve bu yönde politika izlenmezse, tüm devrimci öfke patlamasına rağmen yığınlar ılımlı, geri, uzlaşmacı bir politik çizginin etkisine girebilirler.

Geçici Devrim Hükümeti

Devrimci ayaklanma, Geçici Devrim Hükümeti sorununu –devrimci iktidar sorununa bağlı olarak- hareketin önüne koymuştur. Haziran'dan bu yana süren eylemler, bu sorunun bütün ciddiyetiyle ele alınmasını gerektiriyor.

Devrimci durum, devrimci süreç, halk ayaklanması, kitle eyleminde olağanüstü artış, her yerde devletle çatışma demektir. Böylesine yoğun devrimci bir ortamda böylesine büyük bir devrimci yükseliş sürecinde, böylesine kısa sürede büyük gelişmenin yaşandığı bu dönemde, Geçici Devrim Hükümetini bugünden ele almak bir zorunluluk olarak karşımıza çıkıyor. Bu soruna net, açık ve kesin bir yanıt verilmelidir.

Yalnızca devrimi ileriye bırakan –ve bu yüzden sistemin yırtılığını, söküğünü onarmakla uğraşanlar- ertelemeciler, devrimci bir hükümet konusunun üstünden atlarlar.

Bu çevrelerin gerçekten devrime yaklaşımları son derece yüzeysel, dar kafalıcı ve kabadır. Geçici Devrim Hükümetinin önemini kavramamaları bu yüzdendir.

Bu küçük burjuva çevreler, Haziran öncesi gelişmenin ve sınıf kavgasının bir ayaklanmaya doğru olduğunu göremediler. Sahip oldukları anlayışları bunun önünde engel. Yığınları yıllarca kendi geri politikalarıyla oyaladılar.

Büyük Haziran Ayaklanması, tüm bu geri ve uzlaşmacı politikaları açığa vurdu. Geri olan ne varsa su üstüne çıkarken, Leninist Parti'nin devrimci görüşleri ise ön plana geçti ve ağırlığını arttırdı. Küçük burjuva siyasi çevreler bu etkiden yararlanmak için Leninistlerin görüşlerini, politikalarını ve sloganlarını daha fazla kendilerine maledip kullanmaya başladılar.

Leninist Parti'nin görüşlerini tarihin gelişimi tarafından geçerli not almıştır. Etkisi bu yüzden gitgide artmaktadır.

Sınıf mücadelesi çeşitli süreçlerden, kavga biçimlerinden geçerek, devrimin patlak verdiği bir noktaya gelmiştir.

Devrimci zafere kadar götürmek, devrimci işçilerin ve işçilerin devrimci partisinin görevidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

4-18 Aralık 2013

Sayı: 247

HALK AYAKLANMASI VE "ÖZGÜR YEREL YÖNETİMLER"

Devrimci bir bakış açısına sahip değilsen, olayları, süreçleri bu bakışla değerlendirmiyorsan, devrimci bir halk ayaklanmasını bile olduğundan geri gösterirsin. Buradan bir devrime varamayacağını söylersin. Devrimci komünizm dışında, halk ayaklanması ya geri bir düzeyde değerlendiriliyor, ya da basitleştiriliyor. Her iki yaklaşım da, 31 Mayıs'ta patlak veren halk ayaklanmasının devrimle bağı kuramadığı için, en sıradan sonuçlara varıyor.

Haziran ve genel olarak bugüne dek süren yığınsal devrimci mücadelede, kitlelerin devrimci olgunluk derecesini yeterince tanıtlamıştır. Bu, devrimci bir düzeydir. Gezi, yığınların devrimci düzeyini daha ileriye götürmüştür. Bugüne kadar öne çıkarılan, devrimci bir iktidar yoluyla yeni bir toplum yeni bir hayat kurma hedefi, yığınların koşulları bugünden devrimcileştirmeye giriştiği anlamına gelir. Çünkü açıklanan hedefler, devrimci koşullarda gerçekleşir.

Türkiye ve Kürdistan emekçi halkları, devrimi, daha doğrusu birleşik devrimi gerçekleştirme olgunluk düzeyine ve kararlılığına sahiptir. Yığınların ileri devrimci düzeyine karşın, geri politik taktikler savunulabiliyor.

İyileştirmeci istemler ileri sürmek, reformlardan yana olmak ve öne çıkarmak, yığınların, devrimi gerçekleştirme olgunluğuna ulaşamadıkları düşüncesinden hareket etmek demektir.

Ayaklanmadan sonra, yalnızca devrimci kitleler değil, en geniş kitleler de, bugünkü koşulların değişebileceğini, devrimin başarıya ulaşabileceğini gördü ve ikna oldu.

Uzlaşmacı ve geri küçük burjuva sosyalist çevreler, yığınların tüm dikkatini, düşüncelerini, enerjisini ve çabasını devrim üzerinde yoğunlaştıracaklarına, onları, iyileştirmeler, düzenlemeler, reformlarla oyalıyorlar. Böylece devrimci krizi atlatmak isteyen burjuvaziye yardım etmiş oldular yalnızca.

Burjuva toplum, bütünsel bir sistemdir. Devrim, eski toplumsal sistemden daha yüksek bir toplumsal sisteme geçişi sağlar. Eski sistem, kısmi, sınırlı, yerel önlemlerle aşılamaz. Olsa olsa, proletarya-

nın ve yığınların bütünsel devrimci görevlerini yerine getirmesini engeller.

"Özgür yerel yönetim" anlayışı tam da böyle bir amaç taşır. Bazı ana çizgileri üzerinde duralım:

1. Fabrikalar, toprak, ulaşım vb. sermayenin elinde oldukça, ya da başka bir anlatımla, üretim araçları sermaye niteliğine sahip oldukça, "özgür yerel yönetim" in yapacakları son derece sınırlıdır, hareket alanı dardır, burjuva sınırları aşamaz. Halka söz verilen istekler, ya da yığınların istekleri yerine getirilemez. Bu koşullarda, kitlelerin isteklerini yerine getirileceğini söylemek, onları aldatmaktır.

Aynı koşullarda, kentlerin yerinde yönetimi ve kendi kendine yeterlilik bir saçmalaktan başka bir şey değildir.

2. Üretim araçları kendi ortak denetiminde olmadıkça, "yurttaşlar meclisi", "Halk Meclisi" vb. belediye yönetimine ancak, sınırlı önerilerde bulunabilirler.

Aynı yönde hareket eden, örneğin sosyalist belediyelerin, daha doğrusu sosyalist yönetimli belediyelerin, kendi aralarında, dayanışma içinde olması ve ortak birlikler kurması, belirttiğimiz nesnel gerçeği değiştirmez.

3. Kitlelerin gelişmesinde bir kaldıraç rolü oynayan, bütünlüklü ve merkezi, bilinçli olarak örgütlenebilen bir ekonomik yapı olmadıkça, kendine yeterlilik dar bir yaklaşımdan öteye gitmez. Ve başka ülkelerdeki gelişmelerin sürekli gerisinde kalmak demektir. Çünkü başka ülkelerdeki gelişmeler durmuyor.

4. Burjuva egemenliği altında "Katılımcı belediyecilik" de boş bir laftan başka bir şey değildir.

Ancak, üretim araçlarının ortak mülkiyetinde, bireyler, özgürce biraraya gelen insanların oluşturduğu bir toplumda, sadece seçimlere değil, günlük yönetime de özgür katılım sağlar. Ancak bu koşullarda, iş Komün'ün özerkliğiyle başlar.

Üretim koşullarının başkalarının mülkiyetinde olduğu, işçinin emeğinin, işçiye yabancılaştığı, emekçinin kendi etkinliği üzerinde denetimde bulunmadığı, insanların işbölümüne kölece bağımlı olduğu bir toplumda, bireyler kendi yaşamlarını özgürce düzenleyemezler.

5. "Ekolojik belediyecilik"de, kapitalizmin, doğayı, sadece belli olaylarda değil, tüm yeryüzünde tahrip etmesi, çoraklaştırması karşısında fazla etkili olmaz. Sorun, belli bölgelerin insanların doğayla uyum sağlaması olmayıp, daha bütünsel ve genel olarak doğayla uyumlu bir toplum biçimi kurma sorunudur. Toplumsal ekoloji ancak bu koşullarda uygulanır.

Gerçek anlamda toplumsal ekoloji, doğanın sosyalist denetimi demektir.

Doğanın tahribatını, yıkımını yaratan proletarya değildir; proletaryayı da doğayı da tüketen kapitalizmdir. Dolayısıyla kapitalizm yıkılmadan ne emekçiler kurtulabilir, ne de doğa rahat nefes alır.

6. Belediyelerin, halk örgütlenmelerine dayanması; bu örgütlerin kendi içinde, doğrudan demokrasiyi gerçekleştirmesi, en ileri demokrasinin örneği olmaları, burjuva devletin anti-demokratik, bürokrat, despotik uygulamalarını engelleyemediği gibi, güncel burjuva devlet ezilen sınıfların geneli üzerindeki baskılarını devam ettirir.

Burada yığınların hedefi şaşırtılıyor. Yığınların dikkati burjuva devlet aygıtının devrim yoluyla yıkılmasına çekileceğine, tersine doğrudan demokrasinin sınırlı uygulamalarına -o da toplumun gerisinde gerçekleşen- yöneltilerek, emekçi sınıf tarihi devrimci görüvinden uzaklaştırılıyor.

7. Devrimci işçi komiteleri ve devrimci halk örgütleri, belediye organları değildir. Bunlar, birer mücadele ve ayaklanma araçlarıdır. Amaçları, en geniş toplulukları iktidarın ele geçirilmesi için harekete geçirmek, devrimci iktidarın dayanakları rolünü üstlenerek, toplumu dönüştürmektir.

Küçük burjuva hareketlerin siyasal yolu, yığınların hedefini, bakışını, yönelimini daraltıp, sınırlayıp güdükleştirerek, sömürücü sınıfla uzlaşma yoludur. Bu anlayış, bu düzey devrimci marksizm tarafından aşılmıştır. Yıllarca süren devrimci mücadele tarafından aşılmıştır. En son Haziran ayaklanması tarafından pratik olarak aşılmıştır.

Taksim'de başlayan halk ayaklanması, proletaryanın, yığınların burjuvaziye karşı verdiği mücadelenin genel bir nitelik kazandığını göstermiştir. Yığınlar amacına, ancak genel düzeye çıkmış devrimci kavgayla ulaşabilirler.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
18 Aralık 2013- 1 Ocak 2014
Sayı: 248

DEĞİŞİM VE DEVRİMCİ MÜCADELE

Oportünist ve reformist sosyalistler, öteden beri, devrimci kömünizmi, değişen koşulları, durumları göz ardı etmek, önceki dönemlerin örgüt ve mücadele biçimlerinde ısrar etmek ve eski tarzda politika yapmakla eleştirmişlerdir. Eleştiri yalnızca bizim küçük-burjuvalarımıza özgü değil, dünyanın bütün oportünist sosyalistleri tarafından devrimci Marksizme yöneltilmiş bir eleştiridir. Böylece, değişimleri, yeni durumları, somut koşulları yeniden ele aldıklarını ve süreci karşılayan taktikler çıkardıklarını iddia ediyorlar.

Bunları anlamak için yaptıklarına, yani pratiklerine bakmamız gerekiyor. Pratikte, teoride söylediklerinden tamamen farklı davranıyorlar. Sınıf kavgasının içinden geçtiği nesnel koşullarda ne denli büyük bir değişiklik olursa olsun, onlar, her durumda, aynı tarz hareket içindedir. Onlar düşünce ve pratikte parlamentarizmi aşmıyorlar.

Parlamentarist olmak için, her zaman, parlamento içinde, kendi temsilcileriyle temsil edilmen gerekmiyor. Sözüünü ettiğimiz unsurlarda parlamentarizm bir eğilim. O nedenle, parlamento dışında kal-salar da, bir eğilim olarak parlamentarizm anlayışını taşıyorlar. Basit bir kitle çoğunluğuyla siyasi iktidarı ele geçirmeyi hedefliyorlar. Onlarda parlamenter yol, parlamenter mücadele temel mücadeledir.

Onların değişim dedikleri, kapitalizmin, devrimci patlamalar ve devrimci sıçramalar olmaksızın, barışçıl ve demokratik değişimdir. Kapitalizmin kendi gelişimiyle birlikte, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin yumuşayacağı ve bir devrim olmaksızın da, toplumun kendi içinde uyumlu bir ilerleme gösterebileceği, temel tezleridir. Savundukları şey, Bernstein'ın görüşleridir. Marksizmin sınıf savaşımı ve bu sava-

şımın zorunlu genel sonuçlarına ilişkin devrimci teorisi bir kenara itilmiş ve burjuvaziyle sınıf işbirliği görüşü temel alınmıştır. Onların likide etmek istedikleri, işçi sınıfı hareketinin bilincine yerleşmiş olan toplumsal devrim anlayışıdır. Burjuvazinin bir devrimle, zorla devrilmesi düşüncesidir; dolayısıyla karşı çıktıkları Leninist tipte parti örgütlenmesidir.

Bernstein'in görüşleri, 20. yüzyılda meydana gelen toplumsal devrimler tarafından, sosyalizm ve sınıf mücadeleleri tarihi tarafından geçersizleştirilmesine, proleter devrimler çağının başlamasına rağmen savunula gelmiştir. İşçi sınıfı hareketi içinde bu eğilim varlığını sürdürmüştür. Bu reformist eğilim, 90'lı yılların getirdiği ortamda yeniden öne çıkma çabası içinde bulundu. Oysa bu reformist eğilim, kapitalizmin uzlaşmaz iç çelişkilerinin derinleşip keskinleştiği ve bunun sonucu sınıf kavgasının şiddetlendiği koşullarda, gelişme koşulları bulamaz.

ABD ve Avrupa gibi modern kapitalist ilişkilerin en ileri düzeye çıktığı, gelişmiş kapitalist ülkelerde de olaylar devrimci yönde ilerliyor. Sınıf çelişkileri ve çatışmaları yumuşamıyor, tersine devrimci isyanları tetikleyecek şekilde keskinleşiyor.

Bunun anlamı şudur: Toplumun devrimci dönüşümü bir zorunluluk olmuştur ve köklü toplumsal dönüşüm isteyen insanlar genel bir artış gösteriyor. Burjuva egemenliğinin devrimci yıkılışı, bu bağlamda daha geniş kitleler tarafından benimseniyor.

Oluşan yeni duruma karşın oportünist sosyalizm, yeni gelişmeleri karşılayacak bir anlayış ve pratik yönelim içinde değil. Oysa devrimci diyalektik değişmez bir durum ve biçim kabul etmez. İşçi sınıfının içinde mücadele ettiği koşullar değişince, mücadele ve örgütlenme biçiminde, politik taktikte değişime gidilir. Burada, değişen somut koşullar göz önünde tutulur.

Geçtiğimiz doksanlı yıllarla birlikte, yeni bir devrimci yükseliş dalgası boy gösterdi, koşullar devrimcileşti, devrimci durum gelişti, sınıf savaşımı iç savaş biçimini aldı. Tam da bu süreçte, reformistleşen hareketler, burjuvazinin kabul edebileceği sınırlar içinde hareket etmeyi tercih ettiler. Devrimci yığın-mücadelesi bu süreçte büyük bir ilerleme gösterdi. Giderek en etkin duruma geldi. Sınırlı düzeylerde de olsa yer yer ayaklanma boyutuna varan hareket, 31 Mayıs'ta genel halk ayaklanmasına dönüştü. Tüm bu devrimci gelişmelere rağmen oportünistler ve reformistler, siyaset yapma tarzlarını, pratik hareket biçimlerini temelde değiştirmeden bıraktılar. Devrimci yığın hareketi tarafından sürüklenerek, hareketin içinde yer almaları, onların süreci karşılayacak bir konuma geldikleri anlamına gelmez.

Tarihin, kendilerinin işaret ettiği yönde ilerlediğini düşündüler. Tarih bu şekilde ilerlerse, hedeflerine pek sorunsuz olarak varacaklardı. Teorileri böyle. Canlı yaşam farklı bir gelişme yolu izledi. Gerçek yaşamı; sınıflar mücadelesinin ve bu mücadelenin içinde cereyan ettiği koşulları kavramayan bu teori, tarihsel gelişme tarafından geçersiz sayıldı.

Tarihin hangi yönde ilerlediğini anlamak için, eğer, yüzeydeki olaylara bakmakla yetinirsek, yanılırız. Çünkü, yüzeyde meydana gelen tüm gelişmeleri etkileyen ve yön veren temeldeki ekonomik gelişmelerdir. Örneğin, 2008'de patlak veren büyük kapitalist kriz, sistemin iç çelişkilerinin keskinleşmesini hızlandırdı ve bu gelişme de, düşman sınıflar arasındaki savaşımı bütün kıtalar boyunca şiddetlendirdi. Devrimci bunalım tüm kapitalist ülkeleri derinden sarstı. Temel yapıdaki bu büyük kriz, yüzeydeki tüm olayların gidişini etkiledi, onlara devrimci bir yön verdi. Halk ayaklanmaları kapitalist dünyanın her yerinde arka arkaya ve birbirini tetikleyerek patlak verdi.

Ama muhalefet çizgisini aşmayan sosyalist ve komünist partiler, buldukları noktadan devrimci mücadele düzeyine varamadıkları için, sınıf savaşımının gelişimine ayak uyduramadılar ve varolan konumlarını bile koruyamayarak tepe taklak oldular. İzledikleri politika nedeniyle, yıllar geçtikçe rahatına düşkün birer dar kafalı haline geldiler. Koşulların devrimcileşmesi ve sınıf kavgasının sertleşmesiyle, bu tür bir siyasi yapılanmanın etkisizleşmesi, dağılıp gitmesi kaçınılmazdı.

Bir dönem, işçi sınıfının politik gelişmesinde önemli rol oynayan partiler, zamanla burjuvazinin birer oyuncuğu oldular ve proleter hareketin ilerlemesinin önünde ayakbağı oldular. Kitle içindeki etkilerini kullanarak gerçek devrimci güçlere karşı, burjuvaziyle birlikte karalama kampanyaları açtılar, çelme taktılar ve engellemek için en iğrenç yollara başvurdular. Fakat şimdi, onlar çöküp giderken, gerçek devrimci hareket öne çıktı ve mücadelenin sürükleyici gücü oldu. Sonuç olarak, bu ayakbağlarından kurtulan devrimci işçi hareketi büyük bir hızla ilerledi.

Bu eğilimde olanlar, burjuvaziye o kadar angaje olmuşlardı ki, bu toplumun, emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisine dayandığını; çelişkinin sömürünün artması, baskıyla, gerici zor ve kapitalist köleliğin ağırlaşmasıyla keskinleştiğini ve devrimci patlamalara yola çıktığını görmek istemediler. Onların görmek istemediği canlı yaşamın diyalektikidir. Canlı yaşam, yani burjuva toplumun gelişimi, sistemin karşıtlıklarının gelişmesi yönünde ilerliyor. Sınıflı toplumların temel

yasası olan, emeğin gelişmesiyle birlikte, bir kutupta (kapitalistlerin) zenginlik birikimi, karşıt kutupta (emekçilerin) sefalet birikiminin artması çok belirgin bir durum kazandı. Özce, daha büyük toplumsal patlamaların ve çatışmaların koşulları yeterince oluşmuş ve olgunlaşmıştır. Tüm bu gelişmelere rağmen, onlar siyaset yapma tarzını ve pratik pozisyonlarını değiştirecek durumda değiller.

Ellerinin altında hazır duran Marksizmin devrimci diyalektiğine, bu en yüksek ve devrimci düşünme biçimine karşın, onlar siyasette ılımlı, uzlaşmacı bir politika izlediler. Toplumsal güç olarak emekçilerin, kitlelerin, burjuvaziyle en uzlaşma yanlısı kesimine dayanıyorlardı. Dolayısıyla bu partilerin siyasi çizgileri, dayandıkları kitlelerin durumunu ve görüşlerini yansıtıyordu.

Marksizmin devrimci teorisine bağlı kalmadılar. Devrimci teoriyi canlı yaşama uyguladıkları taktirde, yaşamın değişen koşullarına uygun olarak, kendi durumlarını, politikalarını ve hareket tarzlarını değiştirmeleri gerekecekti. Fakat, burjuvaziyle girdikleri ilişkiler ve uzun bir dönem süren yaşam tarzları bunun önünde engel oluşturuyordu.

Büyük kapitalist bunalımın tüm emekçilerin durumunu sarsması ve içinde buldukları koşulların hızla kötüleşmesi ve burjuvaziye karşı harekete geçmesi, reformist partilerin durumunu temelde değiştirmeye yetmedi. Gelişmeye ayak uyduramadıkları için etkilerini yitirdiler.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

1-15 Ocak 2014

Sayı: 249

YAZ VE GÜZ AYAKLANMALARININ DEVİRİMCİ SONUÇLARI

Halk kitleleri, Haziran'da ve Güz aylarında, her kez, farklı bir gerekçeyle ayaklandı: Haziran'da Gezi Parkı'ndaki ağaçların sökülmesi, Eylül'de, OD-TÜ'den yol geçmesi, Aralık'ta ise rüşvet ve yolsuzluk gerekçesiyle, yarın ayaklanmak için başka gerekçeler bulunabilir.

Genel durum bir devrim için olgunlaşmışsa, halk yığınları ayaklanmak için bir gerekçe bulur. Şu ya da bu sorun -bazen çok küçük bir sorun ya da olay- ayaklanmanın bahanesi, devrimi başlatan bir kıvılcım rolü oynayabilir. Bu topraklarda ayaklanmak için çok neden var.

Burada önemli olan devrimin gerçek koşullarını anlamaktır.

1. Aralık sonlarında yeni bir devrimci eylemler dalgası başladı. Sokak gösterileri 27 Aralık'ta en yüksek noktasına çıktı. Taksim'de ve birçok ilde çatışmalı geçen gösteriler ayın son gününe dek sürdü. 27 Aralık öncesinde Kadıköy'de ve Adana'da yapılan eylemler sert ve çatışmalı geçmişti.

Uzun bir dönemdir görüldüğü gibi, birçok kentte aynı gün ya da arka arkaya başladı. Bu durum, devrimin gelişiminde ileri bir düzey ve niteliktir. Aralık yığınsal devrimci eylemleri ayaklanma boyutlarına varmıştır.

2. Gösterilere büyük kitleler katıldı. Haziran'dan beri çok geniş halk yığınlarının ayaklanma içinde yer alması ve bu genel başkaldırı günlerinde tarih yapıcılarını olarak davranmaları çok önemlidir.

Devrimci mücadele kolay kolay böylesine büyük bir kitle gücüne ulaşamaz. Yaz ve Güz ayaklanmaları kitle mücadelesinin bugüne dek ulaşmış olduğu en yüksek düzeydir. Güz ayaklanmaları da, Haziran ayaklanması gibi, devrimin zaferi yolunda büyük ve yeni bir adımdır.

3. Aralık'ta iktidarın ele geçirilmesi hedefi çok daha belirgindi. Birçok kentte göstericiler -daha doğrusu ayaklanmacılar- "Halk İktidarı" sloganıyla eyleme geçti. Bu netlik, devrimin gelişiminde ileri bir noktadır. Leninist Partinin sloganları, görüşleri, programı daha çok kitle tarafından benimseniyor artık.

Devrimden, iktidarın ele geçirilmesinden, yeni bir yaşam kurulması hedefinden başka hiçbir şey, kalabalık halk kitlelerini, aylarca ayaklandırmazdı.

4. Burjuva muhalefet partileri, ulusal güçler Aralık gösterilerine destek vermedi. Tersine engellemek için çaba gösterdi. Onları, verili koşullarda ve Haziran Halk Ayaklanması'nın deneyimiyle de hareket eden devrimci kitle-

lerin çok daha ileriye gideceğinin farkındalar. Aynı burjuva güçler, Hazi-
ran'ın daha ilk günlerinde de, kitleleri geri çekilmeye zorladılar, fakat dev-
rimci güçlerin girişimleri ve ayaklananların kararlılığıyla, amaçlarına
ulaşamadılar.

Burjuva güçler ve diğer ulusalcı güçler, belli sınırlar içinde hareket eden
yığınlara dayanarak iktidara gelmek istiyorlar.

Ancak, halk kitlelerinin daha ileri gitmesi, devrimde ısrar etmesi, bur-
juva çevrelerin tüm planlarını ve oyunlarını bozuyor.

5. Proletarya ve halk, kendi koşullarının farkında. Dahası, koşulları de-
ğiştirecek kendi gücünün ve eylemdeki devrimci birliğinin de farkında. Ezi-
len sınıflarının en bilinçli, en tutarlı ve en devrimci kesimi daha ileri gidiyor:
karşısına çıkan partileri ve politik grupları toplumsal konumuna göre belli bir
yere oturtuyor. Kendi safını ve bu güçlere karşı tutumunu çok daha net ola-
rak belirliyor.

Bunun devrimci sonuçları bellidir: devrimci kitleler, burjuva ve küçük
burjuva güçlerin engellerini daha çabuk kurtuluyor.

6. Yaz ve Güz ayaklanmalarına karşın, halk kitleleri siyasi ve toplum-
sal hedeflerine ulaşamadı. Hedefe varmak için yeniden ve yeniden ayakla-
nacakları açıktır.

Ayaklananlar hedefine ulaşamasalar da, bugüne dek, bu topraklarda
benzeri olmayan bir başkaldırıyla, toplum üzerinde derin bir etki yarattılar ve
büyük bir sempati topladılar. Çünkü ayaklananları, insanlığın daima esin-
lendiği insanca bir gelecek için dövüştüler. Bu kavga şimdi daha büyük kit-
lelerin kavgasına dönüşüyor.

7. Bu topraklarda, egemenlerin, işçi sınıfı ve halk üzerindeki baskısı, bir-
çok başka ülkeye göre çok daha şiddetli, ağır ve sürekli olmuştur. Bu yüz-
den, ezilen kitlelerin yönetenlere karşı öfkesi, tepkisi, isyanı ve ayaklanması
da birçok yere göre daha şiddetli ve keskin olmuştur.

Devrimci sınıf mücadelesi ve esilen halkların savaşımı şiddetli saldı-
rılar altında gelişti. Devrimci mücadele bu koşullarda zafere ulaşırsa, bu zafer
gerçekten büyük bir zafer olacaktır. Devrimci sonuçları ve dünya devrimine
etkisinin de buna göre olacağı açıktır.

8. Kitlelerin tarihsel girişimleri, basit bir olay olarak yorumlanamaz.
2013'te olan şey, yığınların kurtuluşu yolunda bir devrimin patlak vermesi,
gelişmesi ve büyümesidir. Devrim, yıllardır verilen sayısız eylemde gelişti.
Genel halk ayaklanması bu süreci hızlandırdı, iyice olgunlaştırdı ve yeni bir
düzleme, sonuç alıcı bir noktaya getirdi.

Ancak bugünkü toplumdan kurtuluş hedefli eylemler bu denli ısrarlı,
kararlı olur ve süreklilik gösterir.

9. Yönetenlerin Yaz ve Güz ayaklanmaları sırasında başvurdukları şid-
detli baskı ve saldırganlık ve bir dizi yeni baskı önlemlerini devreye sokma-

ları, eyleme geçen, ayaklanan, devrime giden kitlelerden ne kadar korktukları gösteriyor.

İşçi sınıfının ve halkların kendi istekleri, kendi kurtuluşları yönünde ortaya koydukları girişimi, açık ve doğrudan savaşım, her an eyleme geçme yeteneği, ayaklanma tecrübelerine sahip olmaları, egemenlerin en korktukları şeydir.

10. İktidar gücünü elinde tutanlar, devletin tüm gücünü kullanmalarına rağmen, Haziran'da ayaklanan devrimci yığınları gerçek anlamda yenilgiye uğratamamış, kitlelerin mücadele azimlerini kıramamıştır. Halkların mücadele azmi kırılmadığı gibi, yapılan iğrenç saldırılar, mücadele azmini daha da güçlendirmiştir. Eylül ve Aralık'taki Güz ayaklanmaları günlerce sürdü.

Kürdistan'da halk, "çözüm süreci"ne rağmen günlerce ve defalarca çatıştı.

Türkiye ve Kürdistan'da gerçekleşen Yaz ve Güz ayaklanmaları, birleşik devrimin bir çığ gibi büyümesi, gelen günlerin nasıl geçeceğini daha şimdiden gösteriyor.

11. Devlet güçleri 31 Mayıs'ta ve sonraki günlerde, Taksim'de ve diğer tüm alanlarda, kentlerde büyük bir güçle ayaklanan kitleleri kuşatırken, kuşattığı kitlelerin, kendi güçlerinden daha kalabalık olduğunu gördü. Halk yığınlarını kuşatma altına alırken gerçekte ise kendi güçlerinin, halk yığınları tarafından kuşatıldığını ve saldırıya uğradığını anladı.

Devlet güçleri, kendisinden çok daha fazla olan halk güçlerini yene-meyeceği ortaya çıkmıştır.

Devrimci halk güçleri, burjuva kuşatmayı kıracak bilince, azme, savaş kapasitesine ve enerjiye sahip olduğunu ayaklanma sırasında kanıtlamıştır.

12. Proletarya ve halklar sık sık ayaklandığına göre, burada temel sorun ve temel görev devrimci mücadeleye kesin sonucuna, yani zafere götürmektir.

Mücadele kesin bir karara bağlanana dek, süreklileştirilmelidir. Bu süreçte, burjuvazinin kendi alternatiflerini geliştirmesine fırsat verilmemeli. Bunun yolu, devrimin zaferi hedefiyle, tekelci sermayeye ve faşizme karşı doğrudan ve açık savaşımı yükseltmektir. Şiarımız, zafere kadar Devrim! Olmalıdır.

Bu konuda, Latin Amerika devrimci halklarının son yirmi yıl için uyguladığı ve başarılı olan taktikleri örnek alınmalıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

15-29 Ocak 2014

Sayı: 249

YENİ BİR TOPLUMSAL DEVRİMLER ÇAĞI

Çeşitli kıtalarda, Latin Amerika'da, Tunus ve Mısır'da, Avrupa'da, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci toplumsal patlamalar, gelişen yoğunlaşan büyük devrimlerin ilk patlamalarıdır. İlk örnekleri görülen büyük devrimler, bir süredir dünya genelinde beliren, yeni devrimci dönemin içinde boy veriyor.

Devrimler, belirli tarihsel dönemlerin ve gelişmelerin ürünüdür. Marksizm bize, toplumsal ve siyasal olguları belirli bir toplumsal çerçevede içinde ele almamız gerektiğini öğretir

Büyük bir toplumsal devrim olan Paris Komünü (1871), o günkü tarihsel koşulları içinde gerçekleşti. Komün'ün, Avrupa'nın ve Fransa'nın o sıradaki genel siyasal durumuyla yakın ilişkisi vardır. Aynı şekilde, Fransa-Prusya savaşıyla ve yolaçtığı sonuçlarla da sıkı bir ilişkisi var.

Yirminci yüzyılın başında yeni tarihsel koşullar ortaya çıktı. Kapitalizmin tekelci kapitalizme (emperyalizme) dönüşümüyle birlikte, kapitalizmin iç çelişkileri ve emperyalist güçler arasındaki sürtüşmeler keskinleşti, şiddetlendi ve ön plana çıktı. Bu şartlarda patlak veren 1.Emperyalist Dünya Savaşı, işçi sınıfı ve halk kitleleri için büyük bir sosyal yıkım getirdi. Rusya'da ve Avrupa'da devrimci kriz gelişti. Devrimci kriz Rusya'da sosyalist devrimle sonuçlanırken, Avrupa'da da arka arkaya devrimci ayaklanmalar patlak verdi. Ekim sosyalist devrimi proleter devrimler çağını başlattı.

Kırklı yılların sosyalist devrimi, yeni tarihsel koşullarda zafere ulaştı. Burada belirleyici olan iç çelişkiler ve iç çatışmalardır; ezen sınıfla ezilen sınıfların çatışması. Bunun yanında Sovyetler Birliği'nin varlığı ve etkisi, İkinci Dünya Savaşının Avrupa'da ve Doğu Avrupa'da yarattığı ağır yıkım, büyük acılar da devrimi hızlandırıcı bir rol oynadı. İşgalci faşist Alman ve İtalyan ordularının kesin yenilgisi ve

Sovyetler Birliği'nin büyük kesin zaferi, içerideki mücadelenin sonuca gitmesi ve halkın zaferiyle sonuçlanmasını sağladı.

Aynı tarihsel dönemde Çin, Kore ve Vietnam devrimleri, zafere ulaşan devrimler oldu.

1 Ocak 1959'da, Küba Devriminin zafere kavuşmasıyla, Latin Amerika halklarının devrimci mücadelesi büyük bir güçle ileri atıldı.

Bu çok kısa özetin amacı, proletaryanın toplumsal devrimlerinin gerçekleştiği belirli tarihsel çerçeveye işaret etmektir.

Şimdi yeni tarihsel koşullarda ve yeni bir toplumsal devrimler çağındayız. Yeni tarihsel döneme, geçen 90'lı yılların ortalarından itibaren girdik. Latin Amerika'daki devrimler, bu sürecin ilk devrimleri oldu. Olanlar büyük toplumsal devrimlerin ilk patlamalarıdır. Bunları başka patlamalar izleyecektir. Dünya devrimi, çeşitli ülkelerde zafere ulaşan devrimlerle, dünya genelinde büyük bir hız kazandı.

Eski toplum bir zorunluluk olmaktan çıkmışken, onun yerini alacak yeni toplum ise bir zorunluluk durumuna gelmiştir. Toplumsal devrim bu zorunluluktan doğuyor.

Tekelci kapitalizm altında toplumsal üretim ileri boyutlar kazandı. Dolayısıyla üretimin bu gelişmiş toplumsallığıyla, kapitalist özel mülkiyet arasındaki çelişki de o ölçüde gelişti, keskinleşti ve öne çıktı. Aradaki çelişki çok belirgindir.

Proletaryanın toplumsal devrimi bu çelişkiler tarafından gündeme getirilmiştir ve görevi bu çelişkileri çözmektir. Toplumsal üretici güçleri, kapitalist tutsaklıktan kurtarmak, onları özgürleştirmektir. Ancak o zaman, üretimin toplumsal karakteri, onu gemleyen bir üretim ilişkisi yani mülkiyet ilişkisi kalmayacağından sonuna kadar gelişebilecektir.

Üretici güçlerin ve emeğin toplumsallaşması tekelci kapitalizm tarafından bu temelde olabilecek en ileri düzeye vardı. Tekelci kapitalizm altında bilim ve tekniğin gelişmesi, emeğin toplumsallaşmasını çok ileri götürdü.

Bu yüzden, toplumsal üretici güçlerin, eski mülkiyet ilişkilerine karşı evrensel başkaldırısı çok daha şiddetli duruma gelmiştir. Dünya genelinde gelişen halk ayaklanmaları, bu temelde ortaya çıkıyor.

Tekelci kapitalizmin bugün geldiği bu nokta, açıkça ortaya konmadan, yeni tarihsel koşulların maddi zeminleri açıklanmadan, dünyaya yayılan yeni bir toplumsal devrim dalgası anlaşılabilir.

Devrim ancak çelişkilerin gelişmesi temelinde ele alınabilir; çünkü devrimin kendisi, temelindeki uzlaşmaz çelişkilerin gelişmesiyle toplumun gündemine gelir. Bugün tekelci kapitalizm zeminleri

üzerinde, sistemin iç çelişkileri ve karşıtlıkları en ileri noktaya varmıştır.

Üretimin ileri düzeydeki toplumsallığı, toplumun ortak denetimini zorunlu yapmıştır. Toplumun denetimi olmaksızın ekonomik krizler, doğanın tahribatı bugünle kıyaslanamayacak bir düzeye varır.

Hangi yönde bakarsak bakalım, yeni ve daha ileri bir topluma geçiş zorunluluğu, bugün çok daha anlaşılır hale gelmiştir. Bu, yeni bir toplum gerçekliğidir. Gerçeklik, kendi gerçekliğini yani zorunluluğunu herkese kabul ettirir. Bu, yeni olanın, doğmakta olanın gerçekliğidir.

Sadece ekonomik koşullar değil, dünyadaki politik koşullar ve objektif siyasi durum da devrimin yeni örneklerinin ortaya çıkmasına uygun.

Doksanlı yılların ortalarından başlayarak, dünyada yeni bir devrimci dönem, yeni bir devrimci süreç, yeni bir devrimci yükseliş başladı. Yeni süreç, o tarihle başlayan ve neredeyse 20 yıldır kesintisiz olarak süren alt üst edici eylemler temelinde gelişti.

Devrimci süreç bazı yerlerde devrimle sonuçlandı, daha başka yerlerde ise patlayan kitle ayaklanmaları, devrimin koşullarını olgunlaştırdı.

Kapitalizmin saldırılarına, yıkıcı sonuçlarına, bu baskı ve sömürü düzenine karşı dünya çapında büyük kitle eylemleri bu sırada sökün etti. İsyân ve ayaklanma düzeyine varan bu eylemlere katılanların niceliği, geçmiş yılları çok aştı. Geçmişte pek yaşanmayan bir gelişme ortaya çıktı. Eylemler dünyanın bir çok ülkesinde ve kentinde aynı anda gerçekleşiyordu.

Bu denli kitlesel, bu denli yoğun ve dünya düzeyinde örgütlenebilen eylemler, bugünkü tarihsel koşullarla bağlantılıdır ve toplumda devrimci dönüşümün gereğini ve zorunluluğunu ifade ediyor.

Çok uzun süre sıradan eylemlerle yetinen Avrupa ve ABD, etkin mücadele alanı durumuna geldi. Eylemler ve eylemlere katılanlar yalnızca nicelik olarak artmakla kalmadı, mücadele devrimci nitelik kazandı.

Sınıf mücadelesi, küresel iç savaş biçimini aldı. Dünya devrimi, ülkelerde ve kıtalarda birbirini tetikleyen devrimlerle büyük bir ilerleme gösterdi.

Eylemlerin gelişme çizgisi genel olarak devrimci yöndedir. Bunun temel nedeni, kitlelerin kendi yaşamlarında radikal bir değişiklik istemeleridir. Köklü bir değişim ise köklü bir devrimi gerektirir. Yığınların geçmişle bağlarını radikal biçimde koparacak ve derine gidecek bir devrim.

Devrime öncülük edecek ve onu sonuna dek götürecektir olan proleter kitlelerdir. Toplumsal devrimi gerçekleştirecek olan devrimci sınıf, görevini yerine getirecek teorik ve politik birikime sahiptir. Bir çok eylemden geçmiş gelişkin bir proleter hareket ve kitle hareketi var. Proletaryanın yanında yer alan çok büyük bir kitle gücü açığa çıkmıştır. Dolayısıyla işçi sınıfı, bu koşullarda, hedefine doğru ilerlerken çok daha geniş güç, destek ve olanaklara sahiptir.

Bir ülkede devrim zafere ulaştığında, devrimin halklardan tecrit edilmesi için ne denli uğraşırsa uğraşsın, uluslararası burjuvazi, başarılı olamaz. Enternasyonal dayanışma öylesine bir noktaya ulaşmış ki, her devrim, her devrimci hareket en geniş dayanışmayı yanında bulur.

Özce, yeni bir toplumsal devrimler çağı başlamıştır ve engellenemez biçimde ilerliyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

29 Ocak-12 Şubat 2014

Sayı: 251

KÜRESEL AYAKLANMA KÜRESEL İÇ SAVAŞ VE DÜNYA DEVRİMİ

Ezilen ve sömürülen sınıfın kapitalist sisteme karşı süren eylemleri ayaklanma boyutuna varıyor. Sermayenin artan saldırıları ve baskıları, emekçilerin, halk kitlelerinin ayaklanma düzeyine varmasında tetikleyici bir rol oynadı. Yoğunlaşan kapitalist saldırılar ve şiddetin yarattığı ortamda işçi sınıfının yaşam koşulları biraz daha kötüleşti, sefaleti biraz daha derinleşti. Bunun kaçınılmaz sonucu, emek sermaye uzlaşmaz çelişkisinin ve karşıtlığının keskinleşmesidir.

Emekçilerin küresel başkaldırısı yalnızca kapitalizmin artan saldırılarının bir sonucu değildir. Artan saldırıların, emeğin sermayeye karşı yükselen eylemlerinde kesin bir etkide bulunduğu açık. Ancak, sınıf savaşımızın gelişmesi ve şiddetlenmesi kapitalizmin kendisinden, onun sınıf farklılığına dayanan doğasından, bu farklılıktan ileri gelen toplumsal ve politik eşitsizlikten, sistemin ve iç çelişkilerinin gelişiminden kaynaklanıyor. Bu çelişkilerinin gelişimidir ki, kapitalizmi sıçramalı çöküş sürecine sokmuştur.

Dolayısıyla ezilen ve sömürülen sınıfların küresel ayaklanması yalnızca burjuva üretim biçiminin sonuçlarına şu ya da bu tek tek uygulamalarına karşı gelişmiyor, toplumsal bütünün devrilmesine yöneliyor.

Ayaklanmanın, devrimin ekonomik krizlerle sıkı bağı var. Kapitalizme karşı başkaldırıları devrimle sonuçlanmadıysa da, devrim bu başkaldırılarda gelişir. Kapitalizmin son büyük ekonomik krizinde, sınıflar arasındaki antagonizmanın nasıl derinleştiğini, bu sürecin sınıf savaşımını nasıl şiddetlendirdiğini gördük. Ekonomik krizin patlak verdiği 2008'den beri kapitalizmin tüm iç çelişkileri, gerilimleri su üstüne vurdu.

Sermayenin emeğe karşı saldırısı, küresel bir saldırdır. İşçi sınıfının örgütlülüğünü zayıflatarak, sınıf mevzilerini dağıtarak ve fabrikalardan atarak sermayeye boyun eğdirme amaçlanıyor. Fabrikada kapitalistin işçiler üzerindeki despotik baskısı, dışarıda burjuva sınıfın toplum üzerindeki genel saldırısı ve baskısı, el ele yürüyor. Fabrikalarda artan aşırı çalışma, yoğunlaşan sömürü, işçileri nasıl bir patlama noktasına getirdiyse burjuva sınıfsal baskı tüm ezilen ve sömürülen kitleleri de aynı şekilde genel bir patlama durumuna getirdi. Bu sürecin vardığı yer, hem işçilerin hem geniş halk yığınlarının genel ayaklan-

ması oldu. Bu, yığınların, halkların dünya çapında sosyal patlamasıdır, başkaldırısıdır.

İşçi ve halk ayaklanmasının ve toplumsal devrimin genel koşulları anlaşılmeden yığınların güncel küresel hareketi anlaşılabilir. Yukarıda değindiğimiz koşullar, kapitalizmin ekonomik krizi ve küresel saldırısı altında iyice ağırlaştığı için, doğan yeni durum daha büyük sosyal patlamaları ve çatışmaları ateşleyecek bir momente gelmiştir.

Proletaryayı ve halk kitlelerini başkaldırıya götüren maddi durum ve nesnel koşullar her ülkede belirli farklılıklar gösterse de, kapitalizmin içsel çelişkileri ve ekonomik, politik, toplumsal kriz sistemin bütünlüğünde oluşmuştur. Bu, bir süreden beri varlığını sürdüren küresel iç savaşın, küresel ayaklanmanın zemini. Her ülkedeki ayaklanma küresel başkaldırının bir parçası olarak gelişiyor. Ve her ülkedeki ayaklanmanın etrafında etkin bir uluslararası dayanışma hareketi oluşuyor. Dünya devrimi tüm bu isyan, ayaklanma ve dayanışma eylemlerinde gelişiyor, güçleniyor ve ilerliyor.

Geçen yüzyılın sınıf mücadeleleri, toplumsal devrim ve sosyalizm tarihi, proletaryanın, kitlelerin dünyayı değiştirmek için nasıl bir olgunluk düzeyini temsil ettiklerini göstermiştir. Yeni yüzyıla girerken sermayenin ayaklanma ve devrimler tablosu, tüm dünyadaki tüm halkların bu olgunluk düzeyine çıktığını yeterince ortaya koyuyor. Bizde de gerçekleşen genel halk ayaklanması, bu topraklardaki kitlelerin bir devrimi gerçekleştirmede ne denli ilerlediğini tüm açıklığıyla gözler önüne sermiştir.

Haziran'da genel halk ayaklanmasını gerçekleştiren yığınların, gişistikleri tarihsel hareket özünde, maddi koşulların, toplumsal ilişkilerin, insanca, yeniden düzenlenmesi isteğine dayanıyor. Bu ilk defa ortaya konmuş değil, yıllardır, işçi sınıfı tarafından, emekçi kitleler tarafından savunuluyor. Şurası çok açıktır ki, bu istek, eski toplumsal düzenin yıkılması ve toplumun yeni baştan örgütlenmesi anlamına gelir. Komünist partinin devrimci programı bu hedefi ortaya koyar.

Sınıfsız topluma ve sosyalizme, sınıf savaşı yoluyla varılır. Genel halk ayaklanması bu yönde atılmış ileri bir adımdır. Yeni bir toplumun kurulmasına varacak olan bu süreç, devrimci bir süreçtir. Sürecin sonuca varması için proletaryanın, emekçilerin devrimci iktidarı bir zorunluluktur. Üretim araçlarının ortak mülkiyetine dayanan toplum, devrimci süreçten doğar.

Haziran halk ayaklanması devrimin zaferine kadar gidemediyse de bu yönde kitleleri harekete geçirmiş, birleştirmiş, kaynaştırmış, yığınlar arasında yeni ilişkiler yaratmış ve hareket genel olarak daha ileri gitmiştir, özetle ayaklanma, devrimin zaferi yolunda bir dönüm noktası

olmuştur. Hareket yeni bir uğrağa vardığına göre gelişme bundan sonra çok daha çabuk olacaktır.

31 Mayıs'ta patlak veren halk ayaklanmasının devrimci önemi ve tarihsel rolü, kesinlikle küçük burjuva sosyalist grupların dar bakış açısıyla kavranamaz. Bu büyük halk girişimi, tarihi hızlandırıcı etkisi, uluslararası devrimci işçi hareketi ve halk hareketleriyle karşılıklı ilişkisi ve etkileşimi içinde değerlendirilmelidir. Taksim'de başlayıp tüm kentlere sıçrayan ayaklanma, diğer ülkelerdeki kitle hareketine yeni bir ivme verdi; kendisi de dünyada kapitalizme, gerici diktatörlüklere karşı gelişen isyan ve ayaklanmalardan güç aldı.

İçeride yaratılan etkinin de büyük bir tarihsel önemi ve devrimci değeri var. Ayaklanma toplumun gündemini ve bakış açısını değiştirdi. Büyük eylemsel girişimden sonra ezilen ve sömürülen kitlelerin durumu, istekleri, ne için savaştıkları açık olarak tüm toplumun önünde tartışıldı, konuşuldu ve öne çıkarılan isteklerin gerçekleşmesi için hangi görevlerin üstlenilmesi gerektiği ortaya kondu. Bu büyük tarihsel girişimi gerçekleştirenler, geçirdikleri dönüşümün sonucunda artık olaylara, çevreye, toplumsal ilişkilere ve dünyaya sıradan bir anlayışla bakmıyorlar. Halk yığınları, her bakımdan büyük bir ilerleme ve dönüşüm gösterdi.

Halk ayaklanmasının ne kadar geniş bir kitleyi harekete geçirip etkilediği ve dönüştürdüğünü anlamak için eylemlere katılanların kapsamını doğru olarak belirlemek gerekiyor. Bunun için de sadece sokağa çıkanları değil, evlerinde pencerelerinde, balkonlarında tencere-tava eylemi yapanlar ayaklananların gücüne dahil edilmelidir. O zaman başkaldırının gerçek kapsamı açığa çıkmış olur. Yalnızca sokaklar, parklar ve meydanlar değil, evler de birer eylem merkezi haline geldi. Eylemin devrimci etkisi daima harekete geçenlerden daha fazla kitle üzerinde kendini gösterir.

Önemle belirttiğimiz bu örnek, devrimin geniş halk kitlelerinin içinde ne denli kök saldığını bize gösteriyor. Oldukça yüksek sayıda bir kitle -ki sayıları milyonlardadır- gerçek özgürlükten ve devrimci dönüşümden yanadır ve bunun için dövüşüyor.

Burjuva toplumsal sistem çözülme içinde. Enternasyonal devrimci proletarya hareketi, eski toplumun yerine daha iyi, daha ileri ve daha yüksek bir toplumu koymak için, koşulları bugünden devrimcileştiriyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

12-26 Şubat 2014

Sayı: 252

TARİHİN İTİCİ GÜCÜ

İşçi sınıfı hareketi ve işçilerin devrimci partisinin dünyayı de-ğiştirme devrimci rolüne karşı güvensizlik yaratma biçiminde bir anlayış, emekçilerin ve yığınların arasında geliştirilmek isteniyor.

İdeolojik saldırı, proletarya hareketine karşı dünya çapında sürdürülen gerici genel saldırının bir ifadesidir. İdeolojik saldırıyla amaçlanan sonuç birkaç yönlüdür. Varılmak istenen sonuç; işçi sınıfının, sınıfların kaldırılması hedefiyle burjuvaziye devirme devrimci görevlerini önemsiz göstererek, emekçi halk yığınlarının proletaryanın önderliğinde hareket etmesini engellemek, emekçileri birbirinden koparılmak, zayıf düşürülmek ve böylece ezen burjuva sınıfın ezilen sınıflar üzerindeki egemenliğini güven altına almak.

Küçük burjuvazi bu ideolojik saldırıya, proleter bakış açısına “dar sınıf bakış açısı”, sınıf ilişkilerinin marksist çözümlemesine, “dar sınıf analizi”, emekçi sınıfın pratik mücadelesine de “dar sınıf mücadelesi” diyerek katıldı. Burjuvaziyle, onun kurumlarıyla uzlaşma peşinde koşanlar, hedefledikleri uzlaşmacı, toplumsal anlaşmayı gerçekleştirmek için tamamen öznelci bir anlayışla görüş geliştiriyor. Sonuç olarak, işçi sınıfının tarihte oynayacağı devrimci role ve öncülüğüne karşı geliştirilen bu görüşler, emekçi kitleleri, burjuvazinin peşine takılmaya ve onun egemenliği altında kalmaya götürür.

Küçük burjuvazinin, sınıflara, sınıflar ilişkisine ve sınıflar mücadelesine yaklaşımı basit bir yaklaşımdır. Görüş açısı derinlikli bir kavrayıştan ve teorik tutarlılıktan uzaktır. Biraz olsun derinlikli bakabilmeyi başarsaydı, kapitalist toplumun iki sınıfından birinin insanlığın geleceğine yön verebileceğini anlardı. Ve proletaryanın toplumsal varlık koşulları nedeniyle sınıflı topluma son verecek yetenekte tek sınıf olduğunu kabul ederdi. Ezilen sınıfların içinde yalnızca işçi sınıfı kapitalizmin ezdiği tüm yığınları kurtarabilir.

Tarihin gelişiminden söz eder, fakat gelişmeyi tarihin itici güçlerinden ayrı olarak ele alır. Tarihin itici gücü sınıf mücadelesidir. Sınıflar yalnızca sınıf kavası yoluyla ortadan kaldırılır. Sınıf savaşımının en yüksek biçimi politik savaşımdır. Proletaryanın politik savaşımı, bu savaşımı yürütme yeteneğine sahip olan devrimci komünist parti önderliğinde sonuca götürülür.

İşçi sınıfının devrimci karakteri, burjuvazinin devam ettirdiği, üretimin kapitalist niteliğini ortadan kaldırmasından ileri geliyor. Kapitalist niteliğinden kurtulan toplumsal üretim tam ve engelsiz bir gelişim gösterir.

Sosyalizm, dünyada nesnel bir güçtür. Birçok ülkenin sosyalizmden uzaklaşmasına rağmen, sosyalizmde ısrar eden ülkelerin varlığını sürdürüyor olması, sosyalizmin dünyada nesnel bir güç olduğunun somut kanıtıdır. Belirli ülkelerin sosyalizmden geri gidişleri, sosyalizmin dünyada nesnel bir güç olduğu gerçeğini değiştiriyor. İnsanlık tarihinde yeni bir gelişme ileri bir çıkış olan sınıflı toplumdan sınıfsız topluma devrimci geçiş sürecinin önemi yeterince kavranabilmiş değil.

Dünya genelindeki devrimci süreç son yirmi yıldır yeni bir ivme kazandı. Kapitalist dünyayı alt üst eden küresel ayaklanma, sosyalizmin dünyada genel olarak bir yükseliş içinde olduğunu ortaya koyuyor. Kapitalizme karşı küresel başkaldırıyor, uluslararası devrimci işçi hareketi sonal sonucuna götürür.

Küresel başkaldırı, dünya devriminin gelişmesi, dünya genelinde doğmuş olan devrimci süreç hedeflerimizi gerçekleştirmemiz için uygun uluslararası bir ortam yaratmıştır. Emekçiler doğmuş olan yeni koşullarda iktidarı ele geçirip devrimci bir iktidar kurmakla kalmayacak, devrimi daha ileriye götürebileceklerdir.

Dünya devrimci işçi hareketi uluslararası devrimci komünizmin daha yüksek bir bilinç ve daha yüksek devrimci nitelik yönünde gösterdiği gelişme çok belirgindir. İşçi hareketi ve sosyalizmin pratik deneyimiyle donanmıştır. Mücadele ve örgütlenme alanında ileri bir yetkinlik düzeyini temsil ediyor. Olaylara, çevresine ve dünyaya çok daha bilinçlice bakıyor. En karmaşık uluslararası gelişmeleri çözümlenecek bir teorik yeteneğe sahiptir. Evet, bu hareket, hedefleri yönünde güvenli adımlarla yürüyebilir. Kapitalist dünyayı alt üst edebilir ve başarıdan başarıya koşabilir.

Devrimci bir örgüte dayanan, emeğin sermayeye karşı verdiği mücadelenin pratik sonuçlarından yararlanan bilinçli, kararlı, tutarlı bir savaşım yürüten proleter sınıf karşısındaki burjuva güç ne denli iyi örgütlenmiş olursa olsun, onun üzerinde kesin bir zafer sağlayabilir. Devrimci sınıf, sınıflı tarihe son verecek ve sınıfsız tarihi başlatacak güçtedir.

Ezilen ve sömürülen kitleler kolektif sorunlarını etkin bir güç, savaşan bir güç, devrimci bir güç olarak çözebilirler. Burjuvazinin devrilmesi, toplumun bütünlüklü olarak dönüştürülmesi bu yolla gerçekleşir. Amaca varmak için yığınlar güçlerini devrimin bir daya-

nağı, sınıf kavgasının, dolayısıyla tarihin itici gücü olarak kullanılmasıdır.

Kapitalizme karşı mücadele vereceklerine, onunla uzlaşanlar, egemenlere dokunmadan, sosyal ilişkilerde değişim olsun istiyorlar. Bu çevreler reformlar uğruna mücadele eğilimlerini teorik bir temele oturtma çabası içinde görülüyorlar. Teorileri kapitalist üretim ve değişim biçiminin çok sağlam olduğu, dolayısıyla değişen koşullara ayak uydurduğu görüşüne dayanıyor.

Sosyal ekoloji üzerine görüşleriyle tanınan Murray Boochin, kapitalizme egemen olan yasaları bir kenara iterek şu basit yorumu yapmıştır: “Kapitalizm maddi açıdan çok dayanıklıdır.”

Kapitalizmin 2008’de patlak veren ve halen süren büyük ekonomik krizi ve şiddetlenen, yoğunlaşan ve genişleyen sınıf mücadelesini, sistemi sarsan gelişmelere karşı hiç de korunaklı ve dayanıklı olmadığını açığa çıkarmıştır. Diyalektik materyalist dünya görüşüne sahip olmayanlar ya da aynı anlama gelmek üzere ondan uzaklaşanlar, ulaşmaz sınıf karşıtlıkları temelinde ilerleyen bir toplumda kapitalist üretimin zorunlu olarak ekonomik krizlere doğru ilerlediğini kavrayamazlar. Bu üretim biçimi kendi yükseliş dinamiklerini kendisi üretir. Büyük ekonomik kriz, burjuva üretim hakkında kullanılan tüm “dayanıklı” belirlemelerinin ne kadar dayanaksız olduğunu ortaya sermiştir.

Biraz daha geniş düşünenler, kapitalizmin kriz içinde ilerlediğini ve maddi temelinin sağlam olması sonucu içine girilen zor durumları atlatabildiğini ileri sürüyor. Bu tez, kapitalizmin hareket yasalarının basitleştirilmiş yorumuna dayanıyor. Kapitalizm varolan ekonomik krizlerini atlatsa bile, bu daha büyük, daha derin ve daha yıkıcı krizlere yol açmak üzere olur. Üstelik her seferinde krizi atlatacak araçları azaltarak yapar bunu. Burjuvazi gelinen noktayı şu çarpıcı ifadeyle özetliyor: “Krizi yönetemedik.” Onlar krizi yönetemiyor ama kriz onları oradan oraya sürüklüyor.

Ekonomik kriz kapitalizmin iç çelişkilerini keskinleştirmiş ve eski toplumun dağılma sürecini hızlandırmıştır. Uluslararası devrimci işçi hareketinin taktiği, doğmuş olan ortamdan yararlanıp bu süreci kesin sonucuna götürmektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

26 Şubat-12 Mart 2014

Sayı: 253

ŞUBAT NOTLARI

Haziran'da ortaya çıkan yeni durum, derinleşerek devam ediyor. Kitleler, her defasında başka bir nedenle sokağa çıkıyor ve eylemlerini son derece zengin biçimlerle gerçekleştiriyorlar. Genel bir ayaklanma durumu, genel bir başkaldırı hali devam ediyor. Şubat sonunda da görüldüğü gibi durum her an kendini yeni eylemlerle dışa vuruyor.

1- 25 Şubat'ta aynı anda birçok merkezde yeni bir eylem dalgası yükseldi. Eylem dalgası Mart'a vardı. İktidarın yeni bir yolsuzluğu patlak verince, bu, kitleler için eyleme geçmelerinde yeni bir gerekçe oldu. Bir politik olay, bir sosyal sorun, hemen eylemler dizisini, bir başkaldırını tetikleyebiliyor.

Bu gelişme karşısında en önce harekete geçenler toplumun en bilinçli, örgütlü ve en ileri kesimleridir. İleri kitlelerin bilinci, harekete geçmek için kendini şu olay ya da bu sorunla sınırlı tutmaz. Güncel, toplumdan ve iktidardan kaynaklanan sorunları, geniş halk kitlelerini ayaklandırmak için bir gerekçe, bir olanak, bir fırsat olarak görür.

2- Nasıl oluyor da her defasında başka bir sorun insanları sokağa dökabiliyor. Bu durum her zaman olmuyor. Başka zamanlar, bugünkünden daha önemli sorunlar yaşanmasına karşın, üzerinde böylesi bir gürültü patırtı kopmuyor. Bunun açıklamasını değişen koşullarda aramak gerekir. Toplumda patlayıcı toplumsal durum oluşmuştur. Bu genel koşullarda ve durumda, bazen en ufak bir olay bile genel bir başkaldırıya dönüşebilir.

Patlayıcı toplumsal durum, varlıklılarla yoksullar, emekle sermaye arasındaki çelişkilerin patlayacak bir noktaya gelmesidir; işsizliktir, sefalettir, egemen sınıfın baskılarının dayanılmaz bir noktaya gelmesidir; yaşamın kötüleşmesidir; özce, emekçi kitlelerin yaşam koşullarının patlayıcı hale gelmesidir.

Bu koşulları devrimin genel koşullarıdır. Kitleler bu koşulların bilincinde. Bu bilinçle eyleme geçiyor. Devrimin koşullarını devrime dönüştürmede öylesine bir bilinç netliği ve mücadele kararlılığı oluştu ki, burjuvazinin ve iktidarın hiçbir baskısı, hiçbir şiddeti ve hiçbir saldırısı onları bu yönde ilerlemekten alıkoymuyor.

3- İşçi kitlelerinin ve emekçi halkın tüm bu bilinç netliğine rağ-

men neden hareket, pratik olarak sonuca dek gidemiyor? Bunda uzlaşmacı küçük burjuva sol çevrelerin engelleyici çabaların belli bir etkisi var. İşi devrime kadar vardırırmak istemiyorlar. Bir taraftan kitlelerin her pratik etkinliğinde, her eyleminde, her sokak gösterisinde kendilerini gösteriyorlar. Fakat eylemi ayaklanmayı daha ileriye, iktidarı almaya kadar götürmeye gelince, tam da bu noktada çelişkiye düşüyorlar. Ayaklanma sırasında onların bu çelişkili ve ikircikli davranışları çok daha belirgin bir durum alıyor.

4- Bugüne değin sürdürdükleri muhalefet çizgisini Haziran'da ve sonraki aylarda da aşmadılar. Pratikte başvurdukları bütün mücadele yöntemleri ve araçları, hep muhalefet politikasının etkisi altında kaldı. Onların bakış açısında ayaklanma muhalefet politikasının daha ileri götürülmesinden ve daha etkinleşmesinden başka bir şey değildir.

5- Burjuvaziye karşı devrimci biçimde hareket etmez, onların egemenliğini devrimci tarzda yıkma anlayışına sahip olmazsak daha yıllarca bekleriz. Muhalefet çizgisi tam da yıllarca beklememiz, daha doğrusu yıllarca kendimizi oyalamamız demektir.

20. yüzyılın toplumsal devrimleri, devrimci bir anlayış taşıyan ve devrimci tarzda hareket eden işçiler ve emekçiler tarafından gerçekleştirildi.

Burjuvaziye devrimci tarzda devirmek ve emeğin iktidarı kurmak, proletaryanın sınıf partisinin güncel devrimci hedefi ve görevidir.

6- 26 Şubat akşamı Gezi'ye belediyenin kamyonları, dozerleri vb. ile barikat kuruldu. Gerekçe, o akşam Taksim'in -Gezi'nin- halk tarafından ele geçirileceği. Taksim'de polis kuşatması ve işgalinin yanında, ek bir önlem olarak belediye barikatlarına ihtiyaç duyulmasının gerçek nedeni belli. Taksim'de yeni bir Haziran günlerinin yaşanması olasılığı.

Halk kitleleri Taksim'e ancak sert çalışmalarla girebilir. Bu ise Haziran'ı aşan bir gelişmenin ortaya çıkması demektir. Bunun koşullarının oluştuğunu anlamak için iktidarın Taksim'deki terörüne bakmak yeterlidir.

Böylesi devrimci bir ortamın olduğunu anlamayanlar, yalnızca sol muhalefet hareketleridir.

7- Türkiye ve Kürdistan'da halk bir güçtür. Edilgen değil, etkin bir güç. Yıllarca süren burjuva şiddet altında, faşist devlet terörü altında, savaşımını sürdürebilen bir güç.

En son Haziran 2013'ten bu yana, kitlelerin mücadelesini ve gücünü ezmek, kırmak ve dağıtmak için yapılan tüm burjuva saldırıların nasıl kitlelerin gücüyle başarısızlığa uğradığını gördük.

Kitleler genel özlemlerini, genel çıkarlarını gerçekleştirmeden so-

kaklardan çekilmeyecekler.

8- Başkaldırı artık farklı koşullarda sürüyor. Kitleler, bir ayaklanma gerçekleştirdiler. Devrimci deneyimleri var. Deneyimleri zaten vardı. Şimdi buna yenilerini eklediler. 31 Mayıs'tan bu yana sınıf savaşımı, sokak çatışmaları, yeni koşullarda yapılıyor. Burjuvaziyle yeni koşullarda ve değişmiş olarak kavgaya giriyorlar.

Bu savaş, karşıtların savaşıdır. Karşıtımızın da boş durmadığı ve durmayacağı açık. Haziran'dan çıkardığı derslerle yeni çarpışmalara hazırlanıyor. Hazırlıklarımızı yaparken bu durumu daima göz önünde bulundurmalıyız.

Karşı tarafın pratiğini, yaptıklarını değerlendirmeden, sadece kendi pratiğimizin dersleriyle yetinemeyiz. Bu çok eksik olur, zayıf kalır.

9- Artık aynı düzeyde yapılan eylemlerle yetinemeyiz. Devrimci hedefler, mücadelede daha fazlasını ve daha ileri gidilmesini gerektirir. Varolanlarla yetinen, kendisinden memnun olanlar giderek kitle desteğini yitirirler. Aynı düzeyde kalan ve sonuç getirmeyen eylemler kitleler üzerindeki etkisini ve sempatisini kaybeder.

Emekçiler varolan koşulları değiştirmek için mücadeleye atılıyor. Varolan koşulları aşmak için, varolan mücadele düzeyini aşmalıyız.

Haziran'ı aşan yeni bir devrimci genel halk ayaklanması her yönden bir zorunluluk olmuştur.

Tarih, toplumun önüne ancak devrimci ayaklanmayla çözülecek sorunlar koymuştur.

10- İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin devrimci kavgasını sonuna dek götürecektir yani devrimi başarıya ulaştıracak olan devrimci komünist parti (Leninist Parti)'dir. Zafer burjuvaziye, kurumlarına ve ideolojisine karşı bütünsel bir devrimle; kesintisiz olarak sosyalizme dönüşecek hareket halindeki bir toplumsal devrimle gelecektir. Böylesine bütünsel bir mücadeleye ancak gerçek devrimci proleter parti önderlik edebilir.

31 Mayıs'tan beri, kitlelerin sokakta eylemde, mücadelede ayaklanmada devrimci birleşmesini sağladık. Şimdi görev her yerde Leninist Parti'yi örgütleyerek, etkisini arttırarak kitlelerin toplumsal hareketini doruğa vardırmaaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

12-26 Mart 2014

Sayı: 254

MART NOTLARI

Şubat'tan Mart'a geçerken, yığınsal devrimci eylemler hiç durmadı. 8 Mart, Gezi'den bu yana devam eden genel başkaldırısı, kadın isyanıyla daha ileriye taşıdı. EKA'nın, 8 Mart Taksim eylemi-isyanı, devrimci, nitelikli ve etkileyici oldu. Militanlığıyla mücadeleyi ateşledi. Böylece, yeni ayaklanmaların perdesi 8 Mart'ta açılmış oldu. Kadınlar, birçok devrimde, devrimi başlatıcı rol oynamıştır.

Haziran halk ayaklanması sırasında polisler tarafından vurulan Berkin Elvan'ın ölümsüzleştiği haberinin duyulmasıyla birlikte, ikinci büyük adım atıldı. Kitlelerin toplumsal hareketi daha ileriye gitti ve Haziran'dan bu yana yaşanan en yüksek noktasına ulaştı. Halklar çok öfkeli, çok kararlı ve savaşçı bir tavır sergiledi. Yaz ve güz ayaklanmalarında ortaya çıkan bu eğilim ve tavır, Mart'ta iyice pekişmiştir.

Ölümsüzleşen Gezi ayaklanması savaşçılarının duruşmalarında, kitlelerin gösterdiği devrimci tutum, Bahar'ın nelere gebe olduğunu haber veriyordu. Devrim, yeni olaylarla büyümeye devam ediyor.

1-Mart başkaldırısı, Haziran Halk Ayaklanması'nın devam ettiğinin güçlü bir kanıtıdır. Haziran devam ediyor, çünkü Gezi'yi doğuran koşullar varlığını koruyor, hatta daha da keskinleşmiştir. Kitleler de, daha bir bilinçli, deneyimli ve yetkin.

Devrimde ısrar, devrimin zaferine dek devam edecektir. Kitlelerin neredeyse bir yıldır -ki daha öncesi var- kesintisiz olarak sokağa çıkması, son derece ciddi bir olaydır. Hareket devrime dönüşmeden, yığınlar sokaklardan çekilmeyecektir.

2-İşçi sınıfının ve kamu emekçilerinin 12 Mart'ta genel greve gitmesi, iş bırakarak sokağa inmesi, eylemlere katılması, hem hareketin proleter sınıfsal karakterinin öne geçmesini getirmiş, hem de hareketi daha ileri götürmüştür. Halk kitlelerinin toplumsal bir hareketi, ancak, işçi sınıfının gücünü, ayaklanmanın gücüyle birleştirmesi ve önderlik etmesi, emekçilerin burjuvazi üzerindeki, tekelci kapitalizm üstündeki zaferini çabuklaştırır.

3-Öğrenci gençlik, enerjisi, militanlığı, özverisi, heyecan ve kararlılığıyla, ayaklanmanın etkin ve vurucu gücüdür. Örgütlülüğü, dev-

rimci mücadelesi, artan niceliği ve hızlı hareket etme yeteneğiyle, toplumdaki ağırlığı gün gün biraz daha artırıyor. Mart'ta, devrimci pratikle riyle, etkilerini toplumun geniş kesimlerinde, belirgin olarak hissettirdiler.

4-Varoşlar, devrimci mücadelenin bu önemli merkezleri, devrimde ne denli yaşamsal bir rol oynayacağını 31 Mayıs'tan bu yana güçlü bir şekilde ortaya koymuştur. Tarihi yapan kitlelerdir ve o kitleler, buralarda yoğunlaşmıştır. Sadece, kendi buldukları yerde eylem yapmakla kalmayıp, kent merkezlerindeki devrimci eylemlerde sürekli yer alanlar, bu insanlardır. Mücadeleye emekçi karakterini veriyorlar.

5-Kitleler, her tarafta, kendi arasında ilişkiler, bağlar kurmuş durumda. Kendi içinde, mücadele birliğine dayalı, devrimci birleşme sağlamıştır. Bu, emekçiler arasında görülen, yeni bir ilişki biçimidir. Bu ilişki, her eylemde biraz daha güçleniyor ve yeni insan topluluklarını kapsayacak şekilde genişliyor.

Artık, yığınların sokakta, eylemde, mücadelede bir araya gelmesi sorun değildir. Günümüzün en ivedi ve ana sorunu, bu büyük ve birleşik halk gücünün, iktidarı alacak biçimde hareket etmesidir. Denebilir ki, burası, sınıf savaşımının en belirleyici noktasıdır.

6-Tüm burjuva güçler, -düzen güçleri ve tüm gericilik- devlette, burjuva kurumlarda yoğunlaşırken, işçi sınıfının güçleri de, kendi sınıf örgütlerinde, komite ve konseylerde, eylem birliği içinde yoğunlaşıyor. Bu, karşıtlık halindeki güçlerin yoğunlaşmasıdır ve karşıtlıkların derinleşmesidir. Karşıtlıkların yoğunlaşması, varolan toplumsal düzenin bunalımını derinleştirir. Ve sistemi temellerinden sarsar.

7-Tüm mücadeleye, mücadelenin genel ayaklanmaya dek varmasına rağmen, egemen sınıfın, emekçiler üzerindeki baskıları sona ermemiştir; sona ermesi bir yana, en ufak bir hafifleme bile göstermemiştir. Tersine, her halk ayaklanmasından sonra, tekelci sermaye güçleri ve onların faşist devletinin kitlelere yönelik baskıları ve saldırıları belirgin olarak artmıştır. Kapitalist sınıf egemenliği ve kapitalist sınıf düzeni sürdükçe, emekçiler üzerinde gerici şiddet ve baskı devam eder.

Burjuva egemenliğine karşı mücadele, ayaklanma, halkın egemenliği eline almasına dek götürülmelidir.

8-Kentlerdeki küçük atölye işçileri, büro işçileri, kent yoksulları sendikal örgütlenme vb. zayıf olsa da, sokaklarda, barikatlarda ve meydana savaşlarında kendi güçlerini iyi biçimde organize etme, harekete geçirme yeteneği göstermiştir. Ayaklanmada aktif bir rol oynamıştır.

Aynı durumu, daha önce Latin Amerika barikatlarında da görmüştük. İşçilerin, emekçilerin, yoksulların bu yeteneğinin devrimi güç-

lendirdiği kavranmalıdır.

Kitlelerin uzun mücadelelerin içinden geçerek ve özellikle Hazi-
ran'dan bu yana çok geliştiğini görmeliyiz.

9-Toplumun geniş kesimlerinin başkaldırıya katılması, ne bu top-
lumun karşıt sınıflardan oluşan bir toplum olduğu gerçeğinin üstünü ör-
tebilir; ne de toplumun sosyal sınıfları arasında sürüp giden sınıf
savaşımının.

Burjuvazinin sınıf savaşımın üstünü örtmeye çalışması ve emekçi-
lerin devrimci kavgasını silikleştirmesinin amacı, halk ayaklanmasını sınıfsal-devrimci içeriğinden soyundurup, onu kendine maletmesi ve
kendi gücü haline getirmesidir.

Sömürücü sınıf nasıl göstermeye çalışırsa çalışsın, canlı yaşamda
olan, iki sınıf arasında, tarihsel olarak kaçınılmaz sınıf savaşımıdır.

10-Bu savaşımın en şiddetli anlarından biri, Taksim'in ele geçiril-
mesi etrafında yaşanıyor. Şurası apaçıktır: Taksim için şimdiye dek ve-
rilen mücadeleden daha sert, kararlı ve cesaretli bir girişim olmadan,
bu alan öyle kolay alınamaz. 1 Mayıs nedeniyle, Taksim'in büyük dev-
rimci önemi vardı. Gezi'den sonra, bu önem daha da artmıştır. Bu ko-
şullarda, Taksim'i alırsak, bunun devrimci önemi çok büyük olacaktır.

11-Oportünizm iliklerine kadar işlemiş olanlar, aylardır, yıllardır
büyük bir enerji ve devrimci bir bilinçle eylemden eyleme koşan işçi-
lerin ve halk kitlelerinin değiştirici gücünü anlayamazlar. Halk kitlele-
rinin canlı güçlerinin dönüştürücü gücü, bu gruplarca kavranamamıştır.
Oysa ki, her eylemde biz, halkın canlı güçlerinin, ne denli etkin sonuç-
lar aldığını somut olarak görüyoruz. 31 Mayıs ayaklanması, kitlelerin
canlı güçlerinin bir eseridir.

12-Burjuvazi çöküş içinde, bu kesin. İşçi sınıfı, emekçiler ise top-
luma, bu derin krizden, devrim yoluyla gerçek bir çıkış gösteriyor. Ve
geleceğin kurtarıcısı olarak davranıyor.

Kitleler devrimci niteliğe sahip olduğunu, pratikle, eylemlerle, ha-
reket tarzıyla ortaya koyuyor. Bu topraklarda yıllardır ortaya konan dev-
rimci pratik, kitlelerin devrimci niteliğinin en iyi göstergesidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

26 Mart-9 Nisan 2014

Sayı: 255

EN DEVRİMCİ ZAMANLAR

Burjuvaziyle proletarya ve tüm ezilen sınıflar arasındaki ilişki değişime uğramıştır. Sınıfların karşılıklı ilişkisi ekonomik gelişmelere ve sınıf savaşına bağlı olarak değişime uğrar. Sınıflar ilişkisini etkileyen nesnel koşullar doğru kavranmalıdır.

Kapitalizmin ezdiği ve sömürdüğü kitlelerin ayaklandığı, sürekli başkaldırı içinde olduğu koşullarda bu ilişki –karşılıklı ilişki- aynı kalmaz ve aynı durumda değildir.

Devrimci yükseliş sınıfların karşılıklı ilişkisinin – güçler ilişkisinin- değiştiğinin en büyük göstergesidir. Başkaldırı süreci güçler dengesinin belli düzeyde, sürecin devrime dönüşmesi halinde ise tamamen, emekçilerin lehine değişmesi demektir.

Sınıflar ilişkisinin değişmesi, proletaryanın mücadele biçimlerini etkiler. Hangi mücadele biçiminin öne çıkacağı, hangisinin ikincil duruma düştüğü, sınıfların karşılıklı ilişkisinin o anki uğrağından çıkarılır. Şu ya da bu yetenekli teorisyenin kafasından değil.

Gelişme, sınıflar savaşımının sonucudur. Buradan proletaryanın devrimci mücadelesi yönünde doğru sonuçlar çıkarmak için gelişmenin hangi tarihsel uğrakta olduğu bilinmelidir. Uluslararası işçi hareketinin mücadelesini ve örgütsel biçimlerini daha iyi anlamak için mücadelenin ve örgütlemenin hangi tarihsel uğrakta ya da tarihsel çerçevede yapıldığına bakılmalıdır. Örneğin I. Enternasyonal, II. Enternasyonal ve III. Enternasyonal ancak bu bakış açısıyla kavranabilir.

İşçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki mücadelenin ilk dönemlerinde, sektör hiziplerin belli bir tarihsel haklılığa sahip olması sınıf mücadelesinin daha sonraki dönemlerinde ise işçi hareketi üzerindeki etkilerini yitirmeleri onların yerine gerçek devrimci işçi hareketinin

gelişip güçlenmesi ve ilerlemesi sınıflar mücadelesinin verildiği koşulların gelişimiyle ve sınıf savaşımının gelişmesiyle açıklanabilir.

Proletaryanın toplumdaki politik etkisi ve ağırlığı belirgin olarak artmıştır. Entelektüel yeteneği, kültür düzeyi ve örgütlülük derecesi yüksek bir noktaya çıkmıştır. Dünyayı dönüştüren militan devrimci bir nitelik kazanmıştır. Geçen yüzyılda dünyanın altıda birinde sosyalizmin kurulması bunun somut, açık, çarpıcı bir kanıtıdır. İnsanlığın geleceği üzerinde söz sahibi olduğu sosyalizmin pratiğiyle ortaya koymuştur. Bu yüzyıla girerken, şimdiden sosyalizmin hedefiyle yapılan eylemler, bu yolda yeni örnekler yaratıyor.

Kapitalizmin ekonomik yasalarının gelişimi sermaye birikiminin tarihsel eğilimi olan halkın mülksüzleştirilmesi, sermayenin daha az elde birikmesi karşıt sınıflar arasındaki çatışmayı kaçınılmaz olarak gündeme getirdi. Yirminci yüzyıl iki düşman sınıf, proletaryayla burjuvazi arasında gerçekleşen büyük çatışmalar yüzyılı oldu.

Toplumsal uzlaşmaz karşıtlıkların gelişmesi kapitalizmin kendi evriminin zorunlu bir sonucudur. Karşıtlıkların gelişmesi, bugün en ileri noktaya varmıştır. Küresel ayaklanma, dünya devriminin olgunlaşması, emek sermaye uzlaşmaz karşıtlığının sınıf mücadelesine yansımalarıdır.

Devrimci ayaklanmalar, işçi sınıfını iktidara götürür. O devrimci sınıf diktatörlüğüne dayanarak sınıfları ortadan kaldırır.

Bu son derece yalın, net ve güçlü sonuca varan Karl Marx olmuştur. Burjuva sınıf teorisi bu sonuca toplumsal doğası gereği varmaz. Bugün sosyalizm adına proletaryanın tarihi devrimci görevini yadsıyanlar, Marksist sınıf mücadelesi teorisine değil, burjuva sınıf teorisine dayanıyor. Burjuva iktidarlar ve burjuva tarihçiler tarihin sınıf mücadelesi tarihi olduğunu çeşitli biçimlerde açıklıyorlar. Fakat sınıflar mücadelesinin proletarya diktatörlüğüne varacağını ve sınıfların kaldırılmasına götüreceğini açıklamadılar ve açıklayamıyorlar. Onlar tarihsel gelişimi geçmiş için kabul ediyorlar, gelecek için değil.

Proletaryanın devrimci amacı, insan ilişkilerini yeni bir temelde, toplumun kendi içinde uyumlu olduğu yeni bir ilişki içinde örgütlemektir. Proletaryanın bu yüksek amacı, toplumun geniş kesimlerinin amacı oldu. Kapitalizmin şiddetlenen iç çelişkileri ve zorunlu olarak yarattığı sosyal yıkım, nüfusun geniş bir kesimini toplumun yeni bir temelde yeni baştan örgütlenmesi hedefini kabul etme durumuna getirmiştir.

Dolayısıyla toplumun devrimci yeniden kuruluşu, proletarya ve yığınların ortak çabası haline geldi. Dünyanın her köşesinde ortak mücadelenin somut örneklerini görüyoruz.

İki güç her tarafta sert bir kavgaya tutuşmuştur. Süreç sert, şiddetli ve çetin çatışmalar süreci. Sömürücülerin, kapitalist düzene yönlenen devrimci başkaldırıları bastırmak için saldırıları artırması, kitlelerin daha geniş halk güçleriyle harekete geçmesini getiriyor. Harekete geçemeyen kitlelerin eyleme geçmesi çatışmanın belirleyici sonuca doğru ilerlemesini çabuklaştırıyor.

Ezilen sınıflar, eski toplumun egemenliğinden tamamen kurtulana dek, kapitalist dünya yığınların ayaklanmalarıyla sarsılacaktır.

Bu zamanlar tarihin en devrimci zamanlarıdır. Yirminci yüzyıl tarihin en devrimci yüzyılı oldu. Yirmi birinci yüzyıl da öyle başladı. Daha bugünden, bu yüzyılın sosyal ayaklanmalar ve sosyal devrimler yüzyılı olacağını ortaya koymuştur.

En devrimci zamanlar proletarya ve halk yığınlarının burjuvaziye karşı devrimci bir girişimde bulunması, hareketin bir bütün olarak devrimci bir gelişme içine girmesi ve yeni bir toplumsal devrimler döneminin başlamasıdır. Büyük alt üst oluşlar süreci başlamıştır ve önlenemez bir güçle ilerliyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
9-23 Nisan 2014
Sayı: 256

TÜM TOPLUM BİR SAVAŞ ALANI

Bu topraklarda en küçük bir sorun, en küçük bir olay tüm toplumu sarsan genel bir çatışma alanı haline geliyor. Her yeni olay, bu çatışmanın yeni bir dalgası ve ateşleyici rolünü oynuyor. Çatışma giderek yeni güçleri kendine çekiyor ve daha bir şiddetleniyor. Tüm toplum bir savaş alanı.

Ortaya çıkan durum, uzlaşmacı sosyalizmin algısının çok ötesindedir. Onlar ortaya çıkan koşullardan, durumdan yavaş bir gelişme bekliyorlardı. Varolan koşullarda, sınıf savaşının, yığınların mücadelesini kısa sürede bir genel ayaklanmaya dönüştüreceğini hiç düşünmediler. Oysaki, toplumsal çelişkiler son derece keskin, süreç sert ve çatışmalı, gelişmeler ani, hızlı ve sıçramalı. Her olay hemen yeni bir olay, her çatışma yeni bir çatışmayı yaratıyor. Büyük mücadele doruğa doğru ilerliyor.

Nasıl oluyor da en küçük bir olay, tüm toplumu, herkesin şu ya da bu şekilde katıldığı bir savaş alanı durumuna getirebiliyor. Bu devrimci durum, toplumda, on yıllarca oluşan büyük güç birikiminin patlamasıyla, sistemin uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıklarının üst üste gelmesiyle ve devrimin tüm koşullarının bir araya gelmesiyle açıklanabilir. Her gün küçük küçük patlamalara sahne olan toplum daha büyük patlamaların zeminini de kendi içinde oluşturmuştur. Politik ve toplumsal durum daha büyük patlamalar için yeterince olgunlaşmıştır.

Bu aynı zamanda toplumun nasıl kutuplaştığını gösteriyor. Ancak kutuplaşmanın bariz olduğu bir yerde, küçük bir olay, tüm toplumu karşı karşıya getirebilir. Başka şartlarda bugün olduğu gibi ufak bir olay böylesi büyük sonuçlara yol açmaz. Biz de iç savaşı yaratan koşullar tam anlamıyla oluşmuştur. Bu uzun bir iç savaştır. Tüm

bu iç savaş boyunca toplum keskin şekilde kamplaştı, karşı karşıya geldi ve şiddetli biçimde çatıştı.

Alttakilerin en küçük bir eyleminin bile “tepedekileri” nasıl korkuttuğunu daha iyi anlamak için aldıkları önlemlere bakmak yeterli. İktidar, işçi ve halkın küçük çaplı bir eylemi karşısında bile büyük asker ve polis gücünü harekete geçirebiliyor. Varolan koşullarda, küçük grupların giriştiği eylemlerin, geniş kitlenin katılımıyla üstesinden gelinemez büyük bir eylem haline geleceğini biliyor. Bu yüzden yığınların her eylemi, devlet tarafından kuşatılmış, baskı altına alınmış ve saldırıya uğramıştır. Başka bir açıdan gücü elinde tutanların aslında ne kadar güçsüz olduklarını, yönetemez, egemen olamaz durumda olduklarını gösteriyor tüm bu anlattıklarımız. Burada emekçilerin devrim kavgasının yarattığı sonuçları çok net olarak görülebiliyoruz.

Ama tüm çeşit ve renkleriyle küçük burjuva sosyalizmi, ezilen sınıfların, kitlelerin devrimci gücüne hiçbir zaman güvenmedi. Oysaki o küçük eylemler, birleşe birleşe Haziran’da genel halk ayaklanmasını oluşturdu. Gezi sonrası siyasi iktidarın yeni ve şiddetli bir saldırıya tuttuğu halkların bu gücüdür. Egemenlerin ağır saldırısı, nasıl ki, eylemlerin, olayların Haziran’da halk ayaklanmasına dönüştürmesini önleyemediyse, tersine ayaklanmanın oluşmasını hızlandırdıysa, aynı şekilde, yığınsal devrimci eylemlere yönelik yeni ve daha sert saldırılar da yeni ve daha etkili ayaklanmaları önleyemeyecek, tersine hızlandıracaktır. Verili koşullarda her eylem daha etkili ve daha büyük eylemlere dönüşür.

Nasıl dönüşmesin ki, kapitalizmin yarattığı genel toplumsal güvensizlik, emekçilerin geleceğinin belirsizliği ve sınıflar arasında büyüyen uçurum; ezilen ve sömürülenlerin başkaldırılarını sürekli besliyor. Burjuva toplumun kendisi, burjuva üretim ilişkileri temelindeki kapitalist üretimi ortadan kaldıracak maddi ve entelektüel koşulları durmadan üretiyor.

Devrim büyük bir kitle gücüne dayanıyor. Bu güç yönetenlerin her saldırısı karşısında, her olayda ya da kendi istekleri yönünde her an harekete geçebiliyor. Geniş kitlelerin içinde bir hayli kalabalık sosyalist bir kitle var. Sosyalist bilinçli kitlelerin buldukları yerdeki eylemlerdeki etkileri çok açık.

Devrimin büyük gücü, dar kafalı sosyalistlerce görülmedi. Onlar devrimin ulaştığı gücü kendi güçleriyle sınırlı gördüler. Büyük halk gücü Haziran’da açığa vurunca o güne dek ileri sürdükleri tüm tezler çöktü. Hepsisi büyük ayaklanmanın peşine takılmak durumunda kaldı. Bu topraklarda büyük bir halk gücü oluşmuştur, açığa çıkmış-

tır ve her gün buna yeni yeni güçler katılmaktadır. Devrimin gerçek gücünün boyutları, dar kafalı küçük burjuva sosyalistlerin ufkunun ötesindedir.

Ortaya çıkan gücün hangi hedefe yöneleceği Haziran'dan sonra da daha da önem kazanmıştır. Devrime, devrimci iktidarın kurulmasına yönelmeyen kitle hareketi, tüm etkisini yitirir ve zamanla dağılır. Devrime yönelen bir hareket ise tam etkisini ve gücünü asıl olarak bu sırada açığa çıkarır. Reformist ve oportünist çevreler ise Haziran'ın toplumda yarattığı devrimci etkiyi gözden düşürmek ve zayıflatmak için burjuva egemenliği çerçevesini aşmayacak, sınırlı ve kısmi hedeflere yöneltiyorlar kitleleri.

Uzlaşmacı siyasetler, uzak hedefler üzerine, yayınlarında bolca gevezelik yaparken, yakın devrimci hedeflere yönelik devrimci görevleri ise bir kenara itiyorlar. İşçi sınıfının tam kurtuluş amacına ancak devrimle varılabilir. Devrim ise aktüeldir. Taksim ayaklanması bu yönde atılan büyük bir adımdır. Ama sonuca varmak için daha birçok adım atmak gerekiyor. Devrim reformist siyasetlerin kafasındaki tasarımlara dayanarak değil, gerçek işçi emekçi güçlerine dayanılarak gerçekleşir. Sorun bu güçlere önderlik etme sorunudur.

Tekelci burjuva egemenlik birkaç hamleyle yıkılmaz. Başarıya ulaşmak için yığınsal devrimci eylemleri sürekli hale getirmeliyiz.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
23 Nisan-7 Mayıs 2014
Sayı: 257

1 MAYIS NOTLARI

1 Mayıs'ta, 1 Mayıs Alanı, Taksim'de olmak için savaşım, en az bir ay önce başladı. Siyasi iktidar, daha Nisan'a girmeden, Taksim'e izin vermeyeceklerini açıkladı.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Parti, burjuva iktidara meydan okuyarak, her yıl olduğu gibi, bu 1 Mayıs'ta da Taksim'de olacağını kesin bir biçimde ortaya koydu.

DİSK ve KESK, Nisan başında 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını ifade ettiler.

Böylece karşıt güçlerin arasındaki Taksim savaşımı, bir ay önceden derinleşip, keskinleşmeye başladı.

1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmanın devrimci önemi ve rolü zaten çok belirgindi. Gezi ayaklanmasından sonra, Taksim'in devrimde oynadığı rol çok daha öne çıkmıştır.

Burjuva işçi emekçi sendikaları Taksim'de olmayacaklarını, başka yerlere gideceklerini söylediler. Böylece, 1 Mayıs'ta Taksim'de olmak isteyen işçilerle halk kitlelerine saldıracağını açıklayan siyasi iktidarın, devletin yanında duracaklarını belirlemiş oldular.

DİSK, KESK, TMMOB, TTB birlikte, bir basın açıklamasıyla 1 Mayıs'ta olacaklarını ve bunda kararlı olduklarını ifade ettiler. Fakat bu "kararlılık" biraz yumuşak bir kararlılıktır. Taksim'de olmanın gerektirdiği kesin, sert ve saldırgan bir açıklama değildi. Geçen 1 Mayıs'ta kitleyi yarı yolda bırakıp gitmeleri, onların tavrı hakkında açık bir fikir veriyor.

14 Nisan'da sendikalarla siyasi iktidar arasındaki görüşmede, taraflar, kendi pozisyonlarını korudu. Bu bir savaştır. Savaşın sonucu, görüşmeler yoluyla, uzlaşmaya, ılımlı davranarak değil, savaş alanında, güç yoluyla çözülür. İşçi sınıfı ancak devrimci tarzda savaşarak Tak-sime varır.

İktidarın her yeni açıklaması, işçi sınıfının Taksim'e giden yolu ancak devrimci yığınsal savaşım ile açabileceğini yeniden ve yeniden kanıtıyor. Siyasi iktidar, devletin gücünü neleri yapabileceğini hatırlatmak için, 18 Nisan'da Taksim'e izin vermeyeceklerini tehdit dolu ve saldırgan bir üslup kullanarak açıkladı. 1 Mayıs yaklaştıkça, saldırganlığın ve gerici zorun, faşist devlet terörünün daha da artacağı çok açık.

Bugün, 1 Mayıs'ta, Taksim için yoğunlaşan çatışma bu topraklarda on yıllardır süren sınıf savaşımının gerçek öyküsüdür, bir özetidir.

İşçi sınıfı ve halk yığınlarının devrimci kavgası ne zaman, burjuva egemenliğini tehdit eden ciddi bir boyut kazansa, egemen sınıf iktidarın tüm gücünü harekete geçirerek, emekçi hareketinin yolunu kesmeye çalışmıştır. Faşist askeri darbeler, sokağa çıkma yasağı, sıkıyönetim, kitlesel katliamlar, toplu tutuklamalar, provokasyonlar ve burjuva terörün her biçimine başvurmak, amacına varmak için kullanıldığı yöntemdir. Bugün yine baskı yöntemlerine ve araçlarına başvuruyor.

Ancak unuttukları bir şey var, o da, tüm baskı yöntemlerine ve araçlarına rağmen, işçi hareketinin devrim yolunda ilerlemesi durdurulamamıştır. Bugün ise hiçbir şekilde durdurulamaz.

Taksim Dayanışması, koyması gereken tavrı belirledi; Taksim'de olacağız.

DİSK ve 1 Mayıs birleşenlerinin Taksim'de yapacağı basın açıklaması, daha yapılmadan, Taksime varmadan daha bulunduğu yerde polis kuşatmasına alındı. Saldırıya uğradı ve gözaltına alınanlar oldu. 1 Mayıs'ta Taksim'de nasıl bir şiddetli çatışmalar olacağı, herkes tarafından çok net olarak görüldü.

Toplumda var olan kutuplaşma, 1 Mayıs'ta Taksim etrafında iyice belirginleşti ve kesinleşti. Tarih, karşıtların savaşımıyla hem de şiddetli savaşımıyla ilerliyor.

Durdurulamayan bu ilerleme, devrime doğru bir ilerlemedir. Bu bilindiği ve bir kez daha anlaşıldığı içindir ki, siyasi iktidar sık sık yeni tehditlerde bulundu. İktidarın her kademesi, her gün yeni bir açıklamada bulunuyor. Ama ne yapsa olmuyor. Tarihin o durdurulamaz akışının önüne geçemiyor. İktidarın, devletin sözlerinin ve saldırılarının işçi sınıfı, halk kitleleri üzerinde hiçbir etkisi olmuyor. Hazırlıklar, kavga, tüm enerji, Taksim devrim hedefiyle yapılıyor. Karşıt kuvvetler, bütün güçleriyle birbirinin üzerine doğru ilerliyorlar. Her bakımdan kaçınılmaz bir çatışma bu.

1 Mayıs'ın toplum üzerindeki devrimcileştirici, dönüştürücü etkisi yalnız bu topraklarla, Türkiye ve Kürdistan'la sınırlı değil, dünya proletaryasının sınıf kavgasının ilerlemesinde bir etkisi var.

1 Mayıs yaklaştıkça, karşıt kutupta yer alan her sınıf, her siyasi parti, çeşitli sınıf örgütleri hazırlıklarını gözden geçiriyor, eksiklerini gideriyor ve savaştaki konumunu güçlendiren yeni adımlar atılıyor. Daha bir hafta var. İktidar daha şimdiden Taksim'i bariyerlerle çevirdi. Taksim'in etrafında bariyerlerle surlar örmeye başladı. TOMA'lar tatbikat başlattı. Sokak savaşlarına göre planlar çiziliyor, güç yığılıyor, eş güdüm merkezi kuruluyor. Her bakıma açık bir kapışma olacak.

İşçi sınıfı ve halk güçleri cephesinde ise, bir aydır toplantılar yapıyor, kararlar alınıyor, çağrılar yayımlanıyor, bildirimler dağıtılıyor, afişler asılıyor, pratik hazırlıklar yapılıyor. 1 Mayıs iyice yaklaştıkça tüm bu çalışmalar ve mücadeleler daha bir hız kazandı, yoğunlaştı ve yaygınlaştı. Bu hazırlıklar Taksim başta olmak üzere, tüm kentlerde büyük bir heyecan, kararlılık ve ciddiyetle yerine getiriliyor.

İstanbul'un 18 park formu, 1 Mayıs için tavrını açıkladı: Taksim-deyiz. Ve daha başkaları ilerici devrimci, çevreci birçok yığın örgütü mevzilerde yerini aldı. Kürt halkı, etkin olarak ve büyük bir güçle Taksim'de olacak. Devrim birleşik bir karakter olarak ve geniş kitlelerin katılımıyla, güçlü bir şekilde ilerliyor.

30 Nisan iktidar bir kez daha Taksim'e izin vermeyeceklerini söyledi. Baskıcı ve saldırgan üslubunu en üst düzeye çıkardı. Buna karşın, 1 Mayıs güçleri de Taksim kararlılıklarını en yüksek düzeyde ortaya koydular. Artık 1 Mayıs günü, Taksim'de çatışma ve güç belirleyici olacaktır.

İstanbul'da 1 Mayıs sıkıyönetim altında başladı. Taksim'e giden bütün yollar ve deniz ulaşımı yasaklandı. Taksim, Şişli ve Beşiktaş polis ve panzerlerle kuşatıldı. Devletin tüm terörüne ve kuşatmasına rağmen, işçiler, halk kitleleri eylem alanında yerlerini aldılar.

1 Mayıs, sıradan bir gösteri, etkisiz bir miting ve egemen sınıfın kabul edeceği bir çerçevede değil, faşizme ve sermaye karşı devrimci tarzda yapılıyor.

Siyasi iktidarın azgın faşist devlet terörü, kitleleri geriletmesi, boyun eğdirmesi, sindirmesi bir yana, tersine 1 Mayıs başkaldırısının devrimci niteliğini daha bir güçlendirmiş ve keskinleştirmiştir. 1 Mayıs, devrimci tarzda başladı, devrimci tarzda devam etti.

İstanbul'un sokaklarında, Ankara Kızılay'da, İzmir'de şiddetli bir savaş yürütüldü. Ve bu savaştan devrim biraz daha güçlenerek çıkmıştır.

Haziran Halk Ayaklanması 1 Mayıs'la devam ediyor. 1 Mayıs Taksim sadece Haziran'ın bir devamı değil, onunla daha ileri götürülmesidir.

İstanbul'daki 1 Mayıs, dünyanın en devrimci 1 Mayıs'ı oldu.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

7-21 Mayıs 2014

Sayı: 258

MÜCADELE BİÇİMİ

Savaşımında, savaşımın devrimci bir savaşım olarak gelişmesi, ya da savaşımın devrimci bir karakter kazanması, savaşımın yeni bir dönemece ve belirleyici bir aşamaya girmesi demektir.

Savaşımın devrimci bir nitelik alması, proletaryanın burjuvaziye karşı savaşımında başvurduğu bir yöntem değildir yalnızca. Savaşın burjuvazinin de kullandığı bir yöntem olmuştur. Amerikan iç savaşında (1861-1865), yani Kuzey-Güney savaşında, Kuzey güçleri, savaşa ne zamanki devrimci bir biçim verdiler, o zaman Güney'e karşı verilen savaşı kazandılar. Devrimci savaşım, devrimci kurtuluş hareketlerine de ya zafer getirdi, ya da en azından, dünyada kabul gören etkin bir güç olmalarını sağladı. Filistin devrimci kurtuluş hareketinin durumu budur. Devrimci mücadele biçimine başka bir örnek Güney Afrika siyah halkının ırkçı beyaz yönetime karşı verdiği mücadelenin tarihsel gelişmesidir. Siyah halkın, 1960'larda mücadelesi devrimci bir şekil alınca, o andan sonra, 90'larda zaferle biten yeni bir süreç de başlamış oldu.

Proletarya ve halk kitlelerinin, son yıllarda, dünyada büyük bir yükseliş gösteren eylem dalgasına bu açıdan bakılmalı. Tunus ve Mısır'da mücadele devrime dönüşürken, ABD'de -Occupy hareketi, Yunanistan ve İspanya'da hareket, isyan ve ayaklanma olarak gelişti. Avrupa ve Amerika'daki hareketler dünyada bu denli büyük bir yankı yaptıysa, etkisi bu denli derin olduysa ve başka yerlere sıçradıysa, bu mücadelelerin burjuva sisteme karşı gelişmesi ve devrimci bir nitelik almasının bir sonucudur.

Devrimci mücadele biçiminin emekçiler tarafından, geniş halk yığınlarınca bu derece hızla benimsenmesinin ve desteklenmesinin temelinde, ezilen sınıfların kurtuluşunda etkili, gözle görülür sonuç-

lar yaratmasıdır. Devrim deneyimleri incelenirken, devrimci kavga-
nın etkili sonuçlarıyla mutlaka karşılaşılr. Bir yerde başarıya ulaşmış
örneklerin başka yerlerde de, kullanıldığını biliyoruz. Devrimci bir
sınıf, devrimci bir parti, mücadele biçimleri sorununda dar kafalı ola-
rak davranmaz, devrimci halkların tarihinde ortaya çıkan iyi ve ba-
şarılı modelleri, yöntemleri, gerekli değişikliklerle birlikte kendi
bulunduğu yerde uygular.

Sınıf savaşımı ve yaşam işçi sınıfı hareketinin karşısına hiç bek-
lemediği, hiç de hazır olmadığı mücadele biçimlerini çıkarabilir. Dev-
rimci ve öncü bir sınıf olmanın gereği olarak, geleceğin önümüze
çıkaraacağı tüm mücadele biçimlerini karşılayacak bir yetkinlik gös-
termek durumundayız. Devrim deneyimlerinden öğrenmek bu ba-
kımdan önemlidir. Sınıf savaşımının o anın gerektirdiği mücadele
biçimini uygulamaya geçirecek bir konumda olmalıyız. Dönemin ge-
rektirdiği savaşım biçimi sorununda net olunmalı, muğlaklığa ve be-
lirsizliğe düşülmemelidir.

Tekelerin her alanda gericilik eğiliminin, devlet-tekil bütünleş-
mesi koşullarında, politik üst yapının karakterini şekillendirmesi,
devletin güçlü militarist yapısı ve örgütlenmesi nedeniyle, emekçi-
lerin kurtuluşu, devrimci kavgaya yolu dışında, başka biçimde gerçek-
leştirilemez.

İşçi sınıfının, egemenleri ciddi olarak tehdit edecek noktaya gel-
diği her yerde, emekçi hareket, gücü elinde tutanların en şiddetli sal-
dırısına uğramıştır. Dolayısıyla, proleter sınıfın, mücadele biçimleri
sorununun belirlenmesi, somutlarsak, devrimci mücadele biçimi, bir
tercih meselesi değil, sınıflar arasındaki güç ilişkilerinden, genel po-
litik ortamdan, yani somut durumun somut tahlilinden çıkarılır. Daha
önce ortaya koyduğumuz, bu yaklaşım başkaları tarafından kopya
edildi. Fakat basite indirgenerek. Soruna, sınıf mücadelesi boyutuyla
ve devrimci özülle yaklaşılmalı.

Halk kitlelerinin faşizme ve sermayeye karşı genel bir başkaldırı
içinde olduğu koşullarda mücadelede devrimci tarz, sonucu belirle-
yici bir yöntemdir. Mücadele, emekçiler üzerinde, halk üzerinde bir
baskı gücü olan, kitleleri köleleştiren burjuva devlet makinesi dev-
rimci tarzda yıkılmalı, yerle bir edilmelidir. Bu, toplumsal devrimin
ön koşuludur.

Devrimci içerikte mücadele, bu topraklarda, başka ülkelerden
farklı olarak sürekli olmuştur. Avrupa ve Amerika'da, devrimci nite-
lik taşıyan savaşım belli dönemler ortaya çıkarken, bizde ise hemen
hemen her dönem devam etmiştir. Ve devrimci hareket on yıllardır
varlığını devam ettiriyor. Türkiye ve Kürdistan'da uzun zamandır ve-

rilen mücadele geniş halk kitlelerinin devrimci mücadelesi biçimini almıştır. Büyük insan topluluklarının birikmiş gücünü harekete geçiren, devrimci enerjisini açığa çıkaran devrimci kavga'dır.

Politik koşulların karşısına çıkaracağı her mücadele biçimini karşılayacak bir yetkinliğe ulaşan gerçek komünist hareket, her şartta devrim için dövüşerek, mücadeleyi genel olarak ileriye taşımıştır.

Mücadele, gerçek anlamda mücadele olarak gelişmeseydi, yani devrimci bir nitelik almamış olsaydı, hareket bugün ileri noktaya gelemezdi.

Proletarya, burjuvaziyle olan tarihsel savaşımının yeni çarpışmalarına edindiği yüksek devrimci nitelikte giriyor.

Proletaryanın ve halk yığınlarının güncel devrimci görevi nettir. Savaşımı sonuna kadar devam ettirmek.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

21 Mayıs-4 Haziran 2014

Sayı: 259

EYLEMLERİN DÜNYADAKİ ETKİSİ

Burjuva topluma karşı gelişen her önemli toplumsal hareket yan-kısını ve etkisini hemen gösteriyor. Her yerdeki etkisi aynı olmasa da her yerde yansıma buluyor. Çoğu kez, dünyada yeni bir eylem dal-gasının ateşleyicisi ve kaynağı olabiliyor.

Proletaryanın kapitalist sınıfa karşı sınıf mücadelesi, biçim ola-rak şu veya bu ülkenin sınırları içinde meydana gelse de bu savaşım evrensel bir mücadeledir ve sahnesi tüm kapitalist dünyadır. Farklı ül-kelerde de başlasa, aynı ve ortak düşmana karşı verildiği için her önemli eylem başka yerlerde destek bulur.

Bir eylemin dünyada yankı bulması en azından birkaç ülkeye yayılması için kapitalist sisteme karşı ayaklanmaların genel koşulla-rının oluşması, genel başkaldırının birkaç koşulunun oluşması gere-kliyor.

Burjuvaziye karşı genel bir başkaldırı için yeni bir topluma ge-çişin maddi koşullarının oluşması yeterli değildir. Daha yüksek bir topluma geçişin maddi koşulları, kapitalizmin gelişimiyle birlikte or-taya çıkar ve giderek olgunlaşır. Kapitalizmden komünizme geçişin maddi (ekonomik) koşulları farklı ülkelerde farklı derecelerde de olsa belirgin olarak var.

Devrimin genel koşulları bu maddi zemin üzerinde gelişir. Dev-rim, verili ekonomik, maddi temeller üzerinde, yani toplumsal eko-nomik sistemin gelişimine bağlı olarak meydana gelen ve gelişme gösteren sınıf mücadelesinin kaçınılmaz sonucu olarak gündeme geldi.

Devrimin patlak vermesi için maddi tarihsel koşulların ortaya çıkmasının yanında bu çerçevede içinde nesnel ve öznel koşulların po-

litik durumunda buna elvermesi gerekiyor. İşte işçi sınıfı partisinin yapacağı bu koşulları somut olarak saptamak ve açığa çıkarmaktır.

Uzun sayılabilecek bir zamandan beri dünyanın birçok kapitalist ülkesinde ayaklanma ve devrimin genel koşullarının ortaya çıktığını söylüyoruz. 90 başlarında içine girilen tarihsel dönemi, sosyal ayaklanmalar ve sosyal devrimler yüzyılı olarak niteledik. Bugüne varan ve burjuva güçlerin egemenliğini alt üst eden büyük eylem dalgası o zaman patlak vermişti. Küresel ayaklanma bugün artık kabul edilen bir olgudur.

Bunu doğrulayan bir dizi gelişmeye tanık olduk. Latin Amerika kıtasal bir başkaldırı alanı haline gelirken, Avrupa, uzun dönemdir görülmeyen yaygın, genel ve yoğun eylemler yaşadı. Her devrim, her ayaklanma, her devrimci mevzii emperyalist kapitalist dünya sisteminin krizini biraz daha boyutlandırıyor, temellerinden sarsıyor ve çöküşünü çabuklaştırıyor.

Sermayenin, proletaryaya ve emekçi halklara karşı başlattığı yeni küresel saldırı, karşıt güçler arasında etkisini tüm kıtalarda gösteren yeni bir çatışmayı ateşledi.

Emekçilerin saldırıları, kapitalistlerin sınıf egemenliğini ve sistemin kurumlarını hedef aldı ve devrimci bir biçim kazandı.

Verilen mücadele yalnızca emekçilerin korunması ve durumlarının iyileştirilmesine yönelik değildir. Mücadelenin temel hedefi yeni bir dünya ve yeni bir hayattır.

Dolayısıyla böylesine devrimci ileri bir hedef proleter kitlelerin, emekçilerin bilinçli ve örgütlü mücadelesiyle gerçekleşebilir. Ve etkin bir enternasyonal dayanışma gerektirir.

Halka ve devrime önderlik eden işçi sınıfı, yalnızca koşullardan ileri gelen bir kendiliğindencilikle harekete geçmiyor, bir toplumsal sistemden başka bir toplumsal sisteme geçiş bilinciyle davranıyor. Tarihsel görevi toplumu devrim yoluyla dönüştürmektir.

Kapitalist dünyanın güçlerine karşı gelişen ve küresel başkaldırı kendi tarihsel görevinin bilincinde olan devrimci bir sınıf ve uluslararası devrimci dayanışma hareketi tarafından yürütülüyor. İnsanlığın yeni bir geleceği bu kavgadan doğuyor.

Anarşist çevreler, kapitalizmden komünizme geçiş için zorunlu olan devrimi politik mücadelenin ve politik örgütlenmenin önemini ve rolünü öznelci bir yaklaşımla yadsıyorlar. Örgütlü ve politik mücadelenin yerine kitlelerin kendiliğinden hareketini öne çıkarıyorlar.

Oysaki siyasal mücadele ve sosyalizm mücadelesi tarihi, toplumun dönüşümünde örgütlü politik mücadelenin, proletaryanın öncü devrimci rolünün önemini pratik olarak açıklığa kavuşturmuştur.

Dünyanın bugünkü nesnel durumu bir ülkede başlayan toplumsal bir ayaklanma ya da devrimin ülkenin sınırlarında kalmasını olanaksızlaştırıyor. Halkın sosyal ve siyasal depremi ulusal sınırları aşip dünyaya doğru genişleme eğilimi gösteriyor.

ABD’de, 2011’de ortaya çıkan Occopy/İşgal Et hareketi, bu ülkenin sınırlarını aştı ve kısa sürede Avrupa Occopy hareketlerine sahne oldu. Yine Yunanistan ve İspanya ayaklanmalarının başka ülkelerde nasıl bir yankı yarattığını biliyoruz. Tunus ve Mısır devrimleri de dünyanın başka köşelerinde açık bir etki yaptı. Taksim’de başlayan Haziran ayaklanması dünyada büyük bir ilgi uyandırdı, etki gösterdi ve uluslararası dayanışma hareketine yol açtı.

Burjuva topluma karşı yönelen her önemli olay, tüm dünyada artık çok çabuk duyuluyor ve hemen tepki gösteriliyor. Bir olayın o ülkede hemen duyulmasıyla dünyanın başka bir yerinde duyulması arasında fazla bir zaman aralığı yok. Bunun koşulları ve olanakları yeterince oluşmuştur.

Tüm bunlar dünya devriminin durdurulamaz gelişimini anlatıyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

4-18 Haziran 2014

Sayı: 260

KAPİTALİZMİN BÜYÜK BUNALIMI VE SINIF SAVAŞI

Maddi koşulları olgunlaştırmak ve üretim sürecini toplumsal bir boyuta çıkarmak, kapitalist üretimin tarihsel misyonudur. Maddi koşullarda ve üretimin toplumsallaşmasındaki bu ilerleme, tekelci kapitalizm aşamasıyla birlikte daha ileri noktalara varır. Maddi koşullardaki bu ilerleme, çözümünü de kendi içinde taşır.

Kapitalizmin ürettiği, yeni toplumun dayanacağı maddi öğelerdir.

Kapitalist üretim, maddi koşulları ve üretimin toplumsallaşmasını, ileri derecede geliştirmekle, bu sistemin uzlaşmaz çelişkilerini ve karşıtlıklarını olgunlaştırır. Eski sistemi yıkıma götürecek uzlaşmaz çelişkileri ve bu çelişkileri çözecek güçleri üreten kapitalist üretim biçiminin kendisidir.

Kapitalizmin ürettiği, kendisini yıkacak güçlerdir. Eski toplumu yıkacak güçler, tekelci kapitalizm altında, gerek eğitim, gerek örgütlenme ve gerekse savaşım yeteneğiyle, birleşme alanında büyük ilerleme gösterdi. Devrimci bir güç olan işçi sınıfı, yeni bir toplumu kuracak bir düzeye ulaşmıştır.

Güncel burjuva toplumda, sınıf savaşımı şiddetli biçimler almıştır. Şiddetli sınıf savaşımı, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ne derece olgunlaştığını ve keskinleştiğini gösteriyor. Sistemin çelişkilerinin bulunduğu nokta, toplumsal devrimi kaçınılmaz yapıyor.

Ekonomik krizler, sistemin iç çelişkilerini ve çatışmalarını belirgin olarak görünür duruma getirir. 6 yıldır süren büyük ekonomik kriz sırasında da bu oldu. Üstelik kriz yalnızca ekonomik düzeyde kalmadı, toplumsal ve siyasal kriz olarak gelişerek, bütünsel bir boyut

kazandı. Kriz, tam anlamıyla sistemi temellerinden sarstı.

Kriz, sosyal ilişkileri altüst etti. Orta sınıfların ve burjuvalaşmış işçilerin durumu da değişti ve ağırlaştı. Milyonlarca insan, kendini bir anda yoksulların arasında buldu. Bu durumun düzeleceğine dair umutları gitgide kayboluyor. Kendilerini düzene bağlayan reform beklentileri de boşa çıkıyor. Dolayısıyla bu durumda olan büyük bir kitle, eski sistemden uzaklaşıyor. Eski toplumsal düzenden uzaklaşma eğilimi biraz daha güç kazanıyor.

Bu süreçte geniş halk kitleleri mülksüzleşmek ve yoksullaşmakla kalmadı, işsizlerin sayısı ve çalışan nüfusa oranı da ileri düzeye ulaştı. İşsizlerin sayısının artması, toplumsal devrimin koşullarını olgunlaştıran bir durumdur.

İşsizlerin sayısının artması, kapitalist birikimin mutlak yasasıdır. Sermaye büyüdükçe, sermaye yatırımları içinde değişmeyen sermayenin payı –makinelere, tekniğe, araç ve gereçlere vs.’ye ayrılan kısım- artarken, değişen sermayeye –ücret fonuna- ayrılan pay azalır. Böylece daha fazla emek serbest kalır, işsizlerin sayısı devamlı büyür. Ulusun kendi üretimini daha kısa sürede yapabilmesine yol açan gelişme, nüfusun büyük bir kısmını işsiz bırakır. Bu ise, zorunlu olarak bir devrime yol açar.

Türkiye ve Kürdistan’da nüfusun büyük bir kısmı sürekli işsizdir. Bu topraklarda devrimci isyan ve ayaklanmaların çok sık olmasının nedenlerinden birisi budur.

Son yıllarda, kapitalist dünyada meydana gelen ayaklanmaların önemli bölümü, işsizliğin yol açtığı ayaklanmalardır. Özelleştirmelerin olduğu her yerde, kitlesel işsizlik ve buna bağlı olarak sınıf çatışmalarında yoğunlaşma, yaygınlaşma ve şiddetlenme kendini gösterir.

İşsizler, sosyal koşulları bakımından, işçilerin ve toplumun en yoksul kesimi. Koşulları dolayısıyla kapitalizme karşı savaşımın en önünde yer alıyorlar. Her ülkede etkili mücadeleleriyle, dünya devrimini hızlandıran bir rol oynuyorlar.

ABD’de 1929 büyük bunalımı dönemini de yaşayan ve 2008 büyük bunalımımızı da gören Noam Chomsky, her iki bunalım üzerine gözlemlerini ve değerlendirmelerini aktarır.

İlkinden sözederken, “işsiz insanla arasında bile ‘Bu bataktan çıkacağız, her şey düzelecek’ duygusu hakimdi” diyor.

Ve devam ediyor “Şimdiye durum çok farklı. Amerika Birleşik Devletlerinde yaşayan birçok insanın gözünde, yaygın bir umutsuzluk, bazen de çaresizlik var. Bence bu, Amerika’nın tarihinde oldukça yeni bir durum. Ve nesnel bir temele dayanıyor.”

Aynı koşullar ve aynı durum Avrupa’da da var. Ortaya çıkan bu “oldukça yeni durum”un sert sınıf savaşlarına yol açacağı açıktı. Ve öyle de oldu. Her iki kıta, kendi yüzyıllık tarihinde pek az rastlanan yaygınlık, kitlesellik ve sertlikte toplumsal olaylar yaşadı. Buralarda durum, sadece “patlayıcı toplumsal durum” olarak nitelenemez. Büyük bir patlama olmuş ve bu patlamada büyük bir güç açığa çıkmıştır.

Bütün bu olgular neyi gösteriyor: birçok yerde devrimin koşullarının olgunlaştığını.

Uygun koşullara karşın, birçok yerdeki ayaklanma bir devrime kadar gidemedi. Hareketin kendiliğinden devrime dönüşmesini beklemek gibi edilgen bir tavır yerine, proletaryanın en tutarlı, en devrimci ve sınıf bilinçli öncü kesimi, kitleleri devrim yönünde yöreklendirmeli, yönlendirmeli ve önderlik etmelidir.

Genel bunalım emekçi kitlelere, burjuvaziye devirmek için yeni olanaklar sunuyor. Devrimci sınıfın buradaki taktiği, ortaya çıkan yeni durumdan en iyi şekilde yararlanıp, kapitalistlerin sınıf egemenliğini yıkmak olmalıdır. Ancak o zaman varolan durumu korumaya yönelik küçük zaferlerle kendimizi oyalamayıp, toplumsal kurtuluşun yolunu açan gerçek bir büyük zaferler elde ederiz. Böylece devrimci bir hedef olmadan kitlelerin yükselen eylem dalgası, bir süre sonra geri çekilir.

Devrimin nesnel koşullarının oluşması, kendi başına bir devrim vermez. Devrimin olması için devrimci sınıfın, devrimi gerçekleştirmeyi göze alması gerekiyor. Devrim ancak, buna karar vermiş devrimci bir sınıf tarafından zafere ulaştırılır.

Devrimci marksizmin görevi de, devrimci proleter sınıfı ve kitleleri devrime hazırlamak, mücadelesiyle devrimi hızlandırmak ve başarıya ulaşmasını sağlamaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

4-18 Haziran 2014

Sayı: 260

İKİ BAKIŞ

Günlük ve önemsiz işlerle uğraşanlar, küçük amaçları kendine amaç edinenler, Leninist Parti'nin büyük amaçlar için dövüşmesine, her zaman, "gerçeklerden kopuk olmak", ya da, "kendi gücüne bakmadan önüne büyük hedefler koymak" vb. vb. sözlerle eleştirmeye kalkmışlardır. Bu farklılık, bakış açılarından ileri geliyor: devrimci bakış açısı ile, oportünist bakış açısı.

Bizi, her önemli olayda, devrim beklentisi içinde olmakla eleştirenler, gerçek anlamda devrimci bakış açısına sahip olmayanlardır. Üstelik bize bunu söyleyenlerin bazıları, öteden beri bu topraklarda ya da aynı durumda ki ülkelerde bir devrimci durumundan söz edenlerdir. Onlar, birçok kavramı, bilinçsizce ve ezbere kullanıyorlar. Devrimci durum kavramını da öylesine, bilinçsizce kullanıyorlar. Oysaki toplumun gerçek nesnelliği başka bir şey söylüyor. Devrimci durum nesnel bir durumdur. Devrimci durum koşullarında, devrim kuvvetli bir olasılık durumuna gelir. Gelişmeler edilgen bir evrim biçiminde değil, sıçramalı, patlamalı bir seyir izler. Her an, ani ve büyük olaylar patlak verebilir. Bu şartlarda en küçük bir olay bir ayaklanmaya, bir devrime dönüşebilir. Küçük bir kıvılcımın koca bir bozkırı tutuşturabildiği koşullar bu koşullardır. Çünkü çelişkiler çok keskin ve çatışmalar çok yoğunur.

Bu koşullarının olduğu bir yerde bir devrim beklentisinde olmaya gerek yoktur. Zira devrim, her olayda, her eylemde, her çatışmada gelişim gösterir ve büyür. Bırakalım olaylara devrimci bir bakışla bakmayı, böyleleri Gezi gibi büyük bir ayaklanma sırasında bile en ufak bir heyecan duymazlar. Ufukları burjuva diktatörlüğü ve burjuva toplumun gerisinde kalanlar, olaylara devrimin zafere ulaşması bakış açısı ile bakamazlar.

Devrimin bizden çok uzak olduğunu söyleyenler, ne nesnenin toplumsal koşullarını derinlikli olarak kavramışlardır, ne de öznenin durumunu.

Türkiye ve Kürdistan’da neredeyse yarım yüzyıldır devrimci bir mücadele sürüyor. Onyıllarca devrimci bir mücadele içinde olmanın, uzun soluklu bir savaşı gerektirdiği kendiliğinden anlaşılır. Bu nedenle uzun süren bir kavgayı yürüten son derece özverili ve enerjik bir devrimci sınıf ve devrimci halk var. Büyük mücadelesi ve devrimci niteliğiyle dünyanın en ileri halkları arasında yer almıştır. Bu toprakların halkları öyle kolay kolay bu noktaya gelmediler. Dünyanın en baskıcı, en saldırgan, en şoven, en katliamcı burjuva egemenliklerinden birine karşı, aralıksız bir devrimci kavga vererek geldiler bu ileri noktaya.

Bizim oportünist ve reformist çevreler, devrimin, bu devrimci halk kitlelerinden uzak olduğunu düşünüyorlar.

Buradaki ezilen ve sömürülen kitleler, pratikleriyle devrimi gerçekleştirecek bir konumda olduklarını yeterince kanıtlamıştır. Sürekli burjuvaziye ve faşist devlete kafa tutan halklar, bu topraklardaki halklardır. Ekonomik ve politik gücü elinde bulunduranları, doğrudan eylemleriyle yönetemez duruma getiren bu halklardır. Halk kitleleri devrimciliğini pratikliğiyle, eylemleriyle, isyanlarıyla kanıtladı. Devrim bu insanları uzağında değildir.

Kitlelerin devrimci kavgası nesnel devrimci ortamdan bağımsız olarak görülemez. Tüm dünyanın dikkatini çeken devrimci mücadelenin temelinde, son derece keskin toplumsal çelişkiler var. Emek-sermaye çelişkisi ve diğer toplumsal çelişkilerin bir araya gelmesi, buraları dünyada birçok ülkeye göre, devrime en yakın yerler haline getirdi.

Subjektivist bir yaklaşımla, devrimi nesnel koşullardan kopararak ele alanlar, devrim sorununa hiçbir zaman somut biçimde yaklaşamazlar. Devrim, kendisini oluşturan ve kendisinden önce doğan koşullar tarafından gündeme getirilir. Maddi koşullar, nesnel gerçekliğe dayanmıyorsa, düşüncelerin tasarımcılığa dayanıyor demektir. Devrimi güncelleştiren, devrimin nesnel ve öznel koşullarının bir araya gelmesidir. Kitlelerin devrimci kavgasını doğru anlamak için, öncelikle, bu kavganın verildiği koşulları doğru olarak anlamamız gerekiyor.

Devrim hakkında biraz olsun isabetli bir şeyler söylemek istiyorsanız, yalnızca içerdeki objektif gelişmeleri göz önünde tutmak yeterli değildir. Hatta bu, çok eksik bir değerlendirme olur. Dünyada ki güncel objektif politik duruma da bakmak gerekiyor.

Kapitalist dünya, hem altı yıldır süren bozuk ekonomik bunalımın ve hem son yirmi yıldır, burjuva dünyayı altüst eden devrimci kitle hareketlerinin etkisiyle derin bir bunalım, büyük bir çöküş içinde. Tüm bu olgular, dünyada ki objektif politik koşullar, devrim için uygun bir zemin yaratmıştır.

Devrimi yapacak kitlelerden söz ederken, devrimci öznenin bilincinin sürekli gelişim gösterdiği daima göz önünde tutulmalıdır. Mücadele boyunca edinilen teorik, pratik birikim, devrimci enerji ve sanatsal gelişme, edebiyat alanında gösterilen zengin gelişme, emekçilerin bilincinde sürekli yetkinleşme getirmiştir.

Halk kitlelerinin bilgi, bilinç, entelektüel düzeyine ve gücüne güven duyulmalı. Zihinsel, eğitsel alanda ki gelişme devrimci mücadeleyi kesin etkiler ve onu ileriye taşır.

Devrimci mücadeleden konuşulduğunda, hep aynı düzeyde ki mücadeleden değil, sürekli bir gelişme içinde olan mücadeleden bahsetmiş oluyoruz. Dolayısıyla 40 yıl önceki mücadele düzeyinden her yönden farklı ve daha ileri bir yerdeyiz. Bu karşılaştırma, devrimi başarmada hangi noktaya geldiğimizi anlatmaya yeter.

Özetle, kitlelerinin devrimci hareketi devrimi utkuya ulaştıracak bir güç durumuna gelmiştir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
18 Haziran-2 Temmuz 2014
Sayı: 260

GENEL SALDIRI AŞAMASINDA

Nesnel toplumsal koşulları, sınıflar ilişkisini, sınıflar mücadelesini, kitlelerin toplumsal pratiğini doğru olarak yansıtmak, yani nesnelliği kavrayacak biçimde yorumlamak, işçi sınıfı partisi açısından, politik savaşımının etkili sonuçlar vermesi için temel bir öneme sahiptir.

Küçük burjuva siyasi hareketlerin görüş oluştururken bu diyalektik materyalist yönetime uygun davrandıkları ileri sürülemez. Tabii ki onlar da, nesnel durumdan, kitlelerin toplumsal pratiğinden söz ediyorlar. Olaylardan, fenomenlerden söz ederken, nesnellikten bahsetmek durumundadırlar zorunlu olarak. Herkes içinde bulunduğu nesnel koşullara bağlıdır. Bu nedenle görüşlerin şu ya da bu biçimde içinde olduğu nesnel durumu yansıtmak mecburiyetindedir. Burada önemli olan nesnelliği doğru olarak yansıtmaktır.

Küçük burjuva çevrelerin, Türkiye ve Kürdistan'ın bugünkü nesnel süreci değerlendirişi, sıradan bir bakış açısının ötesine geçmez. Yapılan yorumlar, karşıtların mücadelesinin gerçek düzeyini ortaya koymaktan çok uzak. Tanımlamaları, yığınların devrimci pratiğinin ulaştığı ileri düzeyi ve keskinliğini verememiştir.

Bu çevrelerin yayınlarını izleyenler orada yazılanların, kitlelerin verdiği büyük savaşımın ne kadar gerisinde kaldığını görüyordur. Dolayısıyla burada konan görüşler, mücadeleciler insanların önünü açacak, onlara devrimci bir perspektif sunacak bir içeriğe sahip değil. Kitlelerin devrimci pratiğiyle, bu çevrelerin görüşleri arasında bir seviye farkı var. Seviye farkı her geçen gün biraz daha büyüyor.

İşçilerin ve halk kilelerinin mücadelesi, pratikte, çoktan genel bir saldırı aşamasında olmasına karşın küçük burjuva çevreler, genel

savunma çerçevesini aşan bunun ötesine varan bir anlayış sergilemiş değiller. Kitlelere götördükleri anlayış savunmacılık anlayışından başka bir şey değildir. Bırakalım yığınların verdiği pratik mücadeleyi doğru biçimde anlamayı, seneler boyu, kitlelerin yürüttüğü militan, devrimci ve saldırganı kendi geri seviyelerine çekmek için ısrarlı bir çaba içinde oldular.

Toplumumdaki çelişkilerin ve savaşımın seyrini ciddi olarak irdelemiş olsalardı, sınıfların karşılıklı ilişkisinin geldiği uğrak hakkında bir fikirleri olurdu. Toplumun iç çelişkileri, burjuva toplumun gelişmesi boyunca derinleşmiş ve en son noktasına kadar keskinleşmiştir. Bu bir olgudur, nesnel bir gerçekliktir. Toplumsal çelişkiler, tüm keskinliği içinde ele alınacağına, tersine çelişmeler yumuşak gösterilmiştir. Çelişkileri yumuşak göstermenin amacı sınıf ilişkilerini “uyum” içinde olduğunu göstermektir ki, bu bir burjuva bakış açısıdır. Gerçekte ise karşıt sınıflar arasında bir uyum yoktur. Aksine, karşıt güçler arasında şiddetli bir savaşım var.

Savaşımında, tarihsel olarak, inisiyatif üstünlüğü emekçilerdedir. Emekçi yığınlar girişim üstünlüğünden yararlanıp iktidara gelmeye çalışıyor. Tarihsel olarak genel saldırı aşamasında olmamız, bunun olanaklarını arttırıyor. Artan yoğun devrimci pratik, emekçi sınıfın, mücadelesinin hangi uğrakta olduğunu yeterince ortaya koyuyor. 1 Mayıs Taksim, Gezi ve tüm isyan ve başkaldırıları, burjuvaziye karşı gelişen saldırı örnekleridir.

Emekçilerin, sömürülenlerin, ezilenlerin mücadelesinin genel saldırı aşamasında olması kitlelerin güncel kavgasında canlıdır, somuttur ve gerçektir. Devrimci sınıf ve halk kitleleri yıllardır egemen güce karşı saldırı üzerine saldırı düzeliyor. Devrimci hareket, saldırganı, etkin mücadele çizgisini izleyerek ilerledi. Proleter sınıfın ve halk yığınlarının ileri düzeye çıkmış olan savaşımını geriye çekmek, çok açıktır ki, egemen sınıfın işine yarar ve ona hizmet eder.

Kendi zihniyetlerini değiştireceklerine, mücadelenin seviyesini yükselteceklerine, ileriye giden insanları kendi minderine çekmeyi temel bir politika haline getirdiler. Bizi çekmeye çalıştıkları yerde mücadele, burjuva diktatörlüğünün sınırlarını aşmıyor. Neyse ki sınıf bilinçli işçiler, toplumun en ileri en tutarlı ve en mücadeleci kesimi bu çizginin, eski toplumun ötesine varmayacağını kavramış durumda. Dolayısıyla, devrimci kitlelerin, oportünist ve reformist çizgide yürüyenlerle beraberliği daha fazla sürmez.

Kitlelerin toplumsal hareketine dar açıdan bakanlar, hareketi bütün yönleri ve genişliğiyle göremezler. Hareket, küçük burjuva siyasetin geri platformu üzerinde değil, devrimci mücadele temelinde

yol alıyor. Bu topraklarda uzun zamandır küçüklü büyüklü devrimci patlamalar daha sık görülür oldu. Devrimci patlamalar proleter ve proleter olmayan kitlelerin patlamasından başka bir şey değildir. Kitle hareketinin, devrimci patlamalarının yönelimi, egemen olanı devirmektir. Nüfusu oluşturan tün ezilen sınıfların ve grupların nesnel olarak sermayeye karşı yönelen mücadelesi devrimci bir içerik kazanmıştır.

Küçük burjuva siyasetlerin yorumlarına bakılırsa, devrimin şafağı henüz sökmedi. Oysaki, devrimin şafağı, kitlelerin mücadelesinin, eylemlerin, isyan ve ayaklanmalarının eşliğinde çoktan doğdu. Şimdi devrim zamanı.

Genel saldırı aşamasında olduğumuzu kavrayamayanlar 20. yüzyılın sınıf mücadelelerini, sosyalizm ve politik mücadele tarihini, bu zaman içinde ortaya çıkan toplumsal devrimler çağını ve günümüzün toplumsal devrimlerini doğru olarak açıklayamazlar.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

2-10 Temmuz 2014

Sayı: 262

KİTLE

Devrimi, olaylardan ayrı görenler onu bir günde aniden kopan bir fırtına olarak düşünenler, bu konudaki bilinçsizliklerinin farkına varsalar, o zaman anlayacaklardır ki, devrim, arka arkaya patlak veren olaylar dizisinden, olayların akışından başka bir şey değildir.

Onlar, yazılarında, propaganda ve ajitasyon çalışmalarında, sık sık ve zorunlu olarak çeşitli olaylardan örnekler verirler, fakat bu olayları ele alışları tamamen bilinçsizcedir. Biraz kafalarını çalıştırsalar, anlayacaklardır ki, bütün bu olaylar dizisi, devrimi oluşturuyor ya da daha iyi bir anlatımla, devrimin kendisi, tüm bu olaylarda gelişiyor. Ama bunun için gerçekten devrimci bir bakış açısına sahip olmak gerekiyor. Onlar devrimci bir bakış açısına sahip olmak yerine, bu devrimci düşünce yöntemini kopya edip, yine bilinçsizce kullanmaktan başka bir şey yapmıyorlar.

Olaylar ise kitle eyleminden başka bir şey değildir. Kitle hareketi açıklanmadan, olaylar açıklanmaz. Olaylar kendi kendine gerçekleşmez, onları kitleler eylemleriyle, mücadeleleriyle oluştururlar. Sorun, olayların oluşumunu bilinçlice kavramakta, Bu topraklarda, dünyanın başka bir ülkesine göre çok sayıda olay meydana geldiği halde daha bütünlüklü söylersek, kitle eylemiyle dünyanın en zengin olaylarını yarattığı halde, devrimin güncelliğinden söz etmemek, ancak kopya bir bilinçsizliğin ürünü olabilir.

Tarih, ancak kitle mücadelesi temelinde ele alınabilir. Tarihin itici gücü olarak kitlenin rolü, bilimsel sosyalizmin kurucuları Marx ve Engels tarafından daha gençlik yazılarında ortaya konmuştur. Marx ve Engels, Hegel ve Feuerbach'ın felsefi görüşlerini eleştirirken, kendi materyalist düşüncelerinin temellerini attılar. Kitlelerin tarihteki rolü Marksizm tarafından açıklığa kavuşturulmasına karşın bizim küçük burjuvalarımız açısından bu sorun halen açık değil.

Tarihi yapan kitlelerdir, emekçi halktır.

“Öyleyse tarihsel eylemin derinliğiyle birlikte kitlelerin enginliği de artacaktır ve tarihsel eylem, kitlenin eyleminden başka bir şey değildir.”

Lenin “Felsefe Defterleri”nde bu belirlemenin üzerinde önemle durur ve kitlelerin tarihteki rolünü küçümseyenlere karşı polemikte görüşlerini bu çerçevede açıklar.

Kitle kavramı tarihin farklı dönemlerinde, farklı anlamlar içerir. Feodal toplumda, kitle kavramıyla, kapitalist toplumda kitle kavramı ayrı içeriğe sahiptir. Kapitalist toplumda halk kitleleri kavramı, proleter kitleler (işçi sınıfı) ve proleter olmayan emekçileri kapsar.

Marx, daha ilk dönem yazılarında, proleter kitlelerin tarihsel görevini doğru koyar.

“Öyleyse bu çelişkinin bağrında; özel mülkiyet sahibi, koruyup sürdürücü, tutucu taraftır; proletarya ise yok edici, yıkıcı taraf; çelişkiyi koruyup sürdüren etki, birincisinden; çelişkiyi yok eden etki ise ikincisinden gelmektedir.”

Proletarya yıkıcı, devrimci bir sınıf olarak özel mülkiyeti ortadan kaldırarak, toplumun devrimci dönüşümünü sağlayabilir. İşçi sınıfı bu amacına ancak toplumsal devrimle varabilir.

Tarihteki her devrim önceki devrimlere göre daha ileri gitmek zorundadır; çünkü her üretim biçimi öncekilere göre daha derine iner; dolayısıyla bu üretim biçimini daha derine giden bir devrim ortadan kaldırabilir. Komünist devrim, öncekilere göre daha derine gidebilen bir devrimdir.

Böylesine ileri giden, derinleşen, genişleyen tarihsel bir hareketle birlikte, kitlenin, proletaryanın devrimci rolü de artar.

Toplumunu dönüştürecek olan, düşünceler değil, kitlelerin pratik hareketidir, eylemidir. Daha iyi söylemek gerekirse, devrimci fikirlerle donanmış kitlelerdir. Kitlelerin doğrudan eylemidir. Kitler doğrudan eylemlerle, paranın, kapitalizmin, sermayenin egemenliğine son verir. Burjuva toplumuyla birlikte onun insanlık dışı koşullarını yabancılaştırmayı ortadan kaldırır.

Tarihi yapan kitlelerdir. Engels’in sözleriyle ifade edersek, tarih “kendi ereklerini gerçekleştirme yolunda yürüyen insanın etkinliği”dir ancak.”

Tarihsel bir önemi olan Haziran Halk Ayaklanması, devrim hedefiyle, iktidar hedefiyle hareket eden kitle etkinliğinden başka nedir ki? Milyonlarca insan bu sırada tarih yapıcılarını hareket ettirdi. Kitle etkinliği 31 Mayıs’tan başlayarak Haziran günlerinde en üst noktaya çıktı. Devrim ilerledikçe kitle etkinliği de derinleşecektir.

Uzlaşmacı küçük burjuva hareketler ise, kitlelerin tarihsel etkinliğine, devrimci rolüne küçümsemeye yaklaştılar. Onlara bakılırsa, kitleler tepedekilere boyun eğmişti. Egemen sınıf toplumu yönetebiliyordu. Bu şartlarda bir devrimci durumdan söz edilemezdi. Devrim de ufukta görülüyor. Bu durumda geriye kitleyi reformlar hedefiyle oyalamaktan başka yapacak bir şey kalmıyor. Bütün bu çevrelerin düşünceleri ve taktikleri yıllarca bu şekilde oldu. 31 Mayıs'ta büyük bir halk ayaklanması patlak verince, bütün bu geri teorileri, uzlaşmacı politik çizgileri, oportünist taktikler iflas etti. Bütün gerilikleri ve sınıf işbirliği siyasetleri açığa çıktı.

Proleter kitleler ve emekçi halk Haziran'da eylemleriyle bu topraklarda yeni bir dönem başlattı.

Gerek Haziran'da gerek güz aylarında ve gerekse 2014'ün kış aylarında oluşan olaylar bu olayların devrimci biçimi küçük burjuva hareketlerin dar düşünce ufkunun ötesindedir.

Biz yalnızca kitle hareketi ve bu hareketin –mücadelenin- biçimleri üzerinde durmuyoruz. Kitlelerin devrimci hedefleri ve devrimin niteliği ya da iktidarın sınıfsal yapısı üzerinde de duruyoruz. Kitlelerin kesintisiz olarak ayaklandıkları koşullarda, iktidar sorunu her zamankinden çok daha büyük bir önem kazanır.

Proletaryanın devrim programını, bu programın devrimci politik özünü, toplumsal program ve diğer siyasi ve toplumsal dönüşüm hedeflerini şimdiye dek açıklamış bulunuyoruz. Geline nokta da sorun devrim programını hayata geçirmektir. Ayaklanmış kitlelere dayanarak devrimci hedefleri pratik olarak gerçekleştirmek günün en ivedi en temel ve en önemli görevidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

16-30 Temmuz 2014

Sayı: 263

KÜRESEL EYLEMLERİN SÜREKLİLİK KAZANMASI

Doksanlardan bu yana dünyayı sarsan bir eylem dalgası, genel bir başkaldırı, uzun bir ayaklanma yaşanıyor. Aynı anda, tüm ülkelerde, milyonlarca, on milyonlarca insan harekete geçebiliyor. Bu seferki eylem dalgası, yoğunluğu, yaygınlığı, aynı zamanda harekete geçmesi ve uzun süreli olması bakımından geçmiştekileri aşıyor. Kitlelerin proletaryanın kapitalizme karşı başkaldırısı yeni bir döneme girmiştir.

Kitlelerin başkaldırısının uzun sürmesinin temel bir nedeni sermayenin büyümesinin ve merkezileşmesinin çok ileri boyutlar kazanması; ekonomik gücün gerçek anlamda bir avuç tekelin elinde toplanması, ABD’de olsun, AB ülkelerinde olsun, ya da daha geride olmak üzere, diğer kapitalist ülkelerde olsun ekonomik güç, az sayıda tekelin az sayıdaki ailenin mülkiyeti, gücü durumundadır.

ABD’de Occupy-İşgal Et hareketinin sınıflar arasındaki uçurumu belirtmek için %1’e karşı % 99 ifadesini kullanması çok çarpıcı oldu. Gerçek durum ancak bu şekilde çarpıcı ve keskin biçimde ortaya konabilir. Az sayıdaki zengin büyük bir servetle tam bir refah içinde yaşarken nüfusun geriye kalan tümü kötü koşullarda yaşıyor. Bu denli zengin bir ülkede insanlar olumsuz koşullarda yaşıyorlar. Ülke zenginleştikçe halk daha da yoksullaşıyor. Sınıflar arası ayırım çok derin, belirgin ve elle tutulur durumda.

Gerek Occupy hareketi gerek Noam Chomsky ve birçok araştırmacı, iktisatçı, teorisyen için bir yönü üzerinde durdular. Görüşlerini pekiştirmek için dikkate değer istatistikler ortaya koydular, üzerinde çeşitli yorumlar yaptılar.

Fakat bu olgular bütünlüklü ve çok yönlülüğü içinde değil, sadece belli yönleriyle ele alındılar. Bu ise pek eksik bir değerlendirme olur. Oysaki, diyalektik canlı yaşamın diyalektiği bizi olguları çok

yönlülüğü karşılıklı ilişkileri ve bağıntıları içinde görmemiz gerektiğini öğretiyor.

Sermayenin ekonomik gücün az sayıdaki tekelin elinde birikmesinin diğer bir yönü ya da bir sonucu üretimin toplumsallaşmasının boyutlanmasıdır. Üretim araçlarının az sayıdaki tekelle toplanması, emeğin, üretimin toplumsallaşmasını getirir zorunlu olarak, sermayenin ulusal ya da uluslararası düzeyde birleşmesi yalnızca tekellerin iç içe geçmesini getirmez, toplumsal üretimin boyutlarını da büyütür.

Zenginlik birikimi, bir kutupta toplanırken, bu zenginliği üretmelerin kutbunda ise alabildiğine bir yoksulluk birikir. Toplumsal kutuplaşmanın karşılığın emek sermaye çelişkesinin derinleşmesi ve keskinleşmesi kaçınılmaz olur.

Aynı tarihsel gelişme içinde emeğin sermayeye gerçek bağımlılığı ya da sermayenin emek üzerinde gerçek boyunduruğu artarken emeğin birleşik güçleri de artar. Emeğin birleşik güçlerinin sermayeye karşı başkaldırıları da git gide yoğunlaşır, genel ayaklanmalara dönüşür. Günümüzde emeğin sermayeye karşı başkaldırısı küresel ayaklanma biçimini almıştır. Kapitalist dünya uzun süredir küresel ayaklanmalarla sarsılıyor. Kapitalizme karşı uzun süredir gelişen başkaldırıları bu sistemin maddi koşullarında bu koşulların çelişkili evriminde aramak gerekir.

Ayaklanma düzeyine çıkan eylem dalgasının bu kadar uzayıp gitmesinin başka bir kaynağı burjuva toplumu derinden sarsan kapitalizmin büyük ekonomik krizidir. Tam altı yıldır sürüyor. Ufukta ise herhangi bir düzelme belirtisi görülüyor. 2008 ekonomik krizi 1929 büyük ekonomik krizinden bir çıkış yolu bulmuş değil, çünkü bunalmı giderici araçlardan yoksunlar.

Kıscacası derin ekonomik kriz, sınıf çelişkilerini ve karşıtlıklarını en ileri noktaya kadar vardırmıştır. Büyük ekonomik kriz, iç çelişkilerini keskinleştirerek, düşman sınıfların çok sert biçimde kapışmasını ateşledi.

Küresel başkaldırı büyük ekonomik krizde daha bir yoğunluk kazanmıştır ancak ekonomik krizin sonuçlarıyla sınırlı değildir. Genel başkaldırı 90'lardan beri sürüyor. Kapitalizm kendi ekonomik işleyişiyle emekçi kitleleri eyleme iter. Yani kapitalizme karşı genel başkaldırı bu sistemin çelişmeli ilerleyişinin kaçınılmaz sonucudur.

Kitlelerin arasında yaygın bir sosyalist bilinç var. Sosyalizm bilincinin sosyalizmin hareketinin yoğunluğu ve gelişmesi proleter gelişmeyi gösterir. Komünistlerin hareketteki etkisi, küresel işçi hareketinin kalıcılığını, sürekliliğini ve ilerlemesini sağlıyor.

Öte yandan eylemci kitleler, kendi güçlerini örgütleme, harekete geçirme, sokaklarda birleştirmede önemli bir yetenek kazandı. Bu temelde çok çeşitli araçları başarılı bir biçimde kullanabiliyor.

Özce, nesnel ve öznel koşullarının bir araya gelmesi küresel ayaklanmanın zeminin oluşturuyor.

Proletarya enternasyonalizmi gelişmiş bir bilinç ve harekete dayanır. Her ülkedeki anti-kapitalist, anti-emperyalist bir hareket ile rica ve devrimci bir mücadele, diğer ülke halkları arasında yankı, sempati ve destek buluyor. Şu ya da bu ülkede isyan sıkı bir uluslararası dayanışmanın orta yerinde yeni bir güç kazanıyor ve bu güçle varlığını daha uzun süre sürdürüyor. Bu büyük dayanışma, işçilerin ve kitlelerin burjuvaziye karşı savaşta bir gücü ve üstünlüğüdür.

Kapitalizmin geldiği yer, sıçramalı ve sert çöküştür. Bu toplumsal sistemin yıkıma götüren dinamikleri etkin durumda. Toplumsal yapının temelindeki uzlaşmaz sınıf çelişkileri bu sistemin hızla çözülüp dağılmasını getirecek denli gelişme göstermiştir. Güncel burjuva toplumun yönetici sınıf politikasıyla, uygulamalarıyla sistemin iç çelişki ve karşıtlıklarını uç noktaya götürmüştür.

Burjuva toplumun çelişkili gelişmesinin kaçınılmaz yaptığı yeni evre devrimleridir, yeni bir toplumsal devrimler çağıdır. Ve sonuç alınmaya dek kitlelerin eylemi sürecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

4-18 Ağustos 2014

Sayı: 264

İLERİ DEVRİMCİ EYLEMLER

Dünyadaki objektif durumun devrim için uygun koşullar, olanaklar ve durumlar yarattığı günümüzde, Taksim’de, Tahrir’de, Syntigma’da (Yunanistan), La Puerta Del Sol’da (İspanya) ve Occupy hareketi (ABD) ortaya çıkan ileri devrimci mücadele, ayaklanma örneklerinin devrime varmadaki rolleri ve önemleri daha da artmıştır.

Kitleleri kısa süre içinde politik mücadele yaşamına çeken, hareketi canlandıran ve canlı tutan, savaşımın daha ileri aşamalarına taşıyan, devrimci nitelikli başkaldırı eylemleridir. Mücadelenin doruk noktası olan bu eylemlerden başka hiçbir mücadele yığınları bu kadar derinden etkilemez, harekete geçiremez ve değişime uğratamaz. Bunun daha ilerisini ancak devrim yapabilir.

Tarih hızlı bir değişim içinde. Büyük ekonomik krizin de etkisiyle, ekonomik güç git gide daha az elde toplanıyor. Buna bağlı olarak siyasi güç de daha az elde birikiyor. Hızlanan süreç, emekle sermaye arasındaki savaşımı iyice şiddetlendiriyor. Sermayenin saldırıları yoğunlaşırken buna karşı emeğin başkaldırıları da artıyor. Uzlaşmaz çelişkilerin keskinleştiği sınıf çatışmalarının şiddetlendiği bir ortamda küçük burjuva sınıf işbirliği ve sınıfsal uyum politikaları gelişme olanağı bulamaz. Gelişen proletaryanın devrimci sınıf politikası ve devrimci sınıf mücadelesidir.

Gelişme ve hareket doğada olduğu gibi toplumda da mutlaktır. Gelişme karşıtların mücadelesidir, özdeşliğidir. Karşıtların birliği ve mücadelesi diyalektiğin özüdür, esasıdır. Marksist gelişme anlayışına göre, tarihsel gelişme, kendi içinde patlamaları ve sıçramaları

taşıır. Sıçrama ve patlama noktaları anlaşılmadan, insanlık tarihi kavranamaz, doğru bir biçimde ortaya konamaz. Büyük çatışmaları, toplumsal patlamaları, sıçramaları göz önünde tutmayanlar sınıflar savaşımının gelişimini ve varacağı uğrakları ortaya koyamazlar. Kitlelerin önüne devrimci hedefler koymak yerine reformlar, talepler koyarlar.

İleri devrimci eylemler, emekçi sınıfın burjuvaziye karşı savaşımında üstün bir duruma geçmesidir. Mücadelenin daha yüksek bir düzeye çıkmasıdır. Düşman ancak ileri devrimci bir mücadeleyle yenilgiye uğratılır.

Devrimci nitelikli eylemler devrimci patlamalar vb. ileri eylemler proleter sınıfın, onun politik güçlerinin görüşlerini, programını, propaganda araçlarını çarpıcı biçimde öne çıkarır. Emekçi halkın devrimci çıkışını, bu çerçevedeki tartışmaları keskin şekilde toplumun gündemine getirir. O güne değin ciddiye alınmayan, göz önünde tutulmayan kitlelerin istemleri ve hedefleri toplumda en yoğun ve en yaygın şekilde, ciddi biçimde tartışılmaya başlanır. Toplum, önüne çıkan sorunların gerçek çözümlerini derinlikli olarak kavrar.

Genel başkaldırı sırasında kavgada ileri bir konum edinen işçi sınıfının ve politik öncüsünün toplumdaki ağırlığı bu süreçte belirgin olarak artar. Toplumun önüne çıkan sorunların çözümünde önderliği geniş kitleler tarafından kabul görür, önemsenir ve destek görür.

Devrimci başkaldırı, dünyada da bir yankı, ilgi ve etki yaratır. Her halk bir yerde bir isyan, bir ayaklanma olduğunda ilgisiz, kayıtsız ve tepkisiz kalmadan hemen kendi tavrını ortaya koyar. Böylece bir yerdeki başkaldırı uluslararası alanda iki sınıf, iki dünya ve iki toplumsal kampı karşı karşıya getirebiliyor. Bir ülkedeki devrimci bir hareket, bir isyan, bir ayaklanma dünya burjuvazisine karşı mücadelede, enternasyonal emekçi hareketinin bir mevzisi, bir kazanımıdır.

Taksim'de başlayan ve hemen her yere sıçrayan Haziran Halk Ayaklanması olsun aynı dönemde diğer ülkelerdeki ilerici devrimci başkaldırı olsun, bu eylem dalgasının büyük bir tarihsel önemi vardır. Eylem dolayısıyla birlikte, dünya tarihi yeni bir kalkış noktası elde etmiş ve yeni bir hız kazanmıştır. Tarihsel eylemler kitlelerin eylemleridir. Tarih derinleştikçe kitlelerin rolü de büyür zorunlu olarak.

Kitlelerin ayaklanması, devrime dönüşme de, amaca varmasa da, hedefe varmanın bir örneğini verir. İleri bir örnek, yaşanmış ileri bir deneyim, gerekli çıkarsamalar yapıldıktan sonra yani eleştirel bir bakış açısıyla sonraki mücadelelere uygulanır.

İleri bir mücadele örneğinin eğitici ve yetkinleştirici rolü var. Emekçi kitlelerin yetkin birer devrim savaşçısı durumuna gelmesinde başka zaman sağlanmayan gelişme, başkaldırı sırasında daha kısa sürede elde edilir.

Kitlelerin savaşında yetkinleşmesi devrimi gerçekleştirmede ileri bir düzeyin ortaya konması demektir. Bu şekilde iktidara gelen emekçiler devrimin kazanımlarını korumasını ve amaca varmak için daha ileri gitmesini de bilirler. Bu açıdan bakıldığında kavganın içinden geçilerek sağlanan yetkinleşme emekçi sınıf için başlı başına bir kazanımdır.

Devrimci yükseliş ve başkaldırı dönemleri proletaryanın, emekçi halkın burjuvaziye karşı saldırıya geçtiği dönemlerdir. Devrimci saldırılar, doğrudan eylemler, hareketi genel olarak ileri götürür. Yapılması gereken devrimci yükselişi süreklileştirmek ve devrime dönüştürmektir. İsyân ve ayaklanmaların önemi de buradan ileri gelir. Hareket süreklileşmekle kalmaz daha ileri bir düzeye çıkar. Devrim ileri düzeye varmış ve üst biçimler almış eylemlerle gerçekleşir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
4-18 Ağustos 2014
Sayı: 264

SINIF KAVGASININ PERSPEKTİFLERİ

Gezi'den bu yana, bu topraklarda tarih artık daha kısadır. Gezi'de milyonlar harekete geçti. Bu kadar büyük bir kitle daha önce hiç harekete geçmemişti. Süreç şimdi daha yoğun, devrimci tarihsel gelişme daha hızlıdır. Dolayısıyla sonuca daha az zamanda varabiliriz.

Ancak sonuç, gelişmenin kendiliğinden seyriyle ve edilgenlik içinde kalarak alınmaz. Bunun için etkin, aktif ve tutarlı devrimci bir pratik kitlelerin toplumsal pratiği gerekiyor. Sonuç sayısız eylemle, eylemlerin nitel sıçramasıyla, niceliğin niteliğe dönüşümüyle alınır. Hiçbir hareket, eyleme başvurmadan, eylemleri yoğunlaştırıp yaygınlaştırmadan, daha ileriye götürmeden ve kitleleri bu eylemlere çekmeden sonuç alamaz. Devrim için en büyük sıkıntıları ve zorlukları göze almadan hiç kimse bir sonuç alacağını beklemesin.

Nesnel alanda oluşan değişimin yanı sıra verilen büyük devrimci kavga sonuca gitmenin koşullarını yaratmıştır. Demek ki biz, sonuç almaktan söz ederken, bunun koşullarından hareket ediyoruz. Somut koşulları, kitlelerin toplumsal pratiğiyle devrime dönüştürerek yeni bir döneme geçebiliriz.

Ama buraya varmak için öncelikle varolan düzeyi aşmalıyız. Aynı düzeydeki pratikte varolanın ötesine gidemeyeceğimiz açık. Buradan şu sonuç çıkar ki, eylemleri kendi üst biçimlerine çıkarmalıyız. Son bir yıl içinde hareketin gelişmesi bakımından epey bir mesafe aldık. Bu bir yıl içinde olup bitenlerden ders çıkarıp, işçi ve halk eylemini bizi sonuca götürecek bir düzeye çıkarmalıyız.

Çok iyi bilmeliyiz ki, bir çalışma ve eylem programı çizerken, emekçilerin gereksinmelerini karşılayacak mücadele görevlerini be-

lirlerken, her şeyden önce izlenmesi gereken politikanın perspektifinin ne olması gerektiği saptanmalıdır. Pratiğimize yön vermesi gereken politikanın saptanması önceliklidir. Mücadele pratik parti görevleri ancak devrime bağlanan bir perspektif temelinde hareket ederse verimli olur ve amaca hizmet eder.

İzlenecek politika ve mücadele görevleri sınıf kavgasının üzerinde hareket ettiği nesnel toplumsal zemine dayandırılmazsa, bu öznelci bir yaklaşım olur. Mücadele görevleri isteklerimize dayandırılmaz. İsteklerimize dayandırılan politika ve pratik görevler emekçi sınıfı yenilgiye götürür. Devrimci savaşım görevleri kesinlikle içinde hareket ettiğimiz tarihsel sürecin nesnel çözümlenmesine dayandırılmalıdır. Süreci tüm somutluğu, canlılığı ve doluluğu içinde irdelemeliyiz. Sadece bir yönden değil, çok yönlülüğü ve bütünlüğü içinde ele almalıyız. Sürecin itici güçlerini iç geçişlerini, kaynaklarını, gözler önüne sermeliyiz. Süreç çelişmeli ve bütünsel diyalektik bir süreçtir, özce sürecin sığı değil derinlikli kavranışı bize dönemin gerektirdiği ve proleter sınıfın gereksindiği mücadele görevlerinin doğru saptanmasını verir.

Küçük burjuva siyasi hareketler gerçek durumun derinlikli nesnel bir kavrayışını ortaya koyamadıkları içindir ki, her zaman öznelciliğe düşüyor ve bize dönemin gerisinde kalan mücadele görevleri sunuyorlar. Öne çıkardıkları ve sonuçlarına övgüler dizdikleri önemsiz küçük günlük mücadele görevleridir. Önemsiz günlük mücadelelerde devrimci hedeflere varılamaz.

Somut tarihsel süreç nesnel koşullar mücadeleyi sonucuna götürmek bu kavgadan zaferle çıkmak için bize zengin olanaklar ve araçlar sunuyor. O halde önümüze hareketi ileriye taşıyan oradan zirveye çıkmamızı sağlayan gerçek anlamda devrimci mücadele görevleri koymalıyız. Emekçileri, ezilenleri, sömürülenleri zaferle tanıştıracak olan ileri devrimci görevlerdir.

Küçük burjuva siyasi çevreler uzun yıllar emekçiler arasında günlük mücadele başarılarının propagandasını yaptılar. Şu ya da bu günlük mücadelenin şişirilmiş sonuçlarını göklere çıkardılar. Ezilen sınıflara kurtuluşlarına günlük mücadelelerle varılacağını empoze ettiler. Böylece senelerce aldatıcı bir çizgi izlediler. Fakat geçen zaman insanlara söylenenleri ve uygulamaları değerlendirme olanağı veriyor. İnsanlar, tüm günlük başarıları karşı kendi hayat koşullarının esas olarak değişmediğini gördüler. En önemlisi, günlük mücadelelerle varolan durumun ötesine geçilemeyeceğini kavradılar. İşte bu kavrayıştır ki, onları devrimci olana yöneltiyor ve devrimci olanın etrafında yanında yer almaya götürüyor.

Emekçi kitlelerin durumunda günlük olarak ne kadar iyileştirmeler, düzeltmeler vs. olursa olsun nihai bir bakış açısıyla bakıldığında emekçilerin gerçek durumlarının değişmediği, kapitalist köleliğin devam ettiği görülecektir.

Yapılması gereken tüm olaylara mücadelelere, sonuca ulaşma bakış açısıyla, zafere ulaşma bakış açısıyla bakmaktır. Ancak devrimin utkusu, bu bakış açısıyla olaylar mücadeleler gün gibi anlaşılabilir ve berrak görünür. Ve bu bakış açısıyla yığınları sonuca götürecek mücadele görevlerinin doğru biçimde belirlenmesi sağlanabilir.

Sonuca nasıl varılacağı değerlendirilirken bir eğilime de değinmek gerekiyor. Eylemlere çok sayıda örgütsüz insan katılıyor. Öncelikle belirlemek gerekir ki, örgütsüz insanların ağır bastığı, öne çıktığı her şeyi etkisi altına aldığı bir durumda hareket, hareketin gideceği yer sınırlıdır Kesinlikle devrimin zaferine varmaz. Zafer, merkezi, sıkı biçimde örgütlenmiş bilinçli ve devrimci bir nitelikte ve devrimci bir programa dayanan proleter komünist partinin öncülüğünde ve yol göstericiliğinde kazanılır.

Devrimin başarıya ulaşması bu devrime işçi sınıfı önderlik ederse olanaklı olur. Devrimci mücadelenin bugünkü noktadan ileriye gitmesi kitlerin egemenliğini devirmesi ve giderek kapitalist mülkiyetin temellerine yönelmesi devrimci sınıfın, savaşımın bütün süreçlerinde önder bir sınıf olarak davranmasına bağlıdır.

Sonuç ancak işçi sınıfının devrimci enerjisi harekete geçirilerek alınır. Proleter sınıfın devrimci enerjisi eylemlerle açığa çıkar. Proleter sınıf kavgasını geliştirmek ve en büyük güçle desteklemek işçilerin devrimci siyasetinin temel görevidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

20 Ağustos-3 Eylül 2014

Sayı: 265

GÜÇ BİRİKİMİ

ABD'de 18 yaşında bir siyah gencin polis tarafından sokak ortasında öldürülmesi, isyanın başlamasına yol açtı. ABD yönetiminin sokağa çıkma yasağı koyması da başkaldırıcıyı durduramadı. Sokağa çıkma yasağına rağmen insanlar sokağa çıktı ve devlet güçleriyle çatıştı.

Bu ülkede büyük bir öfke birikimi, büyük bir güç birikimi oluşmuştur. Biriken halkın büyük öfkesi ve devrimci enerjisi sisteme karşı patlayan eylemler sırasında açığa çıkıyor.

Güç birikimi tek tek ülkelerle sınırlı değil. Bütün kapitalist ülkelerde, bütün burjuva sistemde oluşmuştur. Çelişki birikimi, sefalet birikimi, öfke birikimi ve devrimci enerji birikimi kapitalist sömürü ilişkilerinin olduğu her yerde vardır. Bu durum kavrayışlı bir yaklaşımla ortaya konamıyor. Eylemlerle açığa çıkan daha önceden oluşmuş olan ve belli bir maddi temeli olan güç birikimidir. Kapitalist dünyada bugün açığa çıkandan çok daha büyük bir güç birikimi durumunda yani öncekileri aşan çok daha büyük ayaklanmaların ortaya çıkması kaçınılmaz.

Kendini çok sayıda ve elde çeşitli görünüşü içinde ifade eden tüm gerçekler, tüm bu toplumsal olgular düzgün bir şekilde yansıtıldığında, gerçek anlamı ortaya konduğunda anlaşılacaktır ki, bu öğeler, burjuva dünyasını alt üst eden büyük eylem dalgasının kaynağını oluşturuyor.

Her ülkede, insanları başkaldırıya iten etkenler, söz konusu ülkenin somut özelliklerinden ve iç dinamiklerinden kaynaklansa da bu hiç de kapitalist sistemin içinde bulunduğu güncel durumdan ayrı değildir. Her kapitalist ülke, kapitalist dünya sisteminin bir parçasıdır ve dünyadaki gelişmelerden genel durumdan çeşitli biçimlerde etkilenir. Dolayısıyla her ülkedeki başkaldırıları kapitalist sistemin genel koşullarından doğuyor aynı zamanda.

Özellikle son 20 yıldır, kapitalist ülkelerde, ileriye doğru sıçramalı bir gelişim gösteren, hızlı, esas ve gerçek yığın hareketi, yeni bir toplumsal devrimler çağına başlatıcısı ve başlangıcı olmuştur. Bizde bu süreç Gezi'den çok önce başladı, gelişti, ilerledi ve Gezi ile büyük bir sıçrama yaptı; kitlelerin devrimci enerjisini harekete geçirdi yeni bir yığın harekete başlattı.

Doksanlardan bu yana tüm kapitalist ülkelerde emekçilerin yaşam koşulları hızla kötüleşti ve ağırlaştı. Büyük ekonomik bunalım, bunu daha ileri götürdü. Fakat aynı maddi temeller üzerinde başka bir gelişme de kendini belirgin olarak gösterdi: Yığınların küresel başkaldırısı. Burjuva toplum, işçi ve halk ayaklanmalarıyla derinden ve sert biçime sarsıldı.

Kapitalist toplumun ilerlemesi -çelişkili ilerleme- kendi olumsuzlanmasının koşullarını yaratmış ve olgunlaştırmıştır. Bu, her bakımdan kendine dayatan bir olumsuzlamadır. Çağımızın toplumsal ilişkilerinin (kapitalist) üretici güçlerin evrensel gelişmesi önünde engel oluşturması çok bariz bir durumdur. Bu duruma bir son verilmesi, toplumsal üretici güçlerin serbestçe gelişmesi ve toplumsal üretici güçlerin serbestçe gelişmesi ve insanlığın daha iyi bir noktaya varması için bir zorunluluk olmuştur.

Çökmekte olan eski toplum, bağrında doğan, gelişen yeni topluma gebe. Devrimci zor burada ebe rolü oynar. Devrimci zorun rolü tam da eski toplumu yıkararak yeni toplumun öğelerini, toplumsal üretken güçleri serbest bırakmaktır. İşçi sınıfı pratiğinin amacı da bu özgürleştirme işini gerçekleştirmek, eski toplumu yeni topluma dönüştürmektir. Yoğun bir eylemlilik yeteneği gösteren enternasyonal yığın hareketi, mücadelesiyle bu süreç hızlandırıyor.

Kapitalistler, her yerde artan sömürüye ve derinleşen sefaletle karşı başkaldıran emekçi yığınları ve gençliğin eylemlerini bastırma için kapitalist şiddeti artırdı. Bu yönde bir dizi baskı yasası çıkardı. Başvurulan yöntemler açıkça zorba yöntemlerdir. Despotik, zorba yöntemlerin kullanılması genel bir uygulama ve durum oldu. Despotik yöntemlere başvurması, gerici şiddetini artırması, kapitalist sınıfın bunalımının derinliğini gösterir. Bunu belirlemek çok önemli

ama işin bu yönü gözardı ediliyor. Artan baskıların burjuvazinin gücünü değil güçsüzlüğünü gösterdiği söylendi, fakat bunun egemen sınıfın derin bir bunalım içinde olduğunu gösterdiği pek söylenmedi. Gerilen burjuva şiddet sistemin bunalımına bir çözüm getirmez ama bunalımı daha da derinleştirir. Çünkü yığınlar buna daha etkin bir devrimci şiddetle cevap verirler. Çatışmanın şiddetlenmesi ise politik bunalımı derinleştirir. Olayların akışı bu yönde.

Birçok merkezde olayların akışı, isyan ve ayaklanma gibi devrimci biçimler aldı. Bu noktada sorun olayların akışının önüne hangi hedeflerin konacağıdır. Devrimci komünistler açısından hedef çok açık: Devrime dayanarak iktidarı ele geçirmek ve iktidara dayanarak toplumun yeniden devrimci örgütlenmesini gerçekleştirmek. Toplumun yeniden devrimci yapılandırılması gerçek çıkış yoludur.

Toplumun devrimci dönüşümü ileri devrimci mücadeleyi gerektirir zorunlu olarak. Bugünkü mücadele düzeyini aşacak, daha ileri gitmesini sağlayacak kararlılık, mücadele birikimi ve dinamikler yeterince var. Tüm deneyim, teorik, pratik ve politik yetenekler daha yüksek bir etkinliğin öğeleridir aynı zamandı. Mücadelenin geldiği yer burasıdır artık.

Bugünkü toplumun keskinleşen ve şiddetlenen çelişkileri ve çatışmaları, dünya sahnesini devrim için hazırlıyor. Buradan devrimin zaferine varmak için daha bir dizi büyük kavga vermek gerekecek.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

3-17 Eylül 2014

Sayı: 266

GERÇEK BAŞARI DORUKLARI İÇİN

HDP 10 Ağustos'ta girdiği ilk seçimde “başarıyla” çıktı. Kitle desteğini ve kitle gücünü arttırdı. Burjuva güçler bu durumdan rahatsız olmadılar. Zaten HDP de düzen güçlerini ürkütecek sözler etmedi. Hatta bazı burjuva çevrelerin desteğini bile aldı. Medyada, basında bu destek açık olarak belirtildi.

Sonuçta bu parti 10 Ağustos'tan sonra kendini daha güçlenmiş görüyor. Oysa bu yön onun en zayıf yönüdür. Bu sonucu çeşitli yönleriyle irdeleyelim.

1- Seçimde gösterdikleri “başarı” bir seçim partisi olan HDP'nin seçim partisi olma durumunu derinleştirecekti. Politikalarını bu yönde derinleştirecekleri kendilerinin açıklamalarında var. İlk başarıdan hemen sonra önümüzdeki seçimleri hedef gösteriler. Önümüzdeki seçimde, ilk başarıyı sadece yinelemek değil, daha büyük bir başarı elde etmek gerekir.

Böylece her seçimden sonra bir sonraki seçimler adres gösterilecek. Ve böylelikle bu parti içinde geçmişte devrim adına ne söylenmişse bundan hızla uzaklaşılacak.

2- Seçim başarısı geri dönülmez temel bir politik çizgi haline getirilince başarının büyütülmesi için girilen yol derinleştirilecek, zorunlu olarak sınıflı bir toplumda sınıf mücadelesi derinleştirileceğine bunun yerine “herkesi kucaklayan” bir politika takip edilecektir.

Sınıf kavgasını devrim savaşımını derinleştirmek, seçim başarısı için orta sınıfları, mülk sahiplerini kaçırmak demektir. Zaten 10

Ağustos seçimleri sırasında olduğunca “kucaklayıcı” bir siyaset çizgisi ortaya kondu. “Kucaklama” anlayışı yükselen devrimci kavgayı, büyüyen devrimci güçleri kucaklamayı değil, düzen güçlerinin bir kısmını yanına çekmeyi hedefliyor.

Burjuvaziye dokunmadan emekçiler yararına hiçbir şey yapılmaz. Burjuva çevreleri “kazanacak” bir anlayış sergiliyorlar, emekçilerin çıkarlarını, istek ve özlemlerini savunmuyorlar demektir.

Gerçekte amaçlanan toplumsal bir sözleşmedir. Bu boş bir çaba olsa da peşinde koştukları amaç budur.

3- Bu parti çok yaygın bir gücü olan sosyalist, ilerici, devrimci potansiyeli oya çevirmek için özel bir çaba içinde. Sık sık çok yaygın olan ilerici, devrimci potansiyelden söz etmeleri bunun içindir.

Emekçi kitlelerin istemleri parlamentoya taşınıyor. Parti parlamenter yapısını güçlendirdikçe hakların istemleri de daha güçlü gündeme taşınacaktır. Böylece emekçi halk yığınlarının istemleri parlamentonun denetimine sokulacaktır. Halkların istemlerinin çözüm yolu ve çözüm yeri burasıdır, yani burjuva parlamentosudur denmiş oluyor.

4- Bu parti bu şekilde bir yol izleyerek en uç noktası “aşırı muhalefet partisi” olan bir parti olarak varlığını sürdürecektir. Devrimci bir parti değil, bir muhalefet partisi. Devrimci ortam nedeniyle zaman zaman devrimci laflar edilse de bu sözler muhalefet çizgisinde etkisizleştirilecektir.

Mücadelenin devrimci mücadele biçimini aldığı koşullarda ve durumlarda bir muhalefet partisi olarak değil, doğrudan eylem partisi olarak, sokaklardaki mücadelenin partisi olarak, devrimci mücadeleyi temel alan bir parti olarak hareket etmek gerekiyor. Emekçi yığınların istemleri ancak devrimci mücadele yoluyla gerçekleşebilir, karşılanabilir.

5- Böylece şu denmiş oluyor: Emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin istemleri parlamento kürsüsünde yankısını bulacaktır. Bugün bir baskı gücü olarak ileride ise belki de çoğunluk sağlayarak ezilen sınıfların istemlerinin bir kısmının karşılanması sağlanacaktır. Bunun için devrime başvurmaya gerek yoktur. Böylelikle bu yolla bize devrimin gereksiz hale geleceği kanıtlanmak isteniyor. Aslında yapılmak istenilen çok açık: Kitleleri devrim düşüncesinden uzaklaştırmak ve dolayısıyla onları reformizmin etkisine sokmak.

Dolayısıyla egemen sınıfın ve onun politik güçlerinin fazla itiraz etmeyecekleri bir çerçeveye çekilmek isteniyor kitle mücadelesi.

6- Reformcu bir anlayışla yapılan siyasette parlamenter mücadele aracı, en üstün, en önemli araçtır. Eleştirimizi daha ileri götür-

rürsek, parlamenter yol esastır. Mücadelenin diğler araçları ise ikincildir, önemsizdir. Bütün mücadele araç ve olanakları parlamento-daki gruba bağılı olarak yürütülmelidir. Dolayısıyla her eylem, her olanak sınıf mücadelesindeki her gelişme, her olay parlamenter bakış açısıyla değerlendirilecek. Artık her şey parlamenter çalışmanın başarısı içindir.

7- Parlamenter bir bakış açısından “başarı”nın gerçek anlamı şudur: Parlamento dışı devrimci mücadele yerine parlamenter mücadele temel alınacaktır. Böylece burjuva kurumlara başkaldıran insanlar, yeniden düzen kurumlarının egemenliği altına sokulacak, yani bugünkü toplumsal sisteme bağlanacaktır. Devrimci olanı terketme, canlı enerjik kitle mücadelesini ılımlı, uzlaşmacı bir alana çekme “başarı” olarak gözüküyor. Dolayısıyla “başarı” tekelci kapitalist düzeni güven altına almak anlamına gelir.

Böyle bir “başarı”nın varacağı yer, parlamenter darkafalılık, parlamenter bozulmuşluk ve çürüme. “Başarı”nın başarıya ulaşanların yıkımıyla sonuçlanacağı açık.

8- Küçük burjuvazi tüm sözlerini söylemelidir. Daha tüm sözlerini söylemedi. Sonuna dek serpilip gelişmedi. Bundan sonra da sözünü söyleyecek ve kendi çizgisinde pratik olarak yürüyecektir.

Her şey söylenip bittikten sonra, anlaşılacaktır ki, “yeni bir yaşam” yeni bir toplumla ortaya çıkar. Yeni bir toplum ise devrimi gerektirir. Emekçi insanlar için bir hayat kurmanın yolu gerçek devrimci mücadeleden geçer.

Ancak proletarya bu sürecin sonuna dek ilerlemesinin bekleyemez yani sürecin tamamen olgunlaşmasını beklemeden, halka ve devrime önderlik ederek emekçilerin gerçek kuruluşunun yolunu açmalıdır. Gerçek başarı doruklarına bu şekilde varılacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

3-17 Eylül 2014

Sayı: 266

DEVİRİMCİ TARZDA KOPUŞ

Burjuva toplumu derinden sarsan devrimci bunalım devrimin koşullarını olgunlaştırdı ve devrimin olanaklarını artırdı. Sorun, burjuvaziye devirme amacıyla oluşan bu uygun durumdan en etkin biçimde yararlanmaktır.

Varolan durumdan en etkin biçimde yararlanmak için yapılacak şey açıktır. Sistemin krizini devrimci krizi şiddetlendirecek bir mücadele çizgisi izlemek. Bunun için de öncelikle devrimci krizi şiddetlendirecek bir siyasi anlayış olmalıdır. Devrimi bir çizgi varsa bu yönde bir politik anlayış oluşturulmuşsa hiç eksik olmayan devrimci sokak gösterileri, burjuva düzenin krizini keskinleştiren bir yön kazanabilir.

İşçilerin ve halk kitlelerinin güncel durumdan etkin olarak yararlanmalarının yolu, eski olandan devrimci tarzda kopuştur. Daha bütünlüklü bir anlatımla, yeni bir toplum ve yeni bir hayat kurmak amacıyla eski olandan devrimci tarzda kopuş.

Somutlarsak; Avrupa'da, Amerika'da ve dünyanın başka yerlerinde kapitalizme karşı bazıları ayaklanma düzeyine çıkan bir dizi olay yaşandı. Birçok merkezde patlayan ve parlayan yığınsal eylemler halen capcanlı. Her an yeni bir eylemin patlamasına yol açacak denli uygun koşullar var. Eylemlerin burjuvazinin krizini şiddetlendirdiği ortada. Fakat eski olandan devrimci bir kopuş göze alınmadığı, burjuva egemenliğinin devrimci tarzda yıkılmasına yönelmediği için daha ileri gidemedi.

Hareket içinde etkin bir rol oynayan küçük burjuvazi mücadeleyi reformcu istemlere bağlama yoluna gitti. Toplumun köklü dönüşümü çizgisini izlemek yerine güncel burjuva toplumu bazı düzenlemelerle, burjuvazinin ihtiyaçlarına uyarlamama reformist çizgisi takip edildi.

Küçük burjuvazi, içinden geçtiğimiz tarihi sürecin devrimci kavranışını ortaya koyamadığı için çelişkilerin devrimci çözümüne yönelmedi.

Kapitalist ülkelerde geçmişte olanları aşan çok etkileyici eylemler görüldü. Bazıları çok uzun sürdü ve dünyada büyük yankı yaptı. Ama bunların önemli bir bölümü yarı yolda kaldı.

Şurası çok açıktır: Eski toplumdaki, eski ilişki biçiminden köklü kopuş yani devrimci kopuş utkuya ulaşmış bir devrimle gerçek olur. Devrimin büyük rolü budur: Eski olandan köklü bir kopuş sağlamak ve yeni olanı kurmak. Bu, bugünün devrimci görevidir ileriye bırakılmaz. Bunu bugünden göze alanlar, devrimci kavgayı yarı yolda bırakmaz, sonuna dek gider.

20. yüzyılın toplumsal devrimleri çelişkilerin nasıl çözüleceği ve kapitalist köleliğe nasıl son verileceğinin somut ve zengin örneklerini verir bize. Her biri tek tek değerlendirildiğinde, devrimin önderlerinin ve devrimci kitlelerin eski dünyayı alt üst eden bir devrimcilik sergiledikleri görülecektir. Onlar geçmişten devrimci tarzda koparak yeni bir geleceğe yöneldiler. İnsancıl ve özgür yarınlara varmak için bizler de devrimci kavga yolundan gideceğiz.

Yürütülecek propaganda ve ajitasyon proletarya ve halk kitlelerini devrimci mücadele yönünde ateşlemelidir. Propaganda ve ajitasyon öyle yapılmalı ki, bu araçlar devrimi hızlandırıcı bir rol oynasın, harekete bir itilim versin, insanların eskiyle olanla hesaplaşmasının çabuklaştırsın.

Biri sona ermeden diğeri başlayan sokak gösterilerini ileriye götürmek, emekçilerin iktidarına varacak bir çizgi izlemek yerine kendini var olanla sınırlamak günlük olana yapışıp kalmak devrimden vazgeçmektir.

Egemen sınıfa karşı gelişen her eylemde, devrimin durdurulamaz ilerlemesini görebiliriz. Her eylemde devrimin gelişimini göremeyenler, uzun süredir bakış açıları burjuvazinin etkisinde kalıp felce uğrayanlardır. Bu durumda onların bakış açıları o denli sınırlanıp daralmış ki, var olanı aşan, onun ötesine geçen keskin devrimci bir sürecin başladığını ve hızla devrime doğru ilerlediğini göremiyorlar. Bunların bakış açıları gündelik olanın ötesine geçmiyor.

Eskinin içinden devrimci bir çıkış, devrimci sınıfın, proletaryanın aktivitesinin, enerjisinin ve inisiyatifinin en etkin biçimde harekete geçirilmesine bağlıdır. Bu nedenle işçiler eylemlerde, inisiyatifini sonuna dek kullanmalıdır. Proletarya inisiyatiflerini sınırlandırmak isteyen tüm küçük burjuva siyasi çevrelere kesin olarak karşı durmalıdır. Devrim adına toplumsal kurtuluş adına buna açık tavır konmalı. Proletaryanın devrimci inisiyatifini sınırlamak, mücadeleden kaçmak ve devrime sırtını dönmektir.

İşçilerin inisiyatifini sınırlandırma, burjuva ve küçük burjuva anlayışın hakim olduğu tüm işçi kuruluşlarında görülebilir. Buralarda işçilerin inisiyatifinin gelişmesini engelleme ve işçi hareketini denetim altında tutmak için özel bir çaba gösteriliyor. Oysa işçi sınıfı tüm engellere karşı ısrarlı bir mücadele vererek ve aşarak sınıfsal hareketleri yönünde tam bir gelişme gösterebilir.

İşçilerin emekçilerin devrimci inisiyatifi nasıl gelişir ve etkin duruma getirilir? Hemen belirtelim ki, işçiler, emekçi kitleleri inisiyatiflerini ancak mücadele içinde sınırsızca geliştirebilir. Bunun için emekçi sınıf, sınıf kavgasında ve halk eylemlerinde etkin ve öncü bir rol oynamalıdır, tarihi devrimci görevlerini yerine getirmek için en büyük azmi ve en yüksek çabayı göstermelidir. Eski olandan devrimci tarzda kopuş ve toplumu ve yaşamı dönüştürme proleter sınıfın devrimci hareketine bağlıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

17 Eylül-1 Ekim 2014

Sayı: 267

ERTELEMECİLİK DEĞİL DEVRİMCİLİK

Devrimci kitleler, geleceğin en büyük güvencesidir. Uzun süreli mücadelelerden geçen kitleler, bu süreçte, toplumsal pratik içinde dönüşüme uğradı. Başkaldırıcı ve ayaklanmacı kitleler, bugüne dek süren savaşımın en büyük eseri ve kazanımıdır. Devrimi bu kitleler yapacaktır.

Birkaç kuşaktır süren mücadele boyunca, büyük sayılara ulaşan bir insan topluluğu, sosyalizmin etkisine girdi, devrimci kavgaya atıldı, dönüşüme uğradı. Kendi tarihini bilinçlice, kendisi için yapan bir güç oldu. Devrimci bir kitle her kentte var. Birçok yerde etkin ve süreci belirleyici durumda. Bulunduğu her yerde devrimi temsil ediyor. Bunu hem pratiğiyle, hem de propaganda ve ajitasyonu yapıyor. Ve her gün yeni yeni insanları kazandırıyor devrime.

Ne ki, bu durum gerçek anlamıyla kavranmış ve önemsenmiş değil. Hareket bu ileri noktaya yarım yüzyıldır devam eden büyük bir devrimci kavgayla geldi. Bunun anlaşılması için, bir o kadar zamanın daha geçmesi mi gerekiyor!

Gerçek devrimciler, komünistler, her zaman kavganın içinde oldular. Pratiğin içinden geçmeden öncü olunmaz. Dünyayı değiştirmek pratik bir iştir. Dünya kitlelerin altüst edici doğrudan eylemleriyle dönüşüme uğrar. Türkiye ve Kürdistan'da devrimci savaşıma atılanlar bu gerçeğin bilinciyle davrandılar.

Açık denizlerde, fırtınalarla yol alan bu insanlar, yetkinleşmiş olarak devrimi gerçekleştirebilir, onu savunabilir ve daha ileriye götürebilirler.

Burjuva sınıf, deneyimli, teori ve pratik olarak gelişkin, devrim eğitiminden geçmiş başkaldıran devrimci işçi ve halk kitleleri ile karşı karşıya. Devrimci kitleler, başkaldırıyla kapitalist düzenin krizini şiddetlendiriyor, keskinleştiriyor, derinleştiriyor. Sömürücü güçler, başkaldıran kitleleri yönetemez. Yönetmek için daha fazla şiddete başvurması, kitleleri gerçek anlamda yönetemediğinin pratik ifadesidir. Burjuva şiddet, politik çelişkileri, politik çatışmaları ve politik krizi boyutlandırır sadece.

Bugün başkaldıran ve devrimcileşen insanlar, bir avuç isyancıdan oluşmuyor sadece, başkaldıranların sayısı milyonlara ulaştı ve toplumda etkin bir güç konumundalar. Ayaklandığı her yerde, 31 Mayıs ayaklanma sürecinde olduğu gibi, gerçek özgür günler yaşatacak bir güce ulaşmıştır. Birçok kentte pratik etkinlik, devrimci kitlelerin elinde. Devlet iktidarının varlığı, sadece görünürdedir. Buralarda gerçek anlamda güç olanlar halk yığınlarıdır. Devrimci mücadelenin tüm kazanımları, işçi sınıfı ve emekçi kitleler, iktidarı eline aldığı zaman güvenceye alınabilir. Şimdi, devrimci kitlelerin durdurulamaz hedefi, tam da iktidarın ele geçirilmesidir.

Bugünkü toplum, insanların gereksinmelerini karşılamıyor, onları tatmin etmiyor. Kitlelerin gereksinmelerini karşılayan ve onları tatmin eden daha yüksek bir toplumun koşulları doğmuş ve olgunlaşmışken, hiç kimse eski toplumu ayakta tutamaz.

Komünistlerin görevi, insanlara daha iyi bir yaşam verecek olan yeni ve daha yüksek topluma geçme mücadelesine katkı vermek, harekete bir itki vermek ve örgütlü bir biçim kazandırmaktır. Küçük burjuva siyasetlerin, yeni bir dünya yolunda mücadele verenlerin çöküntüyle ileri atılmasında hareketin yükselişinde bir katkıları olmadı ama hareketin geri çekilmesi ve düşüşe geçmesi için katkıları oldu.

Devrim yönünde bir çalışmaları ve hazırlıkları olmadığı için, devrimci mücadeleyi frenleyici bir konumlanış içindeler. İlk etapta, olayların içinde yer alsalar da, olaylar içindeki gerçek rolleri değişmiyor: proletaryayı, halk kitlelerinin “devrimci aşırılıklar” içine girmelerini engellemek. Bu tastamam, devrimci kitle mücadelesinin frenlenmesidir. Mücadeleyi nasıl frenlediklerini Gezi sürecinde gördük ve her önemli eylemde sürekli görüyoruz. Eylemleri olabilecek en alt noktaya çekmek için her zaman çok gayretli davranıyorlar. Bu yüzden devrimci yığınlar, onları aşarak ileriye gidiyor.

Kendi kendimize engel oluşturmadıkça amacımızı gerçekleştirebiliriz. Nesnel toplumsal gerçeği kavrayamamışsak, geleceğe yönelik nasıl bir çözüm sunabiliriz ki. Öznellik, kendi kendimize engel koymaktır. Nesnel koşulları doğru, yani gerçekliğe uygun bir

kavrayış ortaya koyarak, kendi engelimizi aşarız. Sınıflar savaşının geldiği yeri değişen sınıflar güç ilişkisini temel çizgileriyle ortaya koyamayan bir anlayış, hareketi ileri taşımak için bize nasıl bir taktik verebilir ki.

Küçük burjuva sosyalist hareketlerin teorisi ve taktiği, nesnel durumun, nesnel toplumsal gerçekliğin bilimsel bir kavranışını vermiyor bize. Onlar kendi öznel durumundan hareket ediyorlar. Nesnel durumdan, değişen nesnel koşullardan değil. Dolayısıyla küçük burjuva görüşleri benimsemek, kendi kendimizi engellemek demektir.

Oluşmuş olan nesnel koşulların yaratılan zengin devrimci değerlere ve büyük bir devrimci kitle gücüne rağmen, küçük burjuva gruplar, halen devrimi günün öne çıkan görevi olarak görmek, yerine, onu başka bir zamana bırakıyorlar. Sormak gerekiyor, bu anlayışta bir devrimcilik var mı? Bir siyasal görüş, bir perspektif, bir taktik belirlenirken sorulması gereken soru budur. Devrimi sürekli ileriye bırakmak ertelemeciliktir.

Ertelemecilik bunlarda hakim bir anlayıştır. Ertelemeciliğin öteki yüzü ise reformculuktur. Ertelemecilik, yığınları reform mücadelesiyle uğraştırıp, onların devrimci enerjisinin tam anlamıyla harekete geçmesini engeller, çok sayıda insanı devrim yolundan çevirmeyi amaçlar.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

1-15 Ekim 2014

Sayı: 266

İLERİ DEVRİMCİ EYLEMLER

Dünyadaki objektif durumun devrim için uygun koşullar, olanaklar ve durumlar yarattığı günümüzde, Taksim’de, Tahrir’de, Syntigma’da (Yunanistan), La Puerta Del Sol’da (İspanya) ve Occupy hareketi (ABD) ortaya çıkan ileri devrimci mücadele, ayaklanma örneklerinin devrime varmadaki rolleri ve önemleri daha da artmıştır.

Kitleleri kısa süre içinde politik mücadele yaşamına çeken, hareketi canlandıran ve canlı tutan, savaşımın daha ileri aşamalarına taşıyan, devrimci nitelikli başkaldırı eylemleridir. Mücadelenin doruk noktası olan bu eylemlerden başka hiçbir mücadele yığınları bu kadar derinden etkilemez, harekete geçiremez ve değişime uğratamaz. Bunun daha ilerisini ancak devrim yapabilir.

Tarih hızlı bir değişim içinde. Büyük ekonomik krizin de etkisiyle, ekonomik güç git gide daha az elde toplanıyor. Buna bağlı olarak siyasi güç de daha az elde birikiyor. Hızlanan süreç, emekle sermaye arasındaki savaşımı iyice şiddetlendiriyor. Sermayenin saldırıları yoğunlaşırken buna karşı emeğin başkaldırıları da artıyor. Ulaşmaz çelişkilerin keskinleştiği sınıf çatışmalarının şiddetlendiği bir ortamda küçük burjuva sınıf işbirliği ve sınıfsal uyum politikaları gelişme olanağı bulamaz. Gelişen proletaryanın devrimci sınıf politikası ve devrimci sınıf mücadelesidir.

Gelişme ve hareket doğada olduğu gibi toplumda da mutlaktır. Gelişme karşıtların mücadelesidir, özdeşliğidir. Karşıtların birliği ve mücadelesi diyalektiğin özüdür, esasıdır. Marksist gelişme anlayışına göre, tarihsel gelişme, kendi içinde patlamaları ve sıçramaları

taşır. Sıçrama ve patlama noktaları anlaşılmadan, insanlık tarihi kavranamaz, doğru bir biçimde ortaya konamaz. Büyük çatışmaları, toplumsal patlamaları, sıçramaları göz önünde tutmayanlar sınıflar savaşımının gelişimini ve varacağı uğrakları ortaya koyamazlar. Kitlelerin önüne devrimci hedefler koymak yerine reformlar, talepler koyarlar.

İleri devrimci eylemler, emekçi sınıfın burjuvaziye karşı savaşımında üstün bir duruma geçmesidir. Mücadelenin daha yüksek bir düzeye çıkmasıdır. Düşman ancak ileri devrimci bir mücadeleyle yenilgiye uğratılır.

Devrimci nitelikli eylemler devrimci patlamalar vb. ileri eylemler proleter sınıfın, onun politik güçlerinin görüşlerini, programını, propaganda araçlarını çarpıcı biçimde öne çıkarır. Emekçi halkın devrimci çıkışını, bu çerçevedeki tartışmaları keskin şekilde toplumun gündemine getirir. O güne değin ciddiye alınmayan, göz önünde tutulmayan kitlelerin istemleri ve hedefleri toplumda en yoğun ve en yaygın şekilde, ciddi biçimde tartışılmaya başlanır. Toplum, önüne çıkan sorunların gerçek çözümlerini derinlikli olarak kavrar.

Genel başkaldırı sırasında kavgada ileri bir konum edinen işçi sınıfının ve politik öncüsünün toplumdaki ağırlığı bu süreçte belirgin olarak artar. Toplumun önüne çıkan sorunların çözümünde önderliği geniş kitleler tarafından kabul görür, önemsenir ve destek görür.

Devrimci başkaldırı, dünyada da bir yankı, ilgi ve etki yaratır. Her halk bir yerde bir isyan, bir ayaklanma olduğunda ilgisiz, kayıtsız ve tepkisiz kalmadan hemen kendi tavrını ortaya koyar. Böylece bir yerdeki başkaldırı uluslararası alanda iki sınıf, iki dünya ve iki toplumsal kampı karşı karşıya getirebiliyor. Bir ülkedeki devrimci bir hareket, bir isyan, bir ayaklanma dünya burjuvazisine karşı mücadelede, enternasyonal emekçi hareketinin bir mevzisi, bir kazanımıdır.

Taksim’de başlayan ve hemen her yere sıçrayan Haziran Halk Ayaklanması olsun aynı dönemde diğer ülkelerdeki ilerici devrimci başkaldırı olsun, bu eylem dalgasının büyük bir tarihsel önemi vardır. Eylem dolayısıyla birlikte, dünya tarihi yeni bir kalkış noktası elde etmiş ve yeni bir hız kazanmıştır. Tarihsel eylemler kitlelerin eylemleridir. Tarih derinleştikçe kitlelerin rolü de büyür zorunlu olarak.

Kitlelerin ayaklanması, devrime dönüşme de, amaca varması da, hedefe varmanın bir örneğini verir. İleri bir örnek, yaşanmış ileri bir deneyim, gerekli çıkarsamalar yapıldıktan sonra yani eleştirel bir bakış açısıyla sonraki mücadelelere uygulanır.

İleri bir mücadele örneğinin eğitici ve yetkinleştirici rolü var. Emekçi kitlelerin yetkin birer devrim savaşçısı durumuna gelmesinde başka zaman sağlanmayan gelişme, başkaldırı sırasında daha kısa sürede elde edilir.

Kitlelerin savaşında yetkinleşmesi devrimi gerçekleştirmede ileri bir düzeyin ortaya konması demektir. Bu şekilde iktidara gelen emekçiler devrimin kazanımlarını korumasını ve amaca varmak için daha ileri gitmesini de bilirler. Bu açıdan bakıldığında kavganın içinden geçilerek sağlanan yetkinleşme emekçi sınıf için başlı başına bir kazanımdır.

Devrimci yükseliş ve başkaldırı dönemleri proletaryanın, emekçi halkın burjuvaziye karşı saldırıya geçtiği dönemlerdir. Devrimci saldırılar, doğrudan eylemler, hareketi genel olarak ileri götürür. Yapılması gereken devrimci yükselişi süreklileştirmek ve devrime dönüştürmektir. İsyân ve ayaklanmaların önemi de buradan ileri gelir. Hareket süreklileşmekle kalmaz daha ileri bir düzeye çıkar. Devrim ileri düzeye varmış ve üst biçimler almış eylemlerle gerçekleşir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

15-29 Ekim 2014

Sayı: 269

DAHA İLERİYE GİDEN MÜCADELE

Sürmekte olan devrimci mücadele düzeyini aşmadan, varolanın ötesine geçmeden, daha ileriye gitmeden devrimi gerçekleştiremeyiz. Kürdistan ve Türkiye'de bugünkü pratik sürecin bu yönde ilerlediğini görüyoruz. İşçi ve halk pratiği var olanı aşma eğilimi ve yönelimi gösteriyor. Devrimci patlamalar ve sıçramalar eşliğinde ilerliyoruz.

Ekim Ayaklanması, bu yönde, yeni bir kalkış noktası oldu. Kobanê-Rojava ile dayanışma eylemleri Kuzey Kürdistan'ı ve Türkiye'yi sarsan bir ayaklanmaya dönüştü. Bu ayaklanmanın en ayırtedici özelliği, Kürdistan'ın önceki ayaklanmalarını aşması ve daha ileri gitmiş olmasıdır. Haziran 2013'ten sonra en etkin olanıdır. Ekim, hangi noktalarda ileri gitti. Öncelikle devrimci içerik ve yarattığı devrimci etki bakımından, öncekilere göre ileri gitti. Bunun yanında eylemlerin yoğunluğu, yaygınlığı ve daha önemlisi, başvuru devrimci yöntemler ve kullanılan devrimci araçlar yönünde önceki eylemleri aşmıştır.

Her şeyden önce, şu ya da bu gerekçeyle ateşlenen bir eylemi, hemen, anında genel bir eylem düzeyine, daha doğrusu eylemler dizisine bir ayaklanmaya çeviren, buna uygun bir ortam var. Bu güne kadarki tüm eylemleri yaratan devrimci toplumsal ortam, varlığını sürdürüyor. Üstelik bugüne dek olagelen eylemleri, mücadeleleri aşan, daha etkin ve daha ileri eylemlere yol açacak bir gelişme göstererek. Nesnel toplumsal ortam, çok daha ileri gidebilecek devrimci dinamikleri kendi içinde taşıyor.

Fakat ortam ve koşullar ne denli olgun olursa olsun, tarihi yapacak olan, uygun ortamları, durumları ve koşulları bir devrime yükselecek olan insanlardır. Bu topraklarda bu insanlar var. Böylesi bir

güç ve hareket var. Güncel burjuva toplumda mücadeleleriyle fırtınalar koparan bu hareket ve güç, Türkiye ve Kürdistan proletaryasından ve emekçi halklardan oluşuyor. Tekelci kapitalist güçlerin tüm baskılarına, katliamlarına ve engellemelerine rağmen, düzene boyun eğmeyen, sürekli eylem ve başkaldırı içinde olan, son derece kararlı devrimci sınıf ve insanlar topluluğu var.

Ayaklanmanın devrimci etkilerini, gerici iktidarın girişimlerine bakarak da anlayabiliriz. Siyasi iktidar halkların ayaklanmalarını bastırmak için 6 ilde ve çok sayıda ilçede sokağa çıkma yasağı getirdi. Hükümetin elinin altındaki büyük polis gücü yetmediği için, birçok kentte askeri yığınak yaptı. Bu, yeni bir şey değil, her büyük olayda 1 Mayıs'ta, Taksim'de, en son Gezi günlerinde ayaklanmayı bastırmak için asker ve polis gücüne birlikte başvurmuştur. Bu da yetmemiş, sivil gerici ve faşist güçleri de devreye sokmuşlardır. Ve bugün de aynı biçimde saldırılıyor ayaklanan halk kitlelerine.

Siyasi iktidar, yeni ayaklanmaları ve devrimin o durdurulamaz gelişimini önlemek, bu yöndeki halk girişimlerini daha etkin, yani daha katliamcı biçimde bastırmak için devleti, her geçen gün biraz daha güçlendiriyor, silahlandırıyor ve yetkinleştiriyor. Siyasi iktidar, yeni bir baskı yasasını bu çerçevede hazırlıyor. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, ezilen ve sömürülen yığınların devrim yürüyüşünü durduramazlar.

Ayaklanmanın Türkiye ve Kürdistan'ı birden kapsaması, yani ayaklanmanın birleşik olması, EKİM'in gücüdür. 31 Mayıs'ta her iki ülkeye yayılmıştı; fakat, Kürdistan'ın katılımı zayıf olmuştu. Bu kez farklı biçimde gelişti. Tüm bu eylemler temelinde, Türkiye ve Kürdistan devrimi, birleşik devrim olarak gelişiyor. Aynı ve ortak düşmana karşı, Türkiye ve Kürdistan halklarının kurtuluş kavgası birlikte, mücadele birliği temelinde gelişiyor.

Hareket öyle bir noktaya ulaştı ki, burası artık zenginlerle yoksullar, ezenlerle ezilenler, kapitalistlerle proletarya arasındaki tarihsel kapışmanın en kritik, en tayin edici ve büyük çatışmayı sonuca ulaştırıcı bir aşamadır. İşçiler ve işçi olmayan emekçilerin geleceğe yön vereceği bir tarihsel momente varılmıştır. Sistemin iç çelişkileri ve karşıtlıkları buna olanak veriyor. Bu topraklarda zenginlikle yoksulluk arasında ılımlı, yumuşak bir karşıtlık değil, sert, keskin tek kelimeyle haykıran bir karşıtlık var. Bu demektir ki, devrimin koşulları oluşmuş ve olgunlaşmıştır.

Devrimcilik, bugünkü mücadele düzeyinin ötesine geçmektir. Buradan daha öteye geçmek, bugüne dek verilen savaşımı aşan bir kapışma demektir. Varolanın ötesine geçmek lafla değil, eylemle,

hem de en etkin eylemle olur. Sorun buna karar vermekte ve göze almakta. Emekçi halk, ancak devrimci bir iktidar hedefiyle, varolan düzeyin daha ötesine geçmeyi göze alır.

Tek tek ülkelerdeki devrimler, yalnızca kendi koşullarından değil, dünyadaki genel devrimci koşullardan doğuyor aynı zamanda. Bu koşullarda devrimler zincirleme biçimde birbirini etkileyerek, tetikleyerek gerçekleşiyor. Tüm kapitalist dünyada nesnel koşullar, genel koşullar, toplumsal devrim için uygun durumda. Burada sorun, yığinsal devrimci eylemlerle buna bir hız vermekte.

Türkiye ve kuzey Kürdistan devrim mücadelesi, Rojava'yı etkiledi. Rojava Devrimi de bu tarafı etkiledi ve Bölge Devrimine yeni bir itiş verdi. Mesele, genel devrimci başkaldırıcıyı yarı-yolda bırakmadan, devrimin zaferine dek götürmektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

29 Ekim-12 Kasım 2014

Sayı: 270

DEVİRİM DÜŞÜNCESİNİ ZAYIFLATMA ÇABALARI

İşçi sınıfının devrimci hareketi, halk kitlelerinin içinde öylesine derin kök salmıştır ki, burjuvazi, onu ortadan kaldıramaz. Sömürücülerin bu yöndeki her girişimi başarısızlığa uğramaktan kurtulamaz.

Tekelci sermaye, komünistleri, devrimci güçleri silmek için, on yıllarca, hiç eksilmeyen devlet terörüne başvurdu, tüm düzen güçlerini harekete geçirdi. Baskılar bugünde tüm şiddetiyle ve artarak devam ediyor. Uygulanan baskılar ve saldırılar, komünist hareketi, devrimci güçleri zaman zaman zayıf düşürmüştür fakat, silememiştir.

Kapitalist sınıf, işçi hareketini ve emekçi hareketini ortadan kaldıramaz ama, onları ayartabilir, bilincini bozabilir. Kapitalistler bunu, küçük burjuva sosyalizmi, reformizm ve oportünizmi benimsemiş gruplar üzerinden yapar. Bütün bu küçük burjuva çevreler, işçi ve emekçilere burjuvazinin bakış açısını ve ideolojisini taşırlar. Bu yolla emekçilerin bilincini bozarak, onları sömürücülerin kabul edebileceği çerçevede davranmaya yönlendirirler. Burjuva güçler de, uzlaşmacı siyasi hareketlerin bu yöndeki düşüncelerini ve çabalarını överek, şişirerek ve takdir ederek yanıt verir.

Çalışan sınıfın bilincini bozmak, onları, burjuvazinin etkisine sokmak, sermaye partilerinin "tabanı" durumuna getirmektir. İşçilerin sınıf bilincini, politik devrimci bilincini bozmak, onları devrimden uzaklaştırmaktır. Kısacası işçilerde devrim düşüncesini zayıflatmak ve sonuç olarak devrimci proleter hareketi bozguna uğratmak için her yola başvuruluyor.

Marksistler görüşlerini açıkça söyler. Komünist Manifesto'da Marks ve Engels görüşlerini açık olarak ortaya koyar: Oportünist sosyalistler ise gerçek düşüncelerinin üstünü devrimci sözlerle örtüyor,

sosyalist kavramlarla süslüyor, sürekli hileye başvuruluyor, kitleleri aldatıp, dolandırıyorlar. Kendi uzlaşmacı görüşlerini marksizm-leninizm adı altında sunmak, bunların başlıca becerisidir.

Yayınlarda ve günlük propagandada sosyalizm sözcüklerini ve kavramlarını bol miktarda kullandıklarını biliyoruz. Denecek ki, bunda karşı çıkılacak ve eleştirilecek nasıl bir yön olabilir ki; tersine her sınıf bilinçli işçinin, sınıf bilinçli partinin bundan sevinç duyması gerekir. Ne var ki, sorun bu kadar basit ve görüldüğü gibi değil. Gerçek durum çok farklıdır ve son derece önemlidir. Gerçek olan şudur ki, sosyalizmin devrimci teorisi, devrimci kavramları ve devrimci tanımlamaları, küçük burjuva sosyalizminin, reformist ve oportünistlerin ağzında en uzlaşmacı, en ılımlı ve en sınıf işbirliği yanlısı bir içerik kazanır. Onların marksizmden aldıkları Marksizmin devrimci içeriği değildir, içeriğinden koparılmış ifadelerdir yalnızca.

Önemli olan marksizmin lafını etmek değil, marksizmin devrimci teorisine, devrimci görüşlerine, devrimci özüne dayanmaktır. Küçük burjuva siyasetler ise, marksizmi devrimci özünden kopartarak, onu, burjuvazinin de kabul edebileceği salt bilimsel bir araştırma çalışmalarına indiriyorlar. Kısacası onlar, marksizme devrimci bir anlayışla yaklaşmıyor, onların anlayışında marksizm bayağılaşıyor. Marksizmi çarpıtıp bayağılaştırmalarının altında yatan gerçek erek, işçi ve emekçi kitlelerin devrimci bilincini bulandırma, bakış açısını sisli hale getirme, kararlılıklarını kırma ve sonuçta burjuvaziyle "uyum" içine sokmaktır.

Bu yöndeki büyük çabalara karşın, sonuç aldıkları söylenemez. Yaratmak istedikleri etki sınırlı kaldı. Kitlelerin üzerindeki reformcu etkinin sınırlı kalması, bu topraklarda toplumsal çelişkinin keskin oluşu nedeniyledir. Çelişkiler keskin, çatışmalar da şiddetli olmuştur hep. Keskin toplumsal çelişkiler, "toplumsal uyumu" değil halkların devrimci başkaldırısını doğurdu. Gezi'yi doğurdu; öncekileri aşacak başkaldırılarının koşullarını oluşturdu. Kitlelerin düşüncesinde ve pratik hareketinde baskın gelen, devrimci olandır.

Yönelim burjuvaziyle "anlaşma" olunca, bugüne dek devrim adına ne söylenmişse, tamamen farklı bir anlamda sunuluyor. Bunların devrimci ajitasyon dedikleri ne varsa, hepsi, gerçekte reformcu ajitasyondan başka bir şey değildir. Yürütülen ajitasyon, kapitalist köleliğin temellerine dokunmayan, tersine, bu temellerle bağdaşan bir niteliğe sahiptir, yani reformcudur. Yine "yeni" yönelimin bir gereği olarak, bugüne dek küçük burjuva çizgide devrimcilik adına ne savunulmuşsa, şimdi bunun tersi savunuluyor. Dün burjuva kurumları yıkmayı savunuyorlardı, bugün, ele geçirmeyi ve belli düzenle-

meler yapmayı savunuyorlar. Bu düşünüşten sonra, aynı yerde durmayıp, düşünüşün derinleşerek süreceği açık. Varılan yer, bütün ülkelerde, işçi sınıfının devrimci hareketini, devrimci mevzileri terk eden komünist partilerin vardığı yerden farklı olmayacaktır.

Burjuvaziyle yanyana yürümek için, toplumsal gerçekler açık olarak çarpıtılıyor. Proletaryanın, halk kitlelerinin uzun süreli büyük isyanını büyük başkaldırısını ve büyük ayaklanmasını, "canlanma", "kıpırdanma" ya da "hareketlenme" olarak tanımlayacak denli, devrimci bir bakış açısından uzaklar. Dolayısıyla sloganları, olayların ve olguların genel anlamını yansıtmak yerine, onların kendi öznelliklerini yansıtıyor. Yönelimlerinin üstünü örtmek için sosyalist argümanlara ne kadar başvururlarsa başvursunlar, toplumsal gerçekler, onların çarpıtmalarını ve öznelliklerini açığa vuruyor.

Nesnel olan, nesnel toplumsal gerçekler, kendi somutu içinde, kendi hareketi içinde, kendi gelişimi içinde ele alınmalıdır. Nesnel toplumsal gerçekleri kendi hayatı içinde ele alınmazsa, orta yere ne bir kavrayış konabilir, ne de bir perspektif. Güncel toplumsal devrimin, nesnel toplumsal ilişkilerin, bu ilişkilerin temelindeki ekonomik yapının kendi gelişimi ve değişimi tarafından gündeme getirildiğini, diyalektik yöntemi uygulayarak anlayabiliriz.

Sloganlarımız tam da, ekonomik ve toplumsal durumdaki değişimi yansıtıyor ve değişen koşullarda işçi sınıfının devrimci görevlerini belirliyor, başkaldıran kitlelere net bir mücadele perspektifi sunuyor. Devrimci sloganlarda ısrar ediyoruz, nesnel devrimci koşullardan ileri geliyor.

Devrimci işçilerin görevlerini açıkça ortaya koyuyoruz: Burjuva dünyasını zora dayalı devrimle yıkmak ve yeni bir hayat kurmak.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

29 Ekim-12 Kasım 2014

Sayı: 270

UTKUN OLMAK MÜMKÜN

Yetenek, sınıf mücadelesinin bugünkü düzeyine yapışıp kalmamak, önünde eğilmemek, varolanı aşarak, devrimin daha ileri mevzilerine geçmektir.

Devrimci kavgayı daha ileriye, iktidarı almaya dek götürebilir ve utkun olabiliriz. İçinde olduğumuz devrimci koşulların bilincine varmış, bugüne kadar enerjik ve kararlı bir pratik sergilemiş olan işçi sınıfı, tam da bu nedenle utkun olabilir. Bunlar, maddi temeli olmayan, boş sözler değildir. Devrimci sınıfın ve devrimci siyasetinin zengin deneyimine, devrimci eylemlerine, mücadelesine ve bilinçli çabasına dayanıyor. Devrimci sınıf, somut duruma göre hangi mücadele biçimine ve hangi mücadele araçlarına başvuracağını bilme yeteneğine sahiptir.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının sömürücü sınıfa karşı mücadelede artık hareket etmesi ve aynı sınıf örgütlerinde, birlikte yer alması uzun yıllara dayanıyor. İki ülke proletaryasının ortak mücadele deneyimi, birlikte savaşımın geleceği açısından çok önemlidir. İşçi sınıfının ve emekçi halkların ortak davranması, birleşik devrimin başarıya ulaşması için temel önemdedir. İki ülke proletaryasının ve emekçilerin kurtuluşu için nasıl bir tarihsel öneme sahip olduğu anlaşılmalı değil. Bu nedenle, utkunun uzak bir geleceğin sorunu olduğu sanılıyor.

Devrimci öğelerin böylesine biriktiği, yığınak yaptığı bir yerde devrim bir kez patlak verdiğinde daha ileri gider. Bu topraklarda devrimci öğelerin birikimi uzun bir tarihsel dönemi kapsar. Bu şartlarda insanların eyleme geçmesi, başkaldırması rastlantı değildir. Bu durum, sınıf mücadelesinin yıllarca süren fırtınalı, gelişmesini yeterince açıklıyor.

Görüşlerini, politikalarını, taktiklerini görünürde olanlarla sınırlayanlar, yüzeysel olanla yetinenler toplumsal gerçekleri derinliğine ve tüm yönleriyle kavrayamazlar. Olaylar hakkında nesnel, doğru ve derinlikli bir kavrayış vermek için, günlük olayların temelinde dek inilmeli, toplumsal yaşamın çelişkileri bütün keskinliğiyle ortaya konmalıdır. Küçük-burjuva siyasetlerin olayları olguları temel çizgileriyle ortaya koyma yetenekleri yok. İdeolojik bakış açıları, olguları, süreçleri, gelişen sınıf savaşımını özsel olarak ve ana çizgileriyle gözlerin önüne sermeye yetmiyor.

Hayat, hayatın canlı işleyişi ana yönü belli başlı çizgileriyle verilebilseydi, şu durum kesinlikle saptanabilecekti: Hayatın akışı, olayların gidişi devrime doğrudur; işçi sınıfı ve emekçi halkların utkusu için genel koşullar olgunlaşmıştır.

Devrimci işçi hareketinin ve işçilerin sınıf partisinin gelişme çizgisi, emekçilerin mücadelesinin ihtiyaçlarını karşılayacak, devrimin koşullarını, devrimin kendisine çevirecek düzeye varmıştır. Mücadele basitten, edinilen büyük deneyimlerle, daha zengin bir gelişme göstermiştir. Öncü güçler daha deneyimli ve teorik politik ve pratik olarak donanımlı. Kısaca, hareket, çok daha ileri bir noktadan hedefe doğru ilerliyor. Yeni tarihsel durum, başarmak için bize büyük olanaklar sunuyor.

"Tepedekiler"in birbirine girmesi, aralıksız kitle eylemleriyle zayıf düşmesi ve teşhir olması, devrim ve devrimde utku için ortaya çıkan başka bir olanaktır. "Toplumun efendileri"nin teşhir olması, mücadeleciler emekçi hareketi için bir artıdır. Emek ve devrim cephesi, teşhir olmuş güçsüz düşmüş, sert bir kriz içindeki sermaye güçlerinin egemenliğini daha kolay devirir. Diğer zamanlara göre daha kolay yolumuza devam ederken, daha fazla artılarla yürüdüğümüz kesin.

Keskin toplumsal çelişkiler ve çatışmalar temelinde büyük bir devrim yükseliyor. Devrim, küçük-burjuva siyasetlerin o dar düşünce kalıplarına, ve sığ bakış açılarına sığmaz. Utku için küçük-burjuva hareketlerden kurtulmak gerekiyor. Bu çevrelerin görüşleri emekçilerin devrimi gerçekleştirme yolunda engel oluşturuyor. Bu yüzden, daha ileriye gitmek ve kazanmak için küçük-burjuva grup ve partiler aşılmalıdır diyoruz.

Emekçilerin mücadelesi uzlaşmacı, çizgiyi izleyerek değil, ileri devrimci hedefler yönünde ilerleyen gerçek devrimci çizgide gelişme gösterir. Mücadelenin gerçek ilerlemesi, devrim ve sınıfsız toplum doğrultusunda olur. Daha iyi bir anlatımla, devrim ve yeni bir toplum yolunda mücadeleyi sürekli ileri noktalara vardıracağız.

Devrim hedefiyle hareket eden politik bir güç, hedefinden şaşmadan tutarlı ve ısrarlı bir mücadele çizgisi izler. Ancak devrim hedefi yönünden şaşmadan, tutarlıca dövüşen bir siyasi güç, yani işçi sınıfının devrimci siyasi çizgisi, kitleleri ileriye taşır ve utkun yapar. Sınıf savaşımının deneyimleri göstermiştir ki, utkunun koşullarının oluşması yetmez. Utku için, işçi sınıfı partisinin önderliğinin izlenmesi gerekir.

Küçük-burjuva siyasi gruplar, sınıf kavgasında ikincil olanı, önemsiz olanı ön plana çıkarır. Devrimden sözetse de bu konuda tutarlı ve istikrarlı bir politika takip etmez. Onlarda, pratik olarak, günlük çalışma olarak esas olan önemsiz sorunlar için çaba göstermektir. İkincil olanı, önemsiz olanı, öne çıkarmak esas olanı, belirleyici olanı, önemli olanı ikincil duruma arka plana düşürmek demektir. Başka bir anlatımla, devrim, önemsiz günlük sorunlarının arkasına itilmiştir.

Devrimci dönemlerde, devrim anında, gelişme sıçramalı olur ve hızla ilerler. O halde biz de elimizi çabuk tutmalıyız. Önemsiz sorunlarla zaman yitirmeden, utku için hızlı davranmalıyız.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
12-26 Kasım 2014
Sayı: 271

KÜRESEL EYLEMLERİN SÜREKLİLİK KAZANMASI

Doksanlardan bu yana dünyayı sarsan bir eylem dalgası, genel bir başkaldırı, uzun bir ayaklanma yaşanıyor. Aynı anda, tüm ülkelerde, milyonlarca, on milyonlarca insan harekete geçebiliyor. Bu seferki eylem dalgası, yoğunluğu, yaygınlığı, aynı zamanda harekete geçmesi ve uzun süreli olması bakımından geçmiştekileri aşıyor. Kit-
lelerin proletaryanın kapitalizme karşı başkaldırısı yeni bir döneme girmiştir.

Kitlelerin başkaldırısının uzun sürmesinin temel bir nedeni sermayenin büyümesinin ve merkezileşmesinin çok ileri boyutlar kazanması; ekonomik gücün gerçek anlamda bir avuç tekelin elinde toplanması, ABD’de olsun, AB ülkelerinde olsun, ya da daha geride olmak üzere, diğer kapitalist ülkelerde olsun ekonomik güç, az sayıda tekelin az sayıdaki ailenin mülkiyeti, gücü durumundadır.

ABD’de Occupy-İşgal Et hareketinin sınıflar arasındaki uçurumu belirtmek için %1’e karşı % 99 ifadesini kullanması çok çarpıcı oldu. Gerçek durum ancak bu şekilde çarpıcı ve keskin biçimde ortaya konabilir. Az sayıdaki zengin büyük bir servetle tam bir refah içinde yaşarken nüfusun geriye kalan tümü kötü koşullarda yaşıyor. Bu denli zengin bir ülkede insanlar olumsuz koşullarda yaşıyorlar. Ülke zenginleştikçe halk daha da yoksullaşıyor. Sınıflar arası ayırım çok derin, belirgin ve elle tutulur durumda.

Gerek Occupy hareketi gerek Noam Chomsky ve birçok araştırmacı, iktisatçı, teorisyen işin bir yönü üzerinde durdular. Görüşlerini pekiştirmek için dikkate değer istatistikler ortaya koydular, üzerinde çeşitli yorumlar yaptılar.

Fakat bu olgular bütünlüklü ve çok yönlülüğü içinde değil, sadece belli yönleriyle ele alındılar. Bu ise pek eksik bir değerlendirme olur. Oysa ki, diyalektik canlı yaşamın diyalektiği bizi olguları çok yönlülüğü karşılıklı ilişkileri ve bağınıtları içinde görmemiz gerektiğini öğretiyor.

Sermayenin ekonomik gücün az sayıdaki tekelin elinde birikmesinin diğer bir yönü ya da bir sonucu üretimin toplumsallaşmasının boyutlanmasıdır. Üretim araçlarının az sayıdaki tekelerde toplanması, emeğin, üretimin toplumsallaşmasını getirir zorunlu olarak, sermayenin ulusal ya da uluslararası düzeyde birleşmesi yalnızca tekellerin iç içe geçmesini getirmez, toplumsal üretimin boyutlarını da büyütür.

Zenginlik birikimi, bir kutupta toplanırken, bu zenginliği üretenlerin kutbunda ise alabildiğine bir yoksulluk birikir. Toplumsal kutuplaşmanın karşılığın emek sermaye çelişkisinin derinleşmesi ve keskinleşmesi kaçınılmaz olur.

Aynı tarihsel gelişme içinde emeğin sermayeye gerçek bağımlılığı ya da sermayenin emek üzerinde gerçek boyunduruğu artarken emeğin birleşik güçleri de artar. Emeğin birleşik güçlerinin sermayeye karşı başkaldırıları da git gide yoğunlaşır, genel ayaklanmalara dönüşür. Günümüzde emeğin sermayeye karşı başkaldırısı küresel ayaklanma biçimini almıştır. Kapitalist dünya uzun süredir küresel ayaklanmalarla sarsılıyor. Kapitalizme karşı uzun süredir gelişen başkaldırıları bu sistemin maddi koşullarında bu koşulların çelişkili evriminde aramak gerekir.

Ayaklanma düzeyine çıkan eylem dalgasının bu kadar uzayıp gitmesinin başka bir kaynağı burjuva toplumu derinden sarsan kapitalizmin büyük ekonomik krizidir. Tam altı yıldır sürüyor. Ufukta ise herhangi bir düzelve belirtisi görülüyor. 2008 ekonomik krizi 1929 büyük ekonomik krizinden bir çıkış yolu bulmuş değil, çünkü bunalmı giderici araçlardan yoksunlar.

Kısacası derin ekonomik kriz, sınıf çelişkilerini ve karşıtlıklarının en ileri noktaya kadar vardırırmıştır. Büyük ekonomik kriz, iç çelişkilerini keskinleştirerek, düşman sınıfların çok sert biçimde kapışmasını ateşledi.

Küresel başkaldırı büyük ekonomik krizde daha bir yoğunluk kazanmıştır ancak ekonomik krizin sonuçlarıyla sınırlı değildir. Genel başkaldırı 90'lardan beri sürüyor. Kapitalizm kendi ekonomik işleyişiyle emekçi kitleleri eyleme iter. Yani kapitalizme karşı genel başkaldırı bu sistemin çelişmeli ilerleyişinin kaçınılmaz sonucudur.

Kitlelerin arasında yaygın bir sosyalist bilinç var. Sosyalizm bilincinin sosyalizmin hareketinin yoğunluğu ve gelişmesi proleter gelişmeyi gösterir. Komünistlerin hareketteki etkisi, küresel işçi hareketinin kalıcılığını, sürekliliğini ve ilerlemesini sağlıyor.

Öte yandan eylemci kitleler, kendi güçlerini örgütleme, harekete geçirme, sokaklarda birleştirmede önemli bir yetenek kazandı. Bu te-

melde çok çeşitli araçları başarılı bir biçimde kullanabiliyor.

Özce, nesnel ve öznel koşullarının bir araya gelmesi küresel ayaklanmanın zeminin oluşturuyor.

Proletarya enternasyonalizmi gelişmiş bir bilinç ve harekete dayanır. Her ülkedeki anti-kapitalist, anti-emperyalist bir hareket ile ricici ve devrimci bir mücadele, diğer ülke halkları arasında yankı, sempati ve destek buluyor. Şu ya da bu ülkede isyan sıkı bir uluslararası dayanışmanın orta yerinde yeni bir güç kazanıyor ve bu güçle varlığını daha uzun süre sürdürüyor. Bu büyük dayanışma, işçilerin ve kitlelerin burjuvaziye karşı savaşta bir gücü ve üstünlüğüdür.

Kapitalizmin geldiği yer, sıçramalı ve sert çöküştür. Bu toplumsal sistemin yıkıma götüren dinamikleri etkin durumda. Toplumsal yapının temelindeki uzlaşmaz sınıf çelişkileri bu sistemin hızla çözümlenip dağılmasını getirecek denli gelişme göstermiştir. Güncel burjuva toplumun yönetici sınıf politikasıyla, uygulamalarıyla sistemin iç çelişki ve karşıtlıklarını uç noktaya götürmüştür.

Burjuva toplumun çelişkili gelişmesinin kaçınılmaz yaptığı yeni evre devrimleridir, yeni bir toplumsal devrimler çağıdır. Ve sonuç alınıncaya dek kitlelerin eylemi sürecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

26 Kasım-10 Aralık 2014

Sayı: 272

SONUÇLARI KARŞILAYACAK BİR DEVRİMCİLİK ŞERHİLEMEK

Gerçek devrimcilik işçi sınıfı devrimciliği, olaylardan sadece sonuç çıkarmak değildir. Buradan çıkan devrimci görevleri yerine getirmeye hazır olmaktır.

Bu nokta, tutarlı devrimci çizgi izleyenlerle, lafta devrimci, temelde ise oportünist olanlar arasındaki esas ayrımı ortaya koyar. Uzlaşmacı sosyalistler sınıf savaşından, bu savaşın gelişmesinden ne kadar söz etseler de gerçekten sınıf savaşını kendi sonuçlarına kadar yaptırmak istemezler. Bu yüzden mücadelenin bir devrimi dayattığı keskin sonuçları karşılayacak devrimciliği hiçbir zaman göstermezler.

Koşullar ne zaman devrim için uygun olmuşsa, nesnel durum bize ne zaman yeni olanaklar sunmuşsa küçük burjuva uzlaşmacı hareketler tam da bu sırada kendilerini geriye çekmişlerdir. Yani en kritik anda devrimcilik sergileyememişlerdir. 31 Mayıs'ta, Gezi'de bunu çok açık olarak gördük. Reformcu çizgide olanlar, daha ileri gitmek için ellerinden geleni yaptılar.

Devrimcilik boş bir övünme sözü değil, proleter sınıf kavgasının gereksindiği devrimci görevleri yerine getirmek için mücadele etmektir. Bugünün devrimci görevlerinden söz ediyoruz. Küçük burjuva siyasetler ise sürekli geleceği gösteriyorlar. Sorunu sürekli ileriye ertelemek, dönemin somut görevlerinden kaçmak içindir. Gerçek durumları bu. Ama onlar gerçek durumlarını gözlerden kaçırmak için devrim üzerine bol bol gevezelik yapıyorlar.

Devrim, devrimcilik üzerine bu denli bol laf etmelerinin nedeni devrimci kitlelerin yarattığı baskıdır. Devrimci kitlelerin baskısı olmasa devrime ilişkin bu kadar sık konuşmazlar.

Devrim için mücadele etmek bizi devrimden uzaklaştıracak şe-

kilde, “işçi işletmeleri”, “köy komünleri” ve “özerk halk işletmeleri” kurup yaygınlaştırmak değildir. Devrimci olan, devrimi başa alarak diğer çalışmaları ancak devrimi gerçekleştirecek biçimde ele almaktır. Tam da devrimi gerçekleştirecek birçok koşul bir araya gelmişken, yığınları devrimden uzaklaştıracak yöntemlere başvuruluyor. Dolayısıyla “işçi işletmeleri” ve “bağımsız halk sektörü” emekçilerin siyasi iktidar kavgalarını arka plana itiyor. Oysaki, emekçi sınıfların ekonomik kurtuluşuna siyasi yolla siyasi iktidarın ele geçirilmesi yoluyla varılır.

Küçük burjuva siyaset temelde, özde reformist bir çizgi izliyor. Reformcu politikalarını zaman zaman pratik “devrimci biçim”le örtüyor. Böylece devrimci mücadele biçimleri, devrimi gerçekleştirmenin sonuç alıcı pratik yolu olarak değil, reformcu çizgiyi gizlemenin bir yolu olarak kullanılıyor. Dolayısıyla devrimci pratiğe gerçek devrimci mücadeleyi güçlendirmek için değil, reformcu siyaseti güçlendirmek için başvuruluyor.

Pratiğin görevi belirlenmiş politikayı yaşama geçirmektir. Oportünist ve reformist siyasetler sürekli kendi belli pratik yöntemlerini öne çıkardılar. Fakat pratik onların politikalarının içeriğini değiştirmede. Tersine pratikleri uzlaşmacı politikalara bağlı olarak sürdü. Bu çevrelerin tüm politik yönelimlerini boşa çıkaran kendi dışındaki olaylar oldu. Görüşlerine rağmen olaylar tarafından sürüklendiler.

Konan pratik ne kadar ileri giderse gitsin, reformcu bir rotayı izledikçe, proleter ve emekçi kitlelerin mücadelesi açısından sonuç getirmez. Ancak devrimci teorinin, devrimci politikanın yönlendirdiği pratik sonuç getirir.

Değişen durumların ve koşulların teorik çözümlemesini yapanlar çözümlemenin sonuçları karşlarına taktiklerini politikalarını ve mücadele anlayışlarını değiştirmek gerektiğini çıkardığında bunu karşılamaya hazırlar mı? Ama onlar reformcu konumdan devrimci konuma geçmeye hazır olmadıkları, bunu göze alamadıkları ve istemedikleri için sürecin nesnel bilimsel gerçek bir çözümlemesini yapmıyorlar ya da çözümlemeyi sonuna dek götürmüyorlar.

Tüm bu siyasi grupların eleştiri yapma tarzları teori yapma tarzları gibidir. Eleştiri devrimci eleştiri niteliğini kazanmıyor ve sonuna dek vardırılmıyor. Burjuvaziye yönelttikleri eleştiri, burjuva toplumun sert bir eleştirisi düzeyine varmıyor, ılımlı, yumuşak ve yüzeysel kalıyor. Küçük burjuvazinin ikircikli muğlak, sığı eleştirisi çerçevesini aşmıyor. Böyle olunca yığınlar onların eleştirisinde durumun eksiklerini ve tam anlaşılır bir değerlendirmesini bulamıyorlar.

En zengin somut gelişmelerin orta yerinde duruyorlar fakat tüm bu somut gelişmelerin olguların olayların süreçlerin genel anlamını veremiyorlar. Kavrayışlı olsalar tüm bu somut gelişmelerin bir devrimin nasıl olgunlaştığını anlayacaklardır. Ama onların söyledikleri gerçek devrimi yansıtmıyor. Söyledikleriyle gösterdikleri birbirinden farklıdır. Olgulardan söz ederken nesnelliği göstermiş oluyorlar fakat söyledikleri çok ayrı. Bu bir çelişkidir. Olguların nesnel anlamıyla, küçük burjuva siyasetin öznel niyeti birbiriyle çelişiyor.

Sonuç olarak küçük burjuva siyasetler nesnel toplumsal koşulların ve sınıf mücadelesinin karşımıza çıkardığı görevleri karşılayacak bir devrimcilik göstermekten uzak bir anlayış sergiliyorlar.

Sonuç olarak küçük burjuva siyasetler, nesnel toplumsal koşulların ve sınıf mücadelesinin karşımıza çıkardığı görevleri karşılayacak bir devrimcilik göstermekten uzak bir anlayış sergiliyorlar.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

10-24 Aralık 2014

Sayı: 273

OLAYLAR DEVRİME AKIYOR

Her gün birçok olay gerçekleşiyor. Her gün yeni bir toplumsal olayla karşılaşılıyor. Olayların en alt düzeye indiği zamanlarda bile yine de çok sayıda eylem meydana geliyor. Olaylar ve yaşam sürekli bir hareket, dönüşüm ve akış içinde. Tüm bu gelişmeler bir devrime doğru ilerliyor. Devrimin olgunlaşması, büyümesi ve zorunluluğu olayların ve canlı yaşamın gelişmesi temelinde anlaşılabilir.

Bizim küçük burjuva sosyalistlerimiz de yayınlarında, günlük propaganda ve ajitasyonlarında toplumsal olayların ve çatışmaların bilgisine yer veriyorlar. Fakat her olayı diğerinden kopuk olarak ele alıyorlar. Her şey birbirine bağlıdır fikri doğaları binlerce yıl oluyor ama onlar yine de olaylar arasında bağ kurmada, her olguyu bağlamı dışında ele almaya devam ediyorlar.

Gerçekler kendi somutu içinde tüm bağlantıları ve belirlenimleriyle birlikte ele alınmadan gerçek anlamda kavranamaz.

Küçük burjuva siyasetlerin bakış açısında toplumsal gerçeklerin toplumsal olayların ne ortak yanları var ne de aralarında nesnel, içsel bir bağ var, ne olguların çok yönlülüğü var, ne de bütünlü ilişkisi içinde. Oysaki genele giden bağ içinde vardır tikel. Her olgu genelle, bütünlü bağı içinde vardır ve bu bağ içinde anlaşılabilir. İçinden geçtiğimiz tarihsel süreçten söz ederken de süreç kavrayışları diyalektik değil. Halbuki diyalektik bir yaklaşımla süreç, sürekli hareket, değişim, dönüşüm ve gelişme içindedir. Süreç devrimci bir süreç olarak geliştiği halde onlar hala bunu anlamamanın uzağında duruyorlar.

Bu süreç içinde birbirinden farklı çok sayıda olay gerçekleşti. İşçi sınıfı ve halk kitlelerinden kaynaklanan toplumsal olaylar farklılıkları, renkleri ve çeşitlilikleriyle zengin bir tablo çiziyor. Tüm fark-

lılıklara karşın aralarında ortak yönler var. Hepsi de kapitalizmden kaynaklanıyor. Çıkarları, istekleri, özlemleri karşılanmayan insanların tepkisini öfkesini mücadelesini, eylemlerini ve çabasını ifade ediyor.

Marksistler olaylar arasındaki karşılıklı ilişki ve nesnel bağı kesinlikle kurar. Bu bağı kurmayan marksist diyalektiği kavramamış demektir. Örnek, sermayenin varlığı ancak birçok sermayenin varlığıyla olabilir ve birbirlerine karşılıklı etkide bulunurlar. Marx'ın sermaye üretimine uyguladığı diyalektik toplumsal ilişkilere, olaylara süreçlere de uygulanabilir. Birbirinden kopuk gibi görünen olayların birbiriyle içsel bağı vardır.

Gezi öncesi birbirinden ayrı olarak hareket eden kitle hareketleri 31 Mayıs'ta bir araya toplandı. Bütün bu olaylar aynı maddi, toplumsal temelden hareket etmeseydi, ortak yönleri olmasaydı, ve aralarında nesnel bir bağ olmasaydı, hiçbir politik ve toplumsal nesnel bir bağ olmasaydı, hiçbir politik ve toplumsal örgüt onları bir araya getiremezdi. Ayaklanma bu bir araya geliş hızlandırdı ve daha ileriye götürdü. 31 Mayıs'ta ortaya çıkan güç ve hareket, önceki tek tek hareketlerden farkı daha ileridir. Tüm bu güçlerden, onları aşan yeni bir güç doğmuştur.

Önceden söyledik ve vurguluyoruz: Aynı olaylar bu kadar sık olarak ortaya çıkıyorsa, bunun temelinde içsel bir zorunluluk var demektir. İşte tüm bu patırtı ve gürültü bir içsel zorunluluktan kaynaklanıyor: Kapitalist toplumun keskinleşen iç çelişkilerinin dışa vurma zorunluluğu, tüm bu çelişkilerin yeni bir toplumu gündeme getirme zorunluluğu ve tüm bunların sonucu olarak toplumsal devrimin bir zorunluluk durumuna gelmesi.

Aynı içsel süreçte ortaya çıkan eylemlerin tümü çok büyük eylemler değildir. Bir Gezi her zaman ortaya çıkmıyor. Hepsi büyük kitlesel eylemler olmasa da, günler eylemlerle geçiyor. Burjuvazi bu eylemleri, "marjinal" grupların eylemi diye küçümsüyor. Küçük fakat geleceği temsil eden koca bir geleceğe yönelen eylemleri küçük diye küçümsemekle, çöküp gitmekte olan her egemen sınıfın içine düştüğü yanlışlığa düşüyor. Oysa emekçi halk kitleleri o küçümsenen küçük eylemlerde birleşiyor, kaynaşiyor ve gücü elinde bulunduranların hiç beklemediği büyük olayları meydana getiriyor. Küçük akar-sular, ırmakları oluşturur.

Küçük eylemler, bir haftalık, bir aylık olarak toplandığında, büyük sayılara ulaştığı görülecektir. Bütün bu küçük eylemlerden milyonlarca insan geçiyor, bir araya geliyor, eğitiliyor, pratik deneyim ediniyor ve dönüşüyor. Egemen sınıf ve onların politik güçleri bu

eylemleri ufak diye alay etsin, ufak ama devrimci güçlerin harekete geçmesiyle kurulu sosyal düzeni tepe taklak edecek bir gücü meydana getiriyor.

Dışımızdaki maddi gerçeklik, nesnel toplumsal koşullar, sürekli değişim, dönüşüm ve gelişim içindedir. Toplumsal koşullar, bunun maddi ekonomik koşulları değişime uğrayınca bu temeller üzerinde hareket eden olaylar da değişime uğrar. Hareket değişim ve dönüşüm her yerde izlenmeli ve politik savaşımla bağı kurulmalıdır.

Her şey akar. Olaylar devrime akıyor. Yaşam devrime akıyor. Tüm gidişat devrimcidir. Fakat bunu söylemek yetmez, olayların oluşumunun temposu da belirtilmelidir. Gelişme edilgen, aynı, tek düze olarak ilerlemiyor. Olaylar yavaş değil, hızlı akıyor devrime. Her eylem çarçabuk yeni bir eyleme bırakıyor yerini. Çok hareketli ve hızlı gelişme içinde olduğumuz devrimci dönemin bir özelliğidir.

Özce, süreç eskinin yıkılışına yeninin doğuşuna, devrime ilerliyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
10-24 Aralık 2014
Sayı: 273

YENİ YARINLAR İÇİN

Toplumsal çelişkilerin gelişme derecesi emekçi kitlelerin toplumsal hareketinin sert ve yoğun geçmesine olanak veriyor. Var olan maddi temeller üzerinde ve nesnel koşullarda gerçekleşen sınıflar çatışması gün gün derinleşiyor ve genişliyor.

Uzlaşmaz çelişkilerin gelişmesi toplumsal çelişkilerin keskinleşmesine ve derinleşmesine yol açar. Bunun kaçınılmaz sonucu işçilerin emekçilerin halk kitlelerinin genelleşen devrimci patlamalarıdır. Patlamalar siyasal, toplumsal çalkantılar, alt üst oluşlar ve ayaklanmaya dek varan bir dizi eylem biçiminde kendini ortaya koyuyor. Devrimci kitlelerin patlaması içinde olduğumuz sürecin bir özelliğidir.

Devrimci kitlelerin patlaması yeni değildir, uzun bir dönemi kapsıyor. Devrimci gençliğin patlaması ve savaşımı yarım yüzyılı buldu. Uzun süreliliği yani uzun soluklu oluşu, militanlığı, kararlılığı, özverişi, demokrasi ve sosyalizm kavgasındaki etkin rolüyle tek kelimeyle devrim mücadelesindeki yeriyle, dünyanın en ön sıralarında yer alır. Küçük burjuva siyasetler devrimci gençliğin mücadelesinin gelişimini ve devrimci pratiğinin tarihsel önemini bütün yönleriyle derinlikli ve özsel olarak kavramış değil. Bütün toplumsal olgularda olduğu gibi devrimci gençliğin, devrimci kavgasını da en yüzeysel, en sıradan, en zayıf değerlendirmeye yetinmiştir.

İşçi sınıfının, gençliğin, emekçi halk yığınlarının devrimci savaşımına bakışları hiç bir zaman gerçek anlamda devrimci bir nite-

lik taşımamıştır. Ezilen ve sömürülen kitlelerin yarım yüzyıl süren büyük mücadelesinin devrimci sonuçları çok somut elle tutulur ve belirgin olduğu halde yine de yorumları sıradanlığın ötesine geçmemiştir.

Kitlelerin mücadelesine bir itiş vermede, bugüne dek verilen devrimci kavganın etkisi kadar, bu kavgayı tüm keskinliği, tüm boyutları ve bütünlüğü içinde doğru olarak yansıtmının da etkisi vardır.

Küçük burjuva sosyalist hareketlerin olguları, toplumsal gelişmeyi ve süreci yorumlayışları, derinlikli, ilerletici değildir, ezbercidir. En iyi bildikleri aktarmacılıktır. Leninist Parti'nin görüşlerini utanmazca kopya edip kendi görüşleriymiş gibi göstermektir. Marksizmi bayağılaştırmaktır.

Emekçilerin, ezilenlerin, sömürülenlerin faşizme ve sermayeye karşı devrimci mücadelesini daha ileriye taşımak, ateşlemek için verilen ileri devrimci mücadeleyi “kitlelerden kopuk” diye eleştirenlerin bugüne değin savunageldikleri görüşler 31 Mayıs'ta tam anlamıyla çöktü. 31 Mayıs'ta halk yığınları o güne kadar gerçekleştirdikleri eylemlerden daha ileri gitti. Değişen duruma, yeni gelişmelere rağmen hareket halindeki insanların önüne ileri görevler koymadılar. Böylece teorilerinin küçük burjuva uzlaşmacı karakteri iyice gün yüzüne çıktı. Her tür teorinin doğruluğunun ölçütü pratiktir; kitlelerin devrimci pratiğidir.

İşçi kitleleri, emekçiler kendi eylem düzeyini çok aşacak bir gelişme gösterirken, küçük burjuva siyasi gruplar buna ayak uyduracak bir pratik sergileyemiyorlar. Küçük burjuva sosyalistler, küçük mülk sahiplerinin toplumsal konumundan hareket ettiği için, burjuvaziye karşı mücadeleyi sonuna dek götüremez. Emekçi sınıf ise toplumsal konumu nedeniyle burjuva düzeni, sermayeyi havaya uçurarak kurtulabilir. Çalışan sınıfı, hem toplumsal konumu bakımından küçük burjuva sol çevrelere göre daha ileri gidebilir, hem de emekçi sınıfın en ileri, en devrimci, en tutarlı kesimi devrimci anlayış bakımından “eğitimli” küçük burjuva unsurlardan daha ileridir.

Tarihin itici gücünü halk kitlelerinin patlamasını, bunu yaratan koşullarla birlikte ele almalıyız. Emekçilerin başkaldırıları içinde buldukları toplumsal koşullardan kaynaklanıyor, besleniyor, tetikleniyor. Kitlelerin toplumsal koşulları, onların eyleminin başlıca zemindir. Bu maddi zemindir ki, emekçilerin yoksulluğunu ve yoksunluğunu her gün yeniden üretiyor. Kapitalistlerle işçiler arasındaki ilişkiyi üretiyor. Fakat maddi koşulların gelişmesi, eski ilişkilerden tamamen farklı, yeni ilişkilerin oluşmasına da olanak veriyor. Gelişmiş maddi koşullar, yani üretici güçlerin evrensel gelişmesi, bilimin

durumu, üretici güçlerin gelişmesiyle birlikte işçi sınıfının güçlerinin gelişmesi yeni bir toplumsal geçişi ve yeni ilişkilerin kurulmasını garanti ediyor. Kitleleri de bu yönde bir görüş ve bilinç oluşturmuştur.

Tarihsel gelişmenin elvermesi, olanaklar sunması yeterli değildir, yeni yarınlara kurulmasına. Yeni yarınlara kitlelerin devrimci mücadelesiyle, halk eylemiyle geçilir. Devrimci kitlelerin örgütlenmesi ve mücadelesiyle bu yönde büyük bir ilerleme gösterildi.

Pratikteki tüm ilerlemeye rağmen, bugüne kadar ortaya konan pratik düzeyiyle amaca ulaşamayacağımız açık. Bunun için daha fazla, daha ileri ve daha etkin devrimci pratik gerekiyor. Küçük burjuva siyasetlerin mücadeleyi daha ileriye götürmeyeceği iyice anlaşılmış durumda. Daha ileriye devrimin zaferine devrimci komünist önderlikle varılır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
31 Aralık 2014-14 Ocak 2015
Sayı: 274

**Tarih hızlı bir değişim içinde.
Büyük ekonomik krizin de etkisiyle,
ekonomik güç git gide daha az elde toplanıyor.
Buna bağlı olarak siyasi güç de daha az elde birikiyor.
Hızlanan süreç, emekle sermaye arasındaki
savaşımı iyice şiddetlendiriyor.
Sermayenin saldırıları yoğunlaşırken buna karşı
emeğin başkaldırıları da artıyor.
Uzlaşmaz çelişkilerin keskinleştiği
sınıf çatışmalarının şiddetlendiği bir ortamda
küçük burjuva sınıf işbirliği ve sınıfsal uyum politikaları
gelişme olanağı bulamaz.
Gelişen proletaryanın devrimci sınıf politikası ve
devrimci sınıf mücadelesidir.**